Paul

CLEAVE

5 DAKİKA

B&S

GERİLİM

PEGASUS

Gizemli bir el, tecavüz kurbanlarına saldırganlarından intikam almaları için yardım ediyor. Ve cinayetler, iki eski arkadaş Dedektif Tate ve Dedektif Schroder arasında bir tür kedi fare kovalamacasına dönüşüyor.

Medya tarafından "Koma Polisleri" adı verilen Carl Schroder ve Theodore Tate, sonunda hayatlarını yeniden şekillendirmeye başlamıştır. Tate polis teşkilatına geri dönmüştür ve eşi Bridget'le birlikte yeniden evinde olduğu için mutludur. Schroder içinse işler ne iyi ne kötü gidiyordur. Altı ay önce bir çatışmada kafasına saplanan kurşun onu öldürmemiş ama duygularının neredeyse tamamını yok etmiştir.

Hüküm giymiş bir tecavüzcünün cesedi rayların üzerinde, trenin altında kalarak parçalanmış halde bulunduğunda, olayı araştırma görevi Tate'e verilir. Tate vakanın cinayet mi yoksa intihar mı olduğunu belirlemeye çalışırken, ertesi gece iki tecavüzcü daha ortadan kaybolur. Polis teşkilatındaki herkesin tecavüzcüleri öldüren bu katili destekliyor gibi görünmesi de soruşturmayı zorlaştırmaktadır.

Kurbanların yakınları polislerden sık sık bir istekte bulunmaktadır: "Bunu yapan adamı bulduğunuzda, onunla baş başa konuşabilmem için bana beş dakika verin." Şimdi birileri tam da bunu yapmaktadır. Fakat bir süre sonra masum insanlar da ölmeye başlayınca Tate ve Schroder kendilerini farklı hedeflerin peşinde bulurlar. Kısa bir süre sonra da yeni hedefleriyle mücadele etmek zorunda kalacaklardır: birbirleriyle.

Edgar Ödülü'ne aday gösterilen *Kurban Joe*'yla büyük başarı elde eden Paul Cleave'in bu olağanüstü romanı, zekice kurgusu ve nefes kesen temposuyla "gerilim romanı" tanımını yepyeni bir seviyeye taşıyor.

"Cleave, kelimeleri ölümcül bir silah gibi kullanıyor."
New York Times Book Review

"Suç romanlarının karanlık ve kanlı tarafta olmasını sevenler, Paul Cleave'i okunması gereken yazarlar listesinin en üstüne taşımalı."
Mark Billingham

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-625-410-060-4

"Hayranlık uyandırıcı ve çok gerçekçi. Cleave takip edilmesi gereken bir yazar."
Tess Gerritsen

"*Breaking Bad*, Coen Kardeşler tarafından yeniden yaratılmış gibi."
Kirkus Reviews

"Tüylerinizi diken diken edecek kadar haince ve kötülüğü zarafetle resmediyor; korkaklara göre değil!"
Michael Robotham

"Adalet için öldüren kanun dışı bir infazcının anlatıldığı gerçek bir gerilim."
dpa

"Katillerin basit insanlar olduğunu mu düşünüyorsunuz? Cleave, eski polis Carl Schroder'in, şiddet mağdurlarının, hayatlarını mahveden suçlularla beş dakika yalnız kalma isteklerini nasıl körüklediğinin ürkütücü bir gösterisini sunuyor."
Kirkus Reviews

"Paul Cleave'i hiç okumadıysanız, yazdığı her şeyi ödünç alın ya da satın alın. Pişman olmayacaksınız!"
TheSweetEscape.com

"Düşüncelerinizi ve hislerinizi ele geçirecek acımasız bir hikâye."
The Listener (Yeni Zelanda)

Paul Cleave, zamanının çoğunu romanlarının geçtiği Yeni Zelanda, Christchurch'teki evinde ve Avrupa'nın çeşitli ülkelerine yaptığı seyahatlerle geçiriyor. Şimdiye dek kaleme aldığı sekiz roman onlarca dile çevrildi ve yirmiden fazla ülkede okurla buluştu. Saint-Maur Kitap Festivali kapsamında Fransa'da yılın polisiye yazarı seçilen Cleave, Ned Kelly Ödülü'ne, Edgar Ödülü'ne ve Barry Ödülü'ne aday gösterildi, ayrıca Yeni Zelanda'da polisiye dalında Ngaio Marsh Ödülü'nü kazandı.

New Zealand Listener dergisi, Cleave'in "alışıldık polisiyelerdekinden çok daha farklı bir enerjiyle yazdığını" söyleyerek onu geleceğin Stephen King'i olarak tanımladı.

5 DAKİKA

Pegasus Yayınları: 2430

5 Dakika
Paul Cleave
Özgün Adı: Five Minutes Alone

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Volkan Alıcı
Düzelti: Mustafa Erdoğan
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2021
ISBN: 978-625-410-060-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2021
Copyright © Paul Cleave, 2014

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari Pegasus Yayınları

PAUL CLEAVE

5 DAKİKA

İngilizceden çeviren:
Alpay Pala

PEGASUS YAYINLARI

Anneme... Daha geçen gün eski not defterlerimden birinin içine bıraktığı bir mesajı buldum. Şöyle yazmış: *"Nasılsın Paul? Tembellik yapma, erkenden kalk (benim gibi) ve günün tadını çıkar."* Beni gülümseten bir nottu. Elyazmalarımdaki küfürlü kısımların üstünü kalemle çizdiği zamanları hatırlatmıştı. İkimizi de güldürürdü bu hareketiyle. Anne... Artık öğle yemeğinden önce uyandığımı bilmek seni mutlu edecektir. Seni özlüyoruz. Mogue'a göz kulak ol...

1. BÖLÜM

Kelly Summers geceleri dışarı çıkmayı sevmezdi. Oysa eskiden böyle değildi. Yıllar önceki Kelly tüm geceyi dışarıda, partilerde geçirdikten sonra sabaha karşı eve gelirdi. Bazen sadece makyajını tazelemek veya biraz deodorant sürmek için eve uğrar, üstünü değiştirip birkaç tane de nefes tazeleyici aldıktan sonra doğruca işe yollanırdı. Hafta sonları ise arkadaşlarıyla sahile gider, birkaç bira içip keyfine bakardı. Ama bunların hepsi yıllar öncesine, enerjisinin yüksek, yaralarınınsa daha az olduğu ve henüz hayatının işyeriyle evinin dört duvarından ibaret bir hale dönüşmediği farklı bir zaman dilimine ait olaylardı. En iyi arkadaşı, yaşadıkları şehrin, içeceklerin, taksilerin, ayakkabıların ve eteklerin ne kadar pahalı olduğundan şikâyet ederdi hep. Özellikle etek boyları kısaldıkça fiyatlarının nasıl olup da arttığını asla çözememişlerdi. O zamanlar hayat son derece sıradandı.

O zamanlar diye nitelediği hayatı, beş sene öncesinde Dwight Smith adındaki bir adamla yollarının kesişmesinin ardından tamamıyla değişmişti. Adamın ismindeki *Dwight* kısmı bir kovboyu çağrıştırıyordu zihinde; bu ismin sahibi, başında kovboy şapkası, ayağında da mahmuzlu botlarıyla sokakları arşınlayan, insanlara iyilik yapmaya çalışan, herkese nezaketle davranıp hatrını soran ve hüzünlü şarkılar söyleyen biri olmalıydı. *Smith* kısmı ise onu sıradanlaştırıp sokaktaki adama dönüştürüyordu; böylesi bir soyadıyla doktorunuz, muhasebeciniz veya komşunuz olması işten bile değildi. Kelly'nin durumunu göz önüne alacak olursak bu adam sizin tecavüzcünüz de olabilirdi. Yollarının kesişmesinden önce adını bilmiyordu. Onu daha önce birkaç kere görmüştü; dostane

bir şekilde sallanan bir el veya bir kafa hareketiyle verilen birkaç selam. Dostaneydi çünkü adam onun komşusuydu.

Dwight onu yaralamıştı. Epey ciddi biçimde yaralamıştı. Evine zorla girip onu yatak odasına doğru sürükledikten sonra daha da yaralamıştı. Komşuluk ilişkisine hiç yakışmayan şeyler yapmıştı ardından. Şiddet göstermek onu tahrik ediyordu. Dwight'ın hapse gönderilmesinin ardından polislerden biri böyle söylemişti Kelly'ye.

Gece, gündüz, her zaman Dwight Smith'i düşünüyor. Zihnini ondan kurtaramıyor. Bulaşıkları yıkarken, işyerinde envanter çıkarmaya çalışırken, bahçede çimleri biçerken Dwight Smith her daim bir yolunu bulup bir sürüngen gibi sürünerek gizlice düşüncelerinin içine sızmayı başarıyor. Bu gece işyerinde mesaiye kalmıştı. Çalışanlardan biri hasta olduğu için izin almış, Jane de tam ondan beklendiği gibi işe bile gelmemişti; mıymıntı kim bilir nerede neyle meşguldü. Her zamanki durumlardan biriydi. İşi ne olursa olsun, bu hep onun başına gelirdi. Bir zamanlar antrenör olarak bir spor salonunda çalışmıştı. Öğrencileri vardı. İnsanlar ona para öder, o da karşılığında, kaslarının sıkılaşıp kilo vermeleri için onlara türlü eziyetler yapardı. Orada da bazen geç vakte kadar çalışması gerekirdi.

"Dwight dönemi" olarak adlandırdığı on iki aylık dönemdeyse hiç çalışmamıştı. Bu süre boyunca tek yaptığı, yeni taşındığı evinde oturup berbat televizyon programlarını izleyerek kötü yiyeceklerle beslenmek olmuştu ve gariptir ki kilo almak yerine daha da zayıflamıştı. Hem de çok. Fazla tüketmediğiniz takdirde kötü yiyecekler size pek zarar vermez ancak tüm yediğiniz bundan ibaretse işte o zaman zararı çok olur. Hayat elbette devam ediyordu. Aslında para suyunu çekene kadar devam ediyordu. Bir iş bulmalıydı. Ne tecrübesi vardı ki? Doğruya doğru, iki konuda çok başarılıydı: insanları forma sokmak ve tecavüze uğramak. Süpermarkette kendine bir iş buldu ki bu, az önce bahsedilen

iki seçeneğin dışında bir durumdu. Nakliyatları imzayla teslim alıp paketlerin açılıp boşaltılmasından sorumluydu. Çalıştığı bina yazın çok sıcak, kışınsa çok soğuktu ve hep sebze kokuyordu.

Arabası yirmi metre kadar ötede duruyor. Gündüz vakti için pek uzun bir mesafe değil ama karanlık basınca epey uzak. Park alanında ışıklar yanıyor ama yine de... çok fazla gölge var, bir sürü sinsi gölge. Anahtarlarını elinde sıkı sıkı tutarak yürüyor. Evden dışarı çıkmaya başlamasıyla beraber aldığı savunma derslerinde bir araba anahtarıyla karşısındakine nasıl zarar verebileceğini öğrenmişti. Bir yanıyla birisini iyice benzetmenin ne kadar güçlendirici bir duygu olduğunu düşünüyor. Diğer bir yanıysa bunun asla gerçekleşmeyeceğini, bir saldırı karşısında kendisini hemen cenin pozisyonuna alacağını ve başına ne gelecekse buna müsaade edeceğini biliyor. *C'est la vie.*[1] Fransızlar böyle demezler mi?

Yirmi metrelik mesafeyi uzun adımlarla çabucak geçiyor. Kovboy Dwight ortalarda gözükmüyor. Zaten nasıl gözüksün ki? O hâlâ hapiste. Ona yapmış olduğunun aynısının hapiste Dwight'ın başına gelmesini istiyor. Onun hapiste çürümesini istiyor. Ölmesini istiyor. Acı çekmesini istiyor. Her gece, Dwight Smith'ten nefret ederek yastığa başını koyuyor ve ertesi sabah aynı şeyi düşünerek uyanıyor. Arabasına ulaşınca camlardan içeri bakıyor. Paranoyaklık elbette ama bu paranoya sayesinde diğer Dwight Smith'lerden uzak durabiliyor. Arabanın içinde kimse yok.

Benzini azalmış. Benzin almaktan nefret ediyor. Yakıt doldurulurken geçen iki üç dakikalık o zaman diliminden nefret ediyor; kendisine yardım etmek üzere yaklaşanlarla havadan sudan konuşmak zorunda olmaktan nefret ediyor; benzinin kokusundan ve tüm o mekânın koca bir ateş topuna dönmesinin gelişigüzel ortaya atılacak bir sigaraya baktığını bilmekten nefret ediyor. Yine de yakıtını alıyor, parasını ödüyor ve o esnada veya daha

1 (Fr.) "Hayat böyle işte." (yay. n.)

sonrasında tecavüze uğramadan işini bitiriyor. Garaj kapısını açmak için uzaktan kumandayı kullanıyor. İçeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatırken de aynadan arkasını izliyor. Kimse içeri sızmaya çalışmıyor.

Odada lambalar açık. Akşam eve döndüğünde karanlıkla karşılaşmamak için bu lambaları gündüzden açık bırakıyor. Farklı bir ses var mı diye odalara kulak kabartıyor. Hiç ses yok. Banyoda üstündekileri çıkarıyor. Yaklaşık on beş dakikayı duşta geçiriyor. Ardından kurulanıyor, bornozunu giyiyor ve banyonun kapısını açtığında Kovboy Dwight'ı holde karşısında buluyor.

Son birkaç sene boyunca Kovboy Dwight'ı süpermarkette, kız kardeşinin evinde ve arabasının arka koltuğunda defalarca gördü. Hatta birkaç ay kadar önce Dwight'ın göz doktoru olarak karşısına çıkmışlığı bile vardı. O yüzden böyle şeylere alışıktı. Aldığı haplarsa bazen işe yarıyor bazen de yaramıyordu.

Gözlerini kapıyor. Tek yapması gereken beşe kadar saymak; ardından Kovboy Dwight gitmiş olacak. On bir yıllık mahkûmiyetini çektiği hapishanesine geri dönecek.

"Beni özledin mi?" diye soruyor Dwight. Bu yeni bir tecrübe çünkü bugüne kadar halüsinasyonları onunla konuşmamıştı. Konuşsalardı ne söylerlerdi diye merak etmişti hep hatta bu konuda birkaç tahmini bile vardı: *"Başladığım işi bitirmek için geri geldim,"* veya *"Senin canını acıtacağım,"* gibi. Oraya buraya birkaç küfürlü söz ekle ya da ona neler yapacağına, onu nasıl bağırtacağına dair bir şeyler söyle, tamamdır işte. *Aslında sen de zevk alıyorsun, değil mi kaltak?* Saldırı sonrası onu ilk gördüğünde hemen odadan koşturarak dışarı çıkmış ve polisi aramış ama hiçbir sonuç alamamıştı. Polisler, Dwight'ın hâlâ hapiste olduğu konusunda ona güvence vermiş hatta evine kadar gelip kapı ve pencerelerini de kontrol etmişlerdi fakat bununla yetinmeyen Kelly, onun hâlâ hapiste olduğunu bir kez daha kontrol ettirmişti. Aynı olay tekrarlandığında polisleri yine aramıştı. Üçüncü kez aradığında ise artık bir psikiyatrla muhatap olmak durumundaydı.

Gözlerini kapıyor. Nefes alıyor. Nefes veriyor. Gözlerini açıyor, Kovboy Dwight hâlâ orada. Gri renkli bir pantolon ve aynı renkte bir tişört giyiyor. Tişörtün üstünde de kırmızı bir logo var ki bunun yakıt aldığı benzin istasyonuna ait olduğunu hemen anlıyor. Adam sakız çiğniyor bir yandan. Diğer halüsinasyonlarında üstündeki kıyafeti ona ilk defa saldırdığı zaman giydikleriyle aynıydı. Sanki belden aşağısı yanıyormuşçasına alt kısımlarında alevler resmedilmiş siyah renkli aptal bir tişört giyiyordu ve sakız çiğnemiyordu.

Kelly'nin kalp atışları hızlanmaya, zihni de iyice bulanmaya başlıyor.

Gözlerini tekrar kapıyor. "Bir."

"Beni özlediğine bahse girerim," diyor adam. Kelly, halüsinasyonundan yayılan kokuyu duyabiliyor; kıyafetlerine sinmiş petrol ve ağzındaki sakızın kokusu birbirine karışıyor.

"İki."

"Geçtiğimiz beş sene boyunca başka hiçbir şeyi düşünmediğine eminim. Doğrusunu söylemek gerekirse..."

"Üç."

"...Ben de çoğunlukla bunu düşündüm." Adamın parmakları Kelly'nin yüzünde dolaşmaya başlıyor, sebebi olduğu yaranın etrafında geziniyor. Hey, Sayın Psikiyatr, halüsinasyonlar artık onunla konuşuyor ve ona dokunuyor; reçetesini güncellemen gerek.

"Dört."

"Çok iyiydin Kelly. Gerçekten. Şunu bir türlü aklımdan çıkaramadım: Kendimi tutmayıp o bıçağı o güzel göğüslerinin arasına saplayıverseydim hiç kimseye bir şey anlatamazdın, ben de asla yakalanmazdım."

"Beş," diyor Kelly, gözlerini kapalı tutarak.

"Hapis, insanları pişmanlığa sürüklüyor," diye devam ediyor Dwight. "Bazıları işledikleri suçtan dolayı pişmanlık duyuyor ama çoğunluğu yakalandığı için pişman. Benim de pişmanlığım bu işte, Kelly. Yakalandığım için pişmanım."

"Beş!" diyor tekrar, bu defa daha yüksek sesle. Gözlerini açıyor. Anlaşılan o ki hapları yine işe yaramamış çünkü Kovboy Dwight hâlâ karşısında dikiliyor. Adamın burnunun iki yanındaki siyah noktaları seçebiliyor, gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları görebiliyor. Kirpiklerinden birkaç tanesinin diğerlerinden daha uzun olup öne fırladığını ve gözlerine doğru kıvrıldığını bile seçebiliyor.

"Cehenneme git!" diye bağırıyor Kelly. Sahip olmadığını zannettiği özgüveni, savunma derslerinde öğrendiği her şey bir anda geri geliyor sanki. Geriye doğru bir adım attıktan sonra olanca ağırlığını ileri doğru vererek yumruğunu sallıyor.

Halüsinasyon Dwight yana çekiliyor. Elinin tersiyle Kelly'nin yumruğunu ekarte ettikten sonra bu sefer o yumruğunu sallıyor. Kelly'nin midesine sert bir şekilde iniyor yumruk. Kelly banyoya doğru tökezliyor ve küvetin yanına gelene kadar geri çekiliyor. Kendisini dengelemek, yere düşmemek için banyo perdelerine tutunmaya çalışıyor. Plastik halkaların sonuncusu da yerinden çıkınca küvetin içine yuvarlanıyor. Perdenin plastik halkaları banyoda saçılarak etrafa dağılıyor. Düşerken kafasını duvara vuruyor ama ne yazık ki kendinden geçecek veya halüsinasyonunun kaybolmasına yetecek kadar değil. Yani başına geleceklerin hepsinin ayırdına varması kaçınılmaz.

"Lütfen!" diyor Kelly.

"Bu defa önceki gibi olmayacak," diyor Dwight. "Yani önceki gibi başlayacak tabii. Ama bu defa benimle biraz işbirliği yapacaksın, tamam mı? Fakat sonu daha farklı olacak. Artık beni gammazlamana izin vermeyeceğim."

"Lütfen!" diyor Kelly tekrar. Artık ağlıyor. Dwight öne eğiliyor. Kelly'nin bornozuna asılıyor ve bir hareketle üstünden çekip alıyor. Kelly artık çıplak; çıplak, savunmasız ve karşı koyamayacak derecede uyuşmuş. Ölesiye korkuyor. Lanet olsun, neden karşı koyamıyor? Dwight onu küvetten sürükleyerek çıkarıyor ve yüzünü banyo zeminindeki küçük bir su birikintisine doğru bastırıyor.

"Beni özlediğini söyle."

Kelly cevap veremiyor. Verse bile ne söyleyeceğini bilemiyor. Dwight, Kelly'nin kalçalarına sert bir tokat indirince çıkan ses, bir tabancadan çıkan ateş sesi gibi banyo duvarlarında yankılanıyor. Ardından tekrar vuruyor. Kelly ağlamak istemiyor. Onun vücuduna sahip olabilir, hayatını sonlandırabilir ama onu gözyaşlarından mahrum bırakacak. Çok değil belki ama tüm yapabileceği bu.

Ağ-la-ma-ya-cak.

Güç-lü ola-cak.

"Söyle," diyor adam.

"Hayır."

Kelly, adamın kemerini çözüp pantolonunu indirdiğini duyabiliyor. Bu defa bundan kurtulamayacak; işin gerçeği şu ki kurtulmak da istemiyor. *C'est la vie.* Gözlerini kapıyor, artık gözyaşlarını serbest bırakıyor. Vücudunda hissettiği uyuşukluğun sonuna kadar devam etmesini ümit ederken gözyaşları yüzünü yasladığı soğuk banyo seramiklerinin üstüne akıyor.

2. BÖLÜM

Cep telefonum çaldığında bir rüyanın ortasındayım. Rüyamda bir sanat müzesindeyim. Daha önce bulunduğum bir yer değil ama televizyonda ve sanat hırsızlığı temalı filmlerde çok gördüğüm için neye benzediğini biliyorum. Güneş ışığının buzlu camlar vasıtasıyla etkisinin azaltıldığı, hafifçe aydınlatılmış bir odadayız. Yanımda Bridget var ve gördüğümüz eserlerden nasıl da hiçbir şey anlayamadığımızı konuşuyoruz. Anlayamıyoruz işte. Yara bantlarından, çuval bezlerinden ve normal şartlarda yolun bir kenarına sokağa atılacak şeylerden yapılma heykellere bakıyoruz. Modern sanatın tuhaflığı bu işte, diyor Bridget bana. Bazıları on dakikada kotarılmış gibi gözükürken bazıları da üzerinde bir sene boyunca çalışılmış gibi bir his veriyor. Ya seviyorsun ya da beğenmiyorsun, ortası yok ama en azından hakkında konuşabiliyorsun.

Heykellerden biri telefon gibi çalıyor. İnsan büyüklüğünde bir cep telefonu bu esasen. Gövdesi çatıları kapladıkları galvanizden yapılma. Tuşları ise eskiden telefonların düğmeleri değil kadranları olduğu için ve internet hâlâ icat edilmemiş olduğundan insanların video kasetlerde porno izlediği zamanlardaki bakalit gövde telefonlardan oluşuyor. Telefonlar birbirlerine cıvatalarla bağlanarak üç sütuna dört sıra oluşturacak şekilde on iki telefonluk bir bütün meydana getiriyor ve ben hangisinin çalmakta olduğunu anlayamıyorum. Birer birer telefonları açıyorum ama her defasında sinyal sesiyle karşılaşıyorum; her telefonu kapayışımda modern sanat dünyasından biraz daha uzaklaşıyorum, ta ki tek bir telefon kalana dek. Benim telefonum. Yatak odamda, yatağımın

yanındaki komodinde duran telefonum. Cumartesi sabahı yedi buçukta herhangi bir sanatsallık içermeyen yatak odam. Aralık ayının başlamasına bir hafta kaldığı için cumartesi sabahı yedi buçukta çoktan gün ışığıyla aydınlanmış olan odam; bu da yazın gelmesine bir hafta, Noel'e de bir ay kaldığı anlamına geliyor. Sanırım hayatımızı devamlı bir şeylerin arifesinde yaşıyoruz.

Bridget derin uykuda. Bugünlerde hep bu şekilde uyuyor. Rüyamdaki on iki telefon hatta birbirlerine bağlanarak oluşturdukları telefonu da sayarsak on üç telefon birden şu anda burada çalıyor olsaydı Bridget yine de onları duymazdı. Her sabah ondan önce uyandığımda endişeyle güne başlıyorum. Bundan altı ay öncesinde içinde bir şeyler tekrar canlanana dek tam üç sene boyunca yaşadığı bitkisel hayata dönmesinden endişeleniyorum.

Çalan telefonun ne için çaldığını biliyorum. Hiç kimse sabahın bu vaktinde iyi haber vermek için aramaz. Arama ekranında çıkan isim Dedektif Müfettiş Rebecca Kent. Ortağım. Dört haftadır yani ikimizin de tekrar göreve getirilmesinden bu yana beraber çalışıyoruz. Kent'le daha önceden karşılaşmış ama hiç beraber çalışmamıştık.

"Seni uyandırdım mı?" diye soruyor Kent.

Yatağın kenarında oturur pozisyona geçiyorum. "Modern sanat üzerine bir rüya görüyordum."

"İzin günlerinde bunları hayal etmeyi mi seviyorsun?"

"Evet, başka şeylerle beraber öyle."

"Rüyalarından birinde o eserlerden birini satın alabildiğin oldu mu peki?"

"Elimden geleni yapmaya çalışıyorum diyelim."

"Bir dahaki sefere rüyaya daldığında rüşvet almayı dene. Her neyse, seni neden aradığımı biliyor musun?"

Gevşetmek için omuzlarımı geriyorum. Sırtımdan bir kütürdeme sesi geliyor. Bu aralar her şey kütürdüyor sanki. "Hafta sonumu keyifle geçirmemi söylemek için mi aradın?"

"Birinci hata," diye cevaplıyor beni.

"Beni almak için otuz dakikaya burada olacağını söylemek için aradın o halde?"

"İkinci hata," diyor. "Ama yaklaştın. Otuzu yirmi yaparsan çekilişi kazandın demektir. Ekibe dâhil edildik."

"Ne ekibi?"

"İntihar ekibi."

"Bugün intihar mı ediyoruz?" diye soruyorum.

Gülüyor. "Bu şehir için her gün kendimizi öldürmüyor muyuz zaten?"

"O da doğru," diyorum.

"Bugün de durum farklı değil. Bir intihar vakasıyla karşı karşıyayız. Dwight Smith adındaki adamı hatırlıyor musun?"

Bu ismi daha önce duyduğumu biliyorum ama ne zaman olduğunu hatırlamak için henüz kafam yerine gelmiş değil. Bir kahve içebilseydim ya da hafızam iyi durumda olsaydı belki hatırlayabilirdim. Komaya girdiğimden beri hafızam pek yerinde değil. Elimi başıma götürüyorum ve kafatasımdaki yaraya dokunuyorum. Altı ay önce polis teşkilatına tekrar katıldığım süreçte ciddi bir kafa travması sebebiyle doktorlar beni yapay komaya[2] sokmuşlardı. Bir seri katilin peşindeydim ama adam benden önce davranmıştı. Kafama bir cam kavanozla o kadar sert vurmuştu ki kavanoz paramparça olmuştu. Bu her şeyin başlangıcıydı. Bu olaydan bir ay sonra, benden aynı ölçüde nefret eden bir başka katil sebebiyle başıma tekrar darbeler alınca artık Koma Diyarı'na biletim de kesilmişti. Birkaç ayımı bu şekilde komada geçirdim. Travmadan öncesindeki süreçteyse üç yıldır polis teşkilatından uzaktaydım.

"Emin değilim. Ama sanırım kim olduğunu anlatmak üzeresin."

---

2 Yapay koma, hastanın beyninin hasar almasını önlemek için vücudunun ilaçla koma durumuna sokulması ve vücut fonksiyonlarının yavaşlatılması işlemidir. Yapay olarak gerçekleştirilen koma ile doğal olarak meydana gelen koma arasındaki temel fark, yapay komanın tamamen geri döndürülebilir olmasıdır. Hastayı uyutmak için verilen ilaçlar kesildiği zaman hasta kendiliğinden komadan çıkar. (ç.n.)

"Kelly Summers'ı hatırlıyor musun?"

Birkaç saniyeliğine düşünüyorum. "Belli belirsiz," diyorum ardından.

Kent, Kelly Summers'ın geçmişini ve Dwight Smith'in beş sene önce ona yaptıklarını yirmi saniyede kısaca özetledikten sonra birazdan yanımda olacağını söylüyor. "Yanımda kahve de var," diye ekliyor ki bu sabahı bir parça olsun güzelleştirmek için nispeten iyi bir haber. Güzelleşmesine ihtiyacım var çünkü bana cesedin yaklaşık bir düzine parçaya ayrılmış olduğunu da söylüyor.

Banyoya gidiyorum. Son birkaç aydır *yaşlı adam dizleri* adını verdiğim şeyden muzdaribim. Sabahları uyandığımda dizlerimi şişmiş halde buluyorum ve yataktan kalktıktan sonraki yarım saat boyunca da etrafta gezinirken ağrı çekiyorum. Önümüzdeki sene kırkıma gireceğim, bu yaşlı adam dizleri de buna dair bir uyarı olsa gerek. Vücudumun diğer yaşlı kısımlarımı da yıkayarak duşta birkaç dakika geçiriyorum. Banyodan çıktığımda yatağın boş olduğunu görüyorum. Bridget'in mutfakta olduğunu duyuyorum. Gardırobumdan takım elbisemi alırken günün birinde iki yüz dolarlık bir takımdan daha fazlasını almaya gücümün yetip yetmeyeceğini düşünüyorum ve ancak Kent'in rüyalarımda uygulamamı tavsiye ettiği şekliyle rüşvet alırsam bunu yapabileceğimi bir kez daha idrak ediyorum. Mutfağa gidiyorum. Orada karşılaştığım manzara yüreğimi burkuyor. Bridget kahvaltı hazırlıyor. Masada üç tane tabak var; biri benim, biri kendisi için, bir tane de kızımız Emily için. Bridget saçlarını atkuyruğu şeklinde arkada toplamış. Saçları omuz hizasının biraz altına kadar geliyor. Hâlâ ilk karşılaştığımız zamanki kadar sarı ve dalgalı ama bugünlerde onları toplamayı tercih ediyor. Benden iki yaş küçük yani otuz yedi yaşında ama benden daha yavaş yaşlanıyor gibi. Onca yaşadığımız şeye, kaza sonrası vücudunun maruz kaldığı onca işleme karşın Bridget hâlâ otuzunda gösteriyor.

Bu, genetik bir durum çünkü annesi de gerçek yaşından en az yirmi yaş genç gösterir. Bana doğru dönüp insanın içini

ısıtan, etrafındaki erkeklerin Bridget'in yüzük takıp takmadığını anlamak için hemen parmağına bakmalarına sebep olan o gülüşüyle gülümsüyor. Sanırım güzel bir kadınla evlenmek her erkeğin hayali ve ben bu hayali yaşıyorum.

Kızarmış ekmekler makinenin ağzından fırlayınca Bridget de dönüyor ve çok sıcak oldukları için onları aceleyle bir tepsiye bırakıyor. Ardından gelişigüzel bir şekilde ekmeklere yağ sürmeye başlıyor. Ona doğru yürüyorum ve kollarımı bedenine doluyorum.

"Günaydın," diyorum ve onu boynundan öpüyorum.

"Günaydın," diye karşılık veriyor bana dönmeden. "Arayan Schroder'di galiba, değil mi?" diye soruyor.

Schroder. Emily'nin tabağı. Bu ilk defa iki hafta önce olmuştu. "Hayır," diye cevaplıyorum. "Dedektif Kent'ti arayan."

"Kent mi? O adamı hatırlamıyorum."

"Adam değil kadın."

"Yeni mi işe başladı?"

"Auckland'den bu sene transfer oldu."

Kızarmış ekmeklere yağ sürmeye devam ediyor. "Kötü mü? Bulunan cesedi kastediyorum. O yüzden seni aradı, öyle değil mi?"

Cevap vermiyorum. Onu bırakıyorum, buzdolabından portakal suyunu alıyorum ve her ikimize birer bardak dolduruyorum. Bridget bıçağı bırakıp bana dönüyor. "Neyin var? Birden suratın asıldı?" diye soruyor.

"Artık Schroder'le çalışmıyorum ben." Tamamını anlatmama gerek kalmadan hikâyenin gerisini hatırlayacağını umuyorum ama öyle olmuyor. Dört hafta süren bitkisel hayattan çıktığında hiçbir şeyi hatta kim olduğunu bile hatırlamıyordu. Onun bitkisel hayattan çıktığı gün ise ben komaya girmiştim. Ancak birkaç dakikalığına birbirimize denk gelmiştik. Geceleyin denizde karşılaşan gemiler gibiydik. Komaya girmeden önce doktorun bana Bridget'in uyandığını ama bir problem olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Ondan sonrasıysa benim için tamamen karanlık.

"Onunla çalışmıyor musun?" diye soruyor.

"Polis teşkilatından ayrıldı o," diyorum.

Kaşlarını çatıyor hafifçe. "Ne zaman oldu bu?" diye soruyor.

"Bu senenin başlarında ayrıldı."

"Bana neden söylemedin peki? Kent onun yerine mi geldi? O kadın senin yeni ortağın mı?"

"Ayrıca şu anda Emily için kahvaltı hazırlıyorsun," diyorum, Schroder konusunda daha fazla detaya girmemeye karar vererek. Schroder işi bırakmıştı çünkü kovulmuştu. Kovulmuştu çünkü önünde seçeneği olmayan bir durumla karşı karşıya kalmıştı.

Bridget başını yavaşça sallıyor ve hafifçe bana tebessüm ediyor. "Tabii ki onun için kahvaltı hazırlıyorum. Bu öğleye doğru onu sinemaya götüreceğim. Ama sen benim sorumu cevaplamaktan kaçınıyorsun. Neden bana hiç Kent'ten bahsetmedin? Güzel bir kadın mı?"

Yaşayanların arasına dönmesinin ardından dört hafta geçince Bridget'in hafızası yerine gelmişti. Kaza ve öncesine ait birkaç saat dışında tüm hafızası. Ardından iki hafta önce de problemler baş göstermeye başladı. Küçük problemler. Acısız problemler. Karım, uyandığında kazanın öncesinde olduğunu sanıyor. Her şeyin üç sene önceki gibi olduğunu düşünüyor. Şu anda tatil zamanı olduğunu, Emily'yi sinemaya götüreceğini, Schroder'in hâlâ benim ortağım olduğunu ve onun için dünyada başka hiçbir şeyin değişmediğini sanıyor.

Bugün bunun üçüncü kez tekrarlanışı.

Ona doğru bir adım atıyorum ve ellerini tutuyorum. Başını hafifçe yana yatırıyor, alnını kırıştırıyor. "Bana ne söylemeye çalışıyorsun?" diye soruyor.

"Emily artık burada değil," diyorum ona.

Alnı daha da kırışıyor. Mutfak, kahve ve kızarmış ekmek kokusuyla dolu. Duvardaki saatin tik taklarını duyabiliyorum, her saniyede sanki zaman daha da uzuyor... tik... tak... tik... tak.

"Ne demek istiyorsun? Saat..." diyor mikrodalgaya bakarak, "saat yediyi kırk geçiyor. Başka nerede olabilir ki? Başka..."

diyor, hareketleri ağırlaşırken bir yandan. Anılar, hafızasının çatlaklarından artık sızmaya başlıyor. Bazı bağlantıları zihninde kurmaya başladığını görebiliyorum. "Ah, yine aptalca davranıyorum, değil mi?" diyor, bana arkasını dönüp tekrar bıçağı eline alıyor ve ekmeklere yağ sürme işine devam ediyor. "Aptal gibi hissediyorum," diyor, sesinde hafif bir titreme var.

"Bridget..."

Bıçağı yerine koyuyor ve ekmekleri masaya götürüp oturuyor. "Bir saatten önce uyanmasına imkân yok, değil mi? Tatil zamanı sekizden önce asla uyanmaz. Neden ona bu kadar erkenden kahvaltı hazırladığımı ben de bilmiyorum. İsterdim ki... İsterdim ki şu yaşadığımı hiç yaşamayayım; hafızamdaki şu aptal kara noktalar devamlı yer değiştiriyor sanki."

"Bridget," diyorum tekrar ve yanına oturup ellerini tutuyorum, onlara sıkıca sarılıyorum. "Emily burada değil çünkü o öldü. Üç sene önce, senin de ağır yaralandığın kazada öldü."

Yüzü geriliyor, ellerini benimkilerden kaçırmaya çalışıyor ama bırakmıyorum. "Bu hiç komik değil," diyor. "Nasıl bu kadar zalim olabiliyorsun? Nasıl..."

"Bridget..."

"Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsin Theodore?" diye soruyor.

"Bebeğim..."

"Neden?" diye soruyor ve ağlamaya başlıyor. Çatlaklar gitgide artıyor. Onu kendime çekiyorum. "Neden?" diye tekrarlıyor ve ağlaması hıçkırıklara dönüşüyor. Kollarını boynuma doluyor gözyaşları akarken. "Onu özlüyorum," diyor. Boynumda hissettiğim gözyaşları, gömleğimi ıslatıyor. "Onu o kadar çok özlüyorum ki," diyor yine.

"Özlediğini biliyorum," diyorum. "Ben de özlüyorum. Çok üzgünüm."

"Benim hatamdı," diyor. "Onu beraberimde götürmemeliydim. Evde kalırdık ve..."

"Senin hatan değildi."

"Hiçbir şey hatırlamıyorum," diyor. Hiçbir zaman da hatırlayamayacak. Tek hatırlayabildiği bizim ona anlattıklarımızdan ibaret; Emily'yle alışveriş merkezinin otoparkındayken sarhoş bir kamyon şoförünün de oraya girdiğini hatırlıyor sadece. Daha önce alkollü araç kullanmaktan dolayı defalarca ehliyeti elinden alınmış, sayısız ceza ödemiş ve adalet sisteminin, bir gangsterin eline dolu bir silah verip onu tekrar sokağa salması gibi bıraktığı sarhoş kamyon şoförü. O sarhoş şoförün ismi Quentin James'ti ve karımla kızıma çarpmıştı.

Bridget, onlara çarpan adamın kaybolduğunu biliyor ama bunun sebebinin ben olduğumu bilmiyor. Şoförü ormana sürükleyen bendim. Bridget bitkisel hayattayken şoföre ne yaptığımı ona da anlattım. O zamanlar ona gündelik hayatımdan bahsederdim. Günahlarımı itiraf ederdim. Ama artık bunu yapamam.

Ona sarılıyorum. Dışarıda bir arabanın durduğunu duyduğumda da hâlâ ona sarılmış durumdayım. Kent, kornayı uzun uzun çalıyor. "İstersen gitmeyebilirim," diyorum ona.

"Hayır," diyor. "Ben iyiyim. Merak etme."

"Çok üzgünüm," diyorum.

"Senin hatan değil ki," diye cevaplıyor ama nedense öyleymiş gibi hissediyorum. Ailemi koruyabilmiş olmam gerekirdi. "Ben iyiyim. Git de dünyayı kurtar Teddy," diyor. Bana bu şekilde hitap eden tek insan o. Annem bile böyle seslenmezdi. "Git oraya ve diğer kızların da başına Emily'ninki gibi kötü şeyler gelmesini engelle."

Onu öpüyorum. Beni kapıya kadar geçiriyor. Dedektif Kent'e el sallıyor çünkü artık onu hatırlayabiliyor. Kent de ona el sallıyor.

"Berbat görünüyorsun," diyor Kent, arabaya bindiğimde.

"Berbat bir sabah," diyorum.

"Daha da berbatlaşacak," diyor ve arabayı çalıştırıyor. Biz evden uzaklaşırken Bridget'in hâlâ arkamızdan el salladığını görüyorum.

3. BÖLÜM

Kurbanın cesedi çok sayıda parçaya ayrılmış, diyor Rebecca. Hoş, ayrı ayrı çantalara parçaları konan biz olmadığımız sürece bizim açımızdan bir şey değişmiyor demektir. Ama bunların hepsi birazdan gerçekleşecek; yaklaşık yirmi veya otuz dakika kadar sonra. Şu anda şehrin banliyölerinden geçiyoruz. Araba kahve kokuyor. Ceketimi arka koltuğa, Rebecca'nınkinin üstüne fırlatıyorum. Şimdilik sadece güneş var, kan yok. Serin hava var, kan yok. Bir arabada yol alan iki kişi var.

Sabahın sekizinde havanın ısınmış olması için yaz mevsimine daha var ama o günler de gelecek. Bir ay sonra uyandığımızda hava sıcaklığı yirmi dereceleri bulacak, sıcak rüzgârlar esmeye başlayacak ve öğleden sonra güneşi cildimizde kabarcıklara yol açacak. Güneş tepede olmamasına rağmen epey parlak, gökyüzü mavi ve sıcaklık on derece civarında. Ceket giymeye ihtiyacınız yok gibi görünürken kararsız kalıp giydiğinizde fazla sıcak, giymediğinizdeyse soğuk hissettiren o tuhaf havalardan biri yine.

Rebecca benden biraz daha kısa boylu ama daha atletik bir yapıya sahip. Yanınızdan geçtiğinde bakışlarınızı alamayacağınız türden bir vücudu var. Omuzlarına kadar gelen siyah saçları ve parlak mavi gözleriyle, sadece size gülümsediğini görmek için bile cehenneme kadar peşinden gidebileceğiniz türde bir kadın. Ama ne yazık ki beş ay kadar önce bir patlama, onun bütün bu etkileyici özelliklerini alıp götürdü. Hepimiz biliyoruz ki patlamalar, güzel insanları daha az güzel yapar; Kent'in başına gelen de tam olarak bu oldu. Christchurch'ün yerlisi olan Kent, tayin edildiği Auckland'de on sene çalıştıktan sonra dedektiflerimizden

birinin vefatı üzerine tekrar Christchurch'e gönderilmiş ve orada neredeyse ölümle burun buruna gelmişti. Onu bu hale getiren şey bir arabaya yerleştirilen bombaydı. Olay, Christchurch Oymacısı davasının başladığı zamanlarda gerçekleşmişti. Suçlunun transfer edilmek üzere olduğu mahkeme binasının önündeki otoparkta bir el silah sesi duyulmuştu ki bu, dikkatlerini dağıtan ilk etkendi. İkincisi ise birkaç dakika sonra Schroder'in arabasına yerleştirilmiş olan C-4 bombasının patlamasıydı. Kent ve Schroder kaçmaya çalışmışlar ama metal ve cam parçaları Kent'i göğsünden yaralamış hatta akciğerinde bir delik açmıştı. Sol kulak zarı yırtılmış, iki eklemi de yerinden çıkmıştı. Şu anda bu yaraların izleri, kıyafetleri sayesinde çoğunlukla gizli ama yüzündeki yara için durum farklı. Kent bu yara izini bir onur nişanı gibi yüzünde taşıyor. Yaklaşık yarım santimetre kalınlığındaki ve S şeklindeki bu yara, sağ kulağının hizasından başlayıp çenesinin altına kadar iniyor. Yaranın pütürlü bir dokusu var. Sanki birisi tam kulağının altından onu bir olta kancasıyla yakalamış ve yüzünü boylu boyunca yırtana dek çekiştirip durmuş gibi görünüyor.

Her ikimiz de tekrar ayaklarımızın üstünde durmaya çalışıyoruz. Her ikimiz de ilerlemeye çalışıyoruz.

Havadan sudan konuşmuyoruz. Son beş günü çalışarak geçirdik ve şu anda öyle gözüküyor ki hafta sonunda da çalışmak zorunda kalacağız. Kent doğrudan detaylara giriyor. Neler beklemem gerektiğinden bahsediyor. Adli tıbbın araştırmaları için elimizde bütün bir vücut olmadığından bahsediyor. Parçalara ayrılmış hatta kovaların içine doldurulmuş ve bazı parçaları asla bulunamamış vücutları daha önce defalarca gördüğüm için neyle karşılaşacağıma dair gayet net bir fikrim var.

Dwight Smith'in dosyası kucağımda duruyor. Okuması hiç keyifli değil ama bu tür dosyalar her zaman böyledir. Dwight Smith gibilerine ait dosyalar her zaman iç karartıcıdır. Bu davada görev almamıştım ama tarafları hatırlıyorum, diğerleri ise zihnimden uçup gitmiş. Suçluyu alıp direkt mıhlamak isteyeceğiniz türden

bir dava olduğunu hatırlıyorum. Bana bu şekilde hissettiren bir sürü dava, Dwight Smith gibi bir sürü suçlu olmuştu. Bu Dwight Smith beş sene önce birkaç kadeh viski, biraz ot içtikten sonra bir cuma gecesi saat sekizde, komşusu Kelly Summers'ın evine gitmiş ve dünyaya karşı duyduğu bütün öfkenin acısını ondan çıkarmıştı. Öfkeliydi çünkü işini kaybetmişti. Öfkeliydi çünkü kız arkadaşı üç gün önce onu terk etmişti. Öfkeliydi çünkü almak istediği uyuşturuculara artık parası yetmiyordu. Öfkeliydi çünkü o sabah arabasının bir lastiği patlamış, yenisiyle değiştirmiş ama öğleden sonra bir lastiği daha patlamıştı. Bu sebeple aynı sokakta üç ev ötede oturan Kelly Summers'a vahşice, neredeyse öldürürcesine tecavüz edip öfkesini ondan çıkarmıştı. Bir şey, onun başladığı işi sonuna kadar götürmesini engellemişti. Onu tutan şey, çizgiyi aşma kaygısı değildi. Birisine tecavüz edip, onu kesikler içinde bırakıp ardından da, acaba çizgiyi aştım mı, diye düşünmezsiniz zaten. Smith de öyle bir adam değildi zaten. Sonradan hapishanede anlaşıldığı üzere Smith iyi huylu bir adamdı ve iyi halden dolayı da mahkûmiyet süresi yarıya indirilmişti.

Kelly Summers'a ait bir fotoğraf var. Saldırıdan bir gün sonra çekilmiş, gözlerinde bir teslimiyet ifadesi hâkim. Yüzünün sol tarafında yara izi görülüyor. Morarmış ve şişmiş durumda. Yaraya atılan dikişlerse bir oyuncak bebeğin kıyafetlerindekini andırırcasına fazla büyük görünüyor. Öyle anlaşılıyor ki *iyi huylu* olmasının yanı sıra Dwight'ın diğer bir özelliği de ısırgan olması. Kelly'nin tüm boynunda ve göğsünde ısırık izleri göze çarpıyor.

Şehrin sınırına yaklaştık. Gri binaların arasında dümdüz uzanan gri yollar, bir dama tahtasını andırıyor. Bu sabah havada bulutlar da var. Eğer Christchurch'ü tek bir kelimeyle özetlemek gerekseydi *gri* kelimesini seçerdiniz. Baktığınız her yerde grinin farklı tonları hâkim. Trafik ve insanlar hariç. Renkli arabalar, renkli kıyafetler, bir ağacın yanından geçtiğinizde ara sıra gördüğünüz yeşillik. Şehri boylu boyunca geçerek diğer ucuna varıyoruz. Batıya doğru yol alıyoruz. Dükkânlar ve outlet mağazalarının

yerini servis istasyonları ve endüstriyel yapılar alıyor, sonra onların konut bölgeleri, ardından da çayırlar ve çiftlikler... Christchurch Hapishanesi yönünde gidiyoruz, burası bende her zaman kötü anıları olan bir yer. Geçen kış sarhoş olup arabamla kırmızı ışıkta geçtikten sonra gönderildiğim yer. Geçen yaz dört ayımı beton duvarlarla arkadaşlık ederek geçirdiğim yer. Çok iyi gitmeyen bir davada özel dedektif olarak çalışıyordum ki beni içkiye başlatan da bu olmuştu. En sonunda arabamla başka bir arabaya çarptım ve neredeyse onu sürmekte olan genç kızın ölümüne sebep oluyordum. Bundan daha fazla dibe vuramazdım. Benden kızımı almış olan adamla aynı seviyeye gelmiştim. Hâlâ bu olaydan utanç duyuyorum. Hapishanenin yanından geçip gidiyoruz ama kötü anılar zihnimden uzaklaşmıyor. Arabayla yolumuza devam ediyoruz.

İntihar vakaları zordur. Hüzünlüdür. Cinayet vakalarının hüznü gibi değildir ama. Değişik türde bir hüzün, bir şekilde kendimle paralellik kurabildiğim bir hüzün. Kadınlar genelde hap almayı tercih ederler ama erkekler... Erkekler her şeyi yapabilirler. Kendi başlarını elektrikli testereyle ikiye yaran, boğazlarına tornavida saplayan, kafalarına defalarca çekiçle vuran adamlar gördüm. İntiharlar söz konusu olduğunda hırdavatçı dükkânları epey iş yapıyor olmalı. Üç sene önce kızımı kaybettiğim, karımın da ölümün eşiğinde olduğu o dönemde aynı karanlık düşünceler benim de zihnime üşüşmüştü. *Haydi, Tate*, diyorlardı. *Dünyaya bir iyilik yap. Sen, ben ve şu silahın bir çılgınlık yapalım, ne dersin?*

Hapishaneyi geride bırakmamızın üstünden beş dakika geçmişti ki GPS cihazının sesi duyuldu; Kent'e ilk soldan girmesini söylüyordu. Sağımız solumuz çiftliklerle dolu ve başka hiçbir şey yok. Son görmek istediği şey koyunlar, inekler ve buğdaylar olmadığı müddetçe bir insanın buraya gelip kendini öldürmesi için arabayla bile epey yol alması gerek.

İlk sola giriyoruz ve iki dakika kadar sonra karşımıza tren rayları çıkıyor. Tren kazalarında her zaman söz konusu olduğu

gibi etrafta koşuşturma var; bir sürü polis arabası, bir ambulans ve demiryolları idaresinden birkaç yetkili. Basından kimse gözükmüyor, en azından şimdilik. Meşhur biriyle bir bağlantısı olmadığı müddetçe intihar olaylarının genelde pek haber değeri olmaz. Dedektif Müfettiş Hutton, rayların yakınında dikiliyor. Etrafına güvenlik şeridi çekilmiş olan olay mahalli, bir ucundan bir ucuna yaklaşık beş yüz metrelik bir alanı kaplıyor ki bu epey büyük bir alan. Arabadan inince sıcaklık bir derece daha artıyor. Ceketimi giyiyorum ve güvenlik şeridini geçip iç kısma geçiyoruz. Eski Kent olsaydı, orada bulunan her adam onu göz ucuyla süzüp tebessüm etmeye çalışıyor olurdu. Eski Kent olsaydı, orada bulunan her adam bir şekilde ondan randevu koparmaya çalışıyor olurdu. Ama patlamadan beri Kent, insanların arasında artık bir hayalet gibi dolaşıyor, herkes onun yüzündeki yara izinin farkında değilmiş gibi numara yapmaya çalışıyor.

Tren rayları, doğudan batıya doğru uzanıyor; bir şeye tersinden bakmaya meyilli bir insansanız, batıdan doğuya uzandığını da söyleyebilirsiniz. Rayların iki yanındaki taşlık kısma gelip dayanan çimenler kuru, uzun ve zayıf; hani hangi mevsim olursa olsun kuru gözüken, hiçbir şekilde biçilmemiş ve bakım yapılmamış türden. Çimenler yukarıya, raylara doğru hafif eğimle uzanan taşlık bölgenin sınırında bitiyor. Raylar ise etraflarındaki her şeyden yaklaşık bir metre kadar yukarıda bulunuyor. Bazı taşların üstünde yağ izleri, bazılarındaysa kuş pislikleri var. Bunlara şimdi kan lekeleri de eklenmiş durumda.

Dedektif Müfettiş Wilson Q. Hutton, ellerini iki yana açıp kendini dengelemeye çalışarak eğimli taşlık kısımdan bize doğru ilerliyor. Ben yapay komanın derinliklerinde uyurken dışarıdaki dünyada çok fazla şey değişmemiş, çoğu şey nasılsa o şekilde devam etmiş gibi görünüyor. Ancak her şey aynı değil tabii. Altı ay önce Hutton, fazladan yetmiş kilosu olan bir adamdı ve kalbiyle beraber diğer organlarını da sonsuza dek durdurmaktan bir hamburger uzakta görünüyordu. Kendisine kilolarından kurtulması,

aksi takdirde işinden olacağı yönünde bir ültimatom verilmişti. Onu bundan yaklaşık bir ay önce tekrar gördüğümde en az kırk beş kilo vermişti ve vermeye de devam ediyordu. Yaklaşırken bize gülümsüyor. Eskiden hiç gülümsemezdi. Gülümsemek ona yakışmış. Ayrıca burada oluşu, bu davanın düşündüğümüzden de karmaşık olduğu anlamına geliyor.

"İki olası senaryo var," diye söze giriyor Hutton. "Birincisi, Dwight Smith tren raylarına gelip oturdu ve trenin kendisini paramparça etmesini bekledi."

Etrafıma bakınıyorum ve her yerde Dwight Smith'e ait olduğu aşikâr olan vücut parçalarını görüyorum. Her bir parçanın hemen yanında toprağa, bulunulduğu yerin işaretlenmesi için küçük, kırmızı bir bayrak saplanmış. Toplam dokuz tane olduğu görülüyor. "İkincisi nedir peki?" diye soruyorum.

"İkincisi ise şu: Bir başkası onu buraya getirip koydu. Kurbanımız bundan beş sene önce bir kadına tecavüz etmiş ve iki hafta önce de hapishaneden salıverilmiş. İntihar gibi gözüküyor ama olayların sıralaması şüphe uyandırıyor."

"Çünkü Dwight Smith kendini öldürmek isteseydi bunu hapishaneye girdiğinde yapardı, çıktığında değil," diye ekliyorum.

"Aynen öyle." Hutton, pantolonunun kemeriyle uğraşmaya başlıyor. Kemer hafif gevşemiş gözüküyor. Belki buraya gelene kadar yolda bile kilo vermiş olabilir.

"Smith olduğundan eminiz ama değil mi?" diye soruyor Kent.

"Cebinde bulduğumuz maaş bordrosu o olduğunu söylüyor ama onun dışında cüzdan veya herhangi bir kimlik belgesine rastlayamadık," diye yanıtlıyor Hutton. Yaklaşık yirmi metre kadar öteye park etmiş arabayı başıyla işaret ederek, "Araba Dwight'ın küçük kardeşi olan Ben Smith'in üstüne kayıtlı," diye ekliyor.

"O halde ceset Ben Smith'e de ait olabilir," diyorum.

Hutton olumsuz anlamda başını sallıyor. "Smith iki hafta önce salıverilmesinin ardından bir benzin istasyonunda işe başlamış ve

burada bulduğumuz cesedin üstünde de istasyonun üniforması var," diye açıklıyor.

"O halde istasyonda çalışan herhangi biri de olabilir," diye ekliyorum.

"Olabilir tabii," diye cevaplıyor Hutton. "Smith'in maaş bordrosunu arabasıyla beraber ödünç almış veya çalmışlarsa bu mümkün. Her neyse, bulabildiğimiz tek elden parmak izlerini topladık. Biz şu anda konuşurken bir polis memuru merkeze doğru yola çıktı bile. Sonucu yakında öğreniriz."

"'Bulabildiğimiz tek el' derken neyi kastediyorsun?" diye soruyorum.

"Cesedinin her bir parçasını bulduk ama sağ eli kayıp," diyor Hutton, kırmızı bayrakları başıyla işaret ederek. "Ya oralarda bir yerde ya da sokak köpeklerinden biri alıp kaçtı."

"Kardeşine haber verdiniz mi?" diyorum.

"Hayır. Bu görevi sana bıraktık," diye yanıtlıyor Hutton. "Ama kimliğini doğrulamadan bunu yapmamalıyız. Smith olduğu kesinleşirse ailesi, eski hücre arkadaşlarıyla veya onu tanımış olan herkesle konuşmamız gerekecek. Hapishanede kendini öldürmenin bir mantığı var ama çıktıktan sonra bunu yapmak oldukça tuhaf. Smith son iki haftadır asgari ücret karşılığında benzin istasyonunda çalışıyor, yakıt doldurma işi yapıyormuş. Göze batmayan bir şekilde hayatını sürdürüyor gibiymiş. Tren makinistinin de onu görmediği apaçık ortada. Adam belki bir şeye çarptığını bile fark etmemiştir. İneklerini şuradaki alandan," Hutton bunu söylerken parmağıyla rayların diğer tarafında kalan ve şu anda göremediğimiz bir yeri işaret ediyor, "buraya," şimdi de rayların bizim bulunduğumuz tarafını gösteriyor, "güderek getiren bir adam cesedi fark etmiş. Ya da cesetten kalanları diyelim. Dün geceki son tren, sabaha karşı bir buçuktaymış; Christchurch'e giden bir nakliye treni. Adli tabip yolda; hangi trenin kurbana çarptığını öğrenmek için lokomotiflerin ön taraflarını kontrol etmek üzere bir adli tıp ekibi de işe koyuldu."

Bir araba daha geliyor. Takım elbisesinin üstüne yeşil renkli iş güvenlik yeleği giymiş bir adam var arabanın içinde, büyük ihtimalle demiryollarında çalışıyor. Arabasından çıkıyor. Şaşkın ve stresli görünüyor. Birkaç saniyeliğine etrafı kolaçan ediyor, burada kimin yetkili olduğunu anlamaya çalışır gibi bir hali var. Bize doğru yöneliyor. Polis memurlarından biri onu durdurduğu için çok fazla ilerleyemiyor. Tartıştıkları görülüyor uzaktan. Kısa bir süre sonra adam, polis memurunun eşliğinde bize yaklaşıyor.

Eğimli taş yüzeyden rayların üstüne tırmanıyorum, "yaşlı adam dizlerim" bu duruma isyan ediyor. İş güvenliği yeleği giymiş adam, Hutton ve Kent'in yanına varıyor ve kısa bir süre sonra da trenler, zaman çizelgeleri ve seferler üzerine tartışmaya başlıyorlar çünkü cesedin bulunmasıyla beraber tren hattının seferlere kapatılmış olması lazım. Yelekli adam işleri hızlandırmak istiyor, *vakit nakittir* gibi birtakım beylik lafları üst üste tekrarlarken bir yandan da söylediklerinin vurgusunu artırmak için bir elinin dışıyla diğer elinin avcuna vuruyor. "Bu saçmalık!" diye çıkışıyor yelekli adam. "Manyağın teki bir trenin önüne kendini atıyor ve bunun sonucunda benim tren seferlerim durduruluyor, öyle mi? Bunun hangi mantığa dayandığını bana söyler misiniz?"

Bunun üzerine Hutton da bunun hangi mantığa dayandığını anlatmaya çalışıyor. Bu tartışmanın bir parçası olmadığım için memnunum. Trenlerin gecikmesi hayatın bir parçası, tıpkı insanların kendilerini trenlerin önüne atması gibi, diye açıklardım ben olsaydım. Kendi aramızda biz buna "anlık intihar" deriz. *Belirsizliğe Giden Trenlerden Birini Yakalayalım.* Dwight Smith'in arabayla buraya kadar gelmiş olmasının sebebi de belki budur. Buraya öylesine gelmiş ama gelmişken kendimi öldüreyim demiştir. Belki de Smith, iyi huylu ama sınırları olmayan bir adam olmasının yanı sıra aynı zamanda Bay Doğaçlama'dır, kim bilir?

Kayıp sağ eli bulmak amacıyla rayların etrafında dolanan bir sürü memur var. Kan lekelerine bakıldığında trenin kurbana nerede çarptığı apaçık görünüyor. Tren, Smith'e 110 ile 130 km/sa arası

bir hızla çarpmış olmalı; bunun sonucunda da Smith'in vücudu lime lime olup etrafa saçılmış ve tıpkı bir su balonunun beyzbol sopasıyla patlatılmasını andırır şekilde her tarafa kan sıçramış. Rayların üstündeki kan pas lekelerine, traverslerin üstündeki kan yağ lekelerine benziyor, bir tek taşların üstündeki lekelerin kan olduğu görünür görünmez anlaşılıyor. Smith'in vücudunun parçaları birbirine yakın yerlerde sayılır; en büyük parça gövdesi ki onda da bacaklar dizlerinin hemen üstünden kopmuş ve bir kolu da kayıp. Kir ve makine yağıyla kaplı bu gövde parçasına otlar yapışmış; çalıştığı benzin istasyonunun üniforması hâlâ üstünde. Ona bakarken midem bulanıyor.

Raylar boyunca yaklaşık elli metre yürüyorum. Traverslerin üzerinden ilerliyorum. Önümde uzanan manzara, geride bıraktığımdan pek farklı değil. Otlar, raylar, yol, çiftlikler ve uzaklarda bir yerde yorgun görünümlü çiftlik evleri. Aradaki tek fark, gölgelerin yönü ve vücut parçalarının sayısı. Bir elli metre kadar daha yürüyorum. Artık bu kısımda hiç kan lekesi yok. Dönüp geriye doğru yürümeye başlıyorum. Her yirmi veya otuz saniyede bir omzundan geriye bakıyor ve gelen bir tren var mı diye kontrol ediyorum. Aslında bir tren gelecek olsa sesini duyarım ya da en azından insanlar bağırarak beni uyarır. Yine de arada başımı çevirip kontrol ediyorum, tıpkı gece vakti bir mezarlığın içinden koşturarak geçen çocukların yaptığı gibi. Traverslerin üzerine uzanmış yatan Dwight Smith'i ve bir nükleer reaktörden gücünü alıyormuşçasına titreşen rayları hayal etmeye çalışıyorum. O, ışığa doğru gideceğine ışık ona doğru yaklaşıyor. Az ötede Kent ve Hutton, demiryolu görevlisiyle yaptıkları tartışmaya ara vermiş gibi görünüyorlar. Hutton ve demiryolu görevlisi telefonda birileriyle konuşurken Kent, elleri cebinde öylece dikilmiş bekliyor. Neden bilmiyorum ama ona el sallıyorum, gülümsüyor, o da bana el sallıyor. Ben de gülümseyerek karşılık veriyorum. Ne kadar zaman geçti ki? Birbirimizi en son iki dakika önce görmüştük zaten...

Raylardan uzaklaşıyorum ve yaşlı dizlerimle Dwight'ın arabasına doğru yürüyorum. Külüstür bir steyşın bu; ön cama yapıştırılmış tescil belgesine göre on beş yaşında olduğu anlaşılıyor. Ayrıca öyle görünüyor ki satın alındığı ilk günden beri neredeyse hiç su yüzü görmemiş. Kaportanın her yerinde çizikler ve çökükler, boyasında sıyrıklar, ön camında da çatlaklar var. Lastikler döküntü durumda, bir tanesinin yüzeyi aşınmaktan neredeyse dümdüz hale gelmiş. Dikiz aynasından sarkan zarların bile güneş ışığından rengi solmuş hatta üzerindeki bazı noktalar kaybolmuş.

Ellerime lateks eldivenlerden geçiriyorum. Şoför kapısı ilk bakışta kapalı gibi görünse de aslında tam kapanmadığı için tavan lambalarının bütün gece açık kaldığını ve akünün de bu yüzden yakında biteceğini tahmin ediyorum ama tabii ki bu öngörümü test etmeye niyetim yok. Anahtarlar hâlâ kontakta duruyor. Kısa bir süre sonra parmak izleri için tüm arabanın içine parmak izi tozu püskürtülecek. Araba anahtarının yanı sıra standart bir ev anahtarı ve bir asma kilit anahtarı da göze çarpıyor. Bugünün ilerleyen saatlerinde araba, adli tıp laboratuvarına çekilecek ve benden çok daha zeki olan insanlar, arabayı en son kullanan kişinin Dwight olup olmadığını anlayacaklar. Torpido gözünde bir harita, küçük bir el feneri, bir cep bıçağı, birkaç CD kitapçığı ve dağınık halde duran CD'ler var. Bazıları *country*, bazıları *heavy metal*, bazılarıysa '70'li yıllara ait *rock* tarzında. Bazıları benim de sevdiğim albümler; bazılarıysa nefret ettiğim türde, geri kalanlarınıysa hiç duymadım bile. Koltukların altlarını, arkalarını, arabanın her yerini kontrol ediyorum. Hiç kan yok. Temizlenmiş gibi de görünmüyor. Sadece kir, toz ve birkaç kurumuş yaprak parçası var.

Şoför koltuğunun üstünde bir şişe su duruyor. Üstündeki etiketten Water Bro marka olduğu anlaşılıyor; erkek tüketicileri hedefleyen yeni tarz ürünlerden biri. Birkaç ay önce yoğun bir pazarlama stratejisiyle ve süpermarketlerde ön plana çıkarılarak piyasaya sunulmuş bir ürün. Bro Range veya daha bilinen kısa

adıyla Brange ürün yelpazesine ait. Chips Bro, Cola Bro, Salad Bro, Bread Bro gibi çok farklı tarzda markaları da var. Ben de son bir aydır bu markanın tıraş köpüğü olan Shaving Foam Bro'yu kullanıyorum ama diş macunu markası Clean Teeth Bro ürününü denemeye bir türlü fırsat bulamadım. Marka o kadar başarılı oldu ki altı hafta önce şehirde iki tane fast food restoranı bile açtılar. Su şişesi yarısına kadar dolu. Kapağını açıp kokluyorum. Trenin önüne atlamaya hazırlanan bir adamın sudan çok daha sert bir şey içmesi gerekirdi, diye düşünüyorum ama görünen o ki durum böyle değil. Acaba Bay Doğaçlama, buraya gelirken yolda bir yerlerde durup birkaç kadeh cin içmiş midir?

Arabanın kapısını kapatıyorum. Hutton telefon görüşmesini bitirmiş, Kent'le konuşuyor. Onlara doğru ilerliyorum. Demiryolu görevlisi hâlâ telefonda konuşmaya devam ediyor, serbest olan kolunu da görünmez bir tuvale bir şeyler çizercesine havada sallayıp duruyor.

"Neler kaçırdım?" diye soruyorum onlara.

"Cesedin Dwight'a ait olduğunun teyidini az önce aldık," diyor Hutton. "Parmak izleri uyuyormuş." Bunları bana söylerken kafasını sallıyor, Kent de aynı hareketi yapıyor ve herhalde kafa sallama günü olsa gerek ki ben de kendimi aynı şeyi yaparken buluyorum.

"Peki, bir sonraki aşamada bizden ne yapmamızı istiyorsun?" diye soruyorum.

"Patronuyla, ardından da kardeşiyle konuşun. Evine gidin, sonra da gözetim memuruyla konuşun. Smith'in nelerle meşgul olduğunu ve psikolojisinin nasıl olduğunu öğrenin. İnsanların, kurbanı sevmediğimiz için olası tüm seçenekleri değerlendirmediğimizi düşünmelerini istemeyiz. Eğer bu şekilde hareket etmezsek yarınki tüm gazete manşetleri, sabıkalı kişilerin zarar gördüğü davalarda işimizi bilerek savsakladığımız konusunda bize karşı suçlamalarla dolu olacaktır. O adamdan hoşlanmıyor

olabiliriz ama cinayete kurban gitmiş herhangi birinin ardından ne yapmamız gerekiyorsa onun için de aynısını yapmalıyız."

"Adresi var mı sende?"

"Şehirde bir pansiyonda yaşıyormuş. Neresi olduğunu bilirsin, kendine Vaiz diyen bir adam tarafından işletiliyor."

Başımı onaylarcasına sallıyorum. Evi ve Vaiz'i hatırlıyorum. Bu senenin başlarında takip ettiğim bir başka davanın ipuçları beni o eve yönlendirmişti. Oraya gidişimin ertesi gününde de kafam cam kavanozla yarılmıştı.

"Dinleyin beni," diye ekliyor Hutton, sesini alçaltarak. "Tüm detayları son derece büyük bir dikkatle incelememiz lazım. Dwight Smith'in kendini rayların ortasına atmak için bir sebep bulma konusunda sıkıntı çekmeyeceğinden eminim ama... Schroder'in bundan birkaç sene önce takip ettiği davayı hatırlıyor musunuz?" diye soruyor bana bakarak. "Hani yine bir trenin söz konusu olduğu davayı."

"Hatırlıyorum," diye cevaplıyorum ama titiz davranmamızı istemesinin tek sebebinin bu olmadığını da hissediyorum.

"Ne davasıydı o?" diye soruyor Kent.

Hikâyeyi anlatma konusunu Hutton'a bırakıyorum. Adamın biri araba kazasında eziliyor. Kazayı yapan sürücü sarhoş ve yaptığını örtbas etmenin en iyi yolunun kurbanını bir trenin altına atarak olaya intihar süsü vermesi olduğuna karar veriyor. Neredeyse bunu başarıyor da.

"Trenin çarpmasının etkisiyle neredeyse kurbanın vücudundaki bütün kesikler ve darbe izleri siliniyor. Ama trenin örtbas edemediği şey, katilin bu suçu işlerken başkaları tarafından görülmesi," diye açıklıyor Hutton. "Fakat bu durum... Daha önce olayın zamanlaması hakkında söylediklerimi hatırlıyorsunuz, değil mi?"

İkimiz de başımızı sallıyoruz.

"Dediğim gibi, hapisten salıverildikten sonra bir insanın intihar etmesi tuhaf. Ayrıca neden bunu vardiyasını bitirdikten sonra yapıyor? Neden daha önce değil?"

"Belki de kendini öldürmesine sebep olan şey neyse, onu geç vakitte öğrendi," diye cevaplıyor Kent.

Hutton başını sallıyor ve "Olabilir," diyor.

Tam o sırada memurlardan biri ıslık çalınca hepimiz onun olduğu yere doğru dönüyoruz. Rayların yukarı tarafına doğru yüz metre ötede kenarda dikiliyor. Diğer ceset parçalarından da yirmi metre kadar uzakta. Elini sallıyor.

"Son kayıp parçayı bulmuş olsa gerek," diyor Hutton. Ardından elini yüzüne doğru götürüp çenesini avucunun içine yaslıyor ve işaretparmağıyla dişlerinin üstünde tempo tutuyor. Birkaç saniye bu harekete devam ediyor. "Bak," diyor Hutton ve bu kelime bana Schroder'i hatırlatıyor; o da konuşmaya bu şekilde girerdi bazen. *Bak Tate, bu davada senin yardımına ihtiyacımız yok.* Schroder'i düşününce onunla çalışmayı özlediğimi de fark ediyorum. Hatta onunla tartıştığımız zamanları bile özlüyorum. "Doğruyu söylemek gerekirse," diye devam ediyor Hutton ama ardından bir şey söylemiyor, böylece işin doğrusu nedir öğrenemiyoruz. Dişlerine birkaç kez daha vuruyor. "Bunu nasıl söylesem?" diyor tekrar.

"Söylemene gerek yok," diye yanıtlıyor Kent.

Gerçekten de söylemesine gerek yok. Bu bir intihar vakası olsaydı, o zaman her şey yoluna girerdi; gerçekten kötü bir adamın artık başkalarını incitmek yerine kendine zarar vermeyi seçtiğini düşünerek rahat bir nefes alabilirdik ve dava da kapanırdı. Hepimiz hafta sonu planlarımıza geri dönerdik. Ama bu bir intihar davası değilse yine de rahat bir nefes alacağız çünkü anlaşıldığı kadarıyla Dwight Smith, geçmişte yaptığı şeylerden daha kötülerini gelecekte yapma potansiyeline sahip birisi. Yani Smith'in ölümünün intihar veya cinayet kaynaklı olması arasındaki tek fark, duruma göre kime teşekkür edeceğimizin değişiyor olması.

Hutton bunu düşünüyor.

Kent bunu düşünüyor.

Ben de bunu düşünüyorum.

Tabii ki hiçbirimiz bunu dile getirmiyoruz.

"Umarım Kelly Summers'la konuşmak zorunda kalmazsın. Ve umarım onun bununla bir ilgisi yoktur. Ama eğer bu bir intihar vakası değilse, o zaman Summers da şüpheli sayılır." Hutton bunları söylerken gözlerini bana dikiyor. "Yaşadıklarından dolayı ona ayrıcalıklı davranmamalıyız."

"Ve tüm detayları büyük bir dikkatle incelemeliyiz," diye tamamlıyorum sözlerini.

"Aynen öyle. Aklından geçenleri tahmin edebiliyorum. Kelly Summers'ın bu işte parmağı olsa bile toplum bunu görmezden gelecektir. Doğrusunu söylemek gerekirse ben de aynı fikirdeyim. Toplum, bunu ona borçlu. Ama bizim kişisel fikirlerimizin bir önemi yok, kurallara uymak zorundayız. Bizler hâkim veya savcı değiliz. Aynı fikirde miyiz?" diye soruyor Hutton.

"Öyleyiz," diye cevaplıyorum.

"İyi o zaman," diyor başını sallayarak. "Adli tıp uzmanı incelemesini bitirdikten sonra daha fazla bilgiye sahip olacağız. Umuyorum ki tren ona çarptığında zaten ölü olduğu veya vücudunda bir kurşuna rastlandığı gibi tuhaflıklar karşımıza çıkmayacaktır ancak şu da var ki içgüdülerim bu davanın hiç de kolay olmayacağını söylüyor. Şimdi gidip insanlarla konuşmaya başlayın. Umarım hepsi de Smith'in bu hayattan ne kadar bıkmış olduğuna dair bir şeyler anlatır. Meseleyi çok da dolandırmadan bu bilgileri toparlayabilirsek, ben de fazla uzatmadan bu davayı kapatabilirim," diye devam ediyor Hutton ama bu söylediğine inanmadığını biliyorum çünkü içgüdüleri tersini söylüyor, tıpkı benimki gibi. İşler hiçbir zaman bu kadar kolay olmaz. Basit bir intihar vakası bile olsa.

4. BÖLÜM

Kelly Summers'ı Dwight Smith'in elinden kurtaran adamın bildiği iki şey var. Birincisi, kendisine bulduğu takma ismin son derece akılda kalıcı olması. Zihninin nasıl çalıştığını bilselerdi medya da aynı ismi takardı. Takma ismi *Beş Dakika Adamı*. Kendine göre bir tınısı var. Son yıllarda şehirde Christchurch Oymacısı, Defin Katili, Orakçı Nine ve hatta Melissa X adında karakterler bile duyuldu. Bunların hepsi de birer psikopat ve katildi. Beş Dakika Adamı ise bir süper kahraman. İnsanlar süper kahramanları severler. Beş Dakika Adamı da eskiden süper kahramanları severdi.

Bildiği ikinci şeyse, günün ilerleyen saatlerinde adli tıp uzmanının, Dwight Smith'in tren çarpmadan çok önce öldüğünü saptayacak olması. Bu, polisler açısından bir problem tabii ama o, bu sayede biraz zaman kazanmış olacak. Yirmi dört veya kırk sekiz saat kadar. Adli tıp uzmanının bulguları resmîleşmeden önce, polislerin şüphesini Kelly Summers'tan uzaklaştırmak için bir şeyler düşünebilir. Tabii bunun için, Summers'la görüşmeye geldiklerinde –ki bugün geleceklerinden şüphesi yok– ona öğütlediği şekilde konuşması gerekiyor. Senaryoya sadık kalmak zorunda. Kalacağını da biliyor çünkü Smith'i esas öldüren ne de olsa Summers. En çok kaybedecek şeyi olan o. O, iyi olacak, bunu da biliyor çünkü Summers önceki gece, son beş yıl boyunca hayalini kurduğu bir şeyi yaşadı: intikam.

Önceki gece onun için uzun zamandır kayıp olan bir şeyler canlandı. Son birkaç ayı, kanepesinde oturup güneşin bir duvardan doğup diğerinden batışını izleyerek geçirmişti. Duvarın bir köşesinde bir örümceğin kendine yuva yapma aşamalarını

seyretmişti. Günler geçerken tek yaptığı şey yemekle uyumaktan ibaretti. Bazı günler karısı uğruyordu ama seyrekti bu ziyaretler. Geldiği zaman da çocukları yanında getirmiyordu çünkü o artık onların gerçek anlamda babası değildi. Aynı şekilde, onu ziyarete gelen kadının da kocası değildi hatta kendi bile değildi. Hayatın bundan ibaret olmadığını biliyordu ama umurunda değildi. Karısı ve çocukları onun eski hayatının bir parçasıydı. O hayatta mutlu değil miydi peki? Uzun saatler boyunca çalışmak, çimleri biçmek, kızını bale kursuna götürmek, küçük oğlunun bezini değiştirmek, evin kredisini ödemek, çöpleri çıkarmak... Eski hayatı bunlardan ibaretti işte. Geriye baktığında bütün bunların onu mutlu edip etmediğini bilemiyor, hepsi de şu anda önemsiz görünüyor gözüne. Ailesini özlemiyor. Özlemesi hem de çok özlemesi gerektiğini biliyor. İşin gerçeği, umurunda bile değil. Olayın özü şu: Eski Benliği, şu anda dönüştüğü kişiye karşı isyan eder, çığlıklar atarak onunla mücadele eder, işleri yoluna koymak için ülkede başvurmadık doktor bırakmaz, onlar da başarısız olursa problemin çözümünü bulmak için bütün dünyada araştırma yapardı. Ama Eski Benliği artık yok, onun yerine Yeni Benliği geldi ve o da tamamıyla kabullenmek üzerine temelleniyor. Yeni Benliği, Eski Benliğinin peşine düşmeyecek. Üzüntünün ilk dört aşamasını atlayıp doğrudan beşinci aşamaya vardı bile.[3]

Yeni Benliği, hiç açmadığı bir televizyonun önünde, umursamadığı bir evin umursamadığı kanepesinde oturup Warren adını verdiği bir örümceğin arada sırada yakaladığı sinekleri hapır hupur mideye indirmesini izleyerek sakince ölmeyi bekleyebilir. Bundan sıkılmaz. Alışverişe çıktığında, mikrodalgada ısıtılıp tüketilebilecek hazır yemekleri tercih ediyor. Oysa Eski Ben-

3 Yazar burada Kübler-Ross Modeli'ne atıfta bulunuyor. Üzüntünün Beş Aşaması, Elisabeth Kübler-Ross'un (1926-2004) en meşhur çalışmasıdır. Bu çalışmaya göre insanlar kendilerini ölüme yaklaştıran veya travma yaratabilecek etkide olan herhangi bir haber aldıklarında sırasıyla inkâr, kızgınlık, pazarlık, depresyon ve kabullenmeden oluşan beş aşamadan geçiyorlar. (ç.n.)

liği kendi damak zevkine, kokularına, tatlarına ve bu kokuların, tatların onda uyandırdığı hatıralara, yemek yapma keyfine göre seçimlerini yapardı. Yeni Benliği yemekler arasındaki farkı ayırt edemiyor. Tavuk, dondurma, pilav, domates... Artık sadece tek bir tat var onun için. Doktorlar bu konuda yapabilecekleri bir şey olmadığını söylediler. Ama zaten umurunda değil. Yemek onun için yakıt gibi bir şey artık. Hayatta kalmak için yaptığı bir eylem. Dürüst olmak gerekirse, hayatta olup olmamak da artık umurunda değil. Ama yemek yemediği zaman acıkıyor ve açlık da acı verici hissettiriyor; yemek yemesinin, alışverişe gitmesinin tek sebebi bu. Warren bunları anlayabilir, açlığın ne demek olduğunu iyi biliyor.

Ardından o malum konuşma gerçekleşti.

Ancak o konuşmadan bir hafta kadar önce referandum vardı. Bir ay kadar önce, Yeni Zelanda'da başbakanın göreve devam etmesi veya yeni bir başbakanın seçilmesi konusunda bir halk oylaması yapılmıştı. Her üç senede bir tekrarlanan bir olaydı bu. Politikacılar arasında belirgin bir fark olmadığını düşünüyordu. Onlara güvenilebilir miydi? Hayır. İnsanlar bunun farkında mıydı? Evet. O halde bir politikacı sizi hayal kırıklığına uğrattığında enayi yerine konduğunuz söylenilebilir miydi? İşçi Partisi'ne ya da Muhafazakârlara oy verebilirdi, seçim günü geldiğinde buna karar verirdi. Kötünün iyisini seçiyordu sonuçta. Tik atacağı seçim o olacaktı. Ancak bu defaki halk oylamasında bir soru daha vardı. Birçok kişinin oylamaya tabi tutulmasını istediği bir soruydu bu. İdam cezası geri getirilmeli miydi? Mevcut başbakan büyük bir farkla referandumdan galip çıkmıştı. Ancak idam cezası oylamasında durum farklıydı. Ülkenin yarısı evet derken diğer yarısı hayır demişti. Yarı yarıya bir durum söz konusuydu. Bir beraberlik durumu. Bu sebeple oylar tekrar sayılmıştı. Sonra bir daha. Bu tekrar sayımlar iki hafta sürmüştü. Sayım bittiğinde aradaki farkın sadece yüz yetmiş yedi olduğu ortaya çıkmıştı. Her

bir oyun önemi olduğu söylenir. Sözkonusu durum, bu ifadenin yüz yetmiş altı oy kadar uzağındaydı.

İdam cezası geri geliyordu.

Umurunda değildi.

Her ne olursa olsun onu etkilemiyordu. Bir önemi yoktu onun için.

Hayat böyleydi işte.

Ardından malum konuşmaya sıra gelmişti. Üç gün önceydi. Karısı gelirken tek başına değildi, başkaları da vardı. Daha önce birlikte çalıştığı insanlar. Tanıdığı insanlar. Başına gelenler hakkında kendilerini kötü hisseden insanlar. Tabii ki öyle hissedeceklerdi. Ama o öyle hissetmiyordu. Hayat böyleydi işte. Bu durumla bir sorunu yoktu. Bayılmıyordu ama nefret de etmiyordu. Kabullenmişti işte. Geçmişinden tanıdık simalar vardı. Davet edilmeksizin gelmişlerdi. Bazıları yanında yiyecek bazıları da bira getirmişti. Onları öylece oturup dinlemiş, konuşmalarına katılma ihtiyacı bile hissetmemişti ki aslında bu, bir şeyler hissetmiş olduğu anlamına geliyordu, öyle değil mi?

Her şeyin gidişatını değiştiren konuşma aslında son derece sıradandı. İlk başta hava durumundan bahsetmişlerdi. Yağmur veya kar yağabilir ya da güneş yeryüzünü yakıp kavurabilirdi. Neyi değiştirirdi ki bu? O odasında oturmaya devam eder ve duruma göre belki ısıtıcıyı ya da pencerelerden birini açardı ama yaşam her şeye rağmen devam ederdi. Başka insanlar. Geçmişinde kalmış bazı isimlerden bahsedildiğini duyuyordu, bu adam şunu yapmış da diğeri başka bir şey yapmışmış. Dünyasal şeyler. Petrol fiyatları tırmanışa geçmiş, bir yerler işgal edilmiş, dünyanın bir ucunda –hep olduğu gibi– insan hakları çiğneniyormuş falan filan. Ve referandum. İdam cezası geri gelmek üzereymiş. Ona göre bu durum, ülkedeki şiddet olaylarının sayısında bir değişime yol açar mıymış?

Esas ismi Joe Middleton olan Christchurch Oymacısı hasta ruhlu, sapkın adamın tekiydi. Gündüzleri polis merkezinde te-

mizlik görevlisi olarak çalışırken geceleri de kadınların evlerine zorla girip onları bağlayarak cinayet istatistik oranlarını artırmakla meşguldü. Polisin onu yakalaması epey uzun sürmüş, yaklaşık bir sene sonra, davasının görüleceği ve büyük ihtimalle de ölüm cezası alacağı gün kaçmayı başarmıştı. Şu anda bir yerlerde serbestçe dolanıyordu ama kimse onu bulamıyordu.

İlk kıvılcım buradan çıkmıştı. Middleton'ın isminin telaffuz edilmesiyle beraber içinde bir şeylerin uyanır gibi olduğunu hissetmişti. Sanki yıllardır yerinden kıpırdamamış olan eski bir arabanın motoru çalışmaya başlamıştı. Yakıt pek kaliteli değildi, motorun performansı yarıya düşmüştü belki ama yine de buydu işte, bir yaşam belirtisi göstermişti. Yani Yeni Benliğinin de umursadığı şeyler vardı demek ki. Middleton'ı umursuyordu çünkü eski hayatında onu yakalamakla görevlendirilen ama bunu başaramayan bir özel timin üyesiydi. Adamın kaçmış olmasına hâlâ sinirleniyordu ama bu konuda ne yapabilirdi ki? Onun izini mi sürecekti? Hayır. Çünkü hiç kimse bunu başaramamıştı. İlk başlarda umurundaydı... Ama ardından umursamazlığa gömüldü. Kızgınlığı sönüp gitmişti. Oysa Eski Benliği öfkeden küplere biner ve bir noktada patlardı.

Konuşmanın devamı da vardı. Başbakan konusu. Onu destekliyor muydu? Fena birine benzemiyordu. Balıkçılık konusu vardı sırada. Eskiden yaptıkları gibi balığa giderlerse ne güzel olurdu. Olta kancasının ayak bileğine takıldığı zamanı hatırlıyor muydu? Ragbi sezonu sona ermişti, peki kriket müsabakalarından herhangi birini izlemiş miydi? Daha fazla dışarı çıkmalı, daha fazla şunu veya bunu yapmalıydı. Kendisine söylenenleri dinlerken bazen başını sallıyor bazen de kıpırdamıyordu. Sadece uzaklara bakıyor ve yalnız kalacağı zamanı bekliyordu. Seyahat etmek. Bahçe işleriyle uğraşmak. Yeni restoranlar açılıyormuş da eskileri kapanıyormuş. Yeni bir alışveriş merkezi yapılıyormuş. Hapishanelere yapılan ek binalar neredeyse tamamlanmak üzereymiş. Dwight Smith iki hafta önce salıverilmiş.

Bir kıvılcım daha çaktı. İçinde bir şeyler tekrar kıpırdadı.

Dwight Smith'i hatırlıyor muydu? Evet, hatırlıyordu ama salıverilmesi için çok erken değil miydi? Daha altı senesi vardı tahliyesine. Peki, neden erken salıverildi, diye sormuştu. Kim bilir, şeklindeydi aldığı cevap.

Sonuçta bir kıvılcım daha çakmıştı ve o da bunun farkındaydı. Peki ama neden? Çünkü geçmişe dönüp baktığında Dwight Smith konusunda zamanında bir şeyler yapabileceğini fark etmişti. Christchurch Oymacısı'nın nerede olduğunu, ne yaptığını, hayatta olup olmadığını hatta hâlâ bu şehirde olup olmadığını Tanrı bilirdi. Ama Dwight Smith için öyle değildi. O konu bambaşkaydı.

Konuşma sona ermiş, umursamadığı kanepesinde tekrar yalnız kalmıştı ama artık motoru çalışmaya başlamıştı. Neredeyse durma noktasına geldiği anlar olsa bile artık tekrardan çalışıyordu.

Dwight Smith serbestti.

Dwight Smith, kanın tadını almış bir köpekti.

Eski Benliğinin tüm hayatı Dwight Smith gibi adamlarla uğraşarak geçmişti. Eskiden her sabah yedide kalkar, sekizde işbaşı yapardı. Kendini adadığı görevi uğruna bitmek bilmeyen bir mücadelenin içindeydi. Masasında kahvesiyle oturur, resmî dokümanlarla uğraşır, emirler alıp emirler verir, sürekli bir emir-komuta zincirinin içerisinde bulunurdu. Kapıları çalıp dükkân sahipleri, banka memurları ve evlerine zorla girilen insanlarla konuşurdu. Aile fertlerini, kurbanları, şüphelileri sorgulardı. İnsanlardaki iyi veya daha çok da kötü yanları ayırt ederdi. Kötü adamları hapse atar, onlar hapis sürelerini doldurunca tekrar dışarı çıkar ve o da onları tekrar hapse atmak için uğraşırdı. Dünyanın işleyiş şekli buydu. Sabah sekizden akşam beşe kadar, haftanın beş günü ve çoğunlukla da fazla mesai yaparak çalışmak; hayatı bundan ibaretti. Bitmek bilmeyen bir döngünün içindeydi. Şüphesiz yaşlılık ve karma, bu kötü adamlardan bazılarının işini gördüğü için onlarla tekrar karşılaşmak zorunda kalmamıştı. Bazen de suç

dolu geçmişlerini gerçekten geride bırakır ve bunda da o kadar başarılı olurlardı ki bir daha onlardan haber alınamazdı. Ancak şehir, kenar mahallelerinde yetiştirdiği uyuşturucu satıcıları, sosyopatlar, tecavüzcüler, hırsızlar, kundakçılar ve hiçbir şeyi umursamayan insanlarıyla her zaman daha fazla suçlu yaratırdı. Elbette ki Eski Benliğinin şimdiki haline dönüşmesinin sebebi de Dwight Smith veya Christchurch Oymacısı gibi insanlardı. Bu sebeple nasıl olur da...

Nasıl olur da?

İşte bu kadardı. Üç kelimede her şey özetleniyordu. *Nasıl olur da* sorusunu sorunca farklı olasılıklar dünyasına açılan bir kapı gibi önünde bambaşka bir geleceğin uzandığını görebilmişti. İşte o an aslında arayışta olan bir insan olduğunu anlamıştı. İnsanın doğası buydu. İnsan aramaktan vazgeçerse dünya evrilemezdi. Başka dünyalar keşfedilemezdi. İnsanlar hâlâ mağaralarda yaşıyor ve taşlarla kertenkele avlıyor olurdu.

Nasıl olur da Dwight Smith gibi bir adam, insanlara zarar vermek için ikinci bir şansa sahip olabilirdi?

Nasıl olur da Dwight Smith gibi bir adam mutlu olabilirdi? Nasıl olur da hayatına devam edebilir, özgür kalabilirdi?

Umurunda değildi ve aynı zamanda umursuyordu.

Anlamıyordu.

Anlayabildiği tek şey, Dwight Smith'in geri kalan hayatını, kapalı kapılar ardında bir duvar köşesindeki örümceği seyrederek geçirmeyeceğiydi. Dwight Smith, çok fazla acıya sebep olması muhtemel, saatli bir bombaydı.

Nasıl olur da?

Değişiyordu. Nasıl olur da Dwight Smith ondan ya da saldırmış olduğu şu kadından daha iyi bir hayat sürebilirdi?

Nasıl olur da?

Bu sorunun cevabı çok basitti: Bundan böyle bu şekilde olmayacaktı.

5. BÖLÜM

Demiryolu hattına doğru yaptığımız yolculuğun ters istikametindeyiz şu anda. Gidiş yolundayken gördüğümüz her şey tekrar görüş alanımıza giriyor ama tek farkla; bu sefer yolun diğer tarafındayız ve aksi yöne doğru yol alıyoruz. Başka birkaç fark var elbette. Aşırı olmasa da trafik yoğunluğu artmış. Çok olmasa da güneş biraz daha yükselmiş. Sıcaklık bir derece daha artmış. Tarlalarda hayvanlarını otlatan ve çalışan insanların sayısı çoğalmış. Ben bunu yapamazdım. Herhalde kendimi Smith gibi bir trenin önünde bulmadan önce en fazla beş gün bir çiftlikte çalışırdım.

İkimiz de konuşmuyoruz. Kendi iç dünyamıza dalmışız. Kent hareketsiz, ileriye bakıyor, biz düz bir hatta saatte yüz on kilometre hızla yol alırken elleri neredeyse kıpırdamıyor bile.

Aynı fikirde miyiz?

Hutton'ın sözleri zihnimde dönüp duruyor. Evet, tekrar bir polisim; evet, emniyete geri döndüm; evet, ekibin bir parçasıyım. Ama geride kalan üç sene zarfında, kızımı benden alan adamı öldürdükten sonra artık ekibin bir parçası sayılmam. Bu sürede özel dedektif olarak kazandığım bazı alışkanlıklar onlarla aynı fikirde olmamı zorlaştırıyor. Hutton'ın sorguladığı şey de bu. Sadakatimin görevime mi yoksa doğruya mı olduğunu soruyor. Ya da en azından benim doğru olduğunu sandığım şeye.

Dwight Smith'in çalıştığı benzin istasyonu, çiftliklerin sona erip evlerin başladığı bir kavşakta; her biri farklı yollara açılan iki farklı giriş ve çıkışa sahip. Bir düzine pompa ve yarım düzine de personel göze çarpıyor. Bütün bunların ortasında da bir havaalanı kontrol kulesiymiş gibi hepsine tepeden bakan bir bina

bulunuyor. Bina ve tabelası, Dwight Smith'in üniformasındaki sarı ve mavi renklere boyanmış ama bir fark var; buradaki sarı ve mavilerin üstünde kırmızı lekeler yok ve siyah çizgilerle kaplı değil. Binanın yan tarafına park ediyoruz ve çıkarken arabayı kilitliyoruz çünkü daha geçenlerde iki polis aracı daha çalındı ki bu da emniyette herkese daha fazla sağduyulu davranmasını hatırlatan bir bildiri gönderilmesine sebep oldu.

Benzin istasyonu, şehrin geri kalanından birkaç derece daha sıcakmış gibi hissettiriyor. Ortadaki binanın bir duvarına barbekü kömürü torbaları istiflenmiş. Onların yanında yirmi dörtlü bir paket içinde meşrubat kolisi göze çarpıyor. Meşrubat kolilerinin yanında da üzerlerine içecek ve çikolataların indirimli fiyatlarının yazıldığı tabelalar var; muhtemelen buradaki fiyatlar süpermarkettekilerin iki katıdır. İçeri giriyoruz. Tezgâhtar olarak görev yapan kişi, müşterilerin olduğu tarafa geçmiş, elindeki kâğıt havlularla yere dökülen kahveyi temizlemeye çalışıyor. Ona müdürü soruyoruz. Tezgâhtar bir yere telefon ediyor ve bir dakika sonra müdür karşımıza dikiliyor, hepimizle tek tek tokalaşıyor. Yaka kartı, müdürün isminin Andrew Andrews olduğunu söylüyor ki bu da ebeveynlerinin epey tembel insanlar olduğunu akla getiriyor. Andrew Andrews güzelce tıraş olmuş ama çenesinin altındaki bir bölgeyi atlamış. Kalın kaşları insana, *Muppet Show*'dan fırlamış gibi bir his veriyor.

"Durun tahmin edeyim," diyor. "Dwight Smith için buradasınız. İşe gelmemesinin de sebebi bu, öyle değil mi? Gözaltına filan mı alındı yoksa?"

"Pek şaşırmışa benzemiyorsunuz," diyorum müdüre.

"Hey," diye cevaplıyor neşeli bir tonla, "her sene birkaç tane şartlı tahliye çalışanımız olur ve mutlaka bir süre sonra çalışmayı bırakırlar, her sene sizin gibi insanlar buraya gelip bana sebebini söylerler. Ama birilerinin bu adamlara iş vermesi gerekli, öyle değil mi?" Sesi hâlâ neşeli bir tonda, sanki bu adamlara iş vere-

rek dünyayı kurtarıyor. "Başka ne yapabiliriz ki? Onları öylece sokaklara salıp her şeyin yolunda gitmesini umut edemeyiz."

"Smith'in burada bir dolabı var mıydı?" diye soruyorum.

"Evet. Şu tarafta."

Bizi bir kapıdan geçirip kurumsal renklere boyanmış koridora yönlendiriyor. Koridorun duvarlarında, elli yıl öncesine ait siyah beyaz görüntüler de dâhil, benzin istasyonunun yıllar içinde geçirdiği aşamaların büyük boy fotoğrafları var. Fotoğraflarda eski tip arabalar ve eski moda kıyafetler içindeki insanlar göze çarpıyor. Benzin istasyonun çevresinde herkes sigara içiyor, ahşap bir sandığın üstüne oturup gazoz içen bir adam gözlerini kısmış güneşe bakıyor. Küçük bir oğlan çocuğu, krikoyla kaldırılmış bir arabanın altında oyun oynuyor. İnsanlar o zamanlar iş güvenliği kurallarına pek önem vermezdi ama havanın çok daha insani olduğu kesindi. Benzinliğin ortasındaki kontrol kulesini andıran bina ise son yıllarda ortaya çıktı. Buraya babamla geldiğimi hatırlıyorum; birileri arabamızın ön camını silip depomuza yakıt doldururken –o zamanlarda benzinin fiyatı şimdikinin dörtte biriydi– ben de kolamı yudumlardım.

"Dwight Smith iki hafta burada çalışmış," diye söze giriyorum. "Onun hakkında bir fikir edinmiş olmalısınız. Bize neler anlatabilirsiniz?"

Bu adamları kalbindeki tüm iyilik ve tabii ki bu iyiliğin karşısında, gelen vergi indirimleri sebebiyle çalıştıran Andrew Andrews omuz silkiyor. "Bilmiyorum. İşe zamanında gelirdi. Benzin doldururdu. İçine kapanıktı. Herhangi bir olay çıkarmadı. Bildiğim kadarıyla hiçbir şey çalmadı. Nereye varmaya çalışıyorsunuz? Söylerseniz belki ben de size yardımcı olabilirim."

"Arkadaşı var mıydı?" diye soruyor Kent.

Bir omuz silkme daha. "Pek sanmıyorum. Çok uyumsuz biri değildi. İnsanlar onunla konuşursa o da onlara cevap verirdi, zaten herhangi bir arkadaşlık ilişkisi kuracak kadar uzun zamandır

burada da değildi. Dediğim gibi, içine kapanıktı. Ne yaptığını bana söyleyecek misiniz artık?"

"Öldü," diyor Kent.

Andrews yavaşça başını sallıyor. "O halde onu işten çıkarmama gerek kalmadı," diyor, hâlâ neşeli görünmeye çalışarak. Ciddi mi olduğunu yoksa kötü bir espri mi yapmaya çalıştığını anlayamıyorum.

Dolapların yanına geliyoruz. Soyunma odasında yaklaşık bir düzine dolap var, hepsinde de asma kilitler göze çarpıyor. Dwight Smith'inki on numaralı dolap. Smith'in asma kilidi, sanki çok fazla saklayacağı şey yokmuş gibi diğer kilitlerden daha küçük.

"İşe gelmediği için onu işten mi çıkaracaktınız?" diye soruyorum.

"Dinle," diyor müdür, sırtını dolaplara dönüp yüzünü bize çevirerek. "Bu adamlara yardım etmeye çalışıyoruz, tamam mı? Ama eğer işe gelmeyeceklerse elimizden başka ne gelir? Bu işe sahip olmak için can atan yüzlerce başka şartlı tahliye mahkûmu var dışarıda."

"Suçunun ne olduğunu biliyor muydun peki?" diye soruyor Kent.

"Ne? Yani neden hüküm giymiş olduğunu mu soruyorsunuz?"

Kent başıyla onaylıyor.

Müdür olumsuz anlamda başını sallıyor. "Hayır. Demek istediğim, bize hırsızlık yapanların dışındakileri gönderirler. Bunun dışında bilgimiz olmaz. Bize anlatmazlar, zaten anlatsalardı onlarla çalışmamız mümkün olmazdı. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi? Eğer yeni mesai arkadaşımızın, küçük çocuklara zarar vermekten hoşlanan bir sadist olduğunu öğrenseydik... Yani insanlar geçmişlerinden gelen yükleri herkesle paylaşsalardı, bu hayatta ikinci bir şansa sahip olmaları pek mümkün olmazdı."

"Sana göre tecavüz veya cinayetten hapse girmek bir yük mü?" diye soruyor Kent.

Andrews başını sallıyor. "Ne demek istediğimi anlıyor olmalısınız," diye cevaplıyor, "kastettiğim o değil. İşlerin yürüyüş şekli böyle sadece. Bunun alternatifi nedir? Bu insanları öylece sokaklara mı salalım? Ardından ne olacak? En azından burada çalışıyorlar, iş görüyorlar, başka bir şey yapmıyorlar. Şimdi ne olduğunu söyleyecek misiniz? Biri onu öldürdü mü? Yoksa o mu kendini öldürdü?"

"Neden böyle sordun? Onun kendini öldürebileceğini mi düşünüyordun?" diye soruyor Kent.

"Hiçbir şey düşünmüyorum," diye cevaplıyor Andrews. "Sadece merak ediyorum. Bana anlatacak mısınız artık?"

"Bunu söyleme yetkimiz yok," diyorum. "Bu dolabın anahtarı sende mi?"

"Evet, tabii. Bütün çalışanlar yedek anahtarları bize bırakmak zorunda. Bir dakika bekleyin."

Bizi yalnız bırakıp ayrılıyor. Dolapların bulunduğu oda, duş ve banyoların hemen yanında. Şu anda hiçbiri kullanılmıyor. Dolapların ön tarafında, oda boyunca uzanan bir bank var. Okulumun spor salonunu hatırlatıyor bana. Bankın üstünde birkaç tane otomobil dergisi var, ayrıca birisi de sandviç dolu bir çanta unutmuş. Andrews geri geliyor. Bize, üzerindeki etikette *Dwight Smith #10* yazan bir anahtar uzatıyor.

"Dwight dün olağandışı bir şey söyledi veya yaptı mı?" diye soruyorum. "Ya da onu görmeye gelen biri oldu mu?"

"Dün benim izin günümdü," diye cevaplıyor Andrews, "ama sorunun cevabını sizin için öğrenebilirim."

"Tamam, bekliyoruz," diyorum.

Andrews dolabın içinde ne olduğunu kendi de görmek istiyormuşçasına bir yere kıpırdamıyor ama benim ve Kent'in ona dik dik bakmamızın hemen ardından uzaklaşıyor. Dolabı açıyoruz. Kahverengi deri bir ceket var askılıkta, eski ve yıpranmış görünüyor. Belki ikinci el giysi satan bir dükkândan almıştır, belki kardeşine aittir ya da hapse girmeden önce aldığı bir cekettir.

Dün gece hava sıcak mıydı? Pek sayılmaz. Ben olsaydım ceketimi almadan dışarı çıkmazdım. Miadını doldurmuş gibi duran bir cep telefonu var. Hâlâ çalışıyor, pili yüzde on beş civarında. Açmak için de herhangi bir şifreye ihtiyaç yok. Son arama listesini, mesajlarını ve telefon kayıtlarını kontrol ediyorum. İşyeri, kardeşi, ebeveynleri ve Vaiz'e ait telefon numaraları var.

Smith'in cüzdanı da burada. İçinde sürücü ehliyeti, iki adet yirmi dolarlık banknot ve çıplak bir kadın fotoğrafı var; cüzdandan çıkardığımda bunun bir magazin dergisinden yırtılmış olduğunu fark ediyorum. Banka kartı yok. Fiş yok. Dolabın içinde de başka hiçbir şey yok. Ceketinin ceplerini yokluyorum. Hepsi boş.

"Sanki karar vermiş ve ayrılmış buradan," diyor Kent. "Anahtarları dışında."

"Anahtarları yanında olmalı," diyorum ona. "Bu asma kilit anahtarı, arabadaki diğer anahtara çok benziyor. Eşyalarına ulaşabilmek için bu anahtara ihtiyacı vardı."

"O halde neden dün gece eşyalarına ulaşmak için anahtarı kullanmadı?" diye soruyor Kent. "Ceketi, cüzdanı veya telefonu olmadan nereye gitmiş olabilir ki?"

"Eğer hayatı bir trenin önünde son bulacaksa, bu söylediklerinden hiçbirine ihtiyacı yoktur sonuçta," diye cevaplıyorum onu; elimizdeki iki mantıklı açıklamadan biri bu. Diğeri ise bir şeyin onun aceleyle oradan ayrılmasına sebep olduğu... Dolabın içindeki her şeyi kanıt torbalarına koyuyoruz. Dolabı kapatıyor ve tekrar kilitliyoruz.

Cep telefonum çalıyor. Arayan Hutton. "Nasıl gidiyor?" diye soruyor.

Ona cep telefonu, ceket ve cüzdandan bahsediyorum.

"Yani ya birileri onu ürküttü," diyor Hutton, "ya da kendini öldürme arzusu o kadar baskın çıktı ki hemen ayrılmak zorunda kaldı."

"Üçüncü bir ihtimal daha var," diyorum ona çünkü ne de olsa hepimiz bu konuda hemfikiriz. "Kafasındaki sapık fantezilere uyan biriyle karşılaşmış olabilir."

"Benzin istasyonunu gözetim altına alacağız. Etrafa göz atmanıza izin verecekler mi bir bakın, vermezlerse biz de bir arama emri çıkartırız. Adli tıp uzmanı birkaç dakika önce buraya geldi, cesedi torbalara dolduruyoruz. Sanırım gün sonunda elimizde bir sonuç olacak. Araba da aynı şekilde adli tıp tarafından inceleniyor, o konuda da bir veya iki saat içinde bulgular elimize ulaşır."

Telefonu kapatıyoruz. Andrew Andrews, soyunma odasının hemen dışında bizleri bekliyor.

"Aradığınızı bulabildiniz mi?" diye soruyor.

"Hemen hemen," diye yanıtlıyorum.

"Dolabı başkasına verebilir miyim peki?" diye soruyor Andrews.

"Henüz değil," diye yanıtlıyor onu Kent. "Bu dava sonuçlanana kadar veremezsiniz."

"Benden istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Dün akşamki güvenlik kamerası kayıtlarını istiyoruz," diye cevaplıyorum. "Bir de dün burada Smith'le çalışmış birisiyle konuşmamız lazım."

"İkinci konu hiç sorun değil," diyor. "Ofisimi kullanabilirsiniz bunun için."

"Peki ya birinci konu?"

Birkaç saniyeliğine düşünüyor. Karar vermeye çalıştığını görebiliyorum. Teknik olarak bir arama emrine ihtiyacımız var ve onun da bunu düşündüğünü biliyorum. Ama aynı zamanda bu tür teknik formaliteler olmadan hayatın çok daha kolay olacağını düşündüğünü de umut ediyorum. Neyse ki başını onaylar anlamında sallıyor ve güvenlik kamerası kayıtlarını da paylaşacağını söylüyor.

Bizi ofisine götürüyor. İçerisi tavuk ve domuz pastırması kokuyor ki bu da midemi kaldırıyor. Duvarlarda çeşitli türde otomobil fotoğrafları var, koridordaki nostaljik görüntüleri andırıyor.

Masanın arka tarafında bir, ön tarafındaysa iki tane sandalye var. Müdür, isminin Kevin McKay olduğunu öğreneceğimiz adamla gelmeden önce sandalyelerin pozisyonlarını ayarlıyoruz.

McKay otuzlarının ortasında. Her zaman olduğu gibi, benden daha genç birisi karşısında kıskançlık duygusuna kapılmadan edemiyorum. Yorgun ve burada bulunmaktan rahatsız görünüyor, nasıl hissettiğini biliyorum. Boş sandalyeye oturuyor. Kendimizi tanıtıyoruz. El sıkışmıyoruz. Bir kalem ve not defteri çıkarıyorum.

"Ne kadar zamandır burada çalışıyorsun?" diye soruyorum.

"Üç senedir."

"Smith'le sık sık çalışır mıydınız?"

"Hangi Smith? Her zaman bir Smith vardır etrafta," diyor.

"Dwight Smith," diye yanıtlıyorum onu.

"Eh işte," diyor. "Bilirsiniz, her zaman değil de ara sıra. Zaten burada iki hafta önce çalışmaya başladı, mesai saatlerimiz de arada sırada yani haftada dört gün, günde dörder saat olmak üzere çakıştı. O, öğleden sonra dörtte mesaiye başlar, gece yarısına kadar çalışırdı. Ben de akşam sekizde başlayıp sabah dörde kadar çalışırım."

"Şu anda saat bir buçuk," diyorum ona.

Saatine bakıyor. "Evet ama bugün cumartesi. Hafta sonları vardiya sistemi değişir. Örneğin Dwight'ın bu sabah yedide işbaşı yapması gerekirdi ama gelmedi, biliyor musunuz? Cuma günü geç vakte kadar çalışıp cumartesi sabahı erkenden işe gelmek de en zoru. Şu anda burada bulunmamın sebebi de bu zaten, Dwight işe gelmediği için onun açığını kapatıyorum. Bu, Andrew'in hatası ama böyle dediğimi ona söylemeyin lütfen. Güvenilmez adamları işe alıp duruyor. Gördüğünüz gibi bu sabah da Dwight'ın vardiyasını doldurmak için ben çağrıldım. Bu durum beni artık yoruyor ve huzursuzlanıyorum, bu sebeple size yardımcı olamıyormuş gibi görünüyorsam kusuruma bakmayın. Ancak bana sormak istediğiniz kritik bir şey varsa şu anda tam vaktidir."

"Dün gece işten erken mi çıktı?" diye soruyorum.

"Öğrenmek istediğiniz sadece bu mu?"

"Evet, öğrenmek istediğimiz bu."

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Belki de."

"Biraz daha düşünmek ister misin?" diye soruyorum. "Bu konu bizim için önemli."

Biraz daha düşünüyor ve bu sefer daha net bir cevap veriyor: "Evet, işten erken ayrıldı. Rahatsız ediciydi çünkü hiç kimseye söylemeden çıktı gitti."

"Ne zaman?" diye soruyorum.

Bir omuz silkmesi daha. "Tam olarak bilmiyorum."

"Tam olarak söylemesen de olur," diye Kent araya giriyor. "Yaklaşık olarak bir zaman verebilirsin."

"Yani bir an buradaydı sonra bir baktım gitmiş. Saat on bir olana dek farkına varamadım, bu yüzden tam olarak ne zaman ayrıldığını söyleyemiyorum. Dokuz veya on civarı olsa gerek. Bilemiyorum."

Söylediklerini not defterime yazıyorum. "Onu bir başkasıyla konuşurken gördün mü peki?"

"Elbette. Yüzlerce kişiyle. Yoğun bir gündü."

"Müşteriler dışında birisiyle konuştu mu?" diye soruyorum.

Olumsuz anlamda başını sallıyor. "Bilmiyorum. Konuşmuştur belki."

"Dün onda bir farklılık gözlemledin mi?" diye Kent soruyor bu defa.

Bir iç çekmesi. Bu defa saatine kaçamak bir bakış atıyor. "Farklılık derken tam olarak neyi kastediyorsunuz?"

"Farklılık," diye araya giriyorum. "Normalden daha mutlu mu gözüküyordu? Daha mı kızgındı? Kızgın mıydı? Keyifsiz miydi?"

"Dwight'ın hiçbir konuda kızgın göründüğüne tanık olmadım. Sadece işiyle meşguldü. Çenesini kapalı tutar ve benzin doldurmakla ilgilenirdi. Kimsenin de yoluna çıkmazdı. Yani dün erkenden ortadan kaybolmasını saymazsak, halinde hiçbir bir farklılık yoktu."

McKay ile beş dakika kadar daha konuşuyoruz ama ondan yeni bir şey öğrenemiyoruz. O, odadan çıkınca Andrews geri geliyor. Boş sandalyeyi masasının yanına getirip yaslanıyor ve ikimizin de görebilmesi için bilgisayarın ekranını bize doğru çeviriyor. Çeşitli ayarlamalar yaptıktan sonra güvenlik kameralarından birinin görüntüsü ekrana yansıyor; benzin istasyonunun avlusundan kaydedilmiş bir görüntü bu. Dükkânın içinde, kasaların üstünde, soyunma odasına giden kapının yanında kameralar var; bunların şu ana kadar gördüklerim arasında en iyi çekim yapan kameralar olduğunu söyleyebilirim. Hapishaneden şartlı tahliye edilmiş mahkûmları işe almak, her yerin kontrol altında olmasını gerektiriyor demek ki. Hele ekonominin son günlerdeki halini düşününce; insanlar ödeme yapamayacaklarını bile bile depolarını sonuna kadar dolduruyorlar.

"Bana bir zaman aralığı verin," diyor Andrews.

"Dün gece," diye yanıtlıyorum onu. "McKay, Dwight Smith'in işten erken ayrıldığını söyledi. Tahminime göre saat sekiz civarına bakacak olursak onu görebiliriz."

Andrews, kaydı söylediğim saate varana dek geriye sarıyor. Farklı kamera açılarına bakıyoruz. Toplamda dokuz kamera var ve onu benzin istasyonunun ortasında, bir arabanın yanında görüyoruz. Benzin dolduruyor. Bir dakika kadar sonra yakıt tabancasını arabanın deposundan çıkarıyor, yerine asıyor ve gözden kayboluyor. Ardından başka bir kameranın görüş açısına giriyor. Andrews kaydı yarım saat kadar ileri sarıyor. Bir saat daha ileri sarıyor. McKay görüntüye giriyor. Bir personel daha var. Müşteriler gelip gidiyorlar. Andrews ileri sarmaya devam ediyor, olağandışı hiçbir şey yok. Dwight başını öne eğmiş, sadece işini yapıyor.

Ardından bu durum değişiyor.

Çünkü saat on gibi Dwight Smith, yakıt tabancasını yine bir arabanın deposundan çıkarıp yerine asacakken birdenbire duruyor; ağzı açık ve gözlerinde şaşkın bir ifade var. Ondan dört pompa kadar ötede duran ve aldığı yakıtın parasını kredi kartıyla

ödemekte olan bir kadına bakıyor. Kadın düğmelere basıyor, ardından arabasına dönüyor ve elindeki yakıt tabancasını deponun ağzına sokuyor. Dwight Smith'i görmediği belli.

Smith'in müşterisi arabasına biniyor ve oradan ayrılıyor. Smith kameranın görüş alanından çıkıyor, bir başkasınınkine giriyor. Yaklaşık bir dakika sonra arabasına bindiği görülüyor. Onunla aynı zamanda kadının da yakıt tabancasını çıkarıp yerine koyduğu, yakıt deposunun kapağını kapattıktan sonra arabasına bindiği görülüyor.

Kadın, arabasıyla benzin istasyonundan ayrılıyor.

Dwight Smith de arabasıyla onu takip ediyor.

McKay ile beş dakika kadar daha konuşuyoruz ama ondan yeni bir şey öğrenemiyoruz. O, odadan çıkınca Andrews geri geliyor. Boş sandalyeyi masasının yanına getirip yaslanıyor ve ikimizin de görebilmesi için bilgisayarın ekranını bize doğru çeviriyor. Çeşitli ayarlamalar yaptıktan sonra güvenlik kameralarından birinin görüntüsü ekrana yansıyor; benzin istasyonunun avlusundan kaydedilmiş bir görüntü bu. Dükkânın içinde, kasaların üstünde, soyunma odasına giden kapının yanında kameralar var; bunların şu ana kadar gördüklerim arasında en iyi çekim yapan kameralar olduğunu söyleyebilirim. Hapishaneden şartlı tahliye edilmiş mahkûmları işe almak, her yerin kontrol altında olmasını gerektiriyor demek ki. Hele ekonominin son günlerdeki halini düşününce; insanlar ödeme yapamayacaklarını bile bile depolarını sonuna kadar dolduruyorlar.

"Bana bir zaman aralığı verin," diyor Andrews.

"Dün gece," diye yanıtlıyorum onu. "McKay, Dwight Smith'in işten erken ayrıldığını söyledi. Tahminime göre saat sekiz civarına bakacak olursak onu görebiliriz."

Andrews, kaydı söylediğim saate varana dek geriye sarıyor. Farklı kamera açılarına bakıyoruz. Toplamda dokuz kamera var ve onu benzin istasyonunun ortasında, bir arabanın yanında görüyoruz. Benzin dolduruyor. Bir dakika kadar sonra yakıt tabancasını arabanın deposundan çıkarıyor, yerine asıyor ve gözden kayboluyor. Ardından başka bir kameranın görüş açısına giriyor. Andrews kaydı yarım saat kadar ileri sarıyor. Bir saat daha ileri sarıyor. McKay görüntüye giriyor. Bir personel daha var. Müşteriler gelip gidiyorlar. Andrews ileri sarmaya devam ediyor, olağandışı hiçbir şey yok. Dwight başını öne eğmiş, sadece işini yapıyor.

Ardından bu durum değişiyor.

Çünkü saat on gibi Dwight Smith, yakıt tabancasını yine bir arabanın deposundan çıkarıp yerine asacakken birdenbire duruyor; ağzı açık ve gözlerinde şaşkın bir ifade var. Ondan dört pompa kadar ötede duran ve aldığı yakıtın parasını kredi kartıyla

ödemekte olan bir kadına bakıyor. Kadın düğmelere basıyor, ardından arabasına dönüyor ve elindeki yakıt tabancasını deponun ağzına sokuyor. Dwight Smith'i görmediği belli.

Smith'in müşterisi arabasına biniyor ve oradan ayrılıyor. Smith kameranın görüş alanından çıkıyor, bir başkasınınkine giriyor. Yaklaşık bir dakika sonra arabasına bindiği görülüyor. Onunla aynı zamanda kadının da yakıt tabancasını çıkarıp yerine koyduğu, yakıt deposunun kapağını kapattıktan sonra arabasına bindiği görülüyor.

Kadın, arabasıyla benzin istasyonundan ayrılıyor.

Dwight Smith de arabasıyla onu takip ediyor.

6. BÖLÜM

Andrew Andrews, kamera kayıtlarının bir kopyasını bizim için DVD'ye kaydediyor. Yakıt alıp oradan ayrılan kadının ve onu gördüğü zaman donakalıp sonra da onun peşinden giden Dwight'ın olduğu görüntüleri alıyoruz. Andrews aklına başka bir şey gelirse bize haber vereceğini söylüyor. Dışarı çıkar çıkmaz Kent bana doğru dönüyor. "O kadını hatırladın mı?" diye soruyor.

Aynı fikirde miyiz?

Onaylarcasına yavaşça başımı sallıyorum. "Aydınlatma ve görüş açısı çok iyi değildi ama... Evet... Aynı şeyi düşünüyorum. Öte yandan beş sene geçmiş. Eğer oysa saç şeklini epey değiştirmiş olmalı."

"O Kelly Summers'tı. Yüzünde aynı yara izi vardı," diye yanıtlıyor Kent. Bunu söylerken bir parmağını kendi yüzündeki yara izine götürüyor ve S şeklindeki ize dokunuyor. Bunu son birkaç haftadır daha sık yapıyor. Böyle yaparak sanki her şeyin eskisi gibi berbat olduğunu kendine hatırlatmak istiyor.

Arabaya biniyoruz ve yakıt alan kadının plaka numarasını araştırmak için polis kayıtlarına bakıyoruz. Birkaç saniye kadar sonra arabanın Kelly Summers'a ait olduğunu teyit ediyoruz.

"Kadını takip etmiş," diyor Kent.

"Evet," diyorum.

"Onu öldürmüş olabilir mi sence?" diye soruyor Kent.

"Bilmiyorum..." diye yanıtlıyorum. Beş yıl önce Kelly Summers hayatta kalmayı başarmıştı. Ölümden dönmüştü. Peki, dün gece de ölümden dönmüş olabilir mi? Dwight Smith'in hayatının tren raylarında son bulmasının sebebi o olabilir mi?

Plaka kayıtlarından aynı zamanda Summers'ın adresine ulaşıyoruz. Sirenleri çalıştırıyoruz, Kent direksiyonda; olabildiğince hızı artırıyor. Destek kuvvet çağırmıyoruz. Buna gerek yok. Dün gece onun peşine düşmüş olan adam şu anda ölü. Biz de Kelly Summers'ı ölü, diri ya da arada bir durumda bulacağız diye tahmin ediyoruz. Hızla yola koyulmamızın sebebi bu.

Benzin istasyonundan Summers'ın evine varmamız on dakikamızı alıyor. Kent eve varmadan yaklaşık dört blok önce polis sirenlerini susturuyor. Neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz ama Kelly'nin gelmekte olduğumuzu öğrenmesini istemiyoruz, üstelik o da şüpheliler arasındayken. Sokağa vardığımızda saat on otuzu gösteriyor. Ön taraftaki çimenlik alanda oynayan, sokak tarafındaysa bisikletlerine binen çocuklar göze çarpıyor; şüphesiz bir o kadar çocuk da şu anda evlerinde televizyonun önüne kurulmuş, kahvaltılık gevreklerine süt dökmekle meşgul. Kent arabayı durduruyor. Birbirimize bakıyoruz ve ona bu davanın sonunun kötüye çıkacağını söylüyorum. O da insan bu tarz bir işte çalışıyorsa *kötünün* zaten hayatının bir parçası olduğunu söyleyerek beni yanıtlıyor.

"Umarım başına bir şey gelmemiştir," diyor Kent, ardından elini tekrar yüzüne götürüyor ve daha önce yaptığı gibi yara izine dokunuyor.

Ön kapıya doğru yürüyoruz. Ev son birkaç sene içinde yeniden boyanmış gibi duruyor. Kırmızı bindirmeleri, beyaz denizlikleri olan ve siyah kiremitli çatısının kenarlarının yer yer küflendiği bir ev burası. Konforlu bir yere benziyor ama pek davetkâr değil gibi. Burada bulunma sebebimiz yüzünden mi böyle algılıyorum, emin değilim. Ön bahçede de bir sürü renk göze çarpıyor. Köşede bir ipek ağacı, çimenlerin üstüne çiçek yapraklarını döken orman gülü ağacı ve kapıya giden yol boyunca dizili bir sıra gül var. Çimenlerin kısacıkken bir haftada bileklere kadar uzadığı dönemdeyiz. Kelly Summers'ın çimleri de şu an için kısa. Çimenliğin içinde çizgi halinde görünen izler, son bir veya iki gün

içinde buradan bir çim biçme makinesinin geçtiğini gösteriyor. Komşu evle arasındaki çitin üstünde beyaz burunlu siyah bir kedi oturuyor, gözleri merak dolu. Neler görmüş olduğunu hayal etmeye çalışıyorum.

Örneğin Dwight Smith'i dün gece görmüş olabilir mi?

Kent zili çalıyor. Sesin evin içinde yankılandığını duyuyoruz. Etrafta kırık pencere camları, kan izi veya kilidi kırılmış kapı türünden bir şey yok ama bu, illaki her şeyin yolunda olduğu anlamına gelmiyor. Yirmi saniye kadar bekleyip tekrar zile basıyoruz. Birkaç saniye sonra içeride bir hareketlenme oluyor ve birisinin koridor boyunca yürüdüğünü duyuyoruz.

Kelly Summers kapıyı açıp bizi görünce şaşırıyor. Uykulu bir hali var ama hepsinden önemlisi hâlâ hayatta.

7. BÖLÜM

Beş Dakika Adamı radyo dinliyor. Tren tarafından ezilmiş bir ceset bulunmuş. Kimlik bilgisi ve herhangi bir detay henüz ortada yok. Polis büyük ihtimalle, Dwight Smith'i tanıyan insanlarla konuşup durumu her açıdan anlamaya çalışıyor şu anda. Neden oraya gidip o rayların üstünde kendini öldürdüğünü çözmeye çalışıyor olmalılar. Taşlar yerine oturmayacağı için bir süre sonra işler polis açısından tuhaflaşmaya başlayacak. Ölüm zamanı ve Dwight Smith'in arabası ilk akla gelen tuhaflıklar.

Beş Dakika Adamı, umursamadığı kanepesinde oturuyor ve bekliyor. Beklerken üç gün öncesini, iki gün öncesini ve dün geceyi düşünüyor. Referandumu ve evrimini başlatan kıvılcımı, o malum konuşmayı düşünüyor. Zaten bunlardan başka çok az şey kafasını meşgul ediyor. Eski Benliği, Yeni Benliği. Artık bunların her ikisi de En Yeni Benliğine evrilmiş durumda ve o da durumu artık şu şekilde görüyor: Mademki idam cezası geri geldi, o halde o da ölmeyi hak edenleri öldürebilir. Dün gece yaşananlar, suç içeren bir eylemin sonuçlanmasına fırsat verilmeyip daha başlamadan adaletin tecelli etmesiydi. Dün gece yaşananlar, kıymığın batmasına fırsat vermeden parmağınıza yara bandını takmanız demekti.

Dwight Smith, içinde bir sürü eski uyuşturucu bağımlısı, eski tecavüzcü ve her türden kaçığın barındığı berbat bir sosyal rehabilitasyon merkezinde yaşıyordu. Berbat hayatlara sahip her türden insanla birlikte. Binanın kendisi bile berbat durumdaydı; cephedeki bindirmeler küf kaplıydı ve boyaları dökülüyordu, bahçe o kadar kurumuş görünüyordu ki insana her an yangın çıkabilirmiş

hissi veriyordu. Merkez, eskiden bir uyuşturucu hükümlüsü olan ama artık temizlenmiş ve kapısından içeri girenlere din tüccarlığı yapan biri tarafından yönetiliyordu.

Beş Dakika Adamı iki gün önce orayı ziyaret etmişti. Uzun zamandır umursamaz bir adamdı ama son zamanlarda bazı şeyleri umursar olmuştu. Beş Dakika Adamı ikinci bir şansa sahip olamadığı için Dwight Smith de ikinci bir şansı hak etmiyordu. Bunun tersi haksızlık olurdu. Dwight Smith'i öldürmek, Eski Benliğine bir hediye vermek gibiydi ve bu da çok ironikti çünkü Eski Benliği şu anda dönüştüğü kişiyi tanısaydı nefret ederdi.

Ev tam hatırladığı gibiydi: yeşile boyanmış harap bindirmeleri, çatıyla aynı kırmızı renge boyanmış paslı yağmur olukları ve güneşin altında kala kala rengi solmuş büyük ahşap verandası. Ön bahçede oturmuş bira içen birkaç kişi vardı. Garaj yolunda da birkaç tane araba park edilmişti. Evin dışında, hele ki bira içmekte olan o güruhla bekleyemezdi; bu nedenle etrafta biraz daha dolandı, evin önünden birkaç kere daha geçtikten sonra biraz aşağıya arabasını park etti. Israrcılığı karşılığında sonunda mükâfatını almıştı. Öğleden sonra Dwight Smith'in arabalardan birine binmesiyle macera başladı.

Smith bir benzin istasyonunda çalışıyordu. Öğleden sonra dörtte işe başlayıp geceyarısı paydos ediyordu. İşten çıkınca bir masaj salonuna uğruyor, orada üst katta geçirdiği bir saatin ardından mutlu bir adam olarak dışarı çıkıyordu. Beş Dakika Adamı, Smith'i evine kadar takip ederken hep aynı şeyi düşünüyordu: *Nasıl olur da?*

Nasıl olur da hayat Dwight Smith gibi biri için sorunsuz olurdu?

Dün de bir önceki günün aynısı olacakmış gibi görünüyordu ki benzin istasyonunda Kelly Summers belirdi. Smith onu tamamıyla tesadüfen gördü. Christchurch böyledir işte; böyle küçük şehirlerde birçok şey tesadüfen gerçekleşir.

Smith avluyu geçti, arabasına bindi ve Kelly Summers'ı takip etmeye başladı. Beş Dakika Adamı da onların peşinden gitti. Bunu yaparken polise haber vermeyeceğini biliyordu, içindeki motorun tekrardan çalışmaya başladığını hissediyordu; artık dur kalklar yoktu, yakıt hattı sorunsuz çalışıyordu, tüm sistem hazırdı, tek yapması gereken bir adım atmaktı. Saatler onu gösteriyordu. Karanlıktı. Hava bulutluydu. Etrafta hiçbir yerde doğal ışık yoktu. Her yer sokak lambaları veya evlerden dışarı taşan ışıkla aydınlanıyordu. Bir evden zorla içeri girip birilerine tecavüz etmek için son derece uygun bir akşamdı. *Hakkım olan şeyi almak için güzel bir akşam*, demişti Smith, bundan beş sene önce. Smith hiçbir şey yapmadan arabasının içinde on beş dakikadır oturuyordu, belki de düşünüyordu; onun gibi bir adamın aklından ne tür şeyler geçebilirse onları düşünüyordu. Ardından bu düşünceler onu arabasından çıkmaya ve Kelly Summers'ın evine doğru ilerlemeye yöneltti. Smith, yüzünü pencerelerden birine dayayıp içeri baktı, ardından evin arkasına doğru yürümeye başladı. Elinde bir levye vardı.

Beş Dakika Adamı, Kelly Summers'ın evinden biraz ötede, arabasının içinde oturuyordu. Tıpkı arabasının motoru gibi, içindeki motor da çalışıyordu; bu durumda neyin doğru olduğunu da biliyordu. Polise haber vermeliydi. *Nasıl olur da* türünden düşüncelerin artık bir önemi yoktu. Bir kadının hayatı tehlikedeydi.

Fakat polisin oraya zamanında varmasına imkân yoktu. Elinde herhangi bir silah da yoktu ama şaşırtmacanın da kendi başına yeterli bir silah olacağını hissediyordu. Arabasından çıktı, evin arka tarafına doğru ilerlemeye başladı. Bir bahçe kapısı vardı. Tıpkı komşu evin çiti gibi yaklaşık iki metre yükseklikteydi. Kapı kapalıydı ve açmak için uzandığında kilitli olduğunu fark etti. Smith üstünden tırmanmış olmalıydı. O da aynı şeyi yaptı. Evin arka tarafında açık bir pencere vardı. Pencere kilidinin etrafındaki ahşap çerçeve kırılmıştı. Kilitler sağlamdı ama aynı şey

pencere ve kapı çerçeveleri için söylenemezdi. Summers kilidin kırıldığını duymamıştı çünkü duş alıyordu.

İçeride neyle karşılaşacağına dair net bir fikri vardı ve tam da tahmin ettiği şeyle karşılaştı: Banyodaydılar. Kelly, yüzü yere dönük halde yatıyordu, Smith de onun arkasındaydı.

Ardından Dwight, onun varlığını sezinledi. Olduğu yerde geri döndü ve ona baktı. "Lanet olası, sen de kimsin?" dedi. Tek yapabildiği bu kadardı. Şu hayatta ağzından çıkan son kelimeler bunlardı, bir mezar taşına kazınmaya uygun değildi belki ama ölüm ondan borcunu almadan önce söyleyebildiği sadece buydu. Bir adam hem çıplak hem de aleti elindeyse onu alt etmek epey kolaydır. Smith, yediği yumrukla bilincini kaybetmişti. Onu banyo küvetine yerleştirdi.

Kadın, banyonun bir köşesine çekildi. Yerde oturur halde sırtını duvara dayamıştı. Ona bakıyordu, gözleri yaşlıydı; elleri titriyor, çıplaklığını örtmeye çalışıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Beş Dakika Adamı.

"Şükürler olsun," diye cevapladı Kelly. "Şükürler olsun, beni kurtardın," dedi. Ağlıyordu, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Korku, şaşkınlık, şükran ve Beş Dakika Adamı'nın varlığını bile unuttuğu bir sürü başka duyguyu yaşıyordu kadın.

Ona bornozunu uzattı. Kelly Summers aceleyle bornozu aldı ve üstüne örttü.

"Seni tanıyorum," dedi Kelly. "Seni tanıdığıma eminim." Bugünlerde görünüşü eskisi gibi olmasa da gerçekten de tanıyordu. Kilo vermişti. Artık keldi ve kafasının bir yanında büyük bir yara izi vardı. Ama Kelly yine de bir şeyler hatırlıyordu. "Sen polissin," dedi sonunda.

"Hayır," dedi Beş Dakika Adamı. "Artık değil."

"Onun hapiste olması gerekiyordu," dedi Kelly, ardından yavaşça başını sallamaya başladı. Beş Dakika Adamı onun şu anda ne yaptığını biliyordu. Kaç senenin geçtiğini hesaplıyordu ve bulduğu sonuç beklediği gibi değildi. Ardından yüzünde bir

kızgınlık ifadesi belirdi. Yüzü gerildi, çenesi kasıldı. Matematiksel hesaplama ve şok, yerini az önce olanların gerçekliğine bırakıyordu.

"Polisi arayacağım," dedi Kelly'ye. Gerçekten de niyeti buydu. Smith'i öldürmeyi istemişti ama bu kadarı da yeterliydi. Bu adamı, bu kadının önünde öldüremezdi. Smith hapse girecek ve birkaç sene içinde başka birine musallat olacaktı. Motor hâlâ çalışıyordu ama bir parça yavaşlamıştı sanki. Polisi çağırmak bundan sonra yapılması gereken şeydi.

"Kimsin?" diye sordu Kelly. "Ve neden buradasın?"

"Onu takip ediyordum," diye yanıtladı.

"Neden peki?"

"Neden olmasın?" dedi.

Kelly verilen cevabı anlayamamıştı. "Onu buraya kadar takip ettin," dedi ardından.

"Evet."

"Benim hayatımı kurtardın," diye sözlerine devam etti. "Beş saniye daha geç kalsaydın bana tecavüz etmek üzereydi."

Beş Dakika Adamı sessizce dinliyordu.

"Anlayamıyorum," dedi Kelly. "Anlamıyorum... Yani onun hapiste olması gerekiyordu, bundan eminim ama sen neden onu takip ediyordun? Benim peşime düşeceğini nereden bildin?"

"Bilmiyordum."

"O halde neden onu takip ediyordun?"

"Neden olmasın?" diye yanıtladı tekrar.

"Ne demek istediğini anlayamıyorum."

"Her şey yoluna girecek," dedi Beş Dakika Adamı. "İyi olacaksın."

Kelly, banyonun oturduğu köşesinden ona defalarca teşekkür etti. Yaşadıklarını yeni yeni kavramaya başlıyordu. Ardından onun kim olduğunu hatırladı. Ama anlam veremiyordu yine de. Ardından sordu: "Bu sefer kaç sene içeride kalır?"

Beş Dakika Adamı omuz silkti. Dwight Smith, Kelly Summers'ın evine zorla girmiş, ona saldırmış ama tecavüz etmemişti. Adalet sistemi bazen piyango gibiydi. "Bilmiyorum. İki sene. Beş sene. On... Bilmiyorum."

"Temizlenebilir miyim? Polisler geldiğinde çıplak olmak istemiyorum."

"Elbette," diye yanıtladı onu.

Kelly Summers ona baktı, ardından Smith'e... Gözleri banyonun zemininde sabitlendi ardından. Eğer bu adam gelip onu kurtarmasaydı, şu anda Smith'in altında, onun bıçağıyla öldürülmüş halde yatıyor olacağı yere bakıyordu. Oturduğu yerden kalkmaya niyeti yok gibiydi. Başını sallıyordu. Hiçbir şey söylemiyor, zemine bakmaya devam ediyor ve devamlı başını sallıyordu.

Ardından kafasında bir düşünce belirdi. Bir soru. *Nasıl olur da* sorusuna yakın bir soru. Kelly Summers'ın aklından geçen soru şuydu: *Peki ya?*

"Peki ya, polisi hemen çağırmasak?" Sorunun ardından bir sessizlik oldu. Beş Dakika Adamı bilerek sessiz duruyor, Kelly'nin düşüncelerini toplamasına izin veriyordu. "Peki ya... Demek istediğim, beni onunla beş dakika yalnız bıraksan?" Kelly Summers ona bakıyordu ve gözlerinde tek bir damla gözyaşı yoktu, gözpınarları kurumuş gibiydi ama yanakları hâlâ al aldı. Kızgın görünüyordu. Öte yandan farklı bir şey daha vardı: gözlerindeki parıltı. Geleceğe doğru bakıyordu sanki. Beş dakika ileriye bakıyor, bir insanın başka bir insana neler yapabileceğini görüyor ve bundan hoşlanıyordu. Peki ya onun Yeni Benliği ne görüyordu? Yeni Benliği de, En Yeni Benliğine doğru evrildiğini görüyordu. İçindeki motor, maksimum devirde çalışıyordu şimdi.

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu Kelly.

Yerinde bir soruydu. Onu düşüncelere sevk etmişti. Yirmi senelik polislik hayatı boyunca birçok kötü insanı hapse tıktığını ve yine bu süre içinde birçok iyi insanın ona aynı soruyu sorduğunu düşünüyordu. İstedikleri hep aynı şeydi: beş dakika. Kendilerine

veya ailelerine zarar vermiş olan adamla beş dakika yalnız kalmak istiyorlardı. Asla on dakika değil. Yarım saat da değil. Veya bir saat. Her zaman beş dakikaydı. Kelly Summers'ın beş dakikasının büyük olasılıkla meşru müdafaa gibi görünmeyeceğini biliyordu. Bunun bazı problemlere yol açacağını biliyordu.

"Evet," diye yanıtladı Kelly'nin sorusunu. Sonuçta onun umurunda değildi. Hem kim oluyordu da bu soruya hayır diye cevap verecekti?

Ne var ki hapse girmek istemediğini çok iyi biliyordu. Kelly Summers'ın da hapse girmesini istemiyordu. Dwight Smith'in olası geleceğini düşünerek durumu tartmaya çalıştı; iyi halden hapisten erken salıverilmişti ve bunun aynı gerekçeyle tekrar yaşanması muhtemeldi.

"Eğer beş dakika onunla yalnız kalmak istiyorsan tamamdır," dedi. Kelly Summers'ın bunu hak ettiğine inanıyordu.

"Peki ya sonra?" diye sordu Kelly.

"Sonra ne olacaksa olacak," diye yanıtladı onu. "Biz de ona göre hareket edeceğiz."

"Ondan nefret ediyorum," dedi Kelly, Dwight Smith'e bakarak. "Onu kafamda Kovboy Dwight diye tanımlamıştım. Bunca sene boyunca hapiste olmasına rağmen hâlâ rüyalarıma giriyordu. Bazen onun bana neler yaptığını düşünüyordum. Diğer zamanlardaysa ona neler yapmak istediğimi hayal ediyordum. Onu öldürmek daha huzurlu uyumama yardımcı olacak mı sence?"

"Daha huzursuz uyutmayacağına eminim," dedi. Bundan emindi.

"Peki sonra ne olacak? Polis geldiğinde beni tutuklayacak mı? Meşru müdafaa olmadığını anlayacaklardır."

"Polis gelmeyecek," diye yanıtladı onu. "Dwight Smith ortadan kaybolacak. Onu bir daha bulamayacaklarına söz veriyorum."

"Emin misin?"

"Evet," dedi ama elbette ki Smith'in lanet olası arabası onu yalancı çıkaracaktı.

Nihayet Kelly Summers'a istediği beş dakikayı verdi ve bu süre içinde Smith baygın durumdan ölü duruma geçti. Ardından onu, arabasının bagajına taşıdılar. Her şey kusursuz gidiyordu, ta ki varacakları yere on dakikalık mesafede Smith'in arabası stop edene dek.

Polis, Smith'in çalıştığı benzin istasyonuna gidecek miydi? Elbette gideceklerdi. Kamera kayıtlarına bakacaklar mıydı? Elbette bakacaklardı. Bunlardan bir sonuç elde edemezlerdi. Kelly Summers'a böyle söylemişti. Kelly'nin tek yapması gereken, polis geldiğinde üstüne düşen rolü oynamaktı. Ona yatak odası penceresinin kırılmış olduğunu söyledi, neler söylemesi gerektiğini anlattı. Yine de bunlar yeterli olmayacaktı. Polisin onu şüpheli listesinden çıkarmasını sağlamalıydı.

Bunca sene bütün o insanlar aynı soruyu sormuşlardı ve şu anda yaptıklarının, bu sorunun doğru cevabı olduğunu düşünmeye başlıyordu. Polisi Kelly Summers'tan uzak tutacak olan şey de buydu. *Bunu yapanı bulduğunuzda, bana onunla beş dakika verin sadece. Lütfen.*

Cevabı her zaman aynıydı, içten bir "üzgünüm" yanıtı. Gerçekten üzgündü ama bu istediklerini yapamazdı; çektikleri acıyı anlıyordu ama adalet sistemi bu şekilde işlemiyordu.

Hayır mı? Nasıl oluyor da o hergele/piç kurusu/sapık/orospu çocuğunun benim ölmüş olan zavallı kızım/oğlum/kardeşim/arkadaşım/kız kardeşim/annem/babamdan daha fazla hakkı olabilir? Benim zavallı kızım/oğlum/kardeşim/arkadaşım/kız kardeşim/annem/babam, şu anda toprağın altında ve onların orada olmasına sebep olan kişi on beş sene hapis yatıp sonra elini kolunu sallaya sallaya serbestçe dolaşacak, öyle mi? Bu nasıl olabilir? Bunun başka bir yolu yok mu?

Neden olmasın ki?

Ne yapması gerektiğini biliyordu.

8. BÖLÜM

Kelly Summers yirmi sekiz yaşında, Noel'de yirmi dokuzuna girecek. Babamın doğum günü de Noel'e denk geliyor ve tecrübeyle sabit ki bu durum alışveriş yapmayı zorlaştırıyor ama bunu en azından yılda bir kez yapmak zorundayım. Kelly'nin saçı, dosyasındakinden farklı ama güvenlik kamerası kayıtlarındakiyle aynı görünüyor. Daha önce sarı olan saçları omuz hizasına geliyordu. Şimdi siyah renkte ve sadece bir parmak uzunluğunda. Bugün ise saçları darmadağınık gözüküyor çünkü onu uykusundan uyandırdık. Üstüne bol gelen bir pijama giymiş, sabahlığı tam annemin giyeceği tarzda. Bir veya iki saat içerisinde eski haline dönecekmiş gibi görünüyor. Eski halini, gerçekte ne kadar çekici bir kadın olduğunu gizlemeye çalışıyor sanki. Beş yıl önce, Dwight Smith'in onu seçmesinin altında yatan en büyük sebebin bu çekici görüntüsü olduğunun büyük ihtimalle farkında.

"Anneme ya da babama bir şey mi oldu?" diye soruyor Kelly Summers, sesinde endişe var.

İkimiz de hayır anlamında kafamızı sallıyoruz. "Hayır," diyor Kent ve Kelly farkında olmasa bile Kent'in nasıl rahatladığını hissedebiliyorum. İşler korktuğumuz gibi gitseydi... İkimiz de Kelly Summers'ı bir kan gölünün içinde yüzükoyun uzanmış bulacağımızı düşünüyorduk. Bunun, her şeyin yolunda gittiği o davalardan biri olması mümkün mü acaba? Kelly hayatta, Dwight ölü, bir gece önce benzin istasyonunda yolları kesişiyor ama ardından tekrar ayrılıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor Kelly.

"İçeri girebilir miyiz?" diye soruyorum ben de.

Başıyla yavaşça onaylıyor, bir şeyi kavramışçasına yüz ifadesi değişiyor sonra. "Beş yıl önce olanlar yüzünden buradasınız," diyor, ilk başta sakin olan sesi ardından yükseliyor. "Buradasınız çünkü o hasta ruhlu orospu çocuğu kendisinin suçsuz olduğunu iddia ediyor, öyle değil mi? Ona inanan var mı?"

"Öyle bir durum yok," diye yanıtlıyor Kent. "Lütfen içeri girebilir miyiz?"

Summers, Kent'e bakıyor, gözlerinin Kent'in yüzündeki yara izinde sabitlendiğini görebiliyorum. Kelly elini kendi yara izine götürüyor. "Tabii," diyor ve kenara çekilerek bizi içeri davet ediyor. Ardından kapıyı kapayıp kilitliyor, bunun artık bir alışkanlık haline geldiğini tahmin ediyorum.

Bizi oturma odasına götürüyor. Evi huzurlu görünüyor. Huzurlu renkler, huzurlu mobilyalar. Bir müzik çalar var ama televizyon yok. Bir papatya tarlasının resmedildiği kocaman bir tablo var var duvarda; sırtı dönük bir kadın, sarı kıyafetleriyle papatyaların arasında geziniyor, başı hafifçe yana dönmüş, tam olarak yüzünü görmek mümkün olmasa da hüzünlü ifadesi, bana kadının bir şeyleri kaybettiğini düşündürüyor. Sarı elbiseli kadının her iki eli de yanlara uzanmış, yürürken çiçeklere dokunuyor.

"Benim en iyi çalışmam," diyor Kelly.

"Bunu siz mi yaptınız?"

Omuz silkiyor. "Eskiden hobi olarak yapardım."

"Eskiden mi?"

"Resim yapmayı bıraktım," diye yanıtlıyor Kelly. O bir şey söylemese de resim yapmayı, yaşadığı malum değişimden sonra bıraktığını anlıyoruz.

"Çok güzel bir tablo," diyorum ona.

Tekrardan omuz silkiyor ama öte yandan bu iltifat hoşuna gitmişe benziyor. Güzel bir oda burası. Mutlu bir oda ve resim de her ne kadar hüzünlü olsa da odanın bu mutluluğuna katkıda bulunuyor. Burada tek eksik olan şey kahve kokusu. Polis memurlarıyla arkadaş olmanın en iyi yollarından biri onlara kahve

ikram etmektir ama Kelly'nin arkadaş edinmeye çok meraklı olmadığı belli.

Ceketimi çıkarıyorum ve kanepenin kenarına koyuyorum. Ardından onun yanındaki koltuğa oturuyorum. Kent ise kanepenin karşısındaki bir sandalyeye çöküyor, Summers ikimizin karşısına oturuyor. Bu halimizle hepimiz, eşkenar bir üçgenin köşelerini oluşturuyoruz. Kelly bizimle konuşmak için hem sağına hem soluna bakmak zorunda.

"Dwight Smith, iki hafta önce hapishaneden salındı," diye söze giriyor Kent.

Summers hafifçe geriye doğru yaslanıyor, ayaklarını toplayıp bağdaş kuruyor. Pijamasının altında çizgili çoraplar var. Kent'e doğru kıpırdamadan bakıyor ve bir heykel gibi donmuş göründüğü birkaç saniyenin ardından gülümsüyor ve başını sallıyor. Ardından gülümsemesi birkaç saniyeliğine kayboluyor ama hemen sonra tekrar tebessüm ediyor. Kafasında bir şeyleri oturtmaya çalışır gibi bir hali var. Sanki kare şeklindeki bir cismi yuvarlak bir delikten geçirmeye çalışıyor.

"Ben... Ben üzgünüm," diyor Summers, hâlâ tebessüm ederek, "ama sanırım yanılıyorsunuz. Daha hapiste geçirmesi gereken altı yılı var."

"İyi halden erken salıverildi," diye yanıtlıyor Kent. "Bu olasılık mahkûmlar için her zaman söz konusudur."

Yüzündeki gülümseme hâlâ yerinde. Ama bu, artık kendini iyi hissetmeyen veya duyduklarından memnun olmayan birinin gülümsemesi. Eğer gülmenin nasıl bir şey olduğunu bilmeyen biri olsaydı ve televizyonda birinin güldüğünü görüp onu taklit etmeye çalışsaydı herhalde böyle gülerdi.

"Hayır," diye yanıtlıyor Summers. Oda sessizleşiyor. Sessizliği onun bozmasını ümit ederek bekliyoruz. Bir süre sonra sessizlik tedirgin edici bir hal almaya başlıyor. Beş saniye geçiyor. On saniye. "Birileri size yanlış bilgi vermiş olmalı," diyor sonunda. "Dwight Smith, iyi olabilecek bir adam değildir. Bu," diye devam

ediyor, parmağını Smith'in fileto bıçağıyla yüzünde açtığı yara boyunca gezdirerek, "bu yara izi, iyi olabilen birinin yapacağı bir şey değil. Yani ortada bir hata var. Birisi size yanlış bilgi vermiş olmalı. Şimdi eğer başka bir şey yoksa yapmam gereken şeyler var." Bacaklarını düzeltiyor ve çizgili çoraplarıyla yere basıyor. Ellerini dizlerine koyuyor ve oturduğu yerden kalkmaya hazırlanıyor.

"Kelly," diye sesleniyorum.

Başını iki yana sallıyor. Tekrar oturduğu yere gömülüyor. "Hayır," diyor. "Bunları duymak istemiyorum. O hapiste. Onun salıverilmemesi gerek. Bana yaptıklarından sonra onu dışarı salamazsınız."

"Kelly," diyorum yine, "her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

"Elbette her şey yoluna girecek ama sadece altı seneliğine," diye yanıtlıyor beni, "o hapisten çıkana dek yani. Önümde altı senelik bir özgürlük daha var, hepsi bu. Bunu biliyorum. Şundan da eminim, eğer dediğiniz gibi iki hafta önce salıverilmiş olsaydı o zaman siz de iki hafta öncesinden beni uyarmak için buraya gelirdiniz. Bundan daha farklı bir şekilde davranmak beni tehlike altında bırakmanız anlamına gelir. Aynı zamanda bana zarar vermesi halinde sizin de onun suçuna ortaklık etmeniz anlamına gelir."

"İşler bu şekilde yürümüyor," diye yanıtlıyorum onu.

"Altı sene," diye tekrarlıyor başını sallayarak. Ağlamanın eşiğinde gibi görünüyor. "Özgürlüğümün bitmesine altı sene var. Ardından yerlerimizi değiştireceğiz. Ben evimde hapis kalacağım, o elini kolunu sallaya sallaya dışarıda gezecek."

"İnsanlar kamuya duyurulmadan salıverilir her zaman," diyorum ona. "Benim de bilgim yoktu. Dedektif Kent'in de haberi yoktu. Biz de bu sabah öğrendik. Üzgünüm."

"Hayır," diyor Summers yine.

"Dahası da var," diye araya giriyor Kent.

"Dahası da mı var? Ne kadar harika haberlerle gelmişsiniz, öyle değil mi?" diyor, artık gözyaşları yanaklarından akmaya başlıyor.

"Bir psikopat daha mı var yoksa etrafta? Dahası da olduğu için mi beni uyarmaya geldiniz? Daha ne olabilir? Tanrı aşkına daha ne olabilir? Ona benim yeni adresimi mi verdiniz yoksa? Ya da yarım bıraktığı işini tamamlaması için beraberinizde getirdiniz ve şu anda dışarıda arabanızda mı bekliyor?"

"Dwight Smith dün gece ölü olarak bulundu," diyorum, bu haberin onun açısından inanılmaz mutluluk verici olduğunu tahmin edebiliyorum. Şu anda ona bundan daha iyi bir haber vermemiz mümkün olamazdı herhalde, diye düşünüyorum.

"Yani..." diye söze giriyor, ardından duruyor, telaffuz edeceği kelimeleri arıyor ama bulamıyor. Aradığı kayıp kelimeler oradaymış gibi gözlerini ellerine indiriyor. Derin derin nefes alıp veriyor. "Öldü mü? Yani bana... benim artık özgür olduğumu mu söylüyorsunuz? Özgür müyüm artık?"

"Evet," diye yanıtlıyor Kent. "Burada bulunmamızın sebebi de bu zaten. Tam olarak ne olduğunu çözebilmemiz için bize yardım edebileceğini umuyoruz."

Kelly başıyla onaylıyor. Şu anda büyük ihtimalle, *tam olarak ne olduğu* ifadesiyle ne demek istendiğini hayal etmeye çalışıyor ve yine büyük ihtimalle *olası en kötü senaryonun* gerçekleşmiş olmasını ümit ediyor. "Umarım öldürülmüştür," diyor duygusuzca. "Yani... Bu harika bir şey olurdu. Umarım birisi onun hayalarını kesip boğazına tıkmıştır. Bunu söylemek amacıyla buraya geldiğiniz için teşekkür ederim," diye devam ediyor. Artık gözlerinden süzülen yaşlar mutluluktan. Sanki yerinden zıplayıp dans etmeye başlayacak ve bizi de kucaklayacak gibi bir hali var. Şimdi, gülümsemeyi televizyondan değil de palyaçolardan öğrenmiş biri gibi görünüyor. "Sadece isterdim ki... ben..." Duraklıyor. "Biliyorsunuz işte," diyor.

Evet, ikimiz de biliyoruz ne demek istediğini.

Summers'ın rol yapıp yapmadığını ya da ona anlattıklarımızı zaten bilip bilmediğini anlayamıyorum. Daha önce de bu türden durumlarla karşı karşıya kalmıştım. Sahici gibi görünüyor. Sorun

şu ki toplum içinde gerektiği zamanlarda sahte davranmayı artık hepimiz öğrendik.

"Seninle bağlantı kurmaya çalıştı mı?" diye soruyorum.

"Hayır, kesinlikle! Dediğim gibi, hapisten çıktığını bile bilmiyordum. Ayrıca benimle bağlantı kurmazdı herhalde, öyle değil mi? O..." diyor ardından yavaşça başını sallıyor. "Çok aptalım. Yani demek istediğim, benimle bağlantı kurmasına izin verilmezdi herhalde? Salıverilmesinin şartlarından biri bu olsa gerek, öyle değil mi?"

"Doğru," diyorum ama hayatta en çok korktuğunuz kişi gecenin üçünde kapınıza dayandığında bu erken salıverilme şartlarının bir şey ifade etmediğini iyi biliyorum.

"Ama bunun bir önemi yok," diyor Kelly, "çünkü nerede yaşadığımı bilmesine imkân yok. Eski yaşadığım yere gitmiş olabilir. Belki de oraları kontrol etmelisiniz."

"Bize dün geceden bahsedin biraz," diyor Kent.

"Dün gece mi?" Kelly düşünceli ve yavaş bir biçimde başını sallıyor. "Dün gece öldürüldü galiba," diyor sonunda.

"Evet," diye yanıtlıyor Kent.

"Yani sizin buraya gelmenizin esas sebebi benim de şüpheliler arasında olmam. Bunun için buradasınız, değil mi? Onun ölmesini isteyip istemediğimi anlamak için buradasınız." Küçük bir kahkaha atıyor. "Onun ölmesini istedim. Tabii ki istedim ama onu ben öldürmedim. Hapisten çıktığını bile bilmiyordum. Arkadaşlarımdan, ailemden hiç kimsenin bundan haberi yok. Eğer hapisten çıkmış olduğunu bilseydim gidip kendime bir silah alırdım ya da ülkeyi terk ederdim."

"Smith sana zarar vermişti, dolayısıyla bazı insanların, senin de ona zarar vermek isteyeceğini düşünmeleri normal bence," diyor Kent, *bazı insanlar* derken kastettiği ikimiziz elbette.

Kelly başıyla onaylıyor. "Kendime bir avukat mı bulmam gerekiyor?" diye soruyor ardından.

Sakladığın bir şey olup olmamasına göre değişir cümlesi, bir anlığına zihnimden geçiyor. Kent'in de aynı şeyi düşündüğüne şüphem yok. Daha önce defalarca telaffuz ettiğimiz bir cümle bu. Bu cümlede bir meydan okuma var aslında. Bu cümle özünde, *"Gerçekte ne kadar iyi bir insansın?"* sorusunu içeriyor. Ama bunları telaffuz etmiyoruz. Hele Kelly Summers gibi birine asla.

"Bu sana bağlı," diye cevaplıyor Kent.

Kelly tereddütlü görünüyor, sanki elindeki seçenekleri değerlendiriyor. Uzun süren bir sessizlikten sonra, "Anlıyorum," diyor. "Saklayacak bir şeyim yok. Ama bilirsiniz işte... Bir zamanlar mağdur olduğum ortada ve birilerinin yapmadığım bir şeyi yaptığımı düşünmesinden dolayı tekrar mağdur durumuna düşme fikrinden hoşlanmıyorum."

"İşler bu şekilde yürümez," diyorum ona ama aslında bazen tam da böyle yürür.

"Eh, dün de her zamanki gibi bir geceydi," diye devam ediyor Kelly. "Bir farklılık yoktu. İşim bitince doğrudan eve geldim ve... Bilirsiniz, geceleri benim için zor geçer. Dışarı çıkmayı sevmiyorum."

"Zor derken, ne anlamda?" diye soruyor Kent, cevabın ne olduğunu ikimiz de çok iyi bildiğimiz halde.

"Zor işte, anlarsınız," diye yanıtlıyor Kelly. "Eve geldim ve kendimi kötü hissettim. Böyle olduğu zaman doktorun bana verdiği hapları alırım. Bazen bu haplar yanında biraz şarap olmadan işe yaramaz. Ben de dün gece tam olarak bunu yaptım. Koca bir şişeyi kafaya diktim ve şarapla hapların etkisi birleşince sızıp kalmışım. Kanepede uyuyakalmışım, sabaha karşı dört gibi uyanıp yatağıma geçtim."

"İşten ne zaman çıktın?" diye soruyor Kent.

"Tam emin değilim ama dokuz buçuk gibi olmalı."

"Ve doğruca eve geldin, öyle mi?"

"Her zaman öyle yaparım."

"Başka bir yere gitmedin yani?" diye tekrar soruyor Kent.

Kelly başını sallıyor, ardından duruyor. "Aslında gittim, benzin almak için durdum sadece."

"Benzin almaya gittiğini biliyoruz," diye devam ediyor Kent, "çünkü benzin aldığın istasyon, Dwight Smith'in çalıştığı yerdi."

"Hayır, olamaz!" diyor Kelly. "Yani... Nasıl olabilir ki bu?"

"Hapisten çıktığından beri orada çalışıyor. Az önce oradaydık. Kredi kartını kullandığın kamera kayıtlarını izledik. Dwight Smith de seni o esnada görmüş. Seni orada bir süre izlemiş, sonra da seni takip etmiş."

"Sanırım midem bulanmaya başlıyor," diyor Kelly ve bir elini ağzına götürüyor. "Beni takip mi etmiş?"

"Evet," diye yanıtlıyor Kent.

"Beni evime kadar mı takip etmiş?"

"Seni nereye kadar takip ettiğini bilemiyoruz," diye açıklıyor Kent, "ama onun buraya gelip gelmediğini anlamak için etrafa bakmamıza izin vereceğini ümit ediyoruz."

"Ama o burada değildi," diye karşı çıkıyor Kelly, "en azından burada, evin içinde olmadığını söyleyebilirim."

"Yani etrafa bakmamızda bir sakınca yok o zaman, doğru mu anlıyorum?" diye soruyor Kent tekrar.

Kelly'nin düşünüp karar vermesini bekliyoruz. Eğer hayır derse, bir şeyleri saklıyor demektir ve sakladığı bir şey varsa da onu buluruz. Hayır demek, onu bir şüpheli durumuna düşürecektir. Ayrıca hayır demesi için normal şartlarda hiçbir sebebinin olmaması gerek.

"Evimde etrafa bakmak istiyorsunuz, öyle mi?" diye soruyor Kelly.

"Evet," diye yanıtlıyorum onu.

"Elbette, buyurun," diyor. "Ben sadece... Onun beni evime kadar takip etmiş olduğuna inanamıyorum."

Kanepeden kalkıyorum ama Kent oturmaya devam ediyor. Ben, Dwight Smith'in dün gece buraya gelip gelmediğine dair bir iz bulmaya çalışırken o da Kelly Summers'la konuşmaya devam

edecek. Salonun etrafında dolaşıyorum, Kelly'nin görüş alanından hemen çıkmak istemiyorum. Konuşmalarına kulak kabartıyorum. İş hakkında konuşuyorlar. Kelly, Kent'e haftanın çoğu günü geç vakte kadar çalışması gerektiğini anlatıyor. Mutfağa yöneliyorum. Konuşma artık kulağıma mırıltılar halinde geliyor. Mutfak, oturma odası kadar olmasa da derli toplu. Burada olmak, bu sabah karımla yaptığım konuşmayı ve ölmüş olan kızımıza kahvaltı hazırlamasını hatırlatıyor bana. Kelly Summers düzenli bir insan ama mutfak tezgâhının üstünde boş bir şarap şişesi tek başına duruyor. Eviyenin içindeyse yarıdan daha az dolu bir şarap bardağı göze çarpıyor.

Banyo da temiz ve düzenli. Ayrıca lavanta kokuyor. Dekorasyonla pek uyumlu olmayan parlak yeşil renkli bir duş perdesi hemen göze çarpıyor. Öyle tahmin ediyorum ki böyle bir duş perdesini her gün görmek zorunda kalsaydım sonunda deniz tutmuşa dönerdim. İlaç dolabını kontrol ediyorum, bir sürü farklı ilaç var. Bazıları bildiğim ilaçlar, bazılarının da adını bile duymadım. Büyük ihtimalle Kelly Summers'ın daha iyi uyumak için kullandığı haplar bunlar. Geri kalanları da kafası karanlık düşüncelerle dolduğunda onu uyuşturmaya yardım ediyor olmalı.

Koridordaki kapıdan garaja geçiyorum. Kelly'nin arabası yaklaşık on senelik gibi görünen, koyu mavi renkte, iki kapılı bir araba. Kaportayı ve kapıları kontrol ediyorum ama herhangi bir kan izine rastlayamıyorum. Garajda etrafıma bakınıyorum ama etrafta da pek bir şey yok. Bir çekiç, birkaç vida, hepsi bu kadar; bunların üstünde de kan lekesi yok. Kapı eşiğinin hemen iç tarafında bir geridönüşüm kutusu var. Kapağını kaldırıyorum. Kutu dörtte birine kadar dolu. İçinde faturalar, mukavva parçaları ve birtakım kâğıtlarla birlikte boş şarap şişeleri var.

Tekrar içeri giriyorum. Yatak odalarından biri çalışma odasına çevrilmiş. Duvarlarında kitaplıklar var. Üstünde bilgisayar bulunan bir masa görünüyor. Kitapların isimlerine göz gezdiriyorum. Polisiye ve cinayet romanları değil. Romantik romanlar da değil.

Genellikle genç kızların okuduğu türden şeyler. Karım da okuyor bunları. Kadınların her zaman güvende olduğu ve çocukların da asla kaybolmadığı romanlar.

Yatak odasında, salondakine benzediği için yine Kelly'nin yapmış olduğunu düşündüğüm bir tablo var; bu defa farklı çiçekler ve farklı bir kadın var resimde ama yüzü, diğer resimde olduğu gibi, ifadesi hissedilecek şekilde yine belli belirsiz yana dönmüş. Belki de bir yara izini saklamaya çalışıyor. Yatakta beyaz bir örtü var. Köşelerine bezenmiş çiçek ve yaprak desenleri dışında sade bir örtü. Kapalı olan perdeleri açıyorum. Pencerelerden birindeki kilidin takılı olduğu çerçeve kırılmış. Pencereyi açınca çerçevedeki parçalanmış kısmı daha net görüyorum. Birisi büyükçe bir tornavida veya levyeyi buraya sokarak pencereyi zorla açmış.

Dwight Smith dün gece buraya gelmiş.

Kelly Summers'a ait, birkaç saat önce gördüğüm fotoğrafları zihnimde canlandırıyorum. Dosyada yazılan bazı bilgileri hatırlıyorum. Smith ona tecavüz etti, onu ısırdı ve kesti.

Aynı fikirde miyiz?

Pencereyi kapatıp perdeyi tekrar çekiyorum. Salondaki konuşmanın sürdüğünü duyabiliyorum. Kapı eşiğine yaslanıyor ve onları izlemeye başlıyorum.

"Smith hapiste bulunduğu süre içinde hiç sana yazdı mı? Veya seninle telefon bağlantısı kurmaya çalıştı mı?" diye soruyor Kent.

"Bildiğim kadarıyla hayır. Dediğim gibi, beş yıl önce buraya taşındım. Aynı yerde yaşamaya devam edemezdim. O adresten buraya, bana iletilen hiçbir belge olmadı ama şimdi düşünüyorum da nereye taşındığımı kimseye bildirmediğim için belki dediğiniz gibi benimle bağlantıya geçmeye çalışmış olabilir." Kelly başını kaldırıp bana bakıyor. "Nasıl öldüğünü bana anlatır mısınız?"

"Şu aşamada anlatamayız," diye yanıtlıyorum onu.

"Feci bir ölüm mü?" diye tekrar soruyor Kelly.

Bilmediğimiz için ona da anlatamıyoruz. Öyle olduğunu tahmin ediyoruz sadece.

Görüşmemizi sonlandırıyoruz, Kelly Summers kapıya kadar bize eşlik ediyor.

"Son beş senedir ilk defa," diye söze giriyor Kelly, "sonunda kendimi güvende hissediyorum. Hayır, *güvende* kelimesi doğru değil. Kuvvetli bir his var içimde. 'Rahatlamış' sanırım doğru kelime."

"Adalet duygusu olabilir mi?" diye soruyorum ona. "Adaletin yerini bulduğunu hissediyor musun peki?"

Bana gülümsüyor. "Geldiğiniz için teşekkür ederim," diyor.

9. BÖLÜM

Kent arabayı çalıştırıyor, komşu binanın önündeki çalılıklardan birinden bir kedi fırlıyor ve önümüzden koşturarak yolun karşı tarafına geçiyor. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor bana.

Aynı fikirde miyiz?

Evet, normalde öyleyiz. Ama aslında değiliz. Öyle olsaydım, Kent'e zorla açılmış olan pencere camından bahsederdim. Daha kat izleri bile kaybolmamış, yeni alınan duş perdesinden bahsederdim. Dwight Smith'in tren tarafından paramparça edilmesinden önce veya sonra alınmış olmasına göre değişir her şey. Duş perdeleri de tıpkı kilimler, mobilya örtüleri veya muşambalar gibi bir cesedi sarıp saklamak için ideal araçlardır.

"Söylemesi zor," diye yanıtlıyorum onu.

"Bir şeyler tam yerine oturmuyor gibi," diyor Kent de. "Sanki her şey mizansendi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Evet, ne demek istediğini anlıyorum elbette. Kapıyı açmasının ardından Kelly'nin bize yönelttiği sorular. Dwight Smith'in hapisten çıktığını ona söylediğimizde suratındaki gülümsemenin kaybolması. "Evet, anlıyorum. Ne demek istediğini biliyorum. Ama sahici insanlar tam da böyle davranmazlar mı sence de?"

"Eğer onu öldürmüşse bile bunu tek başına yapmamıştır," diye yanıtlıyor Kent. "Güç söz konusu olduğunda intikam duygusu harika bir eşitleyici olabilir ama Kelly'nin durumunda bunu göremiyorum. Kelly cüssesinde bir insanın kolaylıkla altından kalkabileceği bir iş değil bu."

"Derler ki eğer bebeğinin altında olduğu görsen, bir arabayı bile kaldırabilirsin," diye yanıtlıyorum onu.

"Evet, belki bu doğrudur," diyor Kent, "ama bu söylediğin şey ne kadar sürer ki? Bir saniye mi? İki mi? Hadi diyelim en fazla beş saniye sürsün. Senin bahsettiğin şey, saf adrenalinle gerçekleşir. Birisinin bir cesedi alıp taşıması ve uzak mesafelere götürmesi ise bambaşka bir hikâyedir. İşte o noktada gerçek güç ve kararlılık gerekir."

"Aynı fikirdeyim," diyorum.

"Elbette şüphelerimiz asılsız olabilir. Tek bildiğimiz şey, Smith'in kendini bir trenin altına attığı. Belki onu raylara fırlatan Kelly değil de başka biriydi. Yani yardım almıştı."

Kent'in söylediklerini düşünüyorum. Kelly, aile fertlerinden veya arkadaş çevresinden bu pis iş için yardım talep etmiş olsaydı, epey kalabalık bir gönüllü ordusu kurabilirdi, bunu öngörebiliyorum. En azından teorik olarak böyle görünüyor. Peki ya gerçekten bıçak kemiğe dayandığında ne olurdu? O gönüllülerin hepsi işi sonuna kadar götürür müydü?

"Haydi, gidip Smith'in kardeşiyle konuşalım," diyor Kent.

Şehrin dış mahallelerine doğru yöneliyoruz, trafik gittikçe yoğunlaştığı için Kent arabayı yavaş sürmek zorunda kalıyor. Noel yaklaşıyor, o yüzden önümüzdeki birkaç hafta trafik daha da berbat bir hal alacak. Dükkânların bazıları süsleme işine çoktan girişmiş. Noel Baba, alınterinizle kazandığınız parayı almaya geliyor, bir hoş geldin partisi eşliğinde ekonomiyi canlandırmaya geliyor. En son dört sene önce Noel'den keyif aldığımı hatırlıyorum. Kızımın hâlâ hayatta olduğu zamanlardı. Etrafta dolanıp kızımın sevdiği konuşan oyuncak hayvanlardan bulmaya çalıştığımı hatırlıyorum. Tek problem şuydu ki ülkedeki diğer bütün çocuklar da aynı tür oyuncaklardan istediği için her yerde tükenmişti. Sonraki iki Noel'i karımı bakım evinde ziyaret ederek ve geçen seneki Noel'i de hapiste cezamı çekerek geçirdim.

Yolumuza devam ederken içimde bir suçluluk duygusunun yükseldiğini hissediyorum. Eğer soruşturmamız tekrar Kelly Summers'a yönlenecek olursa kırık pencere çerçevesini fark et-

mediğimi söyleyebilirim. Diğerleri bana inanacak mıdır? Büyük ihtimalle hayır ama ne yapabilirler ki?

Hutton'ı arayıp kırık pencere kilidi ve yeni alınmış duş perdesi hariç diğer her konuda onu bilgilendiriyorum. "Bir şey daha var," diyor Hutton. "Arabayı parmak izi için araştırdık. Tek bulabildiğimiz Smith, kardeşi ve kardeşinin karısına ait izler. Başka hiç kimse arabaya el sürmemişe benziyor. Sürücü koltuğunun konumu da pedallardan normal mesafede, yani eğer arabayı kullanan Smith değilse bile kullanan kişi ya Smith'le aynı boydaydı ya da arabayı kullandıktan sonra koltuğu eski yerine getirdi. Ayrıca sürücünün eldiven takmış olması ve Smith'in parmak izlerinin kaybolmaması için de elini direksiyondan uzak tutmuş olması gerek. Bunun dışında ayak koyma yeri ve pedalların üstünde birtakım farklı saç tellerine de rastladık ama bunlar ayakkabılara yapışıp oradan oraya sürüklenen cinsten; yine de Kelly Summers'tan bir saç numunesi alıp karşılaştırma yapmamız lazım."

"Kelly Summers şu an şüpheli mi? Smith'in arabayı oraya kadar kendisinin sürdüğünden emin olduğunu söylemene rağmen hem de?" diye soruyorum.

"Kadını takip etmiş sonuçta," diye yanıtlıyor Hutton. "Dahası da var. Arabanın yakıtı bitmiş mesela."

Söylenenleri anlamak için birkaç saniye düşünüyorum ve aynı kelimeleri telaffuz ediyorum: "Yakıtı bitmiş."

"Yakıt göstergesi, arabanın çalışmayan kısımlarından biri; yarı seviyede sabit duruyor hep. Tahminim o ki Smith, kilometre sayacına bakarak ne kadar yakıtı kaldığını ölçüyordu. Yani arabanın kendi içinde bir yakıt uyarı sistemi yoktu. Ve yakıt tam da cesedi bulduğumuz noktada bitmiş."

"Yani Smith bir hesap hatası yaptı," diye yanıtlıyorum. "Aslında başka bir yere gitmeye çalışıyordu."

"Tek farkla: Smith'in böylesi bir hata yapması pek olası değil," diye ekliyor Hutton. "Hele ki şehir dışına seyahat ettiğini düşünecek olursak. Yeteri kadar yakıt aldığından emin olması

gerekirdi. Sonuçta bir benzin istasyonunda çalışıyor, kolayca deposunu doldurabilir. Cüzdanında kırk dolar olduğunu söylemiştin, öyle değil mi?"

"Doğru," diyorum.

Hutton konuşmaya devam ediyor. "Tren rayları, esas varmak istediği yer değildi büyük ihtimalle. Başka bir yere gidiyor olması ve Kelly Summers'ı görüp şaşırarak senin de dediğin gibi depoyu doldurmayı unutmuş olması da ihtimal dâhilinde. Sanırım şu anda yapmamız gereken şey adli tıp uzmanının incelemesini tamamlamasını beklemek. Neden gidip onunla konuşmuyorsunuz? Henüz erken olduğunu biliyorum ama elinde işimize yarayacak bulgular olabilir."

Yönümüzü değiştirip hastaneye gidiyoruz. Oraya öğle yemeği zamanında varıyoruz. Son iki senedir devam eden inşaat çalışmaları hâlâ bitmemiş. Aslına bakılacak olursa hastanenin etrafındaki bu inşaat o kadar uzun süredir devam ediyor ki iş makineleri ve işçiler oradan ayrılsa bile etrafta oluşan toz bulutlarının dağılıp gitmesi için en az bir hafta daha geçmesi gerekecek. Şu anda devasa iş makineleri, beton ve metal kalabalığının içinde çalışıyor ve bir on sene daha geçtiğinde tesisi daha da büyütmek için aynı şeylerin tekrarlanacağından şüphem yok. Hastanenin arka tarafında polislerin kullanımına ayrılmış özel bir otopark alanı var. Dışarıda iki hemşire dikiliyor, yüzleri güneşe dönük, aynı sigarayı ortaklaşa içiyorlar. Arka girişten içeri giriyoruz, ziyaretçi kaydımızı yaptırdıktan sonra asansörü yakalıyoruz. Kabinde asansör müziği çalmıyor. Aşağı doğru iniyoruz. Binanın üst katlarında bir morg olması zaten mümkün değil.

Adli tıp uzmanı Tracey Walter, kapılar açılır açılmaz bizi karşılıyor. Kadının saçları yeni kırmızıya boyanmış. Onu en son gördüğümde saçları siyahtı, ondan önceki görüşümde de kahverengiydi. Kendine uygun bir görünüm bulmaya çalışıyor ama bir türlü karar veremiyor herhalde. Belki de birisinin kendisine bu konuda tavsiye vermesini bekliyor. Her zaman olduğu gibi zayıf

ve çelimsiz. Vücut yapısı bir uzun mesafe koşucusunu andırıyor; bir zombi istilası baş gösterir göstermez hemen koşmaya başlayacakmış gibi bir hali var.

"Nasılsın Rebecca?" diye soruyor.

"İyiyim," diye yanıtlıyor Kent, her zaman olduğu gibi ama onun *iyi* olmadığını biliyorum. En azından idare ettiğini ümit ediyorum.

"Ya sen Theo? Bridget nasıl?"

"İyi o da. Yani yüzde yüz değil ama epey mesafe katettik."

"Buna sevindim," diyor Tracey. "Ama iyi olmayan şey şu ki buraya yaklaşık altı saat erken geldiniz."

"Biliyorum," diyorum mahcup gözükmeye çalışarak. "Üzgünüm. İnceleme yapma şansın oldu mu?"

Tracey bir iç çekiyor. Acelesi olan her cinayet dedektifinin adli tıp uzmanlarıyla hep yaşadığı gibi ben de Tracey ile bu durumu daha önce yaşamıştım. Kaptan Kirk'ün kısacık bir sürede başmühendisinden mucizeler beklemesine benziyor durumumuz.

Morgun iç kısımlarına doğru ilerliyoruz. Ceketimi giydiğim için şükrediyorum. Cüruf betondan yapılma duvarların birinde, önlerinde kare şeklinde kapakları olan büyük çekmeceler var, cesetleri bunların içine koyuyorlar. Etrafa bakınca çözeltiler, tepsiler ve keskin görünümlü aletler göze çarpıyor. Masaların üstünde yatan insanlar var; kötü talih veya kötü sağlık sebebiyle ölmüş, basitçe zamanları dolduğu için burada bulunan kişiler bunlar. Dwight Smith'i bu insanlardan ayırt etmek çok kolay. Zihnimde bir anda, *Bunun intihar olmasına imkân yok,* cümlesinin belirmesi için Smith'ten kalanlara bir kere bakmak yeterli; ardından, *Daha büyük bir morga ihtiyacımız var,* diye düşünüyorum. Tren onu bir yapbozun parçalarına dönüştürmüş. Midem hafifçe bulanır gibi oluyor ve bir saniyeliğine de olsa kusma hissine kapılıyorum.

Kafası gövdesinden ayrılmış durumda; iki uzvun bir zamanlar birleşik olduğu yerden şu anda kemik, et ve kas parçaları sarkıyor. Bu kısımların üzerleri ise kir, kanlı noktalara yapışıp

kalmış küçük yaprak parçalarıyla kaplı hatta bir tane de ölü güve görünüyor. Sağ el bileğinde bir saat var. Artık günde sadece iki kere doğru zamanı gösterecek ama Dwight Smith hiçbir zaman bunu bilemeyecek. Diğer kolu yan tarafında, normalde olması gerektiği yerde gibi konumlanmış. Aynı şey eli ve bacakları için de geçerli.

Bakması en zor olan uzvu ise kafası. Bir kafa gibi görünmüyor bile. Neye benzediğini bilemiyorum. Kan, saç ve et parçalarından oluşan bir şey, sanki hiç insan olmamış. Tren tekerleklerinden biri üstünden geçip gideceği yerde kısmen ezmişe benziyor. Kafatasının üst kısmında bir yarık var ve içinde de bir zamanlar Dwight Smith'in hastalıklı düşüncelerine sebep olan karanlık kısımlar göze çarpıyor. Gözlerini göremiyorum; yerlerinde mi yoksa pörtleyip dışarı mı fırlamışlar bilmiyorum. Ağzını seçebiliyorum çünkü nerede olması gerektiğini biliyorum. Kent bir kolunu göğsünün üstünde tutarken diğer elini yüzüne kaldırmış. Yumruk yaptığı elini ağzının üstünde tutuyor.

"Bir tren tarafından ezildiği apaçık ortada," diyor Tracey.

Başımla onaylıyorum. Konuşamıyorum. Dwight Smith'in, kişisel modern sanat düşlerimin yerini alacağını veya onun da bir modern sanat objesine dönüşebileceğini düşünüyorum.

Birkaç kez kesik kesik soluyorum. "Tren ona çarpmadan önce ölü müymüş peki?" diye soruyorum.

Tracey, kollardan bir tanesini hafifçe yerinden oynatıyor ki bunu yapmasının bir anlamı yok. Bu konuda nasıl hissettiğimi biliyor, erken geldiğimiz için beni cezalandırdığını düşünüyorum. Kanlı uzuv masanın üstünde kayarken ıslak bir ses çıkarıyor. Sanki yeteri kadar kan ve yapışkan maddeyle bu yapılabilirmişçesine elimde olmaksızın Tracey'nin o kolu yerine tekrar tutturabileceğini düşünüyorum. Tıpkı benim bir zamanlar kızım Emily'nin oyuncak bebeklerinin kopan kollarını yerine takmam gibi.

"Hutton'a da daha önce söylediğim gibi, sonuçları ancak bu gece bildirebilirim. İlerleyen saatlerde sizi ararım, tamam mı?"

"Biz ümit ediyorduk ki..."

Beni susturmak için elini kaldırıyor. "Etme," diyor. "İşim bitmesi gerektiği zaman bitecek. Buraya gelerek zamanınızı boşuna harcadınız. Şimdi bu durumu kabullenin ve buradan ayrılın."

Biz de söylediği gibi durumu kabulleniyoruz ve oradan ayrılıyoruz. Tekrar asansöre biniyoruz. Her şeyin tersten aynı göründüğü durumlardan birindeyim. Kapıda aynı güvenlik görevlisi duruyor. Aynı hemşire çifti dışarıda dikiliyor, tek farkla, artık sigara içmiyorlar. Bir banka oturmuşlar; bir tanesi cep telefonuyla mesaj yazıyor, diğeri ise bir dergi okuyor. Morgla karşılaştırıldığında dışarıdaki hava inanılmaz sıcakmış hissi veriyor.

Kent arabayı çalıştırırken Hutton'ı arıyorum. İlk çalışta açıyor telefonu. Ona durumu aktarıyorum ki aslında aktaracak hiçbir şey yok çünkü hiçbir şey öğrenemedik.

"Tamam," diyor. "Dinle, bir fikrim var. Neden gidip Carl Schroder'le konuşmuyorsun?"

Kafamı sallıyorum. Schroder'i epeydir görmedim. Şu anda farklı biri o. Konuşması zor biri. Etrafında bulunması zor biri. Kent'i neredeyse öldürecek olan o patlamanın ardından Schroder, Christchurch Oymacısı'nın peşine tek başına düşmeyi denemiş ve izini de bulmuştu ama bunun sonucu olarak kafasına bir kurşun yemiş, Oymacı da kaçmayı başarmıştı. Aldığı yara onu neredeyse öldürecekti. Bir süreliğine her ikimiz de aynı zaman diliminde komada kalmıştık. Medyanın bize Koma Polisleri adını vermesi de bu döneme denk geliyordu, üstelik Schroder artık teknik anlamda da bir polis değildi.

"Schroder mi? Neden?"

"Dwight Smith'i tutuklayan ve Kelly Summers'a yardım eden oydu. Bu dava hakkında ne düşündüğünü öğrenmek isterim," diye açıklıyor Hutton.

"Ne düşündüğünü mü?" diye soruyorum çünkü pek bir şey düşünebilecek durumda olduğunu sanmıyorum. Son günlerde düşünme eyleminden epey uzak olsa gerek.

"Evet. Kelly Summers hakkında neler düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Adli tıp uzmanının raporunu bekleyeceğimizi sanıyordum," diyorum.

"Bekliyoruz ama senin de az önce dediğin gibi günün ilerleyen saatlerine kadar bir şey öğrenemeyeceğiz. Ama bu işler nasıl yürür sen de bilirsin; dosyalara girmeyen bazı bilgiler aslında bizim için yararlı olabilir."

Doğru söylüyor. Bazı bilgiler asla dosyalara girmez. Örneğin Summers'ın ailesinin tehditlerinin diğer bazı bilgilerle beraber bu dosyanın içinde olmadığına şüphe yok.

"Tamam. Onunla konuşacağım," diyorum.

"Oraya tek başına gitmeni istiyorum," diye ekliyor Hutton. "Bir ihbar aldık," diye devam ediyor ve az önce gelen bir telefonla, şehirdeki alışveriş merkezlerinden birinde dokuz yaşında bir kız çocuğunun kaybolduğu haberini aldıklarını söylüyor. Kayıp kızın annesinin histeri krizlerinden bahseden bir güvenlik görevlisi dışında şimdilik fazla detay yok. Bu tür olayların yüzde doksan dokuzu küçük kızın etrafta dolaşmaya çıkmasından ibaret olmasına rağmen yine de insanın yüreği burkuluyor ama tabii ki hepimizi korkutan şey geriye kalan o yüzde birlik ihtimal.

"Hafta sonundayız ve emniyetin yarısı hâlâ Christchurch Oymacısı'nın peşinde olduğu için personel eksiğimiz var. Ayrıca açık konuşmak gerekirse, dokuz yaşında kayıp bir kız çocuğu her zaman için ölü bir tecavüzcüden daha önemlidir. Bu yüzden ikinizin ayrılmasını istiyorum. Kent'i şehirdeki alışveriş merkezine bırak, sonra sen de Schroder'le konuşmaya git."

Telefonu kapatıyoruz. Durumu Kent'e açıklıyorum. O da beni dinlerken başını sallayıp direksiyonu kırıyor. Trafik ışıklarında duruyoruz. Yeşil yanıyor ama trafik ilerlemiyor. Kelly Summers'ın banyosundaki duş perdesi de aynı yeşildendi. Önümüzdeki aracın arka camında "acemi sürücü" levhası var. Sürücü arabayı stop ettiriyor. Birkaç saniye sonra tekrar çalıştırıyor, araba biraz öne

fırlıyor ama yine stop ediyor. Acemi sürücü tüm bu süreci bir kez daha yinelerken trafik ışıkları da tekrar kırmızıya dönüyor. Ardından arabanın iki kapısı birden açılıyor. Genç bir oğlan, sürücü koltuğundan dışarı çıkıp arabanın diğer tarafına yönelirken babası da sürücü mahalline doğru yürüyor. Yer değişiyorlar. Araba çalışıyor. Işık yeşile dönüyor. Araba yavaşça kavşağı geçtikten sonra kenara park ediyor. Biz de yanlarından geçip gidiyoruz.

Kent, alışveriş merkezine gelince iniyor. Ben de arabadan çıkıp sürücü koltuğuna geçiyorum ve ona yetişeceğimi ya da onu almaya geleceğimi söylüyorum.

"İyi şanslar," diyorum.

"Umarım buna ihtiyacım olmaz da küçük kız sadece etrafı geziyordur."

Umarım küçük kız sadece etrafı dolaşmaya çıkmıştır ve kimse tarafından kaçırılmamıştır. İkisi arasında dağlar kadar fark var.

10. BÖLÜM

Evi daha yeni güneş ışınlarıyla dolmaya başlıyor. Güneş, ağaçların üstünden ve kuzey yönünden pencerelere vuruyor. Güneş ışığının halının üstüne düşürdüğü çizgi her geçen dakika biraz daha ilerliyor. Warren ortalarda gözükmüyor, ağı boş. Daha büyük bir şeyin gelip onu yiyip yemediğini merak ediyor, belki de büyümek ve daha iyi bir örümcek olmak için daha fazla alana ihtiyaç duymuştur, kimbilir? Öğle yemeği vakti. Bunu, güneşin konumundan ve hissettiği açlıktan anlayabiliyor, saatine bakmasına gerek yok. Saati zaten kırık ama yine de takmaya devam ediyor. Camı çatlamış, akreple yelkovanı da hareket etmiyor. İlginçtir ki saati, Eski Benliğinin öldüğü gün bozulmuştu.

Yapması gereken işler var ama öncelikle bir şeyler yemesi lazım. Evde yiyecek şeyler var ama hiç yemek pişirecek havada değil. Sadece yemek yemek istiyor.

Bir şeyler yemek, düşüncelerini toparlamasına yardımcı olacak.

Garaja doğru yürüyor. Burada bir çim biçme makinesi dışında bir şey yok. Eskiden çimleri biçmeye bayılırdı. Kendini huzur içinde hissettiği yegâne zamanlardı. Bahçede aşağı yukarı dolanır, makinenin haznesi dolduğunda boşaltırdı. Gerçekten de zihnini boşaltabildiği tek aktiviteydi bu. En azından kafasından vurulana kadar böyle olduğunu sanıyordu.

Arabasına biniyor, müzik çaları açmıyor. Artık müzik dinlemiyor. Bu durum kazadan beri böyle. Gerçi yaşadığı şeye kaza denmesinin doğruluğu tartışılır. Gerçekleşmesini istemediğiniz bir durum gibi, örneğin kanser gibi düşünürseniz evet, buna kaza denilebilir. Eskiden müzik dinlemeyi severdi. On beş ya-

şındayken gitar çalmasını öğrenmişti. Saatlerce, tıpkı şarkıda dediği gibi parmakları kanayıncaya kadar çalardı. Gerçekten de parmakları feci derecede acırdı ama o yine de çalmaya devam ederdi çünkü kızları bu şekilde etkileyebileceğini düşünürdü. Ancak öyle olmamıştı. O zamanlar kızları etkileyebilmek için gitar çalmaktan daha fazlası gerekirdi; doğru kıyafetlere, doğru saç kesimine sahip olmalıydınız; ayrıca ya derin düşünceleri ve bunalımları olan hergelenin teki olmanız icap ederdi ya da tasasız ve neşeli biri... Bunlardan hiçbirine sahip değilseniz kimse sizi bir müzisyen veya sanatçı olarak görmezdi. Elinde gitarı olan sıradan biri olurdunuz.

Burger Bro adındaki arabalara yemek servis eden şu yerlerden birine giriyor ve üçlü B ya da diğer adıyla Big Bro Burger sipariş ediyor. Tezgâhtaki çalışanın giydiği tişörtün üstünde *Bro Sizin Ağabeyinizdir* yazılı. Yemekleri almak için arkasını dönüyor. Tişörtünün sırt tarafında bir resim var; gökyüzünden düşen patateslerle beraber bir gökkuşağı ve içi çıtır tavuk parçalarıyla dolu bir kâse resmedilmiş. Alt kısmında ise *rainbro*[4] yazıyor. Bunu görünce, aylardan beri ilk defa yüzünde gülümsemeye benzer bir ifade oluşuyor.

Açlıktan, araba kullanamayacak derecede bitkin hissediyor kendini, öte yandan fast food restoranlarında oturup yemekten de nefret ettiği için otoparkta boş bir yere arabasını çekip üçlü hamburgerini tıkınıyor, bir yandan da dün geceyi, Kelly Summers'ın sebep olduğu karmaşayı düşünüyor. Ondan beş dakika istemişti. Ama beş dakika ona yetmemiş, beş dakika daha istemişti. İşini bitirdiğindeyse ona istediği zamanı vermekle hata ettiğini anlamıştı. Cesedi kimsenin bulamayacağı bir yere bırakmak başlı başına bir meseleydi, ayrıca bırakacakları yerde de olaya intihar süsü vermek gerekiyordu. Tek şansları her şeyin banyoda olup

4 İngilizcede "gökkuşağı" anlamına gelen *rainbow* kelimesi yerine, işletmenin adı olan *Burger Bro*'dan esinlenilip *rainbro* denilerek bir kelime oyunu yapılıyor. (ç.n.)

bitmesiydi. Banyoların temizlenmesi çok kolaydı, orada uğraşmanız gereken kanlı halılar yoktu.

Yani cinayetin de öğrenilmesi gereken nüansları vardı aslında. Bunları önceden düşünmeliydi. Ve bir dahaki sefere...

Bir dahaki sefer mi?

Evet, *bir dahaki sefer.* Çok önemli üç kelime daha. *Nasıl olur da* kadar önemli. Yani *bir dahaki sefer* olacaktı. Ta ki *iş nihayete erene dek.*

Yemeğini bitirip çöpleri toparlıyor ve yakındaki bir çöp kutusunun içine fırlatıyor. Radyoyu açıp 13.00 haberlerine kulak kabartıyor. Tren raylarında bulunan ceset hikâyesi üçüncü sırada ve hâlâ ellerinde çok fazla bulgu yok.

En yakındaki alışveriş merkezine sürüyor arabayı. Bu şehrin içinde insan, arabasıyla on dakika istediği yöne gidebilir ve yine de karşısına bir alışveriş merkezi çıkabilir. Bulabildiği en ucuz cep telefonunu satın alıyor. Nakit ödüyor. Zaten bir cep telefonu var, kullanıp atabileceği bir taneye ihtiyacı var sadece. Ardından başka bir telefon mağazasına girip yine peşin ödemeyle ikinci bir SIM kart alıyor. En son da bir süpermarkete giriyor ve üçüncü bir kart daha satın alıyor. Eve varınca telefonu şarja takıyor, birkaç hafta öncesine kadar Dwight Smith'in cezasını çekmekte olduğu hapishaneyi arıyor. Telefon iki kere çaldıktan sonra bir kadın açıyor.

"Ben Dedektif Müfettiş Theodore Tate," diyor. "Eski bir hükümlü hakkında bilgi alabileceğim biriyle konuşmak istiyorum. Daha net söylemek gerekirse birkaç hücre arkadaşının ismine ihtiyacım var."

"Bir saniye," diyor kadın. Gerçekten de bir saniye sonra başka bir kadın telefonu açıyor.

Kendini tekrar tanıtıyor adam. Ses tonunda, bunu daha önce defalarca yapmış birinin kendine güveni hissediliyor. Kadına, Dwight Smith'in isminin şu anda yürütülmekte olan bir soruş-

turmada geçtiğini söylüyor. Ne soruşturması, diye soruyor kadın. O da tren raylarında bulunan cesetle ilgili olduğunu söylüyor.

"Tren raylarındaki ceset Smith'e mi ait?" diye soruyor kadın.

"Evet," diye yanıtlıyor onu.

"Size tam olarak nasıl yardımcı olabilirim Dedektif..."

"Tate," diye tanıtıyor kendini tekrar. "Theodore Tate. Smith'in son beş sene içinde beraber kaldığı hücre arkadaşlarının kimler olduğunu öğrenmem lazım."

"Bana iki dakika verin," diyor kadın ama dönüş yapması beş dakikayı buluyor. Döndüğünde konuşmaya kaldığı yerden devam ediyor: "Üç hücre arkadaşı olmuş. İlkinin ismi Eugene Walker. Walker salıverilene kadar on iki ay boyunca aynı hücreyi paylaşmışlar. O çıkınca yerine Bevin Collard gelmiş," diyor kadın ve devam ediyor, "sonraki üç seneyi de Bevin salıverilene kadar beraber geçirmişler. Son hücre arkadaşıyla da bu sefer Smith'in kendisi salıverilene kadar bir sene aynı hücreyi paylaşmışlar. Onun da ismi Jamie Robertson."

"Bevin Collard," diye tekrarlıyor. O soruşturmayı ve Collard'ın bir kardeşi olduğunu hatırlıyor. Kalem ve kâğıt kullanmak tam eski usul olsa da ismi bir kâğıda not ediyor. "Adresini biliyor musunuz?" diye soruyor kadına ardından.

"Hayır ama gözetim memurları biliyordur," diye yanıtlıyor kadın ve ona gerekli detayları aktarıyor. "Bunların bir kopyasını da sizin departmana göndermemi ister misiniz?"

"Harika olur."

"Tamamdır," diyor kadın.

Tamam olduğunu varsayıyor ve kadına zaman ayırdığı için teşekkür ediyor. Telefonunu kullanarak internete giriyor. Bevin Collard'ı aratıp hafızasını tazeliyor. Bevin, kardeşi Taylor'la beraber dokuz sene önce Linda Crowley adındaki bir kadına tecavüz etmekten hüküm giymiş. Soruşturmayı Dedektif Müfettiş Bill Landry yürütmüş. Landry'nin ona anlattıklarını hatırlıyor. Olay kurbanın evinde gerçekleşmiş. Kocasının kriket oynamaya git-

tiği bir cumartesi sabahı, suratlarında maskelerle çıkıp gelmişler. Collard kardeşler, Linda'nın kafasını tıraş edip her iki kolunu da kırdıktan sonra altı yaşındaki kızı Monica'nın gözleri önünde ona tecavüz etmişler. Landry'nin söylediğine göre, kadının kocası –adı Peter Crowley'ymiş– bir hafta boyunca her akşam Landry'nin işten çıkmasını beklemiş ve ondan, karısına bunları yapanlarla baş başa kalmak istediğini söylemiş; sadece beş dakika. Landry'nin cevabı ise her zaman aynıymış: Hayır. İşler bu şekilde yürümez.

Bevin, on iki ay önce, kardeşi Taylor ise on sekiz ay önce serbest bırakılmış. Bu defa gözetim memurunu arıyor ve kendini yine Dedektif Müfettiş Theodore Tate olarak tanıtıyor. Bevin Collard'ın son bilinen adresini istiyor. Yaklaşık bir dakika sonra da bu bilgiye sahip oluyor.

Kalemiyle not defterinin üstünde tempo tutuyor. Kendini yorgun hissediyor. Eskiden kafein tabletleri alırdı. İşe de yarardı. Zamanla etkileri azalmaya başlayınca daha fazla sayıda almaya başlamıştı. Zaten eski hayatı da haziran ayında yediği kurşunla beraber sona ermişti. Christchurch Oymacısı'nı takip ediyordu. Onu bir kiliseye kadar takip etmiş ve orada silahlı çatışmaya girmişlerdi. Aralarında polis katili olan Melissa X'in de bulunduğu çok sayıda kişi hayatını kaybetmişti ancak Melissa X ölmeden önce onu başından vurmuştu. Oymacı kaçmayı başarmış, o da kafasında bir kurşunla kalmıştı. Kurşun kafatasına girmiş ve bir daha çıkmamıştı. Derinlerde bir yerde hâlâ oradaydı. Doktorların söylediğine göre hiçbir yemeğin tadını alamamasının nedeni buydu. Hiçbir şey hissetmiyor oluşunun nedeni buydu. Umursamıyor oluşunun nedeni buydu. Günün birinde o kurşun, geri kalan diğer tüm şalterleri de kapatacak ve böylece daha toprağa girmeden ölmüş olacaktı. Ama bunu da umursamıyordu. Neden umursayacaktı ki? Kafatasının içinde bir kurşun taşımanın tek avantajı hiçbir şeyi umursamamaktı.

Doktorlar ona bir gün bütün şalterlerin ineceğini söylemişlerdi. Bu, bir sene içinde de olabilirdi on sene içinde de. Belki de yirmi

sene sonra olacaktı. Yapabilecekleri herhangi bir şey var mıydı? Hayır. Kurşunu kafatasından çıkarmaya çalışmaları halinde risk ne kadardı? Çok fazla. Cerrahi müdahale onu öldürebilirdi, bu neredeyse kaçınılmazdı. Neredeyse mi? Yani cerrahi müdahaleden sağlam çıksa bile beyin fonksiyonlarının o kadar büyük bir bölümünü kaybedecekti ki yaşayan bir ölüye dönmesi işten bile sayılmayacaktı. Yani hiç şansı yoktu. Ona dikkatli olması gerektiğini söylemişlerdi. Hiçbir şekilde kavgaya karışmaması lazımdı. Arabasını çarpmaması lazımdı. Sarhoş olmaması ve tökezleyip düşmemesi lazımdı.

Linda Crowley hakkında biraz daha okuyor. Saldırıdan on dört ay sonra Linda Crowley, bir kutu dolusu uyku hapını, altmış dolarlık bir şişe kırmızı şarapla mideye indirmiş ve kızı okulda, kocası da işteyken bu dünyadan ayrılmış. Landry ona bu olaydan sonra Peter Crowley'nin tekrar iş çıkışlarına gelmeye başladığını ve ondan yine beş dakika istediğini anlatmıştı. Peter Crowley ona para teklif etmiş hatta bir akşam Landry'yi evine kadar takip edip kapısına dayanmış. Ardından da ona, içinde tam yirmi sekiz bin altı yüz sekiz dolar bulunan bir çantayı uzatmış ve şöyle demiş: *Tüm sahip olduğum para bu, hepsi senindir... Senden sadece bana o adamla beş dakika vermeni istiyorum.*

Ama Landry ona istediğini verememiş elbette. Onu evine göndermiş.

Landry onun isteğini reddetmiş olabilir ama Beş Dakika Adamı bu isteği kabul edecek.

Telefon rehberinde Peter Crowley'nin bilgilerini aradıktan sonra adamın hâlâ aynı evde yaşadığını görüyor. Sokağın ismini de hatırlıyor çünkü intihar mahalline Landry'yle beraber gitmişti. Tecavüzün gerçekleştiği ev değildi burası. Crowley ailesi saldırıdan sonra o evi satmıştı.

SIM kartı telefondan çıkarıp kırıyor ve diğer kartlardan birini takıyor. Dışarıdan bir araba sesi geliyor kulağına, park ediliyor olmalı. Not defterini bir kenara bırakıp kapıya doğru

ilerliyor. *Bu ilginç işte*, diyor ve bu ziyaretin sebebinin az önce yaptığı telefon görüşmesi olup olmadığını düşünüyor. Oymuş gibi yaptığı için mi onu ziyaret ediyor? Ama böyle bir şey nasıl mümkün olabilir ki?

Kapıyı açıyor. Theodore Tate, arabasından inip ona doğru yürüyor.

11. BÖLÜM

Schroder zor bir sene geçirmiş. Karısıyla birkaç ay önce ayrılmışlar. Çalışamadığı için de şu an maluliyet maaşıyla geçiniyor. Onu en son birkaç hafta önce görmüştüm, bu aralar hiç de konuşkan bir ruh halinde olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim. Genelde başını sallar, bazen de kendisine bir şey sorarsanız cevap verir ama hiçbir zaman konuşmaya kendiliğinden katılmaz. Bu senenin başlarında, masum bir kızı kurtarmak için yaşlı bir kadını soğukkanlılıkla vurmak zorunda kalmıştı. Schroder'in Schroder olmayı bıraktığı olay bu cana kıyma olayıydı işte. İşini kaybetti ve aynı gece ben de koma diyarına geçiş yaptım. Birkaç hafta sonra televizyonlar için çalışmaya başladı. Birkaç polisiye programında danışmanlık yaptı. Bunun dışında, çözülememiş davaları araştıran bir medyumun dokümanter şov programında hem sunuculuk hem de oyunculuk yaptı. Ardından Christchurch Oymacısı kaçtı ve onun kız arkadaşı olan Melissa X, Carl'ı başından vurunca o da koma diyarında bana katıldı. Tekrar yaşayanların arasına döndüğündeyse Carl'ın içindeki karanlık tarafta da değişiklikler oldu. İçi boşalmış gibiydi. Bu yüzden de karısı ondan ayrıldı.

"Hey Carl!" diye sesleniyorum ön kapıya doğru yürürken. Kapı açık ve Carl, kapının pervazına yaslanmış bana bakıyor.

"Merhaba Theo," diye yanıtlıyor ki bana hemen hemen hiç Theo diye seslenmez. Her zaman Tate der ya da derdi. "Ne işin var burada?" diye soruyor.

"Yardımına ihtiyacım var," diye açıklıyorum, hal hatır sormayı bir kenara bırakarak. Carl'ın artık bu tür konuşmalar yapmadığını biliyorum.

Elimdeki dosyaya bakıyor. Dwight Smith'in dosyası. "Gelebilirsin," diyor ardından.

Peşi sıra içeri giriyorum. Ev yaklaşık olarak otuz veya kırk senelik, bir karakteristiği olduğu pek söylenemez. İçinde de pek fazla mobilya yok. Duvarlarda da fotoğraf veya resim görünmüyor. Oturma odasında bir kanepe, onunla uyumlu iki sandalye ve bir de televizyon var. Yerdeki toz kitlesini ve köşelerdeki örümcek ağlarını saymazsak her şey bunlarla sınırlı. Bana içecek bir şeyler ikram etmiyor. Kanepeye oturuyor, ben de karşısındaki sandalyelerden birine geçiyorum. Bugünlerde kel çünkü doktorlar operasyon sırasında saçlarını kazımışlardı. Kurşun deliği yarasının olduğu yerde de artık saç çıkmadığı için kafasını hep kazıtıyor. Yarası sağ gözünün biraz üstünde, kulağı ile gözü arasında bir yerde; çatlamış bir aynadakine benzer küçük çizgilerle berbat bir görüntüsü var. Bunun dışında, geçirdiği operasyonların sonucunda oluşan izler de görünüyor; kesiklerden kalan beyaz ince çizgiler, kafasını deldikleri yerdeki küçük delikler... Bu yaraların ve izlerin hepsi zamanla kaybolacak ama kurşun yarası hiçbir zaman geçmeyecek.

"Nasılsın?" diye soruyorum.

"Aynı," diye cevaplıyor. "Ya sen?"

"İdare ediyorum," diyorum. "Çocuklar nasıl?"

"Neden buradasın Theo?"

"Wayne Beachwood'u hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

"Wayne Beachwood," diye tekrarlıyor. Birkaç saniye hiçbir şey söylemiyor, sanki doğru dosyayı bulmak için hafızasının çekmecelerini açıp kapıyor. "Evet. Hatırlıyorum. Şu tren cinayetindeki adam. İsmi dilimin ucunda... Hah, Russell Lighter'ı tren raylarına iten adam, değil mi?"

"Richard Lighter," diyorum.

"Richard Lighter. Beachwood alkollüyken Lighter'ı arabasıyla ezmiş, ardından da kanıtları yok etmek amacıyla onu trenin önüne fırlatmıştı ama olayı gören bir şahit vardı," diye devam

ediyor. Bütün bunları elindeki bir dosya kâğıdından okurmuşçasına duygusuz bir tonla söylüyor. "Beachwood yüzünden mi buradasın yani?"

"Pek sayılmaz." Dosyayı ona uzatıyorum ama almıyor. Birkaç saniye sonra ileriye doğru uzanıyorum ve dosyayı kanepeye, hemen yanına fırlatıyorum. "Kelly Summers'ı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Peki ya Dwight Smith'i hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum. Bana neden burada olduğunu hâlâ söylemedin."

"Dwight Smith öldü," diyorum.

"Pekâlâ," diye yanıtlıyor.

"Pekâlâ mı?"

Omuz silkiyor. "İnsanların onun ölümü dolayısıyla acı çekeceklerini pek sanmıyorum. Bu yine de neden buraya geldiğini açıklamıyor ama tahminim, konunun Wayne Beachwood ile bir ilgisi olduğu yönünde. Beachwood onu hapiste öldürmüş mü yoksa?"

"Hayır," diye yanıtlıyor, ardından da Dwight Smith'in son iki haftasına dair bildiklerimi ona anlatıyorum. Hapishaneden salıverilmesini, benzin istasyonundaki işini, geçen gece Kelly Summers'ı fark etmesinin ardından aniden oradan ayrılışını, her şeyi anlatıyorum.

"Kelly Summers da mı öldü?" diye soruyor, hâlâ bir duygu belirtisi göstermeden.

"Kelly iyi," diye cevaplıyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor ama sesi pek sevinmişe benzemiyor. Aslında ses tonu hiçbir şeye benzemiyor, olsa olsa sıkılmış gibi bir hali var.

"Dwight Smith'in öldürülmüş olduğunu düşünüyoruz," diyorum ve çoğumuz bunu hâlâ bir teori olarak düşünse de ben böyle olduğuna eminim. Kırılmış pencere kilidini ve yeni alınmış duş perdesini gören benim. Bunları ona anlatmıyorum. Buradayım çünkü Hutton buraya gelmemi istedi.

"Tamam," diyor.

"Tamam mı?"

"Bu hâlâ neden burada bulunduğunu açıklamıyor."

"Beş sene önce bu davada dedektif olarak görev almıştın. Dosyanın içine girmeyen bilgileri öğrenmek istiyorum. Kelly'nin veya ailesinin neler yapıp yapamayacaklarını öğrenmek istiyorum. Bazı arkadaşları ve aile fertleriyle tanışmış olmalısın. Bunu tek başına yapıp yapamayacağı veya kimlerin ona yardım etmiş olabileceği konusunda düşüncelerini duymak istiyorum."

"Yani o da bir şüpheli," diyor bana.

"Muhtemelen."

"Kelly Summers bir kurban, Theo, bir katil değil. Eğer Smith dün gece onu evine kadar takip edip zorla içeri girmiş ve kadın da onu tepelemişse polise haber verirdi, öyle değil mi?"

"Tam olarak değil..."

"Tam olarak olmayan nedir?" diye soruyor bana. "Dosyaya girmeyen harici bir bilgi yok, Theo. Eğer Kelly, kendini savunurken onu öldürmüş olsaydı polisi çağırırdı, siz gidip neler olduğunu incelerdiniz; kafasına bir kâseyle mi vurmuş ya da mutfak bıçağıyla mı haklamış, çözerdiniz ve incelemeleriniz sonunda da Kelly Summers'ın zorla evine girip ona saldıran Dwight Smith'in hakkından geldiğini anlardınız. Seni tanırım. Eğer gördüklerin buysa bundan daha fazlasını araştırmaya yeltenecek biri olmadığını biliyorum. Kelly Summers'tan şüphelenmenizi gerektirecek bir şey olamaz, böyle bir saldırı sonrasında polisi çağırmaması için hiçbir sebep yok. Smith'i tren raylarının üstüne atarak yaşananları örtbas etmeye çalışması için hiçbir sebep yok."

"Tren konusunun plan dâhilinde olduğunu sanmıyorum," diyorum.

"Anlayamadım."

Cep telefonum cebimde titreşiyor ama duymazdan geliyorum. "Cesedi tren raylarının oraya götürmek için Smith'in arabası kullanılmış ama sefer halindeyken benzini bitmiş. Arabayı her

kim sürüyorduysa büyük ihtimalle onu hiç kimsenin bulamayacağı bir yere gömmeye götürüyordu ama planlarını değiştirmek zorunda kaldı."

"Anlıyorum," diyor.

"Bu, Kelly Summers hakkında fikirlerini değiştirdi mi peki?"

"Hayır," diye yanıtlıyor.

"Hayır mı?" diye soruyorum, o sırada telefonumun titremesi de duruyor.

"Aynı şey yine, Theo. Açık bir şekilde meşru müdafaa olduğu belli olan bir durumda Kelly'nin gizleyecek hiçbir şeyinin olmaması gerekir. Dwight Smith'in öldürülmediğini söylemiyorum. Teorin sana mantıklı geliyor olabilir ama demek istediğim, Smith'in benzin istasyonundan ayrılışı ve Kelly Summers'ı takip edişi arasında başka bir şeyin gerçekleşmiş olabileceği. Kelly'nin evine kadar varamamış bile olabilir. Trenin önüne kendisinin atlamış olabileceğini hiç düşündünüz mü?"

"Bu ihtimali de düşünüyoruz," diye yanıtlıyorum.

"Adli tıp arabanın içinde neler buldu? Direksiyonda başka parmak izleri var mıydı? Sürücü koltuğunun başlığında başka birine ait saçlar bulundu mu?"

"Hiçbir şey. Aslına bakılacak olursa adli tıp uzmanı arabayı en son kullanan kişinin Smith olduğundan yüzde yüz emin."

"Al işte," diyor Schroder. "Bak Theo, Kelly Summers'ı gördükten sonra Smith'in aniden bir kendini öldürme dürtüsüne kapılması pek olası gözükmüyor, farkındayım ama bence her şeyin çok basit olduğu bir durum için karmaşık cevaplar arıyorsun sen. Durum, Dwight Smith arabasıyla tren raylarına kadar gitmiş ve ardından kendini trenin önüne atmış gibi mi görünüyor?"

"Evet," diyerek kabulleniyorum ama bir yandan da pencere kilidini, kat çizgilerinin hâlâ belirgin olduğu yeni alınmış duş perdesini ve geridönüşüm kutusunda yeni perdeye ait herhangi bir ambalaj göremediğimi düşünüyorum. Duş perdesini bir hafta önce satın almış olmasının mümkün olması gibi, ölü Dwight

Smith'i sarmak için eski perdesini kullanıp yenisini bu sabah yerine takmış olması da mümkün. Tıpkı pencere kilidinin bundan bir veya iki hafta önce zorlanıp kırıldığı halde kimseye bundan söz etmemeyi tercih etmesinin mümkün olması gibi. "Söylediği her şey prova edilmişti sanki," diyorum.

"Bana öyle geliyor ki bu bir mizansen olduğu için öyle davranmadı, gerçek duyguları o şekilde olduğu için öyle davrandı."

"Belki de," diye yanıtlıyorum. Artık konuyu daha fazla deşmenin anlamı yok. Schroder, Kelly Summers'ın bir katil olabileceğine inanmadığı için memnunum. Umarım diğer herkes de bu şekilde düşünüyordur. Dwight Smith'in kendini öldürmüş olmasını ve Kelly Summers'ın olağan hayatına devam etmesini istiyorum. Telefonumun titreşimi yine devrede.

"Kesinlikle öyle," diyor. "Umarım yardımcı olabilmişimdir." Ayağa kalkıyor, ben de onun bu yönlendirmesine uyarak dikiliyorum.

"Teşekkür ederim Carl," deyip elini sıkıyorum. "Tekrar uğrarım, eski günleri yâd ederiz, olur mu?"

"Nasıl istersen Theo." Beni kapıya kadar geçiriyor. "Bir saniye," diyor sonra.

"Dinliyorum."

"Adli tıp uzmanı olarak bu davada kim görevli?" diye soruyor.

"Tracey Walter."

"Anlıyorum," diyor, yavaşça başını sallayarak. "Ne bulmuş peki?"

"Günün ilerleyen saatlerinde raporunu bitireceğini söyledi bize."

"Bana da bilgi ver olur mu? Merak ederim."

Arabaya doğru yürürken telefonumu çıkarıyorum ve Kent'in bana iki tane mesaj bıraktığını görüyorum. Konunun kayıp kız olduğuna şüphem yok ama ona cevap yazmaya fırsat bulamadan tekrar arıyor.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyorum, cevabının ne olacağından endişe ederek. *Kaçırılmıştan* ziyade *dolaşmaya çıkmış* şeklinde bir yanıt gelmesini umut ediyorum.

"Dinle Theo, bunu söylemenin kolay bir yolu yok," diyor ki bu sözler, hele de konu kayıp bir çocuksa, bırakın bir polisi, herhangi birinden duymak istemediğiniz türden sözlerdir. Zihnimde küçük bir kızı ve onun kolunu sıkıca tutan bir eli, bir minibüsün kapısının açılışını, küçük kızın içeriye doğru itilirken ağlayışını canlandırıyorum. Daha fazlasını düşünmek istemesem de devam ediyorum.

"Çekinme, söyle," diyorum.

"Kayıp kız çocuğu," diyor Kent. "Tate, kayıp kız çocuğu olarak bildirilen kişi, senin kızın."

12. BÖLÜM

Cesetten kurtulmasını sağlayarak Kelly Summers'a yardım eden, kendine Beş Dakika Adamı ismini veren, geçmişte başkalarının (Eski Benliğini) Dedektif Müfettiş Carl Schroder olarak tanıdığı, şimdilerdeyse (En Yeni Benliğini) işsiz, zavallı Carl Schroder olarak gördükleri adam, kanepesinde oturuyor ve başını kaldırıp yukarı baktığında Warren'ın geri dönmüş olduğunu görüyor.

"Birilerinin seni yediğini düşünüyordum," diyor ona.

Kim bir örümcek yer ki? Warren cevap verince bir anlığına Carl Schroder delirdiğini düşünüyor ama elbette ki örümcek konuşmuyor, örümcekler zaten hiç konuşmaz. Konuşacak olsalar dahi Warren'ın dile gelebileceğine inanmıyor.

"Son birkaç senedir Tate tam bir baş ağrısıydı," diyor Warren'a ama örümcek çok küçük olduğu için ona kulak kabartıp kabartmadığını anlayamıyor. "Yine de bir dedektif olarak rüştünü kanıtlamış durumda. İşleri halletmeyi biliyor."

Adımlarına biraz daha dikkat etmelisin, diyor Warren.

"Haklısın. Kelly Summers, harika bir performans sergilemiş olabilir ama evinde sorgulanmakla bir sorgu odasında soruları cevaplamak arasında çok fark vardır."

Kesinlikle, diye onaylıyor Warren. *Tamam da neler oldu?*

Kanepede geriye yaslanıyor ve bir iç çekiyor. "Arabanın benzini bittiğinde tren raylarından yaklaşık yüz metre kadar ötedeydim. Yirmi metre mesafeye kadar arabayı ben ittim. Polisin, bir tecavüzcünün bu şekilde parçalara ayrılarak ölmesi konusuna çok kafa patlatmayacağını umuyordum."

Yerinde bir beklenti, diyor Warren. *Peki ya sonra? Smith'i arabadan çıkarıp tren raylarının üstüne mi koydun?*

"Aynen öyle yaptım. Tren çarptığında Dwight Smith'in parçaları her tarafa uçuştu. Bir eline ip bağladım, ardından da kanın etrafa akmasını önlemek için bir parça duş perdesine sardım ve parmak izlerini bırakması için direksiyona, sürücü koltuğunun ayar koluna, kapı koluna sürdüm."

Akıllıca, diyor Warren.

"Ve şu anda da bir örümcekle konuşuyorum," diyor Schroder.

Hayır. Kendinle konuşuyorsun.

Kendi kendine konuşmaya bir son veriyor. Dün gece şehre dönmesi altı yedi saat sürmüştü. Eldivenlerini çıkardıktan sonra yola koyulmuştu. Yirmi dakika yürüdükten sonra duş perdesini bir çiftliğin yakınında toprağa gömmüştü. Bunu yapmalıydı çünkü hiç kimse elinde bir duş perdesiyle yol boyunca yürüyüşe çıkmazdı. Bulunduğu toprak yolun sonuna gelip otoyola varması bir yirmi dakikasını daha almıştı. On dakika yürüdükten sonra da bir kamyon durmuş ve iriyarı, kaslı kolları olan, saçları yandan kazılı bir adam onu şehre kadar götürmeyi teklif etmişti. Kamyon şoförü, Schroder'e yıllar önce tutukladığı, çocuk pornosu dağıtan bir adamı hatırlatmıştı. Adamı polis merkezine götürürken Schroder'e bu işin en iyi tarafının çocukların işi bedavaya yapması olduğunu söylemişti. Schroder onu oracıkta vurmayı düşünmüştü ama yapmamıştı elbette çünkü o, Eski Benliğiydi. En Yeni Benliği olsaydı bunu gözünü kırpmadan yapardı.

Kamyon şoförü onu şehre kadar bırakmıştı. Schroder oradan bir taksiye binmiş ve Kelly Summers'ın evine bir kilometre kala araçtan inmiş, taksinin parasını nakit ödedikten sonra da kalan yolu yürümüştü.

Kelly banyoyu temizlemişti. Kanlı paçavralar çamaşır suyuna batırılarak temizlenmiş ve naylon bir torbaya tıkıştırılmıştı. Banyo hastane gibi kokuyordu. Kelly terlemişti ama konsantrasyonu yerindeydi. Tıpkı kendisinin çimleri biçtiği zamanki gibi huzurlu

görünüyordu. Ona arabanın başına gelenleri anlatmıştı. Planlarında değişiklik yapmaları gerekiyordu. Yirmi dakika sonra geri döneceğini söylemişti. Schroder'in kıyafetleri temizdi, üstüne kan bulaşmaması için epey hassas davranmıştı. Ellerinde bir parça kir vardı ama onları çıkarması bir dakikasını bile almamıştı. En yakındaki süpermarkete arabayla gidip yeni bir duş perdesi, birkaç adet kokulu mum ve oda spreyi almıştı. Kelly'nin evine geri döndüğünde spreyi ve mumları kullanarak çamaşır suyunun kokusunu bastırmış, son olarak da yeni duş perdesini yerine takmışlardı.

Salonda üç saat boyunca oturmuşlardı. Schroder onun gergin olacağını düşünmüştü ama Kelly hiç öyle gözükmüyordu. Sadece banyoyu temizlemenin midesini kaldırdığını söylemişti. Sonra da polis geldiğinde Kelly'nin onlara neler söylemesi gerektiğinin provasını yapmışlardı. Schroder, Kelly için her şeyin yolunda gideceğinden emindi. Önünde yaşayacağı uzun bir hayat vardı. Kelly o hayatı yaşamak istiyordu. Başarısız olursa polis onu hapse atardı. Dwight Smith seni yenmiş olur böylece, demişti ona. Onun seni yenmesine izin verme.

Schroder, giderken Kelly'nin bornozunu, paçavra torbasını, çamaşır suyunu ve yeni duş perdesinin ambalajını yanına almıştı. Banyodan çıktıklarında her taraf Noel ağacı gibi kokuyordu. Tek beceremediği şey pencereyi onarmaktı, ellerindeki kısıtlı zamanda bu mümkün değildi ama sorarlarsa, Kelly bunun farkında olmadığını söyleyecekti. Pencerenin ne zaman kırıldığını polisin anlaması imkânsızdı. O ellerini iki yanında öylece tutarken Kelly Summers sıkıca ona sarılmış, ılık nefesini kulağına üfleyerek defalarca teşekkür etmişti. Ardından geriye doğru bir adım atmış, ellerini uzatıp Schroder'inkileri tutmuştu. Bu küçük insani temasın ardından Kelly ona gülümsemişti.

Schroder, evden aldığı her şeyi farklı yerlere atmıştı.

Şimdiyse Theodore Tate'i ve onun gerçekte neyi ne kadar bildiğini düşünüyordu. Theo söz konusu olunca durum buydu işte; tahmin edilemez bir yapısı vardı.

Ardından Collard kardeşleri ve onlarla yalnız başına beş dakika geçirmek için Landry'den izin isteyen Peter Crowley'yi hatırladı.

Bu gece, Peter Crowley'ye istediğini verecekti.

Bu gece, dün geceki gibi yolun ortasında benzini bitmeyecekti.

Bu gece, En Yeni Benliği evrim geçirmeye devam edecekti.

13. BÖLÜM

Acil bir durum söz konusu olmasa da sirenleri çalıştırıyorum. Hiç kimse tehlike altında değil. Ölümle burun buruna gelen hiç kimse yok. Trafikte yolumu açmak için bunu yapıyorum ve ayağımı gaz pedalından çekmiyorum. Hız yapmıyorum. Yani çok fazla hız yapmıyorum. Şöyle söyleyeyim, eğer bu hızla kaza yapacak olsam arabadan kazıyarak çıkarırlar.

Kent'in arabasını üç sene önce kızımın öldürüldüğü otoparka sürüyorum. O günün her saniyesini; gelen telefon çağrısını, hastaneye koşturuşumu, cerrahlar karımı ameliyat ederken Tanrı'ya yakarışımı anbean hatırlıyorum. Kızım için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Olayın ertesi günü tekrar bu otoparka gelmiştim. Polisin çektiği güvenlik şeridi hâlâ yerindeydi ve rüzgârda titriyordu. Bakışlarım güvenlik şeridine doğru dalıp gitmişken geleceğimin ya da daha doğru bir ifadeyle bunu aileme yapan adamın geleceğinin ne olacağını biliyordum. Arabamı park ettikten sonra içerideki yönetim ofislerine gidiyorum. Üst katta bulunan ofislere bir koridorla ulaşılıyor. Ofislerden birinin kapısı açılıyor ve içinden Kent dışarı çıkıyor.

"Geldiğini güvenlik kamerasından gördüm," diyor, başımı kaldırıp kameraya bakıyorum. Kent bana tebessüm ediyor; belli belirsiz, aynı zamanda hüzünlü ve her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalışan bir tebessüm bu.

"Doktor Forster henüz gelmedi mi?" diye soruyorum. Forster, Bridget'in doktoru. Kent bana ulaşamayınca hemen onu aramış.

"On dakika önce buraya geldi. Ona sakinleştirici vermek zorunda kaldı. Şu anda uyuyor."

"Neler olmuş?" diye soruyorum.

Bana neler olduğunu anlatıyor. Her şeyi aşama aşama bana aktarıyor; duruma şahit olanların ifadelerini, güvenlik görevlisinin anlattıklarını ve son olarak da Bridget'in söylediklerini.... Koridorda birkaç tane sandalye var, dizlerimin bağının çözülmekte olduğunu fark ettiğim için oturmak zorunda hissediyorum. Bridget alışverişe çıkmış. Kimse buraya nasıl geldiğini bilmiyor ama otobüsü kullandığını tahmin ediyorum. Alışveriş merkezindeki sinemanın yanından geçerken birden Emily'nin yanında olmadığını fark etmiş. Sinemayı, tuvaletleri, lobiyi kontrol ettikten sonra bir süre ne yapacağını bilemeden merdivenlerde oturmuş. Ardından ayağa kalkmış ve insanlara Emily'nin fotoğrafını gösterip onu görüp görmediklerini sormaya başlamış. Gittikçe sesi yükseldiği ve paniklediği için güvenlik görevlilerinden birinin dikkatini çekmiş, o da Bridget'i idari ofislerin bulunduğu kata getirmiş. Bu noktada Bridget artık sinir krizine girmiş. Ofis çalışanları ve güvenlik görevlileri onu, Emily'nin alışveriş merkezinde bir yerlerde gezindiğine ikna etmeye çalışmışlar ve dâhili hoparlör sisteminden ismini anons etmişler.

Elbette Emily ortalarda gözükmemiş. Ardından Bridget'in hikâyesindeki ilk tutarsızlıklar ortaya çıkmaya başlamış. Emily'yi götürdüğü film, içinde konuşan hayvanların olduğu bir animasyonken o gün sinemada bu tarz bir filmin oynamadığını fark etmişler. Yine de olanlara dair Bridget'in tepkisi çok kuvvetli olduğundan ve emniyet birimlerini ilgilendiren bir mesele olduğu için polise haber vermişler. Benimle iletişime geçmek istediklerinde Bridget telefon numaramı vermiş fakat verdiği numara üç sene önce kullandığım ve artık geçerli olmayan iş telefonummuş. Dolayısıyla aradıkları numara sürekli servis dışı hatası vermiş. Ardından Bridget onlara polis merkezinde çalıştığımı ve beni oradan aramalarını söylemiş. Tam o noktada alışveriş merkezi yöneticilerinden biri ismimi hatırladığı ve o talihsiz kazanın olduğu gün de burada görevli olduğu için neler olduğunu anlamaya

başlamış. Fakat daha bir şey yapmasına fırsat kalmadan polis memurları alışveriş merkezine gelmiş. Bridget onlarla konuştuktan sonra polisler, durumun psikiyatrik bir vaka olduğuna ve kayıp bir kızdan ziyade aklı dengesi yerinde olmayan bir kadınla karşı karşıya olduklarına karar vermişler. Sonunda Kent'in buraya varmasıyla teorileri de doğrulanmış. Schroder'le konuşurken telefonuma bakamadığım için Bridget'in doktorunu aramışlar.

Bridget, Rebecca Kent'i tanımıyor çünkü üç sene önce Kent'le çalışmıyordum, Bridget'in zihni de üç sene öncesine saplanıp kalmış durumda. Doktor Forster'ı da aynı nedenle hatırlamamış. Kazanın gerçekleştiği o soğuk salı gününü zihninde tekrar tekrar yaşıyor.

Rebecca'nın peşi sıra ofise giriyorum. Büyükçe bir oda burası, içeride beş altı tane masa var. Otoparka bakıyor. Emily'nin öldürüldüğü yeri durduğum yerden görebiliyorum, kaza günü burada bulunanlar için de korkunç bir manzaraydı herhalde, diye düşünüyorum. Birkaç insan, bir su sebili, duvarlara asılmış takvimler, iki tane saat, birkaç bitki, üstlerinde kutu ve dosyalarıyla bir sürü raf ve duvarlardan birinin önünde sıralanmış birkaç tane kanepe göze çarpıyor. Karım da bu kanepelerden birine uzanmış yatıyor.

Bütün personel ayakta; üç kişi yarım daire şeklinde, karımın yanında durmuş onu izliyor. Diğerleri ise ikili gruplar halinde kendi aralarında konuşuyorlar. Rebecca olduğu yerde duruyor, ben Bridget'e doğru ilerleyip yanına oturuyorum ve elini tutuyorum. Eli sıcak. Alnına düşen saçlarını düzeltiyorum, ardından başımı kaldırıp Doktor Forster'a bakıyorum. Koyu kahverengi saçları ve tasarım gözlükleriyle ellilerinde, hoş görünümlü bir adam. Onu ne zaman görsem gerçek bir doktordan ziyade şu televizyonlarda gördüğümüz şov programlarına çıkan doktorlardan biri olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"Böyle bir şeyin olabileceğini hep biliyorduk," diyor bana.

"İyi olacak mı?"

"Sanırım iyi olmanın tanımını bir parça esnetmemiz gerekebilir," diye yanıtlıyor. "Uyanıp hâlâ üç yıl öncesini yaşadığını mı düşünecek? Bilmiyorum. Büyük ihtimalle böyle olmayacak. Bu olay tekrarlanacak mı? Büyük ihtimalle tekrarlanacak. Olabilecek en kötü olay da bu zaten, öyle değil mi?"

"Haklısınız," diyorum, bütün bu yaşadıklarımızın *bir olay* haline indirgenmesi hakkında nasıl hissettiğimden emin olamadan. "Daha önce böylesi durumlarda onu ikna etmek için sadece birkaç dakika yeterli olmuştu. Yani gerçekte nelerin olduğuna dair onu bilgilendirmeyi kastediyorum."

"Bütün bunlar iki hafta önce tekrar başladı, öyle mi?" diye soruyor bana. Bu durum iki hafta önce başımıza geldiğinde onu aramıştım. Birtakım testler için bir planlama yapmıştı. Daha önümüzde iki hafta var.

"Doğru. İki hafta öncesine kadar iyiydi," diyorum.

"Alışveriş merkezine tekrar gelmek her şeyi tetikledi diye tahmin ediyorum. Bütün bu etrafındaki insanlar da yabancı olduğu için onlara inanması veya güvenmesi mümkün olamadı. Buraya neden geldiğini biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Araba kullanıyor mu?"

"Eskiden kullanırdı elbette ama şimdi... Buraya nasıl geldiğini bilmiyorum. Bir otobüse bindiğini tahmin ediyorum."

"Önerim şu; onu alıp eve götürün, hafta sonunun geri kalan kısmında gözünüzü ondan ayırmayın ve pazartesi olduğunda da muayene etmem için bana getirin. Birkaç test uygulayalım. Ne dersiniz?"

Onaylarcasına başımı sallıyorum. "Peki."

Şu anda yapılması gereken en iyi şeyin onu uyandırıp bir arabanın içine tıkmak veya bir ambulans çağırmaktansa bir süre burada uyumasına izin vermek olduğuna karar veriyoruz. Yakındaki revir odasından sedyeyi alıp onu oraya taşıyoruz, ardından da bir kanepeye yatırıyoruz.

"İki veya üç saat daha uyusun," diyor Forster, ardından elimi sıkıyor, bana metin olmamı ve başka bir problem olması halinde de onu aramamı söylüyor. Teşekkür ediyor ve pazartesi günü de muayeneye geleceğimizi söylüyorum. Ardından beni ve Kent'i karımın yanında bırakarak revirden ayrılıyor.

14. BÖLÜM

Kent'le beraber dışarıya, koridora çıkıyoruz. Burada başka kime yok. Kent biraz sarsılmışa benziyor, ben de öyle hissediyorum zaten. Aniden tüm bu yaşananların sonucunda bitap düştüğümü hissediyorum, yere yığılıp kalmamak için duvara dayanmak zorunda kalıyorum. Bridget ne kadar iyiydi oysa. Hayatımız düzelecekti.

Kent kollarıyla sarıyor beni, nazikçe kucaklıyor. Vücudu sıcak ve hafifçe parfüm kokuyor. "Her şey yoluna girecek," diyor.

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Gerçek şu ki bu sözler içimde bir ağlama isteği uyandırıyor. Gözlerimin dolduğunu hissediyorum, neredeyse ağlamak üzereyim ve işte sonunda beklenen gözyaşları geliyor. Çok uzun zamandır kimse beni bu şekilde sarıp sarmalamamıştı. Ayrıca Rebecca da Bridget'in iyi olup olmayacağını bilmiyor; o sadece insanların normalde yaptığını yapıyor ve böyle durumlarda söylenmesi gerekenleri söylüyor.

"İyi olacak," diyor yine, gözyaşlarım omuzlarına doğru akarken bana sarılmaya devam ediyor. Bu sözler onun ağzından çıkınca daha inandırıcı oluyor. Bir dakika kadar bu şekilde duruyoruz, gözyaşlarım dinince ayrılıyoruz.

"Onun için çok zor," diyorum.

"Senin için de çok zor, Theo."

Gözlerimi siliyorum. "Kızının öldüğü haberini alıp durmak zorunda kalan ben değilim. Bunu ona her söylediğimde paramparça oluyor. Bu çok acı verici."

"Uzun vadede belki de böyle olmaz," diyor Rebecca. "Belki de bu, yaşadığınız son travma olacak. Umudunu kaybetmeme-

lisin. Beş ay öncesine kadar bitkisel hayatta olduğunu hatırla. O zaman umudunu kaybetmiş miydin?"

"Hayır," diye cevaplıyorum ama bu doğru değil. "Şimdi de kaybetmiş değilim. Ben sadece... Ben... Bilmiyorum. Onun iyi olmasını istiyorum. Her şeyin iyi olmasını istiyorum."

Parmaklarını yüzündeki yaranın üstünde gezdiriyor. "Ne demek istediğini anlıyorum," diyor.

"Ona yardım ettiğin için teşekkür ederim," diyorum. "Doktoru çağırdığın için de."

Uzanıp kolumu sıkıyor. Bana bir şey söylemiş de onaylıyormuşum edasıyla başımı sallıyorum.

"Schroder'le görüşmen nasıl gitti peki?" diye soruyor.

Bu soru beni bir anlığına öyle hazırlıksız yakalıyor ki cevap veremiyorum. Schroder mi? Ha, bizim Schroder. Doğru ya, konusu intihar gibi gözüken ama aslında cinayet olan bir soruşturmanın ortasındayız. Buraya geldiğimden beri soruşturmayı aklıma bile getirmedim. Schroder'in bana söylediklerini ona aktarıyorum, Kent de onunla aynı fikirde görünüyor. Eğer Dwight onu eve kadar takip edip içeri girmiş ve Kelly de meşru müdafaa sonucu onu öldürmüş olsaydı polisi aramaması için hiçbir sebebi olmazdı.

"Araba sende kalsın," diyor Kent. Memurlardan birine beni merkeze götürmesini söylerim, sonra da Hutton'la konuşurum." Koridorun sonuna kadar yürüyoruz. "Sanırım her şey adli tıp raporunda belli olacak," diyor. "Smith, o tren raylarına uzanmadan önce ölmediyse eğer, olay aynen göründüğü gibi demektir. Ben başka bir araba bulup kardeşine gider, onunla konuşurum. Hutton'ın da benimle gelmesini sağlarım. Daha fazla bilgi edindiğim zaman da seni arayıp haber ederim."

"Teşekkürler Rebecca."

Tekrar gülümsüyor. "Senin gibi birine sahip olduğu için şanslı," diyor ardından.

Rebecca'nın insan kalabalığı içinde kayboluşunu izlerken esas şanslı olanın Bridget değil de ben olduğumu düşünüyo-

rum. Bridget gibi bir kadına sahip olduğum için ben şanslıyım. Revir odasına geri dönüyorum. Oda, geçen yazımı geçirdiğim hapishane hücresinin iki katı büyüklüğünde. Her biri gri renkte battaniyelerle kaplı iki tane kanepe var. Biri boş, diğerinde ise karım yatıyor. Bir sandalye çekip yanına oturuyor ve elini tutuyorum. Onu izlerken Briget'in hastanede yattığı zamanlarda da böyle yanında oturup elini tuttuğumu hatırlıyorum. Odadaki dezenfektan kokusu beni okul zamanlarıma, kendimi hasta gibi hissettiğim ve annemin beni gelip alması için revirde beklediğim zamanlara götürüyor.

"Nasıl tanıştığımızı düşünüyorum son günlerde, biliyor musun?" diyorum Bridget'e. "Hatırlıyor musun?" diye soruyorum, çok net olmasa da hatırladığına eminim. Peki ya günün birinde, şu an zihnini bulandıran şey bütün anılarını silip yok ederse ne olur? "Polis akademisinden bir sene önce mezun olmuştum. O zamanlar işim, çoğunlukla sokaklarda ortağımla beraber gezip küçük suç olaylarına müdahale etmekten ibaretti. Genelde hırsızlarla uğraşıyorduk, gece vardiyasındaysak sarhoş kavgalarını ayırmamız için bizi çağırıyorlardı. O zamanki işim hayal ettiğim kadar tatminkâr değildi. İnsanların, onlar için yaptıklarımızdan dolayı bize minnet duyacaklarını zannederdim ama aksine herkes bizden memnun değilmiş gibi görünüyordu. Tanıştığımız sabaha dair sana anlatmadığım bir şey var."

Bridget'le bir kahve dükkânında tanışmıştım. Onu devamlı orada görürdüm. Bazen sırada benim biraz ilerimde bazen de arkamda olurdu. Bazen ciddi bazen de mutlu görünürdü. Birkaç hafta sonra birbirimize tebessüm etmeye, ardından da havadan sudan konuşmaya başladık. Gerçekten de havadan sudan. *Yemin ederim ki seni takip etmiyorum* veya *Vücudumun yüzde altmışı kahveden ibaret olabilir* gibi şeylerdi konuştuklarımız. Sonra karşılıklı kendimizi tanıtmıştık. Tam o esnada da kahve makinesi çok fazla ses çıkardığı için ismini tam anlayamamış ve şu anda hatırlayamadığım bir sebepten tekrar söylemesini istememiştim.

Aynı günün ilerleyen saatlerinde şehirde tekrar karşılaşmıştık. Ben resmî üniformam üstümde, Schroder'le konuşuyorken o yanımıza gelmiş ve "Affedersiniz memur bey, kahveden başka bir şey içmez misiniz siz?" diye sormuştu.

Ona başka şeyler de içtiğimi söylemiştim. O da gülümsemiş, telefon numarasını bir kâğıt parçasının üstüne yazıp bana uzatmıştı. *Eğer bir şeyler içmek istersen ve bunu da yalnız başına yapmak istemezsen beni ara,* yazmıştı kâğıda.

"Sorun şuydu ki," diye itiraf ediyorum ona, "isminin ne olduğunu duyamamıştım ve sen bana telefon numaranı verdiğinde kâğıtta da sadece numaran vardı. İsmini zaten bildiğimi düşündüğün için kâğıda tekrar yazma ihtiyacını hissetmemiştin. Ve işler de o noktadan itibaren tuhaflaşmaya başlamıştı işte. O gece seni aradığımda telefonu ismini söyleyerek açacağını ümit etmiştim ama öyle olmamıştı. O hafta sonu buluşup bir şeyler içmeye gitmiştik. Birkaç gece sonra da sinemaya... Bir sonraki hafta sonu akşam yemeğine çıktık ve ben hâlâ ismini bilmiyordum çünkü buluşacağımız yerlere hep taksiyle geliyordun, dolayısıyla ismini öğrenebileceğim bir trafik plakası da karşıma çıkmamıştı. Ve tabii söylemeye gerek yok, nerede oturduğunu da bilmiyordum. Üçüncü buluşmamızdan sonra aklıma bir çözüm gelmişti. Espri olsun diye kendimden üçüncü şahıs olarak bahsederek sana mesajlar yazmaya başladığım zamanı hatırlıyor musun? Şöyle yazmıştım: *Theo dün gece harika vakit geçirdi ve bu hafta sonu tekrar dışarı çıkmayı isteyip istemediğini merak ediyor.* Sen de, *Bridget bu fikre bayılır,* diye cevaplamıştın."

Yani Theo, Bridget'in uyanıp her şeyin eskisi gibi olmasını çok istiyor. Theo her şeyin iyi gitmesini istiyor. Bridget'le karşılaşmak, hayatında başına gelen en güzel şeydi.

Bunları hatırlayınca yüzüme bir gülümseme gelip oturuyor. Cevap mesajı geldiği zaman kahkaha attığımı hatırlıyorum. Bu hikâyeyi öğrenmesini hiçbir zaman istemedim. Schroder ve diğer arkadaşlarıma anlattım ama Bridget'in bilmesini istemedim.

Öğrenmesi halinde onun da kahkahayı patlatacağından emin olduğum halde ona hiç anlatmadım.

Oturuşumu biraz daha rahat edecek şekilde değiştiriyorum. İşlerin yoluna girmesini beklerken Bridget'in elini tutmaya ve onu izlemeye devam ediyorum.

15. BÖLÜM

Schroder, elindeki kâğıtta yazan adres ile arabasını park ettiği yerin adresini karşılaştırıyor. Mahalledeki evler her telden çalıyor gibi. Bazı evlerin çimleri uzun, bereketli, yemyeşilken bazılarınınki çok kısa, kurumuş ve yabani otlarla kaplanmış görünüyor. Bazı evlerin çitleri tertemiz ve yeni boyanmışken bazıları harap durumda. Bakımsız bahçeler, bakımlı bahçeler, bahçesiz evler. Bu mahallede hiçbir düzen yok.

Schroder arabasından çıkıp eve doğru yürümeye başlıyor. Ön kapıya giden bahçe yolunun yan tarafında bir yabani ot öbeği göze çarpıyor, bazı otların ucundan topak halinde toprak parçaları sarkıyor. Otların bahçe içinde sökülüp çıkarıldığı kısımların altında taze toprak gün ışığına ulaşıyor. Daha yeni dikilmiş gibi duran fundalar var, etiketleri hâlâ üzerlerinde ve saksıların içinde olan, bahçedeki diğer açık çukurlara dikilmeyi bekleyen fundalar görülüyor. Schroder çimleri biçmeye bayılır ama bahçe işlerinden nefret ederdi ve Eski Benliği, çocuklarının bir an önce büyüyüp bu angarya işin yükünü omuzlarından almasını sabırsızlıkla beklerdi.

Daha eşiğe varmadan kapı birdenbire açılıyor ve bir genç kız, hışımla dışarı fırlıyor. Kız tamamen siyah giyinmiş. Tırnaklarını da siyaha boyamış. Parmaklarında ve kollarında kocaman gümüş yüzüklerle bilezikler göze çarpıyor. On beş yaşlarında görünüyor, Schroder'in kızının iki katı yaşında yani. Göz farı koyu mor, ruju ise siyah ve babasıyla ne türden bir tartışma içinde olduğunu Schroder tahmin edebiliyor.

İkisi de ağzını açamadan Peter Crowley kızının peşi sıra kapı eşiğinde beliriyor. "Lanet olsun Monica, sana hayır dedim!" diyor.

"Keyfin bilir," diye cevaplıyor Monica. Schroder gençlerin, *Siktir git* ve *Arabanı ödünç alabilir miyim* örneklerinde olduğu gibi bu ifadeyi de kullanmaya bayıldığını iyi biliyor. Genç kız, Schroder'e bakıyor, birkaç saniye saniye kadar onu baştan aşağı süzdükten sonra yanından yürüyüp geçiyor, "Eve geç dönerim," diyor babasına.

"Ne kadar geç dönersin?" diye soruyor Peter.

"Geç işte," diye yanıtlıyor genç kız ve ergenlik isyanını da beraberinde taşıyarak yol boyunca uzaklaşıyor.

Peter, Schroder'e bakıp hafifçe omuz silkiyor ama aynı zamanda da utanmış görünüyor. Ayrıca Schroder'in onu en son gördüğünden bu yana da biraz değişmiş. Geçen onca zamanın bir adamı yaşlandırması normal tabii ama Peter gibi karısını feci şekilde kaybetmiş birisinde, yaşadığı onca şeyin sonrasında zamanın etkisi daha da belirgin görünüyor. Saçları beyazlayıp dökülmüş ve bir maraton koşucusu olabilecek kadar kilo vermiş.

"Genç kızlar," diyor Peter. Tüm yaşananları, söylenebilecek her şeyden daha iyi özetleyen kelimeler bunlar. Tüm babaların aklını başından alan iki kelime, diye düşünüyor. Schroder, kızının veya oğlunun başına bir şey gelse şu andaki ruh haliyle bile dünyayı yakıp yıkacağını biliyor. Bir parçasının hâlâ insani değerlere sahip olduğunu bilmek onu rahatlatıyor. Aynı fikirdeyim dercesine o da omuz silkiyor.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor Peter.

"Benim ismim Carl Schroder," diye yanıtlıyor onu.

Peter başıyla onaylıyor. "Koma Polislerinden biri değil mi? İsmi hatırlıyorum."

"Evet. Koma Polislerinden biriyim. Bana ayırabileceğiniz birkaç dakikanız var mı?"

"Konu nedir?"

"İçeri girebilir miyim?"

Schroder kendisine bir şeyler satmayı deneyecek şu pazarlamacılardan biriymiş gibi Peter, ona şüpheli bir bakış atıyor, ardından da gülümsüyor. "Elbette," diyor. "Neden olmasın? İçeri girin."

Peter onu içeri buyur ediyor. Duvarlarda fotoğraflar göze çarpıyor. Fotoğraflarda Peter'ın yanında bir kadın var ama Linda Crowley değil. Fotoğraflardaki kişi, az önce dışarıda gördüğü genç kız ama çok daha küçük görünüyor; siyah makyaj ve siyah kıyafet günlerine varmamış henüz. Salonda oturuyorlar. Peter, içecek bir şeyler öneriyor ama Schroder istemiyor. Bir yerlerden açık bir radyonun sesi geliyor ama sesi o kadar kısık ki sunucunun ne dediği anlaşılmıyor. Schroder, daha önce geldiği evi hatırlıyor. Peter Crowley ise onu hatırlamışa benzemiyor, sadece gazetelerden bildiği kadarıyla tanıyor. Ev şu anda daha farklı görünüyor. Farklı renkler, farklı mobilyalar, her şey farklı; burayı en son ziyarete geldikleri gün kendini öldürmüş olan evin sahibesinin fotoğraflarının yerini alan kızın eve kendi damgasını vurduğu anlaşılıyor. Tavanın köşelerine bakıyor ama herhangi bir Warren izine rastlamıyor.

"Karım için mi buradasınız?" diye soruyor Peter. "Linda yani."

"Evet."

"Neredeyse on sene geçti," diyor. "İnanabiliyor musunuz?"

"Evet," diyor Schroder. Zaman yaraları iyileştirir, bu doğru ama zaman asla durmaz, beklemez, sadece soğukkanlılıkla ileri doğru akar. Geçen on sene içinde de Peter Crowley hayatına devam etmiş ve hatta kendine yeni bir yaşam kurmuş. Son on senede Schroder ise iki çocuğa ve kafasında bir kurşun yarasına sahip oldu.

"Bazen her şey bir ömür kadar uzakta görünüyor, başka bir zaman dilimine ait uzak hatıralarmış veya tüm bu yaşananlar benim değil de başka birisinin başına gelmiş gibi. Bilmiyorum, sanki televizyon dizilerinde izlediğim bir şeymiş hissi veriyor. Bu söylediklerimin kulağa mantıklı gelmediğini biliyorum ama... Lanet olsun! Bilmiyorum çünkü bazen de daha dünmüş gibi

hissettiriyor. Yatakta yanımda yatan kadının Linda olmasını umut ederek uyanıyorum ama tabii ki o artık yok. Onun yerine başkası var. *Yerine* kelimesi tabii ne kadar uygun bilmiyorum. İnsan, sevdiğinin yerine başkasını koymaz, sadece hayatında ilerler ve..." Gülümsüyor, ardından da soğuk bir kahkaha atıyor. "Affedersiniz. Bütün bunların şu anda nereden aklıma geldiğini bilmiyorum."

"Tekrar mı evlendiniz?" diye soruyor Schroder, kendi karısının aynı durumda ne yapacağını, kocasının artık tamamıyla kayıp biri olduğunu fark ettiğinde onun yerine birini koyup koymayacağını düşünerek.

Peter, parmağındaki nikâh yüzüğüne dokunuyor. "Adı Charlotte. Önümüzdeki şubat ayında beşinci senemizi dolduracağız. Sevgililer Günü'nde evlenmiştik ki aklı başında hiç kimse normalde bunu yapmaz. O harika bir kadın. Onu çok seviyorum. Ama yine de... Bilirsiniz, hâlâ Linda'yı özlüyorum. Biz onunla..." diyor, ardından daha kısık sesle devam ederken bir yandan da odada dinleyen biri var mı diye kontrol edercesine etrafına bakınıyor, "ruh eşiydik. Sonsuza kadar beraber olmamız gerekirdi. Daha bir sürü çocuğumuz olacaktı ve daha... Bilirsiniz işte, daha uzun seneler beraber yaşayacaktık. Harika bir hayatımız olacaktı. Artık Linda öldü ve kızımız da ondan istediğim her şeyin tersini yapıyor. Nasıl giyindiğini gördünüz mü? Eğer bir gün uyanır da dünyada hiç siyah kıyafet kalmadığını fark ederse canına kıyacakmış gibi görünüyor."

"Charlotte şu anda nerede?"

"Oğluyla dışarıda. Üvey oğlumla yani."

"Bütün bunları Linda'ya ve ailenize yapmış olan kişi şu anda dışarıda," diyor Schroder, bu noktadan sonra artık dikkatli davranmak zorunda.

Peter ellerini sıkarak yumruk yapıyor, çene kasları geriliyor ve alnında bir damarın attığı görülüyor. Hiçbir şey söylemiyor.

"Eşiniz öldüğünde Dedektif Landry'den ne istediğinizi hatırlıyor musunuz?"

Peter başıyla onaylıyor. "Hatırlıyorum," diyor.

"Bu adamlarla beş dakika yalnız kalmak istemiştiniz."

"Ne söylediğimi biliyorum, hatırlatmanıza gerek yok. Evet, hapisten çıktıklarını da biliyorum ama sizi temin ederim ki hiçbir şeye kalkışmadım. Yani bunu çok isterdim, gidip o alçakların kafalarına birer kurşun sıkmayı çok isterdim ama bunu yapmadım. Bu yüzden buraya gelip beni kontrol etmenize gerek yok. Ben artık..."

"Hayatıma devam ediyorum mu diyeceksiniz?"

"Evet. Sizin de duymak istediğiniz bu değil mi zaten?"

"Hayır, Peter, duymak istediğim bu değil."

Peter oturduğu yerden hafifçe ileriye doğru eğiliyor. "Neden buradasınız dedektif?"

"Ben artık bir polis değilim," diyor Schroder. "İşten çıkarıldım."

"Ve?"

"Ve Landry bana neler istediğinizi, onu evine kadar nasıl takip ettiğinizi anlattı."

"Onun söylediklerinden sorumlu tutulamam, ne demiş olursa olsun," diyor Peter. "Landry de bu senenin başlarında öldürülmüştü, öyle değil mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor Schroder. Landry de kurallara karşı gelmişti, gerçi şu anda düşününce Schroder kendisinin de Landry ile aynı kararları aldığını fark ediyor. Ancak Landry her şeyi eline yüzüne bulaştırmış, bunun da bedelini en ağır şekilde ödemişti. Schroder böyle yapmayacaktı. Hayır. O ve Landry beraber çalışırlarken her şeyi kitabına uygun yapmışlardı, asla kuralların dışına çıkmamışlardı. Kitabına uygun davranmak, Landry'nin ormanlık bir alanda kurşunlanarak ölmesine yol açmıştı. Kendi kendini bu durumun içine sokmuştu. Doğru olanı yapmaya çalışırken yanlış hareket etmişti. Her şeyin olabilecek en karmaşık şekilde sonuçlanmasına sebep olmuştu. Kitabına uygun davranma konusu, bu senenin başlarında o yaşlı kadını vurmak zorunda kaldığında Schroder için bir daha açılmamak üzere kapanmıştı.

Yaşlı kadın, bir katilin annesiydi. Oğlunu, ona işkence ederek büyüten ve ondan bir canavar yaratmış olan bir anneydi. Schroder, genç bir kızın hayatını kurtarmak için onu vurmuştu. Konu kitabına uygun davranmamaksa yapılması gereken de buydu, elinizi taşın altına koymanız gerekirdi. Elbette ki bunun sonucunda işini kaybetmişti. Dolayısıyla Oymacı'nın peşine düştüğünde artık bir polis memuru değildi ve bunun da sonucunda destek kuvvet olmaksızın tek başına olduğu için başından vurulmuştu. Tutuklanmadığı için şanslıydı bu anlamda.

"Landry bana hayat boyu biriktirdiklerini bir çantaya koyup ona sunduğunu anlattı."

"Hiçbir zaman böyle bir şey olmadı."

"Linda'ya zarar vermiş olan adamları öldürebilmek için ona yalvardığından bahsetti."

"Bütün bunların sebebi bu mu?" diye soruyor Peter, sesini yükselterek. "Bana şantaj mı yapmaya çalışıyorsun?"

Schroder hayır anlamında başını sallıyor. "Paranı istemiyorum. Birilerine yardım etmek için buradayım. Linda gibi birisine. Dövülmüş, yaralanmış, tecavüze uğramış, bu dünyada cehennemi görmüş, adalet sistemi tarafından mağdur edilmiş ve ben doğru olanı yapmadığım takdirde de başı yine derde girecek olan kimselere yardım etmek için buradayım."

Peter oturduğu yerde biraz daha ileri eğiliyor. "Anlamıyorum. Bu 'doğru olan' dediğin şeyin," diye söze giriyor, "benim karımla ne ilgisi var? Bunun için benim sana yardım etmemi mi istiyorsun?"

"Doğru olan şey her zaman yasal olan şey değildir," diye devam ediyor Schroder. "Ve hayır. Senden bana yardım etmeni istemiyorum. Buna ihtiyacım olduğu için buraya gelmedim Peter. Landry ona söylediklerini bana anlattığında epey üzgündü. Beraber bir bara gidip birkaç kadeh attık. Sana yardım etmesinin bir yolunu bulabilmeyi istediğinden bahsetmişti. Ne söylemişti biliyor musun? Bazı sahte kanıtlar yaratarak karına zarar vermiş olan o

adamların masum olduğunu kanıtlamayı, dolayısıyla onların serbest kalmasını sağlamayı ve senin de o çok istediğin beş dakikayı elde etmeni bile aklından geçirmişti. Ona bunu yapamayacağını söylemiştim; o da haklı olduğumu, kendisinin asla böyle bir şeye teşebbüs edemeyeceğini kabullenmişti." Bir yandan da Landry'nin yasal yollardan sapmayı ilk defa o gece aklından geçirip geçirmediğini merak ediyor. "Söylediklerini yapma konusunda gerçekten samimi olduğunu sana söyleyebilirim. Landry işlerin yürütülüş şeklinden hiçbir zaman memnun değildi ama elinden gelen bir şey de yoktu. Ayrıca karının intihar etmesi konusunda kendisinin de sorumlu olduğunu düşünüyordu."

"Sorumlu mu? Nasıl yani?"

"Çünkü eğer sana istediğin beş dakikayı vermiş olsaydı, sen de o adamların hakkından gelecektin. Bunu yapmanı sağlamanın bir yolunu bulabilseydi hatta karının da o beş dakikaya sahip olmasını sağlayabilseydi, belki o zaman karın da bunları geçmişte bırakıp hayatına devam edebilecekti. Bunun, hayata devam etmek için bir dayanak noktası olabileceğini düşünüyordu."

"Artık gitmelisin," diyor Peter. "Tek yaptığın acı dolu hatıraları yeniden canlandırmak."

"Hayatına devam ettiğini söylemiştin ama tecrübelerime göre insanlar bu tür olayları asla geride bırakamazlar. Buraya senin yardımına ihtiyacım olduğu için gelmedim, Peter. Buradayım çünkü senin benim yardımıma ihtiyacın var. Bu konuyu senin için sonlandıramam ama senin sonlandırman için sana bir fırsat sunabilirim. Buradayım çünkü Landry'ye, karına saldırmış olan adamlarla baş başa kalmak için beş dakika verip veremeyeceğini sormuştun; ben sana bunu verebilirim. Hem de bu gece verebilirim ve bunun için tek kuruş harcamana da gerek yok. Az önce söylediğin gibi hâlâ hayatına devam ettiğini düşünüyor musun?"

Peter cevap vermiyor. Gerginliği yüzünden okunuyor. Her an patlayacakmış gibi bir hali var. "Söylemeye çalıştığın şey tam olarak nedir?"

"Demek istediğim şeyi söyledim işte."

"Çok uzun zaman geçti," diyor Peter. "Ama öfke... Bilirsin, öfke asla dinmiyor. Derinlerde bir yerde yanmaya devam ediyor. Sık sık nerede yaşadıklarını öğrenmenin bir yolunu bulmayı aklımdan geçirdim ama bilirsin işte, her zaman... korkak bir adam oldum. Elleri kelepçeli halde bu adamlarla bir odada beş dakika geçirmek başka bir şey, onların yaşadıkları yeri bulup oraya gitmek... Karımı korumayı başaramadığım için uzun süre kendimden nefret ettim. Bu adamlara hak ettikleri cezayı veremediğim için kendimden nefret ettim."

"Bunu değiştirebilirim," diyor Schroder. "Tek yapman gereken benimle gelmek."

"Şimdi mi?"

"Evet."

Peter birkaç saniyeliğine sessiz kalıyor. Ardından sessizliği uzuyor. Sonunda başını iki yana sallıyor. "Yapamam. Üzgünüm. Keşke o adam olabilseydim ama değilim."

"Emin misin?"

"Evet."

"O zaman artık gitsem iyi olur." Ayağa kalkıyor. "Bu konudan kimseye bahsetmeyeceğine bana söz vermelisin."

"Kime bahsedebilirim ki?"

"Polise anlatabilirsin."

"Onları aramayacağım," diye yanıtlıyor Peter. "Söz veriyorum."

"Aramana gerek kalmayacak. Onlar seninle konuşmaya geleceklerdir."

"Neden peki?"

"Çünkü bu gece o adamları senin için öldüreceğim ve polisler de bunu senin yapıp yapmadığını soruşturacaklardır."

Schroder evden çıkıyor.

Peter onu dışarıda, yabani otların biraz ilerisinde, tam sokağa çıkmak üzereyken yakalıyor. "Sana yardım edersem polisler gelip beni tutuklayabilirler."

"Öyle bile olsa bu umurunda olur muydu?"

"Hayır. Sanırım olmazdı."

Schroder sokağın bir aşağısına bir yukarısına doğru bakıyor. Her yer bomboş. "Polis seni tutuklamayacaktır. Onlar var olmayan kişilerin peşine düşecek. Bu iki adam, başka insanlara da zarar verecek. Bu tür adamların yapacağı her zaman budur. Doğaları böyle."

"Peki, onları bir hayvan gibi avladığımızda biz nasıl insanlar oluyoruz?"

Schroder, sorunun cevabını tereddüt etmeden veriyor: "Doğru olanı yapan insanlar."

Peter başıyla onaylıyor. "Artık yeni bir hayatım var. O adamların yaptıkları şeyi düşündüğümde... kötü oluyorum. Bazen gerçekten de fenalaşıyorum, banyoya gidip kusuyorum. Linda'ya yaptıkları şeylerin hatıraları o kadar canlı ki onlardan kaçamıyorum. Beş dakikamı istiyorum. Bunu kendimden daha çok Linda için istiyorum ama yapamam. Üzgünüm."

"Peki ya kızın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kızın tüm yaşananlara, her şeye şahit olmuştu, öyle değil mi?"

Peter hemen cevap vermiyor. Soluk alıp vermesi hızlanıyor. "Bunu bana hatırlatmana gerek yok," diyor ardından. "Linda'nın başına gelenleri düşündükçe bazen bunu izlemek zorunda kaldığı için Monica'nın daha çok acı çekip çekmediğini merak ediyorum. Aynı şekilde Linda için de en zor kısmının, tüm bunları yaşarken kendi öz kızının tam orada olan biteni izlemek zorunda kalması ve ağlayarak o adamlara annesine zarar vermemeleri için yakarışlarını duyması olup olmadığını düşünüyorum. Olanları tam olarak hatırlamıyor gibi," diyor Peter. Öfkeli görünüyor hatta şu haliyle Schroder, onun hayatında gördüğü en öfkeli insan olduğunu düşünüyor. "Söylemeye gerek yok, onu terapiye göndermek zorunda kaldım. Yıllar boyunca çığlıklar içinde uyanıp annesini sordu ki uyuyabildiği zamanlar da çok nadirdi."

Schroder hiçbir şey söylemiyor. Söylemesine gerek yok. Bundan sonra ne olacağını iyi biliyor.

"İstediğimi bana verebileceğinden emin misin? Beş dakikayı yani."

"Evet, eminim."

"Bu beni değiştirecek mi? Beni farklı bir insan yapacak mı?"

"Evet," diye yanıtlıyor Schroder.

"Ne tür bir insan peki?"

"Doğru olanı yapan bir insan."

"Tamam," diyor Peter. "Tamam. Kapıyı kilitlememe izin ver. Seninle geliyorum."

16. BÖLÜM

Karım üç saat kadar uyuyor. Bir hemşire birkaç defa gelip durumu kontrol ediyor, kim bilir belki de malzemeleri çalıp çalmadığımıza bakıyordur. Plastik eldivenlerden birinin ucunu bağlayıp bir balon gibi şişiriyor ve keçeli kalemle de üstüne bir surat çiziyorum. Kent'ten hâlâ haber yok. Bazen hiç haber olmaması iyi haber demektir.

Bridget yavaş yavaş uyanmaya başlıyor. Gözlerini açıyor, bana gülümsüyor ama bulunduğu ortamın farklı bir yer olduğunu görünce gülümsemesi soluyor. "Teddy?" diye sesleniyor bana.

"Alışveriş merkezindeyiz," diyorum ona. "Neler olduğunu, buraya nasıl geldiğini hatırlıyor musun?"

Hayır anlamında başını sallıyor, ardından hatırlar gibi oluyor. "Bir şeyler anımsıyorum," diyor. "Susadım Teddy."

Ona biraz su uzatıyorum. "Neden buraya geldin?" diye soruyorum, ses tonuma zorlukla hâkim olmaya çalışarak. Buraya tek başına gelmemesi gerekirdi. Henüz değil.

Bir yudum su alıyor, bardağı elinden bırakmadan, "Otobüsle geldim," diyor. "Alışveriş yapmak istemiştim. Bir şekilde... bir şekilde Emily'nin kaybolduğunu düşündüm ama kaybolmadı, değil mi Teddy? Durum bundan da kötü."

"Üzgünüm," diye yanıtlıyorum.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum. Utanıyorum." Suyunu bitiriyor. "Eve gitmek istiyorum."

Ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Eldivenden yaptığım balona bakıp gülümsüyor, bu yüzden onu da yanıma alıyorum. Koridorda ilerleyip aşağıya iniyoruz ve alışveriş merkezi boyunca

yürümeye başlıyoruz. Hâlâ yüzlerce, belki de binlerce insan dolanıyor etrafta. Kolumu Bridget'e doluyorum ve insan kalabalığı arasından otoparka doğru ilerliyoruz. Gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştığını görebiliyorum. Arabaya bindiğimizde emniyet kemerini takıp bana bakıyor ve elini kolumun üstüne koyuyor.

"Böyle olmak istemiyorum," diyor ardından.

"Olmayacaksın. Söz veriyorum," diyorum ama bunu söylerken yerine getirebileceğinden emin olmadığın sözleri vermeme konusundaki kuralı çiğnemiş oluyorum. "Pazartesi günü Doktor Forster'e gideceğiz."

"Onu öldürdün."

"Ne? Hayır tabii ki. Doktoru görmeye gideceğiz dedim. Ben hiç kimseyi..."

Bridget başını iki yana sallıyor. "Doktor Forster'dan bahsetmiyorum. Emily'ye zarar veren adamdan bahsediyorum. Hatırlıyorum. Onu ormanlık bir yere götürdün, kendi mezarını kazdırdın ve kafasına bir kurşun sıktın. Onu hayatı için yalvarttın."

Ona bakıyorum, şaşkınlıktan dilim tutulmuş durumda. Birkaç saniye boyunca sessizce birbirimize bakıyoruz. "Neden böyle söylüyorsun?" diyorum sonunda.

"Tam olarak böyle oldu, değil mi?" diye soruyor Bridget.

"Bunu sana kim söyledi?"

"Sen söyledin," diye yanıtlıyor. "Ne zaman söylediğini hatırlayamıyorum ama söylediğinden eminim. Bunu hissediyorum. Haklı mıyım? Ben de oradaymışım gibi her şeyi hissediyorum."

Kalbim deli gibi çarpıyor. Hayatımda bir kez olsun karıma yalan söylemedim ve şu an bunun için belki de iyi bir başlangıç zamanı olabilir diye düşünüyorum. "Bridget..."

"Biliyorum. Tekrar kendimden geçmem ve birilerine olanlardan bahsetmem ihtimaline karşı bana anlatamazsın. Ama bu hiçbir zaman olmayacak çünkü zihnim bulandığında üç sene öncesine dönüyorum yani senin o adamı öldürdüğün zamandan

öncesine. Bu yüzden hiç kimseye bir şey anlatamam. İstesem de yapamam."

"Bridget..."

Konuşmaya devam ediyor telaşlı bir şekilde. "Beni sık sık ziyarete geldiğini söylemiştin. Elimi tutup bana o gün yaşadıklarını anlatırdın. Söylediğin hiçbir şeyin bana ulaşmadığını düşünüyordun tabii ama görünen o ki bazı şeyler ulaşmış. Başka öldürdüğün insanlar olduğunu da biliyorum. Kötü insanlar. Son birkaç senedir çektiğin acıyı da biliyorum. Ama aynı zamanda bir sürü iyilik yaptığını da biliyorum. Sen iyi bir insansın Teddy."

Bir sürü insan, satın aldıkları şeylerle birlikte yanımızdan geçip gidiyor. Bazıları gülümsüyor, bazıları tartışıyor ama hiçbiri bilmiyor ki yanlarından öylece geçip gittikleri arabanın içinde bir kadın, kocasına onun bir katil olduğunu bildiğinden bahsediyor.

"Ne diyeceğimi... Sana ne diyeceğimi bilmiyorum," diye yanıtlıyorum onu.

"Gerçeği söyle yeter." Kolumu sıkıyor. "Bana sadece gerçeği söyle. Emily'yi öldüren adamın hâlâ oralarda bir yerde serbestçe dolaştığı fikri canımı yakıyor Teddy. Onun öldüğünü bilmek, beni çektiğim acılardan kurtarmayacak ama onun orada elini kolunu sallaya sallaya dolaştığı fikrine... Buna dayanamıyorum."

"Tamam," diyorum ona.

"Tamam mı?"

"Tamam."

Gözlerini bana dikiyor ama ben ona bakamıyorum. Onun yerine direksiyonu kavrıyorum ve ileriye, ön camdan öteye, insanların, arabaların, asfaltın, binaların ötesine, ormanın derinliklerine, geçmişime bakıyorum. "Kazadan iki hafta sonraydı. Ona kendi mezarını kazdırdım. Bunu yapmak istemedi; bilirsin işte, kaçınılmaz sonunu ertelemeye çalışıyordu. İşini bitirdiğinde bana artık farklı bir insan olduğunu, alkolik olan Quentin James ile o anda karşımda dikilmekte olan Quentin James'in farklı olduğunu söyledi. Emily'yi öldüren kişinin alkolik Quentin Ja-

mes olduğunu ve bu nedenle cezasını çekmesi gereken kişinin o olduğunu söyledi. Terapi göreceğini ve bir daha asla ağzına alkol sürmeyeceğini anlattı. Söz verdi. Hayatı için yalvardı. Ne kadar üzgün olduğunu defalarca tekrarladı."

Bridget'e bakıyorum. Gözleri yaşla dolu ama ağlamamaya çalışıyor.

"Onu ormanlık alana götürürken ne yapacağımı biliyordum, bununla ilgili kafamda herhangi bir şüphe yoktu. Yapacağım şey doğruydu. Erdemli değildi belki ama doğruydu."

"Ve onu kafasından vurdun?"

"Her iki Quentin James'i vurdum, evet," diye yanıtlıyorum, konuşmamız duygusuz bir hal alıyor sanki.

"Peki, kendini daha iyi mi hissettin, Teddy? Bir yararı oldu mu sana?"

"Emily'yi geri getirmediği ortada. Seni de daha iyi yapmadığı ortada."

"Bir yararı oldu mu?" diye tekrarlıyor sorusunu.

"Bilmiyorum." Bakışlarımı tekrar ileriye doğru çeviriyorum. "Yararı olmadığını düşünürdüm ama artık... Artık hayatıma devam etmeme yardım ettiğini düşünüyorum," diye yanıtlıyorum.

"Seni seviyorum," diyor bana.

Tekrar ona bakıyorum. "Emin misin?"

"Elbette."

"Yaptığım şeyden sonra bile mi?"

"Bunu az önce de söylemiştim, bir kez daha tekrarlıyorum Teddy: Sen iyi bir adamsın. Doğru olduğuna inandığın şeyi yaptın," diyor bana ki *doğru olanı* yaptığımı söylemesinden epey farklı bir anlamı var bu cümlenin.

Ona sarılıyorum. Birkaç saniyeliğine o da bana sarılıyor, ardından kendini geri çekiyor. "Eve gidelim," diyor.

Arabayı çalıştırıyorum.

"Ama ilk başta beni oraya götürmeni istiyorum," diyor.

"Nereye?"

"Mezara."

"Emily'nin mezarına mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Quentin James'in mezarına."

Bunu söylediği esnada emniyet kemerimi takmak üzereyim, duraklıyorum ve ona dönüyorum. "Neden ki?" diye soruyorum.

"Çünkü görmek istiyorum."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Emniyet kemerimi yerine takıyorum.

"Lütfen Teddy. Oraya gitmek istiyorum. Sen yapman gerekeni yaptın ve tüm bunları tek başına omuzlamak zorunda kaldın. Ben de bunun bir parçası olmak istiyorum. Seni tanıyorum, bunların seni nasıl değiştirdiğini biliyorum ama bunun sırtında taşıman gereken bir yük olduğunun da farkındayım. İzin ver de bu yükün birazını ben alayım. Senin gördüklerini görmek istiyorum. Senin gittiğin yerlere gitmek istiyorum. Kızımızı öldüren o adamı nereye bıraktığını görmek istiyorum."

"Bridget..."

"Lütfen Teddy," diyor yine. "Bunu benim için yap."

"Ne zaman?"

"Şimdi."

"Şimdi mi?"

"Bundan daha iyi bir zaman olabilir mi?"

"Bunun hâlâ kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum," diyorum ama yine de arabayı vitese takıyorum. "Emin misin?"

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

17. BÖLÜM

Bakımlı evlerin, virane evlerin yanından geçiyorlar. Sokaklara park edilmiş son model arabaların, çimenlerin üstüne bırakılmış harap arabaların yanından geçiyorlar. Arabaların mahallenin çocukları tarafından sadece birkaç dakika içerisinde tamamen sökülüp parçalara ayrılabileceği yerlerden geçiyorlar. Ardından başka bir yere çıkıyorlar. Christchurch'e has özelliklerden biri de bu işte; doğuyla batının, zenginle fakirin arasında belirli bir sınır yok gibi görünüyor. Varış noktaları yani Bevin ve Taylor Collard'ın oturduğu yer, Schroder'in beklentilerinin aksine berbat bir kenar mahalleden ziyade orta gelirlilerin oturduğu bir yere benziyor. Oysa Schroder, onları savaştan çıkmışçasına berbat bir mahallede bulmayı bekliyordu. Son bir saat içerisinde evin önünden iki kere geçtiler, şimdi de bir blok kadar ötede park etmiş, karanlığın bastırmasını bekliyorlar. Bulundukları yerden evi çok net göremeseler de gelip giden olup olmadığını anlayabiliyorlar.

"Onun nikâh yüzüğünü de çalmışlardı," diyor Peter.

Son yirmi dakikadır ikisi de ağzını açmamıştı.

"Ona saldırdıklarında," diye devam ediyor Peter, "nikâh yüzüğünü de almışlar. Polis onu hiçbir zaman bulamadı, Collard kardeşler de aldıklarını inkâr ettiler ama onlar almış olmalı."

"Landry bundan hiç bahsetmemişti."

"Çaldılar işte. Sence yüzük hâlâ onlarda mıdır? Onlardadır, değil mi? Bu yüzden bu tür şeyleri alıyorlar. Satmak için değil de onlara hatırlatması için. Bir yerde okumuştum. Saldırıdan sonra bu tür insanlara dair ne bulabilirsem okudum. Düşünebiliyor musun?" Birkaç saniye susuyor. "Sen de evlisin, değil mi? Karına

ait bir şeyin, ona saldıran birisinin çekmecesinde, cebinde veya dolabında bulunduğunu hayal edebiliyor musun? Skor tutmak için karyola direğinin kenarına atılan bir çentik gibi. Sapıklık bu!" Biraz soluklanıp devam ediyor. "Bu yaşadıklarımız, olabilecek en kötü şeydi, karımın hayatında sahip olduğu en berbat hatıraydı. Sonunda da intiharına sebep oldu. Ve bu adamlar onun yüzüğünü bir hatıra olarak saklıyorlar. Annesine tecavüz eden adamların ondan bir hatırayı kendilerinde sakladıklarını bilerek büyümek zorunda kalan bir kız çocuğunu hayal edebiliyor musun? Oraya hemen gitmeliyiz ve kapıyı çalıp içeri girmeli, işlerini bitirmeliyiz."

"Peki ya başkası kapıyı açarsa?" diye soruyor Schroder. "Ya da evde başkaları da varsa?"

"Eğer başkası açarsa yanlış adrese geldiğimizi söyler ve geri döneriz."

"Peki, doğru insan kapıyı açar ama evde başkalarının da olduğunu duyarsak ne olur?"

"O zaman doğaçlama hareket ederiz," diye yanıtlıyor Peter. "Bu işi bir an önce bitirmek istiyorum."

"Bitireceğiz, merak etme."

"Aslında bence hemen şu anda doğaçlamaya başlayalım," diyor Peter, "çünkü bu gelenler onlar olabilir."

Tam bunu söylerken ötedeki bloktan bir arabanın geri geri çıktığı görülüyor. Koyu mavi bir araba. Onlara doğru ilerleyen aracın içindekiler ön camdaki güneş siperliğini indirip gözlerini kısıyorlar. Araba onlara doğru yaklaşıyor, sonra yanlarından geçip gidiyor.

"Onlar mıydı?" diye soruyor Schroder. "Tam göremedim."

"Onlardı," diye yanıtlıyor Peter. Sesi daha boğuk çıkıyor. Schroder, Peter'ın içindeki öfkenin bir seviye daha yükseldiğini biliyor. "Şimdi ne yapıyoruz peki? Evlerine gizlice girip bekleyecek miyiz? Yoksa onları takip mi edeceğiz?"

Schroder arabayı çalıştırıyor. "Nereye gittiklerine bir bakalım. Buraya her zaman geri gelebiliriz sonuçta."

Bir U dönüşünden sonra, az önce Collard kardeşlerin yaptığı gibi ilk kavşaktan sola sapıyorlar. İki araba arasında yaklaşık yüz metrelik bir mesafeyi koruyarak onları takibe başlıyorlar. Schroder kafasındaki plandan saptığının farkında. Cinayete teşebbüs ettiğinizde bu mu olur? Schroder bu sapmanın onların yakalanmasına sebep olabileceğini düşünüyor. Sadece planlarından sapmayanlar başarılı olurlar.

Birkaç dakika onları takip ettikten sonra Collard kardeşlerin şehre doğru gitmekte olduğunu anlıyorlar. Schroder, başka araçların önüne girmesine izin vererek aralarındaki mesafeyi koruyor. On beş dakikalık bir yolculuktan sonra Collard kardeşler, şehir merkezine yakın bir yerde, sokak arasındaki bir boşluğa arabalarını park ediyorlar, Schroder de bir bankanın yirmi metre ötesine... Banka kapalı, saat beş gibi paydos etmiş olmalılar. Şehirdeki bütün dükkânlar genelde aynı zamanda kapatır. Sokaklarda çok fazla insan veya trafik yok ama yaklaşık bir veya iki saat içinde bu durum değişecek. Collard'ların arabadan çıkışını izliyorlar. Daha irice olan büyük kardeşin ismi Bevin. Kısa, kel kafalı olan ise Taylor. Soyadları itibariyle kardeş olarak bilinseler de aslında büyük olanı evlat edinilmiş. İki kişinin asla çocuk sahibi olamayacaklarını düşünüp bir evlat edindiği ama ardından kadının hamile olduğunu fark ettiği klasik senaryolardan biri daha işte. Herkes için zor bir durum. Tecavüz duruşması esnasında Collard kardeşler, ebeveynlerinin kendilerini istemediğini, bu nedenle çocukluklarının dayakla, aç bırakılma ve dolaplara hapsedilmeyle geçtiğini söylemişlerdi. Ebeveynleri ise biri beyin tümörü diğeri de kanserden olmak üzere altmışlı yaşlarının başlarında öldükleri için bu suçlamalara cevap verebilecek durumda değillerdi. Anlattıkları türden bir tacize şahitlik edebilecek hiçbir komşu, öğretmen, doktor veya aile tanıdığı da çıkmamıştı. Landry tüm bunların palavra olduğundan emindi.

Bevin arabanın arka tarafına doğru ilerleyip bagaj kapağını açıyor ve o esnada kısa bir süreliğine görüş alanından çıkıyor.

Schroder, ilk başta onun bagajdan ne aldığını göremiyor ama adam kısa bir süre sonra tekrar görüş alanına giriyor. Bevin'in bagajdan çıkardığı şey bir çanta. Her iki kardeş de çıkmaz bir ara sokaktan içeri giriyorlar.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor Peter. "Evlerine geri dönüp onları bekleyecek miyiz?"

"Bir süre burada bekleyelim," diyor Schroder, "ve neler olacağını görelim."

"Orada ne var?"

"Ivır zıvır. Dükkânların ve barların arka çıkış kapıları. Çoğunlukla da barlara ait. Teslimatlar için," diyor ama aslında burada seks, silah ve uyuşturucu da satılıyor. Elbette ki bu tür yerlerde sadece çerçöpe ve uyuşturucuya değil aynı zamanda bağımlılara, uyuşturucu satıcılarına veya seks işçilerine de rastlanır. Schroder geçen sene iki kez ölümle burun buruna geldiği anları hatırlıyor. İlki Noel'den hemen önceydi. Kafası Edward Hunter adındaki bir adam tarafından su dolu bir banyo küvetine bastırılmıştı; su ciğerlerine kadar dolmuş ve kendini kaybetmişti, birkaç dakika sonra ancak kurtarılmış ve hayata döndürebilmişti. Tükürükler saçarak öksürmüş, aksırmış ve hayatına devam etmişti. İkincisi ise geçen haziran ayında kafasına yediği kurşundu. Doktorlar ona müdahale etmeye çalışırken doksan saniye boyunca tıbbi anlamda ölü kalmıştı. Ardından komaya girmiş, komadan çıkmış ve hayatına devam etmişti. Tek farkla; bu defa hayatı farklı bir yönde ilerlemişti. O çıkmaz sokakta başına bir şey gelecek olursa bu artık üçüncü defa olacaktı ve bundan sağ çıkamayacağına emindi. Artık mucizelere yer yoktu. Orada ölüm vardı, bu tür sokak aralarında ancak bu olurdu.

Peter'ın sesi tekrar boğuklaşıyordu. "Haydi, oraya gidelim ve işlerini bitirelim."

"Henüz değil," diye yanıtlıyor Schroder.

"Etrafta neredeyse hiç kimse yok, baksana."

"Karanlık bastırana kadar bekleyeceğiz."

"Bu işi bir an önce bitirmek istiyorum, anlıyor musun?"

Schroder onun söyleyemediği şeyleri zihninde duyabiliyor: *Cesaretimi kaybetmeden, fikrimi değiştirmeden bir an önce bitirmek istiyorum.*

"Sadece öfkeni canlı tut," diyor Schroder, "ve sabırlı ol. Bu gece bitmeden sana söz verdiğim şeyi alacaksın."

18. BÖLÜM

İlk başta eve uğruyoruz. Uğramalıyız çünkü ormanda rahat dolaşabilmesi için Bridget'in ayakkabılarını değiştirmesi lazım. İkimiz de kıyafetlerimizi değiştiriyoruz. Kot pantolon, tişört ve mont giyiyoruz. Doğa yürüyüşüne gitmek üzere olan ama doğa yürüyüşleri hakkında hiçbir şey bilmeyen hafta sonu tatilcileri gibi görünüyoruz. Cumartesinin sonuna yaklaşıyoruz. Alışveriş merkezleri kapandıktan sonra fast food restoranları işten paydos eden insanlarla dolacak ve birkaç saat içinde de şehir merkezi devasa bir parti alanına dönüşecek. Arabayı da değiştiriyoruz. Oraya polis aracıyla gitmek istemediğim için benim arabamı alıyoruz.

Kuzeye, şehrin dışına doğru yola koyuluyoruz. Geniş, boş yollardan, devasa otlaklardan ve daha fazlasını vaat eden ara yolların yanından geçiyoruz. Arabayı sürmeye devam ederken, Quentin James arka bagajda baygın haldeyken buraya geldiğim zamanı hatırlamaya çalışıyorum. Gerçi bir süre sonra uyanmıştı ama elleri ve ayakları bağlı olduğu için yapabileceği bir şey yoktu.

Yarım saatlik bir yolculuktan sonra bir sapaktan giriyoruz, ardından tekrar başka bir sapağa dalıp ormana doğru yol almaya başlıyoruz. Kuytu bir köşeye arabayı park ediyorum. Geçen defa buraya geldiğimde Quentin James, yolculuktan dolayı o kadar sersemlemiş bir haldeydi ki ilk birkaç dakika boyunca düzgün şekilde yürüyememişti.

"Bundan emin misin?" diye soruyorum son defa.

Elimi sıkıyor. "Evet."

Arabadan çıkıyoruz. Bridget'in elinden tutuyorum ve onu, binlerce kuşun neşeyle cıvıldadığı, bazen de bir kuşun veya bir kirpinin ama çoğunlukla görünmeyen bir şeylerin çalıları hışırdattığı ağaçlık alana doğru götürüyorum. Önceki gelişimde buradan geçerken benim elimde bir tabanca, Quentin James'in elindeyse bir kürek vardı. Burası tam olarak kuş uçmaz kervan geçmez bir yer değil, dolayısıyla üç sene önce buraya geldiğimde birilerinin yaptıklarıma şahit olması ya da silah sesini duymuş olması mümkün. Üç sene önce hiçbir şeyi umursamıyor değildim, hapse girmeyi de istemiyordum elbette ama Quentin James'i öldürmeyi kafama koymuştum. Benim için en önemli şey buydu. Bunun dışında hiçbir şey umurumda değildi.

Ağaçların hepsi birbirine benziyor. Bir iz sürücü sayılmam ama tam olarak nerede olduğumuzu ve gitmemiz gereken yere nasıl gideceğimizi çok iyi biliyorum; üç sene öncesinin anıları bir harita gibi gözümün önünde beliriyor. On dakika kadar yürüdükten sonra diğer yerlerden bir farkı olmayan bir bölgeye geliyoruz.

"Burası," deyince, Bridget elimi daha bir kuvvetle sıkıyor.

Kayalar, yosunlar, çamur, ağaç kökleri ve bir sürü ağaç var etrafta. "Emin misin?" diye soruyor bana.

"Eminim."

"Yani o burada gömülü?"

"Evet."

"Bana ondan bahset."

"Hayatını bağışlamam için bana yalvardı," diyorum. "Bana..."

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, demek istediğim bana onu anlat. Evli miydi? İşi neydi? Onu alkolik yapan şey neydi? Çocukları var mıydı?"

Bu sorduklarının bazılarını ona birkaç ay öncesinde açıklamıştım. Çoğunluğunu ise onu evinden sürükleyerek çıkardığımda bilmiyordum, geçen sene öğrenebildim. Ben de bir trafik kazasından suçluydum ve bu, her şeyin her zaman göründüğü gibi

olmayabileceğini fark ettirmişti. Onu öldürdüğümde Quentin James'in hikâyesini henüz bilmiyordum. Artık biliyorum.

"Kırk sekiz yaşında, boşanmış bir adamdı. Yirmi beş yaşında bir kızı vardı. Kendi işinin patronuydu. İpotek komisyonculuğu yaparken işleri rast gitmeyince ofisini kapatmak zorunda kalmış. Başka bir iş de bulamamış. Sonrasında da sahip olduğu her şeyi içkiye harcamış. Karısı onu terk ettiğinde içmeye, bundan kısa bir süre sonra da alkollüyken trafiğe çıkmaya başlamış. Birkaç defa polise yakalanmış, ceza yemiş, trafikten men edilmiş ama her zaman serbest bırakılmış. Birisinin hayatını alacağı başından beri belliymiş. Sadece bunun nerede, nasıl ve kim olduğu belirsizmiş." Birkaç saniyeliğine susup söylediklerimi hazmetmesini bekliyorum. "Gitmeliyiz."

"Bana bir dakika ver," diyor Bridget.

"Pekâlâ."

"Yani bir dakikalığına beni onunla yalnız bırakır mısın demek istedim."

Elini bırakıp geldiğimiz istikamete doğru yürümeye koyuluyorum. Yirmi adım kadar ilerledikten sonra duruyorum. Bridget, mezarın yanına diz çöküyor. Bir şeyler söylüyor ama ne olduğunu duyamıyorum. Yere düşmüş bir kütüğün üstüne oturuyorum ve arabanın olduğu tarafa doğru bakıyorum. Telefonumu kontrol ediyorum, hiç sinyal yok. Eğer Quentin James toprağın altındayken hâlâ hayatta olsaydı ve cep telefonunun yeterli pili olsaydı yine de yardım için kimseyi arayamazdı. Tüm kuşlar cıvıldamayı kesiyorlar. Ne bir kuş ne bir rüzgâr sesi duyuluyor, tüm orman sessizliğe gömülüyor kısa bir süreliğine.

Ardından birdenbire bütün sesler tekrar ormanı dolduruyor. Hışırtılar, ağaçların, rüzgârın ve yaşayan şeylerin çıkardıkları sesler yeniden duyuluyor. Kırılan ince dallarla beraber ayak sesleri duyuyorum. Bridget gelip arkamda dikiliyor, bir elini omzuma koyuyor.

"Tamam," diyor bana.

Arabaya geri yürüyoruz. İkimiz de bir şey söylemiyoruz. Ben de Bridget de kızımızı düşünüyoruz. Ben aynı zamanda karımın, toprağın altında yatan o adama neler söylediğini merak ediyorum. Arabaya vardığımızda güneş ufuk çizgisinin biraz üstünde, neredeyse batmak üzere. Cep telefonlarımız tekrar çekmeye başlıyor. Kent'ten bir mesaj var; onu geri aramamı istiyor.

"Bridget nasıl?" diye soruyor Kent. Ben arabaya yaslanmış onunla konuşurken karım da koltukta oturuyor.

"Normale döndü. Neler olduğunun farkında şu anda."

"Bu iyi bir şey. Aynı zamanda cesaret verici, öyle değil mi?"

Ona katıldığımı söylüyorum. "Evet, cesaret verici"

"Az önce adli tıp uzmanından bir çağrı aldık. Ne söylediğini tahmin etmek ister misin?"

"Smith'in işinden nefret ettiğini ve bunun hiçbir zaman değişmeyeceğini fark ettiği için arabasıyla tren raylarına gidip kendini trenin önüne attığını düşünüyor. Kendini hapisteyken öldürmediğini çünkü o zamanlar işlerin yoluna gireceğini düşündüğünü ve hayatının amacının bir tren tarafından ezilmek olduğunu bilmediğini düşünüyor," diye yanıtlıyorum onu.

"Kendi uzmanlık alanının dışında böyle ihtimalleri de düşündüğüne eminim," diyor Kent, "ama bizi bulduğu şey için aradı."

"Bulduğu şey mi? Ne?"

"Bulduğu şey, Dwight Smith'in o tren raylarına varmadan çok önce öldüğü. Ne kadar süre önce öldüğünden emin değil ama tahminine göre bir veya iki saat önce. Bu da demektir ki şu anda resmî olarak bir cinayet vakasıyla karşı karşıyayız ve bunu söylemekten ne kadar nefret ediyor olsam da Kelly Summers bizim bir numaralı şüphelimiz. Hutton gidip onu almamızı istiyor."

"Ne? Şimdi mi?"

"Hayır. Gün bitmek üzere ve hepimiz Kelly Summers'ın kaçmaya niyetinin olmadığını tahmin edebiliriz. Yarın sabah evine gidip daha detaylı bir inceleme yapar ve onu sorgularız.

Katilin o olmamasını diliyorum, bunu gerçekten diliyorum ama işimizi yapmaktan başka elimizden ne gelir?"

Ona cevap vermiyorum ama birkaç saniye sonra sorusunun retorik olmadığını fark ediyorum. Gerçekten de yapabileceğimiz başka bir şey olup olmadığını soruyor bana. Kelly Summers için tek yapabileceğimiz şey, Dwight Smith onun evine girmeden önce başkasının bu işe karışmış olmasını ümit etmek. Eğer durum bu değilse, Kelly Summers çok uzun süreli bir hapis cezasına çarptırılabilir.

19. BÖLÜM

Sokak, şehir merkezine yakın ve Christchurch Katedrali'nden birkaç blok ötede. Bu katedral, bir zamanlar Schroder'in, penisini siyaha boyayıp etrafına da beyaz bir kuşak takarak öğle vakti ana giriş kapılarında dikilen ve insanlardan Tanrı'ya dua etmelerini isteyen bir adamı gözaltına aldığı yer. Adam polis merkezinde kendisini asmaya çalışınca telaşla hastaneye yetiştirmişlerdi. İki gün süren tedavisinin ardından özel bir odada bir hafta boyunca intihar gözetiminde tutulan adamı bu sürenin sonunda polis merkezine geri götürürken kalp krizi geçirdiği için kırmızı ışıkta geçen bir adamın kullandığı otomobille çarpışmışlar, tutuklu da olay yerinde hayatını kaybetmişti. Schroder bu olayı, yaralı bir fok balığını iyileştirip okyanusa saldıktan sonra bir balina tarafından yutulmasını izlemeye benzetirdi hep.

Şehir artık tamamen karanlıkla örtülü. Karanlık farklı görünümlerle, aşama aşama bastırmıştı. Saat yedide gökyüzü ufukta kızıl bir renge bürünürken dükkânların vitrinlerinden yansıyor ve lavları andırıyordu. Saat sekizde gölgeler yerlerini daha uzun gölgelere bırakmıştı. Dükkân pencerelerinden yansıyan lav rengi ise artık hararetini kaybetmişti. Çok geçmeden gölgeler de kaybolunca gökyüzü her geçen dakikada daha da kararacak olan kirli bir maviye büründü. Onlar ise hâlâ beklemeye devam ediyor.

Saat onu gösterdiğinde artık sadece sokak lambaları ve barlardan dışarı taşan ışıklar etrafı aydınlatıyor. Bankanın ve bazı dükkânların içinde de birkaç açık lamba olduğu göze çarpıyor, büyük ihtimalle herhangi bir hırsızlık teşebbüsüne karşı yoldan geçenlerin de durumu fark edebilmesi için açık bırakılmış. Birkaç

kişi, Schroder ve Crowley'nin yanından yürüyerek geçip gidiyor. Bulundukları yerde fazla insan trafiği yok ama blokun sonuna doğru kalabalık artıyor çünkü köşeyi döndüğünüzde karşınıza barlar sokağı çıkıyor.

Collard kardeşler ya hâlâ o sokakta ya da barlardan bir tanesinin arka kapısından içeri girdiler. Ara sokakta onlar dışında kimse gözükmüyor, kimse dışarı çıkmıyor. Peter bir gelgit halindeymiş gibi görünüyor; bir an vücudu heyecandan kaskatı kesilmiş gibiyken hemen sonrasında kapı arasından geçecek kadar gevşek görünüyor. Schroder bunu tek başına yapmalıydı. Yapabilirdi de. Fakat insanlara istedikleri beş dakikayı vermezse, o zaman Beş Dakika Adamı olamazdı.

"Zamanı geldi," diyor Schroder nihayet.

"Sonunda," diyor Peter.

"İki dakika," diyor Schroder. "Geç kalma."

"Kalmayacağım."

Schroder arabasından çıkıyor. Peter'ın evinden ayrılmadan önce küçük, boş saksılardan birini ıslak çamurla doldurup yanma almıştı. Şimdi o çamurla her iki plakayı iyice sıvadıktan sonra saksıyı arabanın bagajına atıyor. Kirli ellerini kot pantolonuna siliyor ve yolun karşısına geçiyor.

Caddenin köşesinden gelen müziği duyabiliyor; kahkahalara eşlik eden ritimli bir müzik, coşkuyla haykıran genç kızlar, argo konuşmalar, hayatın velvelesi, birbirlerine *hey dostum* veya *hey adamım* diye seslenen genç oğlanlar. Elleri ceplerinde, sokağa doğru yürüyor. Oraya vardığında yalpalar gibi yapmaya başlıyor. O artık, içeride içkiyi fazla kaçırdığından dışarı çıkıp temiz hava almak isteyen, belki de arkasına saklanıp işeyebileceği bir çöp kutusu arayan sıradan biri.

Sol tarafında bir spor mağazası, yirmi beş sene önce babasının ona bir gitar almak için getirdiği müzik aletleri mağazası ve bir kitapçı dükkânı var. Sağ tarafında ise barlar sıralanmış. Her tarafta, düzlenmiş mukavva kutular göze çarpıyor. Düğümlenmiş

çöp torbalarının bazıları kediler veya fareler tarafından yırtılıp parçalanmış. Yerde duran iri bir karton kutunun *Bu taraf yukarı gelecek* yazısı tam da Schroder'in ilerlemekte olduğu yönü işaret ediyor, bu haliyle adeta, *Bela bu yönde,* der gibi görünüyor. Etraf epey kokuyor; çürümüş yiyecek ve sidik kokularının bir karışımı bu, hani kurtulmak için iki üç kez duş almanızı gerektirecek türden bir koku... Biraz ilerledikten sonra duruyor. Collard kardeşler ya biraz daha ilerideler ya da buradaki kapıların birinden içeri girdiler ama Schroder onların daha ileride olduğunu düşünüyor. Bu adamların burada ne aradıklarına dair kafasında net bir fikri var. Farklı barlardan farklı tarzda müzikler yükseliyor, duyduğu her müzik kapıların pervazlarını titreten farklı tempoları, farklı ritimleriyle diğerlerini bastırmaya çalışıyor.

Yürümeye başlıyor. Geçen saniyeleri içinden sayıyor. Dükkânların arka kapılarının yanından geçiyor. Ara sokakta ışık var ama çok fazla değil ve ilerilere doğru gittikçe etraf daha da loş bir hal alıyor. Işıkla aydınlanan kısımlarda, parçalanmış şişe bardaklar gözüne çarpıyor. On metre kadar daha ilerledikten sonra duruyor ve arkasına dönüyor. Şu anda bir hiçliğin ortasında. Bu tür yerlerde neden belanın kol gezdiğini şimdi daha iyi anlıyor.

Sokağın sonuna on metre kala birinin kendisini takip ettiğini fark ediyor. Duruyor. Arkasına dönüyor. Çöp kutularından birinin arkasından bir şişe yuvarlanıyor. Birinin yanından geçtiği halde gölgelerde saklandığı için gözüne çarpmamış olmalı.

İleride, ara sokağın sonunda birisi dikiliyor. Tepesindeki zayıf ışık sayesinde adamın silueti belli belirsiz seçiliyor. Tekrar dönüp arkasına bakınca fark etmeden yanından geçtiği adamın yerde yuvarlanan şişeyi eline aldığını görüyor. Schroder tekrar diğer siluete dönüyor. Adam bir seksen boylarında. Koyu renk saçları var. Simsiyah giyinmiş; kolunun, montunun açık bıraktığı kısımlarında bir sürü dövme göze çarpıyor. Karşısında duran kişi Bevin Collard. Diğer adamın da yaklaştığını duyabiliyor. O da kardeşi olmalı.

"Burada ne arıyorsun birader?" diye soruyor Bevin. Sesi boğuk ve pürüzlü ki ses tonu Schroder'i son derece rahatsız ediyor. Zamanında bu tarz konuşan puştlarla fazlasıyla haşır neşir olmuştu ve onların da ses tonu buna benziyordu.

"Ne satıyorsun?" diye soruyor Schroder.

"Hiçbir şey. Kendi işine bakmaya ne dersin?"

Schroder olumsuz anlamda başını sallıyor. "Onun yerine sen bana aradığım şeyi vermeye ne dersin?"

"Senin tek istediğin şey bela," diye yanıtlıyor Bevin.

Bevin'in ayaklarının önünde, yerde bir çanta duruyor. Schroder eliyle onu işaret ediyor. "İki yüz papele ne alabilirim?" diye soruyor.

"Eğer buradan toz olmazsan parandan olursun," diye yanıtlıyor Bevin.

"Yapmayın ama beyler, nakit paradan bahsediyorum size."

"Soyulmak için birebir yani. Bizim uyuşturucu satıcısı olduğumuzu düşünüyorsan çok fazla film izlemişsin demektir ahbap. Şimdi toz olup karına, çocuklarına ve beyaz çitli evin için ödemekte olduğun kredi borcuna geri dönmeye ne dersin?"

Schroder onların uyuşturucu sattığını biliyor çünkü burada bulunmalarının başka bir sebebi olamaz. Yine aynı sebeple ona zarar vermeyeceklerini de biliyor. Bunu yapamazlar çünkü eğer ona zarar verirlerse o zaman polis işin içine girer ve onlar da bar müdavimlerinin uğrak noktası olan, dolayısıyla uyuşturucu satmak için çok müsait olan bu yere bir daha gelemezler. Bir yandan kafasından hâlâ saniyeleri sayıyor. Şu anda doksanıncı saniyede.

"Karım beni terk etti," diyor Schroder, "ve beyaz çitli bir evim yok artık. Buraya almak için geldiğim şeyi istiyorum."

"Dinle beni ahbap, belanı bulabileceğin bir yere geldiğini düşünüyor gibisin ama burası öyle bir yer değil."

Schroder tekrar başını iki yana sallıyor. "Hemen hemen haklı sayılırsın," diye yanıtlıyor ardından.

"Hemen hemen mi?" diye soruyor Bevin.

"Evet. Hemen hemen. Belki de benim gibi bir adamın buraya gelmesinin sebebi bela aramak değil de başkasına bela olmaktır. Hiç bu ihtimali düşündün mü?"

Bir süre sessizlik oluyor. Schroder, önünde ve arkasında dikilmekte olan her iki adamın da gerginliğini hissedebiliyor.

"Ah, dostum, neden böyle söyledin şimdi?" diyor Bevin. Schroder cevap vermiyor. İki dakika şu anda doldu. "Görüyorsun ya, bu söylediğin kulağa tehdit gibi geliyor. Sanki her ikimizi de alt edebileceğini düşünüyorsun. Doğru mu anlıyorum seni?" diye soruyor Bevin ve ona doğru bir adım atıyor.

"Doğru anlıyorsun Bevin," diye yanıtlıyor Schroder.

Beklenen soru geliyor: "Adımı nereden biliyorsun?"

"Biliyorum çünkü ben duyarlı bir vatandaşım. Birçok şey beni endişelendiriyor ya da en azından endişelendiriyordu demeliyim. Küresel ısınma, terörizm, ekonomi hakkında endişelenirdim. Aslında kafamın içinde duran kurşunun işimi ne zaman bitireceği konusunda endişelenmem gerekir ama bu umurumda bile değil. Ama umurumda olan bir şey var ki o da Linda Crowley'nin nikâh yüzüğünü geri almak."

"Lanet olası, kimsin sen?" diye soruyor Bevin.

Birdenbire, Taylor'ın arka tarafından bir çift far ışığı ara sokağı dolduruyor. Parlak far ışıkları doğrudan onlara yöneldiği için üç adam da ellerini gözlerine siper ediyor. Işıklar hepsinin gölgesini duvarlara doğru uzatıyor. Araba, Taylor'ın birkaç metre ötesinde duruyor. Sürücüsü, motoru çalışır durumda ve far ışıklarını da açık bırakarak dışarı çıkıyor. Arabadan çıkarken tuhaf hareketler yapıyor çünkü bir elinde taşıdığı kriket sopasını gizlemeye çalışıyor.

"Konuşmanızı bölmek istemem beyler ama buralarda şöyle iyi vakit geçirebileceğim güzel hatunları nerede bulabilirim?"

"Yanlış yerdesiniz bayım," diye yanıtlıyor Taylor.

Sürücü ona doğru baktıktan sonra başını yavaşça, bir sağa bir sola çeviriyor ve "Emin misin?" diye soruyor.

"Evet," diyor Taylor.

"Bilemiyorum. Bana burası tam da yeri gibi göründü," diyor sürücü, bir adım ileri atarak. "Demek istediğim burası da kancıkla doluymuş gibi görünüyor." Kriket sopasını artık gizlemeye gerek duymuyor. Peter, Taylor'a doğru attığı ilk adımda sopayı arkasından önüne geçiriyor, ikinci adımda sopayı kaldırıyor ve üçüncü adımda ise Taylor'ın kafasına indiriyor. Tek vuruş. Taylor darbeyi önlemek için kolunu kaldırıyor ama faydası olmuyor. Kriket sopasının darbesiyle muhtemelen kolu da kırılıyor. Maç vuruşu diye buna derler.

Taylor ne olduğunu bile anlamadan hemen orada yere düşerek can veriyor. Kardeşinin başına gelecekler düşünüldüğünde aslında o kadar da kötü bir son değil, diye aklından geçiriyor Schroder. Sorgulamalarda öğrendiklerine göre tecavüzlerin yüzde doksanını Bevin yaparken Taylor sadece izlemekle yetinirmiş.

Schroder tekrar önüne döndüğünde Bevin'in artık orada olmadığını görüyor. Bevin kaçmaya çalışıyor. Sokağın sonuna ulaşmasına birkaç metre var. İki metre. Bir metre ve ardından Bevin, sağır bir duvarla karşı karşıya kalıyor. En yakınındaki kapılardan birini deniyor ama kapı kilitli. Tekrar Schroder'e doğru dönüyor, ardından elini cebine sokup bir bıçak çıkarıyor.

"Koy onu yerine Bevin," diyor Schroder. "Koy onu yerine ve arabaya bin, böylesi daha kolay olacak. Sadece konuşmak istiyoruz."

"Siktir git!"

"Seni o arabaya bindireceğiz Bevin. Bunu kolay yoldan yapabiliriz ama istersen zor yolu da seçebiliriz."

"O zaman zor yoldan..."

Bir cam şişe, ıslık sesi çıkararak havada uçuyor ve Bevin'in tam da alnının ortasına çarpıyor. O da kardeşi gibi hemen yere yığılıyor. Schroder, aklından bunun ne kadar simetrik bir atış olduğunu geçiriyor.

"İyi atış," diyor Schroder.

"Onca sene boyunca kriket oynamanın faydaları," diye yanıtlıyor Peter, ardından ayağının ucunda yerde yatan Taylor'ın cesedine bakıyor. "Elime yüzüme bulaştırdım galiba. O kadar sert vurmak istememiştim. Herhalde çoktan öldü bile. Onunla da beş dakikam olsun isterdim."

"Diğeriyle on dakika geçirmeye ne dersin o halde?"

Peter başıyla onaylıyor. "Sanırım bununla da yetinebilirim."

"Arka kapılardan birisi çıkmadan şunları arabaya atalım. Ah, o cam şişeyi de almayı unutma sakın. Bu sokakta elini sürdüğün tek şey bu, değil mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor Peter.

"Tamam o zaman," diyor Schroder. "Haydi, bitirelim şu işi."

20. BÖLÜM

Peter arabayı kullanırken Schroder de ona yolu tarif ediyor. Collard kardeşler bagaja tıkılı halde. Peter, Taylor'ın nabzını kontrol edip Bevin'in artık ailenin hayatta kalan tek çocuğu olduğunu teyit ediyor. Bevin'e gelince, o da elleri ve ayakları bağlı durumda bagajın içinde. Altlarında da arabanın kana bulanmasını önlemek için bir duş perdesi serili.

"Nereye gittiğimizi bildiğinden emin misin?" diye soruyor Peter.

Arabayla yola koyulalı yaklaşık yirmi dakika geçti ve bu sürenin çoğunu da aynı güzergâhta geçirdiler. Ardından nihayet bir sapaktan hiçbir işaret levhasının olmadığı terk edilmiş yollara giriyorlar. Hiçbirinde çok fazla vakit geçirmeden asfalt ve toprak yollar arasında geçiş yapıp duruyorlar. "Neredeyse vardık sayılır," diyor Schroder.

"Bir an önce başlamak istiyorum," diyor Peter.

"Zaten başladık," diye cevaplıyor Schroder, hemen ardından, iki meşe ağacının yarı yarıya gizlediği bir girişten geçiyorlar. Asfalt yol yerini çakıllı bir yola bırakıyor. Uzun, ince ağaçların boylu boyunca sıralandığı yolun sonunda terk edilmiş bir bina görünüyor. Burası, yaklaşık yüz yıl kadar önce inşa edilmiş ve akıl hastanelerine devlet tarafından verilen finansal destek kesildiği için de son on senedir terk edilmiş durumda olan Grover Hills adındaki bir enstitü. Kaldı ki devletin cimrilik edip finansal desteğini başka alanlara kaydırması sonucunda sokaklar bir sürü akıl hastasıyla doldu. Bugünlerde hastane duvarlarına tırmanan tek şey sarmaşıklar; binanın cephesine yapışarak yağmur boru-

larının etrafını sarmış, oluklarda öbekler halinde toplanmışlar. Öyle görünüyor ki doğa ana, bu binayı, barındırdığı anılarla beraber toprağa çekebilmek için elinden geleni yapıyor.

Peter arabayı giriş kapısının yakınına kadar yaklaştırıyor. Burası birkaç ay önce akıl hastalarından biri geri gelene dek yaklaşık on sene boyunca gözlerden ve hafızalardan uzaktaydı. Hastanesini özlemiş olan eski bir akıl hastası burada yaşamaya başlamış hatta yanına başkalarını da toplamıştı. Bu olay ortaya çıktığında Schroder hâlâ polisti ve işini kitabına göre yapan iyi aile adamıydı. Ancak Dwight Smith'i önceki gece getirmek istediği yer burası değildi, buna benzer başka bir yerdi. Grover Hills, bu ıssız bölgede terk edilmiş halde bulunan üç enstitüden biri. Schroder bu gece için burayı seçti çünkü alt katta bulunan bir oda, yapmayı planladıkları şey için biçilmiş kaftan.

Arabadan çıkarlarken külüstür aracın amortisör yayları gıcırdıyor. Schroder gerinince Peter da aynısını yapıyor, ardından giriş kapısına doğru yürüyorlar. Kapı, demirlere dolanmış bir zincirin ucundaki asma kilitle kapalı ama Schroder, bir kilidi nasıl açacağını bilmiyor olsaydı asla iyi bir polis olamazdı. Birkaç dakika sonra zincir yere düşüyor. Schroder kapıyı iterken menteşeler hafif bir gıcırtıyla bu duruma itiraz ediyorlar ama artık içerideler. Koridorlar karanlık; pek dost canlısı değilmiş gibi görünüyor. Alt katta altı hasta odası, bir mutfak, yemek yemek ve televizyon izlemek için ayrılmış ortak bir alan, tuvaletler, duşlar ve ofisler bulunuyor. Üst katta ise tümü hastalara ayrılmış iki düzine oda daha var. Burasının düzenini hâlâ hatırlayabiliyor. Kimsenin buraya kadar gelmesine değmediği için alınmayıp unutulmaya bırakılmış mobilyalar binanın her tarafında göze çarpıyor. Ve tabii ki hayaletler. Eğer hayalet diye bir şey gerçekten varsa, burası tam da onlara göre bir yer. "Burası insanların acı çektiği ve öldüğü bir yer hissini veriyor," diyor Peter ki bu sözler de Schroder'e, daha önce kısa bir süreliğine beraber çalıştığı Jonas Jones adındaki medyumu hatırlatıyor.

"Tam da dediğin gibi oldu," diye yanıtlıyor Schroder, bu yerin faaliyette olduğu yıllarda yaşananları aklından geçirerek. "Burada hastalara işkence edilirmiş hatta dışarıda toprağa gömülmüş birkaç ceset bile bulmuştuk," diye devam ediyor Schroder.

"İsa aşkına!" diyor Peter.

"İsa'nın koruyucu olduğunu söylerler," diye yanıtlıyor Schroder. "Ama görünen o ki bu insanları koruyamamış. Haydi, şuradan gitmemiz lazım." Schroder'in yaktığı el fenerinden çıkan ışık hüzmesi, açık kapı aralıklarından havalanan toz zerreciklerini görünür hale getiriyor. Kapalı duran bir kapıya doğru ilerliyorlar. "Burası," diyor Schroder ve giriş kapısınınkilerden de inatçı menteşeleri olan kapıyı ardına kadar açıyor. Kapının arkasında, aşağıya, karanlığa doğru inen beton merdivenler var. Schroder önden giderek Peter'a yolu gösteriyor. Ayak sesleri yankı yapmak yerine bulundukları mekânın duvarları tarafından yutuluyor. El fenerini etrafta gezdirince eski bir kanepe, eski bir kahve masası ve eski bir kitaplık göze çarpıyor. Mekânı soldan sağa doğru bölen bir duvarın ortasında da ağır, demir bir kapı olduğu görülüyor.

"Öldükleri yer burası mı?" diye soruyor Peter.

"Hastalar buraya çığlık odası adını vermişlerdi," diye yanıtlıyor Schroder.

Peter'ın midesi bulanmış gibi görünüyor. "Dünyada hâlâ bu tür şeylerin yaşandığına inanamıyorum," diyor ardından.

"Gerçekten mi? Karına yapılanların ardından bu tür yerlerin var olabileceğine hâlâ mı inanamıyorsun?"

Peter cevap vermiyor.

Dışarıya çıkıyorlar. Bulutlar gece göğünde dağılmış. Etrafta herhangi bir ışık kaynağı olmadığı için gökyüzüne bakınca binlerce yıldız görebiliyorlar. Karanlık gökyüzünde yanıp sönen minik parıltılar belki de sonsuz sayıda farklı dünyalara ev sahipliği yapıyor. *Çok güzel*, diye düşünüyor Schroder ve bir anlığına, çok kısa bir anlığına dahi olsa, karısıyla yan yana çimenlere uzanıp

yıldızları seyretmenin nasıl bir şey olacağını hayal ediyor. Bunun, onu ilk defa özleyişi olduğunu hissediyor ardından.

Bu his çok uzun sürmüyor. Bagaj kapağını açıyor. Bevin uyanmış ama ağzındaki tıkaç ses çıkarmasına izin vermiyor, plastik bantlar ise kaçma ihtimalini ortadan kaldırıyor. Zaten bagajın içinde ölü kardeşiyle o kadar sıkış tepiş bir halde ki kaçmak istese bile hareket etmesine imkân yok. Onu dışarı çekiyorlar, kıskıvrak bağlanmış vücudu tampona çarptıktan sonra yere düşüyor, tıkalı ağzından bir homurdanma sesi duyuluyor. Ardından onu kaldırıp büyük demir kapılı çığlık odasına götürüyorlar ve duvarlardan birine dayanmış eski bir karyolanın üstüne öylece bırakıyorlar. Collard kendini zorluyor ve oturur pozisyona gelene kadar kıvranıyor. Elleri hâlâ arkasından bağlı. Bağlarını çözüp kaçmaya çalıştığı için ellerinden kan damlıyor.

Schroder el fenerini Peter'a uzatıyor. Altı pille çalışan, genelde güvenlik görevlilerinin etrafı aydınlatmak ve zaman zaman da birkaç kafa yarmak için kullandığı sağlam bir el feneri bu.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor Peter.

"Şimdi istediğin beş dakikaya sahip olacaksın."

Peter uzanıyor ve el fenerini alıyor. "Böyle olacağını düşünmemiştim."

"Hiçbir zaman düşündüğün gibi olmaz."

"Demek istediğim... Acınası gözüküyor."

Dün gece ile bu gece arasında bir fark var. Dün gece Kelly Summers, beş dakikasını beklerken içi içine sığmıyordu. Dün gece Summers öfkeliydi çünkü Smith zorla evine girmişti. Ona tecavüz edecek ve ardından da öldürecekti. Summers, korku ve adrenalinle yüklüydü ve adaletin yerini bulduğunu görmek istiyordu. Peter'ın öfkesinin çoğunluğu ise geçmişte kalmış; belki de almak istediği intikamı o ara sokakta aldığını düşünüyor. Onun öfkesini yeniden canlandırması lazım.

"Yeteri kadar öfkeli değilsin," diyor Schroder.

"Öfkeliyim," diye yanıtlıyor Peter.

"Hayır," diyor Schroder. "Dokuz sene önce bunun için can atıyordun. Dokuz sene önce seni buraya getirmiş olsaydım daha yoldayken arabayı kenara çektirir, bu adamın birkaç kemiğini kırıp üzerine işerdin. Senden benim için bir şey yapmanı istiyorum şimdi."

"Nedir?"

"Kısa bir süreliğine gözlerini kapamanı istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü söyleyeceklerim önemli. Lütfen dediğimi yap."

Peter, Collard'dan birkaç adım uzaklaşıyor ve gözlerini kapıyor.

"Karının yaşadıklarını gözünün önüne getirmeni istiyorum," diyor Schroder. "Karının çıplak bir halde bu adamın altında yattığını, bu adamın terli ellerinin onun vücudunun her yerinde gezindiğini, bu adamın karını becerdiğini ve o esnada tüm bunları orada izleyen kızının da ağlayarak ona durması için yalvardığını hayal etmeni istiyorum. Bevin ona tecavüz ederken kardeşinin bir yandan tezahürat yaptığını, kırılmış kolları ve tıraşlanmış kafasıyla zavallı karının ağladığını hayal etmeni..."

"Bu kadar yeter," diye araya giriyor Peter. "Senin neyin var Tanrı aşkına?"

"Bu adam senin karına tecavüz etti, onun yüzüne bakıp kahkahalar attı ve..."

"Yeter!"

"Karın, senin eve gelip onu bunlardan kurtarman için dua etti ama..."

"Yeter dedim!" Peter artık bağırıyor ve bu defa ona doğru adım atıp Schroder'i göğsünden itiyor. Schroder ise Peter'a hiç müdahale etmeden darbenin etkisiyle iki adım geriliyor.

"Git ve kriket sopasını bana getir, ondan sonra da beni yalnız bırak," diyor Peter.

Schroder, el fenerini Peter'a bırakıp oradan ayrılıyor. Verandaya çıkan merdivenleri tırmandıktan sonra başını kaldırıp bir kez daha gökyüzüne bakıyor. Saatler geceyarısına yaklaşmakta

olduğu için hava daha da soğumuş. Hâlâ epey zamanları var ama yine de bu işi bir an önce bitirmek istiyor. Polis, cesetleri ne kadar erken bulursa o kadar iyi çünkü bu sayede Tate de bu cinayetlerin birbiriyle bağlantılı olduğunu ve Kelly Summers'ın da bu ölümlerle bir ilgisinin olmadığını düşünecek. Ancak olayların birbiriyle gerçekten bağlantılı olduğunu düşündürtebilmesi için Schroder'in üçüncü bir kurbana ihtiyacı var. Tekil bir olay kendine özgüdür, ikinci kez yaşanması bir tesadüf eseri olabilir ama üçüncü defa tekrarlandığında artık olayların bir düzen içinde gerçekleştiği kesindir. Bu işi ne kadar çabuk bitirirse, bir sonraki gece için kimi seçeceğine hemen karar verebilir ve böylece Kelly Summers ile Peter Crowley'yi de şüpheli olmaktan kurtarabilir. Arabaya doğru ilerleyip kriket sopasını aldıktan sonra çığlık odasına dönüyor. Peter, ellerini sıkarak küçük daireler halinde etrafta volta atıyor. Schroder ondan etrafa yayılan öfke dalgasını neredeyse hissedebiliyor. Ona sopayı uzatırken bir yandan da tetikte duruyor çünkü Peter'ın belki de tek bir adamın kanını dökmekle yetinmek istemeyebileceğini düşünüyor.

"Hiç kimse bizi duyamaz, değil mi?" diye soruyor Peter.

"Bu odanın inşa amaçlarından biri bu zaten," diye yanıtlıyor onu. "O kapıyı kapattığın andan itibaren hiç kimse bir şey duyamaz. Hoş, etrafımızdaki kilometrelerce alan içerisinde de kimse yok zaten." Peter el fenerini, ışığı doğruca Bevin Collard'a yönelecek şekilde masanın üstüne koyuyor. Collard artık ağlıyor... Peter adamın ağzından tıkacı çekip çıkarıyor.

"Lütfen yapma," diyor Bevin.

"Sen benim karımı öldürdün!"

"Onu öldüren ben değildim, Taylor'dı. Onu durdurmaya çalıştım. Karını sadece biraz korkutmak istemiştik, hepsi bu ama sonra karın Taylor'a vurunca o da delirdi ve işler kontrolden çıktı... Lütfen, üzgünüm... Bana inanmalısın. Çok üzgünüm... İşler kontrolden çıktı işte. Lanet olsun, üzgünüm, tamam mı!"

"Üzgün olmak yeterli değil," diyor Peter.

"Burada öleceksin," diye ekliyor Schroder, Collard'ın söylediklerinin Peter'ın aklını çelmesinden endişelenerek. Bir an önce işe koyulmaları gerek artık. "Bu gerçekten kaçmanın yolu yok. Bu yüzden kendine şu soruyu sor; hayatın için köpek gibi yalvarırken mi ölmek istiyorsun yoksa bir erkek gibi mi?"

"Lanet olsun!" diye yanıtlıyor Bevin, Schroder'e bakarak. Ardından tekrar Peter'a dönüyor ve "Lütfen adamım, lütfen dediklerimi düşün," diyor.

"Kızımızın gözleri önünde karıma zarar verdin," diye yanıtlıyor onu Peter. Artık suratında öfkenin yanı sıra gözyaşları da var. Ama öfkenin çok daha ağır bastığı görülüyor. "Karıma tecavüz ettin! Kızımın dünyasını alt üst ettin!"

"Lütfen..."

"Sen bir canavarsın."

"Lütfen..."

Peter olumsuz anlamında başını sallıyor. "Bu durumu kendin yarattın," diyor ardından. "Seni on sene önce öldürmediğim için kendini şanslı saymalısın."

Schroder odadan dışarı çıkıyor. Koridordan verandaya doğru ilerlerken Bevin Collard'ın çığlıkları onu takip ediyor. Merdivenlere oturup önünde uzanan karanlığı ve yıldızları seyrederek beklemeye başlıyor. Demir kapının nihayet kapanmasıyla artık çığlıklar da duyulmaz oluyor. Uzaktaki tarlalara, geldikleri yola ve arabasına bakıyor. Arabanın bagajından etrafa yayılan ışık, tüm bu karanlığa tezat bir görüntü gibi görünüyor. Bevin'i dışarı çıkardıktan sonra bagaj kapağını açık bırakmışlardı. Işık onu rahatsız ediyor. Ayrıca şu anda başlarına gelebilecek en kötü şeylerden biri akünün bitmesi olduğu için yerinden kalkıyor, bagaj kapağını kapatmak için arabasına doğru yürümeye başlıyor. Ancak bir önceki gecenin aksine bu defa işlerin planladığı gibi gitmeyeceğini kısa bir süre sonra anlıyor.

Bagaja baktığında Taylor Collard'ın artık orada olmadığını görüyor.

21. BÖLÜM

Bir türlü uyuyamıyorum. Bridget ise çoktan uyudu. Olimpiyatlarda çekiç atma müsabakasında olduğunu hayal ediyormuşçasına elleri başının arkasında, parmakları da kenetlenmiş halde sırtüstü yatıyor. Bir süre oturarak onu seyrediyorum, sonra oturma odasına geçip televizyon izlemeye başlıyorum. *Finding the Dead* adında bir şov programı var televizyonda; hüzün dolu hikâyeleri kurcalayıp bu yolla ceplerini dolduran medyumların yer aldığı bir Yeni Zelanda programı. En azından bazı insanlar bu şekilde düşünüyor. Bazıları da polisin başarısız olduğu konularda medyumların onlara yardım ettiğini düşünüyor. Programda birkaç tane medyum var ama en popülerleri Jonas Jones. Schroder de bir süre bu şovda yer almıştı. Bir televizyon şovunun bu kadar geç vakitte yayınlanması ya tekrar olduğu ya da izlenme oranının çok düşük olduğu anlamına gelir. Otuz saniye kadar izledikten sonra kendimi son derece rahatsız hissediyorum; sanki Jones az önce oturma odamıza gelmiş de diliyle ensemi yalamış gibi tuhaf bir duygu bu. Kanallar arasında gezinirken şu konuşan kemirgenli filmlerden birine denk geliyorum. Her nedense, bu tür konuşan kemirgenlerin olduğu filmlere karşı insanların ilgisi hiçbir zaman azalmıyor. Kanalı değiştirmeye fırsat bulamadan cep telefonum çalmaya başlıyor.

Saate bakıyorum. Epey geç olmuş.

"Pazar oldu artık," diyorum Kent'e.

"Sadece beş dakika geçti," diye yanıtlıyor.

"Pazarları ve gece yarısından sonra çalışmam."

"Hiç kimse pazarları ve gece yarısından sonra çalışmayı sevmez, Tate. Yani aynı fikirdeyiz."

Aynı fikirde miyiz gerçekten de?

"Pekâlâ. Nedir durum?"

"Biraz uyuşturucu, biraz kan ve bir bıçak."

"Hiç ceset yok mu?"

"Yok ama bir arabanın bagajına bir şeyler yüklendiğini gören birkaç şahit var," diyor Kent.

Öne doğru eğilip parmaklarımla burnumu sıkıyorum. Ardından bağlantıyı kurmaya çalışırken baş ve işaretparmaklarımla da gözlerimi ovuşturuyorum. "Tamam, beni gecenin bu vaktinde aradığına göre bu anlattıkların bir şekilde Kelly Summers'la bağlantılı, değil mi?"

"Bak görüyor musun? İşte bu yüzden sen iyi bir dedektifsin."

"Detaylardan bahsetsene," diyorum.

"Rapor gelir gelmez birkaç memur olay yerine gönderildi," diye anlatmaya devam ediyor Kent. "Cumartesi gecesi olduğunu düşünürsek aslında her şey mümkün gözüküyor. Anlatılanlar yalan olabilir, birkaç sarhoş genç olan biteni yanlış görmüş olabilir, kalabalık birilerinin bir arabaya sığmaya çalıştıklarını görmüş olabilir ya da basitçe bir şaka bile olabilir. Ama memurlar oraya gittiklerinde bir bıçak ve içinde küçük esrar paketleri olan bir çanta buldular. Yani bunları geride bırakan kişinin hâlâ hayatta olduğuna ihtimal veremiyorum."

"Tamam da sana bunun basit bir uyuşturucu anlaşmazlığı olmadığını düşündürten şey ne?"

"Çünkü öyle olsaydı birilerinin o uyuşturucuları alıp götürmüş olması gerekirdi. Olayı gören kişilerin ikisi de arabanın plakasını okuyamamışlar. Biraz alkollülermiş ama yine de olan biteni algılayamayacak kadar sarhoş değillermiş. Polisi aradıkları için şanslıyız çünkü birisi on beş diğeri de on altı yaşında ki o saatte her ikisinin de evlerinde olması gerekirdi. Bu şehirde herkes hayata biraz erken başlıyor, öyle değil mi?" diyor Kent

ve söylediğinde de haklı. Christchurch, yaşı tutmayan gençlerin alkol tüketimiyle tanınır hale geldi artık. "Yani bu durumda tahmin edeceğin üzere polis memurlarının yapması gereken şey de bıçağın üzerindeki parmak izlerine bakmak," diye ekliyor Kent.

"Sakın parmak izlerinin Dwight Smith'e ait olduğunu söyleme bana!"

"Hayır, izler Bevin Collard adındaki bir adama ait."

"Bevin Collard mı?" Gözlerim hâlâ kapalı ama artık onları ovuşturmayı bırakıyorum. "Onu hatırlıyorum. Landry'nin ilgilendiği davalardan biriydi, öyle değil mi?"

"Evet öyle, yani bu adam kaçırma olayının Popular Consensus barının arka tarafında gerçekleşmiş olması da epey ironik çünkü bu barın sahibi Landry'nin kardeşi," diyor Kent. Barı ve Landry'nin kardeşini hatırlıyorum çünkü Landry'nin cenaze töreninden önce orada toplanmıştık. "Olayın gerçekleştiği ara sokak da tam bu barın arkasında. Bağlantıyı kurabiliyorsun, değil mi?" diye soruyor Kent.

Bağlantıyı kurabiliyorum. Dün gece ölü bulunan eski bir tecavüzcüden sonra bu gece kaçırılan başka bir tecavüzcü. Dwight Smith'i dün gece birisinin takip ettiğini düşünmeye başlıyorum. Sanırım onu Kelly Summers'ın evine kadar takip etti. Dwight, pencere kilidini kırdıktan sonra içeri girmeye fırsat bulamadan bu kişi tarafından alaşağı edildi ve oradan da tren raylarına götürüldü. Büyük ihtimalle oraya götürülürken ya başına bir silah ya da boğazına bir bıçak dayanmıştı. Ve bunu yapan her kimse, bu gece de Bevin Collard'ı bir arabanın bagajına tıktı.

Bazen bir duş perdesi gerçekten de sadece bir duş perdesidir.

"Tate?"

"Evet, bağlantıyı kurabiliyorum. O halde şu anda sormamız gereken soru, Bevin Collard'ı da bu gece bir trenin altında ezilmiş olarak bulup bulmayacağımız."

"Dürüst olmam gerekirse Theo, onun olması gereken yer de orası. Birkaç dakika içinde oradayım."

"Bridget'i bırakamam," diye yanıtlıyorum onu.

"Biliyorum, bu yüzden seni almaya gelirken yanımda kız kardeşimi de getiriyorum."

"Ne?"

"Uyandığı zaman Bridget'e göz kulak olması için kız kardeşimi getiriyorum."

"Senin bir kız kardeşin mi var?"

"İki tane var," diye yanıtlıyor beni. "Bir de erkek kardeş. Haydi, giyin. Neredeyse evine vardık bile."

Hâlâ giyinik olduğum için kalan zamanı, uyanması halinde okuması için Bridget'e bir not yazarak değerlendiriyorum; ona iş için dışarı çıkmam gerektiğini ve Rebecca'nın kız kardeşinin de ona eşlik etmek için bizde kalacağını yazıyorum. Ayrıca beni uyanık tutacağını ümit ederek bir kahve yapmak için su ısıtıcısını çalıştırıyorum. Ne var ki kahvemi yapmaya fırsat bulamadan bir arabanın evin dışında durduğunu duyuyorum. Dışarı çıkıyorum ve kapıyı birkaç parmak aralık kalacak şekilde ardımdan çekiyorum. Rebecca'nın kardeşi, onun daha kısa boylu, genç versiyonu gibi; aynı uzunlukta koyu renk saçlara, aynı iri mavi gözlere ve bir süre önce ablasının etrafına yaydığı çekiciliğe sahip bir kız.

"Bu Phillipa," diye tanıştırıyor Rebecca. Elimi uzatıyorum. Elleri sıcak ve tokalaşırken sıkıca tutuyor. Gülümsemesi de içten. Ona hemen kanım ısınıyor.

"Bize yardım edebilmene sevindim," diyorum.

"Her zaman," diye yanıtlıyor.

"Phillipa eskiden hemşirelik yapardı," diye açıklıyor Kent, "yani Bridget'in emin ellerde olduğundan şüphen olmasın."

Phillipa, ablasının söylediklerini pek önemsemiyormuş da tevazu gösteriyormuşçasına omuz silkiyor. Sonraki otuz saniyeyi ona tekrar teşekkür ederek ve buzdolabından istediğini alabileceğini söyleyerek geçiriyorum. Ardından Kent de elimizden geldiğince çabuk geri dönmeye çalışacağımızı söylüyor. Kent kendi arabasıyla buraya gelmiş, bende ise hâlâ sivil polis arabası var. Bu yüzden

onunkini park halinde bırakıp araba değiştiriyoruz. Kent yine direksiyonun başına geçiyor.

"Eskiden hemşire mi demiştin?" diye soruyorum.

"Uzun hikâye," diye yanıtlıyor Kent.

"Hastalarını narkozla uyutan hemşirelerden değildi ama değil mi?"

"Hayır," diye yanıtlıyor ama bu konuda daha fazla bir şey söylemiyor.

Şehir merkezine arabayla on dakikalık bir mesafedeyiz, fazla trafik de yok. Bazı cuma veya cumartesi geceleri sokaklar, modifiye edilmiş arabalarıyla yarış yapan hız tutkunlarıyla dolsa da neyse ki bugün böyle bir durum yok. Belki de hepsi şu anda toplanmış, tıkınıp biralarını içmekle meşguldür, kimbilir? Havanın elektrik yüklü olduğu, bir yıldırım düşse etrafı ateşe verecek derecede yoğun vücut spreyiyle örtülü şehir merkezine varıyoruz. Sokaklar enerjiyle dolup taşıyor. Ara sokak girişi, iki devriye arabası ve bir steyşın tarafından kordon altına alınmış durumda. Kordonun bizim tarafımızda ise insanlar alkole ve dansa ara vermişler, ne olduğunu anlamak için buraya bakıyorlar. Kızların hepsi dekolte giymiş, erkekler ise en moda kıyafetleriyle şık görünebilmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Onları görür görmez kendimi yaşlı hissediyorum. Tüm bu çocuklar için ben bir dedeyim. Onların iki katı yaşındayım. Yirmi sene önce, "genç adam dizlerine" sahip olduğum zamanlarda, kırk yaşındaki insanlar bana nasıl gözüküyorduysa ben de şu anda onlara öyle gözüküyorum. Şu anda seksen yaşındaki insanlar bana nasıl gözüküyorlarsa ben de onlar için aynıyım. Nasıl? Lanet olsun! Zaman bu kadar çabuk mu geçiyor?

Kalabalığın içinde yürüyoruz. İnsanların farklı sebeplerle dönüp Rebecca'ya baktıklarını görebiliyorum; bir tarafındaki erkekler onun güzelliğini hayranlıkla izlerken diğer tarafındakiler de yaralı yüzüne şaşkınlıkla bakıyorlar. O ise başka hiçbir yere bakmadan ileriye doğru bakıyor.

Polis şeridinin hemen yanında dikilmekte olan polis memuruna, "Hutton nerede?" diye soruyorum.

"Merkeze geri döndü. Bevin Collard hakkında bilgi toplamaya çalışıyor."

"Peki ya şahitler?"

Başparmağıyla devriye arabalarından birini işaret ediyor. "Arka koltuktalar," diye ekliyor ardından. "Neler bulduğumuzu size göstereyim."

Ara sokağa dalıyor ve biz de peşi sıra onu takip ediyoruz. Hepsi de diğer taraftaki restoranlara, barlara ve dükkânlara açılan kapılar, sağlı sollu ara sokağı kaplıyor. Özellikle sağ taraftakilerin ardından gelen bas ve ritim seslerinden, diskjokeyin içerideki kalabalığı sağır etmeye azimli olduğu anlaşılıyor. Her yerde çöp torbaları göze çarpıyor. Sokak, insanda bir ürperti uyandırıyor; burada on dakikadan fazla vakit geçirirseniz tüm yaşama azminiz yitip gidecekmiş hissine kapılıyorsunuz. Polis memuru, el fenerini sokağın sonuna, yerdeki kan lekelerine doğru çeviriyor.

"Bıçak tam şuradaydı," diye açıklıyor ve el fenerini bıçağı buldukları noktaya çeviriyor.

"Üzerinde kan var mıydı?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey yoktu. Sadece parmak izleri vardı," diye yanıtlıyor beni.

"Peki ya güvenlik kameraları?" diye soruyorum, kapıların üst kısımlarına doğru bakarak.

"Burada kamera filan yok. Elimizde biraz kan, bir bıçak, biraz uyuşturucu ve olayı kısmen görmüş olan iki sarhoş gençten başka bir şey yok."

Kapılardan biri açılıyor ve iki genç adam, bir ellerinde bira diğerinde sigaralarla dışarı çıkıyorlar. Bize doğru bir bakış attıktan sonra telaşla içeri dönüyorlar. Kapıya doğru yürüyorum ama çoktan kilitlenmiş bile.

"Sadece esrar için buraya gelmezler," diyor polis memuru. Bıçak, etiketlenip bir delil poşetine konmuş ama buldukları uyuşturucuya

dokunmamışlar. Hâlâ buldukları yerde duruyor. Polis memuru çantanın yanında yere çömeliyor ve yan cebini açıyor. "Şuna bir baksanıza," diyor ve içi haplarla dolu birkaç adet küçük, kilitli poşeti bize gösteriyor. "Bir de bu var," diye ekliyor, ardından da bir işaret ışığını çantasından çıkarıyor. Trafik kazalarında diğer sürücüleri uyarmak için yola koyulan türden bir ışık bu. "Polisler duruma el koymasaydı bu çanta, içindeki tüm delillerle beraber ortadan kaybolurdu."

Arkamıza dönüp caddeye doğru yürümeye başlıyoruz. Yarı yola vardığımızda bir çöp kutusunun yanında duruyoruz. Yanında bir adamla beraber bir polis memuru bize doğru geliyor. Bu adamı daha önce bir kere görmüştüm; gelen kişi Bill Landry'nin kardeşi. Kyle Landry'nin uzattığı eli sıkarken polis memuru da onun bize faydası dokunabilecek bazı bilgilere sahip olduğundan bahsediyor. Kyle gerçekten de kardeşine benziyor. Aynı keskin yüz hatlarına ve aynı kararlı ifadeye sahip. Tüm dünyayı bir şeylerle suçlamaya hazır gibi görünüyor.

"Theodore, değil mi?" diye soruyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum.

"Ve Rebecca," diyor, Kent'e bakarak. "Sizleri hatırlıyorum. Dördünüz için de zorlu bir yıl olmalı." Dördünüz derken kastettiği ben, Schroder, Kent ve kendi kardeşi. Şu ana kadar sadece birimizin ölmüş olması bir mucize diye düşünüyorum. Polis memurunun başıyla verdiği selama karşılık vererek vakayı bu noktadan itibaren bizim devralabileceğimizi ima ediyorum, o da tekrar caddeye geri dönüyor.

"Kardeşin iyi bir polisti," diyorum ona.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor beni. "Senden çok fazla hoşlanmadığını da biliyorum bu arada."

Bu söylediğine ne tepki vereceğimi bilemediğim için sessiz kalıyorum, o ise ne söylediğinin yeni farkına varmış gibi elini havada sallıyor ve "Boş ver, sen söylediğime bakma," diyor. "Bill böyleydi hep. Her zaman kendini beğenmişin tekiydi."

"Burada sıradışı herhangi bir şey gördün mü?" diye araya giriyor Kent.

"Bu gece mi? Hayır ama burasının uyuşturucu satıcıları için popüler bir yer olduğunu bilmenizde fayda var diye düşündüm. İnsanlar, kulüplerin arka kapılarından çıkıp işlerini görürler. Elbette bu kapılara zincir vurmamız mümkün değil çünkü hepsi de aslında yangın çıkışı olarak tasarlanmış. Bunun dışında buralara göz kulak olması için güvenlik görevlisi kiralamak da pek ekonomik sayılmaz."

"Bunu polise neden haber vermedin peki?"

"Ailedeki polis, kardeşimdi," diye yanıtlıyor, "ben değil. Bu ara sokakta çok uzun zamandan beri uyuşturucu satışı yapılıyor. Polis merkezinden birilerinin illa ki burada olup bitenden haberdar olduğunu ama umurlarında olmadığını düşünmüşümdür hep."

"Yanlış düşünmüşsün," diyor Kent. "Ayrıca ara sokakta uyuşturucu satılması sizin işleriniz açısından da iyi olmalı, öyle değil mi?"

"Az önce dediğim gibi, ailedeki tek polis, kardeşimdi, ben değil."

"Herhangi bir isim aklına geliyor mu?"

"Anlamadım. Yani bu ara sokağa gelip uyuşturucu satan insanların isimlerini mi soruyorsun bana? Hayır, hayır bilmiyorum. Dinleyin, bana daha fazla bozuk atmadan size şunu söylemek isterim; birkaç ay önce bu adamlarla konuştum ve buradan gitmelerini söyledim. Bir tanesi bıçak çekti, onunla veya kardeşiyle bir daha konuşacak olursam beni doğrayacaklarını söyleyerek tehdit etti. Aynı gece ben mekânı kapattıktan sonra birisi taş atarak pencerelerimden birini kırdı. Bill'in başına gelenlerden sonra kendi işime bakmanın en iyisi olduğunu zaten öğrenmiştim. Ayrıca bu adamların burada bir parça esrar satmasına göz yummamın karşılığını bıçaklanmayarak alacaksam neden yapmayayım ki? Vücudunuz sizin mabedinizdir derler ama bu gençler buraya

kendi istekleriyle gelip kendilerini zehirlemek istiyorlarsa ben kim oluyorum ki onları durdurmaya kalkayım?"

"Söylediğinin bu olduğundan emin misin?" diye soruyorum.

"Ne?"

"Kendisi ve kardeşi hakkında."

"Evet, aynen böyle söyledi."

"Hiç o adamlardan birini burada tek başına gördün mü?"

"Her zaman beraber dolaşırlardı." Kyle Landry cebine uzanıyor ve bir paket sigara çıkardıktan sonra sırıtıyor. "Bu bir aile laneti. Kardeşim de çok içerdi. Birkaç ay daha ömrü olsaydı, onun işini sigara bitirecekti. Babamız da akciğer kanserinden gitmişti. İnsan bazen genlerinden kaçamıyor."

"Tamam, bir süre gözden kaybolma, olur mu?" diyorum. "Bir dedektif birkaç fotoğrafla birazdan buraya gelecek. Sana fotoğraflarını gösterecek olursak bu iki kişiyi teşhis edebilir misin?"

"Uyuşturucu satıcılarını teşhis edebilirim tabii ki," diye yanıtlıyor, "ama bu gece burada olanların onlar olup olmadığını bilemem."

Kyle Landry yanımızdan ayrılıp polis kordonuna doğru geri yürüyor.

"O kadına zarar veren iki kardeş bunlardı, değil mi?" diye soruyor Kent, bir yandan elleriyle havada hareketler yapıyor. "Her ikisinin de yani Bevin ve kardeşinin de burada kaçırılmış olmaları mümkün mü sence?"

"Bilmiyorum. Tek bir tanesinin kaçırılması kadar mümkün görünüyor."

"Bütün bunlar çok anlamsız," diyor Kent.

"Hangi birinin anlamı var ki zaten? Sence buraya neden geldi?" diye soruyorum Kent'e. "Bevin yani."

Kent omuz silkiyor. "Belki kardeşi onu buraya kadar getirip bıraktı. Ya da burada buluştular. Belki de her ikisi şu anda birisinin arabasının bagajına tıkılmış durumda."

"O halde onların arabası nerede?"

"Tamam, demek istediğini şimdi anladım," diyor Kent. "Bana on dakika ver." Cebinden telefonunu çıkarıyor.

Ara sokağın başına doğru yürüyüp sayısı gittikçe artan insan kalabalığının içine giriyoruz. Kent telefonunda konuşurken ben önden ilerleyip ikimize yol açıyorum. Birisi, *"Hey Domuzcuk, Domuzcuk!"* diye bağırırken bir başkası da *"Domuzcuk güzeli bu! Ama epey çirkin olanı! Bizim için biraz dans etsene Yaralı Yüzlü Domuzcuk!"* diye sesleniyor.

Kalabalığın içinden çıkıyoruz. Kent sakin ve dingin gözüküyor ama gözlerindeki ifade gerçekte nasıl hissettiğini açığa vuruyor. Telefonu hâlâ kulağına yakın tutuyor ama tutma şeklinden beklemede olduğunu anlıyorum.

"Oraya geri dönüp onları vurmamı ister misin?" diye soruyorum.

"Bunu yapar mısın? Çok şey istemiş olmam senden, değil mi?"

"Hmmm..." Düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Bir parça abartmış oluruz belki," diye yanıtlıyorum onu.

"Belki de onları sadece dizlerinden vurmalıyız. Ya da daha iyisi, yüzlerini ortadan ikiye yarıp benimki gibi iyileşmeye bırakabiliriz," diyor ama sesinde herhangi bir mizahi ton yok. Tam ben cevap verecekken parmağıyla sus işareti yapıyor ve telefon konuşmasına geri dönüyor. Devriye arabalarına doğru bakıyorum ve içinde durumu rapor eden iki gencin bulunduğu arabayı seçiyorum. Kent başını sallıyor ve birkaç kere tamam diyor, ardından not defterine bir şeyler yazıyor. Telefonu kapattığında az önceye oranla daha iyiymiş gibi görünüyor.

"Ne aradığımızı biliyorum," diyor bana.

"Ne?"

"Şu anda tam arkanda," diyor Kent ve bizimkinden yaklaşık on metre uzakta park edilmiş bir arabayı işaret ediyor. Koyu mavi renkte, dört kapılı bir sedan bu. Araba kilitli. "İki gecede ikinci, belki de üçüncü kaçırılan tecavüzcü vakası. Bu gecenin

bizim için çok uzun geçeceğine dair bir his var içimde," diye ekliyor ardından.

Onunla tartışmamam gerektiğini tecrübelerimden biliyorum çünkü Kent her zaman haklıdır. Ayrıca burada başka şeylerin de dönmekte olduğunu yine tecrübelerime dayanarak sezebiliyorum.

Sadece ne olduğunu bir türlü kestiremiyorum.

22. BÖLÜM

Schroder, Taylor Collard'ın, son derece kötü yaralandığı için rastgele kaçmaya çalıştığını ve onu kısa sürede bulabileceklerini ümit ediyor. Bagaj kapağını kapatıp sürücü kapısını açıyor. Arabanın anahtarı hâlâ kontağın üstünde. Eğer Peter ve kendisi için işler bu noktadan sonra sarpa saracaksa bu iki alçağın buradan arabayla değil de en azından yürüyerek dönmelerine sebep olabilmek için arabanın anahtarını verandaya çıkan basamaklardan birinin altına saklıyor. Kendisini gözleyen biri yok gibi görünüyor. İçeriye giriyor. Burasını buradaki herkesten çok daha iyi biliyor. Alt kattan hiçbir ışık gelmiyor, bunun sebebi demir kapının tamamen kapalı olması, diye düşünüyor.

Ölüm uykusundan yeni uyanmış da beslenmek için insan beyni arayan bir zombi gibi kollarını ileriye doğru uzatıyor, parmaklarıyla duvarlara sürtünerek, tökezleyerek yürümeye çalışıyor. Bodrumdan yüzüne gelen esinti, binanın geri kalanından birkaç derece daha soğuk hissediliyor. Cep telefonuna uzanıyor. Ekranın ışığını açacak olursa ve Collard kardeşler de aşağıda bir yerlerdeyse onun yerini hemen tespit edebilirler. Ama ışığı açmazsa, bu defa da merdivenlerden tökezleyip düşerek boynunu kırması işten bile değil. Bu nedenle ekran ışığını açmaya karar veriyor ama ışık çok fazla olmadığı için bir adım ötesini zorlukla görebiliyor. Her an gelebilecek bir saldırıya karşı gardını almış, temkinli adımlarla yavaşça merdivenlerden iniyor ama hiçbir terslikle karşılaşmadan aşağıya varıyor. Çığlık odasının kapısının açık olduğunu görüyor. Peter yüzükoyun bir halde yerde yatıyor. Hareket etmiyor.

Üst katta döşeme tahtalarının gıcırdadığını, ardından da binanın ön kapısının sertçe kapandığını duyuyor. Koşarak merdivenleri tırmandığında kapının dışarıdan zincirlendiğini duyuyor. Kapıyı yumrukluyor.

"Lanet olası pislik!" diye bağırıyor Bevin Collard dışarıdan, pürüzlü sesi Schroder'e her zamankinden daha fazla rahatsız edici geliyor şu anda. Kapıyı zorluyor ama faydası yok.

Bodrum kata geri dönüyor. Odaya girerken son derece temkinli davranıyor. Eğer buraya girer ve kapı da arkasından kilitlenirse artık hiçbir çıkış şansı kalmamış demektir. Binanın ön kapısı zincirlerle kilitlenmiş olabilir ama yine de bir hücre büyüklüğündeki bir çığlık odasında tıkılı kalmaktansa iki katlı bir binada olmak her zaman daha iyidir. Peter Crowley'nin kafasının yanında bir yarık var. İlk darbede hayatını kaybetmiştir ama büyük ihtimalle başka darbeler de almıştır, diye düşünüyor çünkü ikinci ve üçüncü darbelerin etkisiyle tavana sıçramış kan izlerini görüyor. Ardından bira şişesini fark ediyor. Ya da ondan geriye kalanları. Ara sokaktaki bira şişesi bu. Taylor arabaya tıkıldığında şişeyi de yanına almış olmalı. İlk ve ikinci darbelerle kırılmadıysa da belli ki üçüncü darbede şişe kırılmış. Taylor da kırık cam parçalarından birini alıp Bevin'i koli bandından kurtarmış olmalı.

Bir önceki gece işler tam da planladığı gibi gitmemişti ama bu geceyle kıyaslandığında dün bir rüya gibi görünüyor.

Peter'ın yanına diz çöküyor ve bir elini omzuna koyuyor. Bu adam beş dakikasını, yani intikamını fazlasıyla hak etmişti ama sonunda aldığı ödül buydu işte; karısının tecavüze uğrayıp ardından intihar etmesinin ve onun tüm bunlar karşısında hissettiği öfkenin ödülü buydu.

"Üzgünüm," diyor ona. Peter yerde, kendi kanından küçük bir gölcüğün içinde yüzükoyun yatmaya devam ediyor. Hiçbir özür bu durumu telafi edemez ama yine de deniyor. "Gerçekten çok üzgünüm," diyor ve gerçekten de öyle hissediyor. Öyle hissediyor çünkü bu yaşananları umursuyor. Şu anda birçok şeyi umursuyor.

Özellikle şu anda bu adamların onu bulup öldürmesini hiç mi hiç istemediği gibi hapse de girmek istemiyor.

"Bunu onlara ödeteceğim, sana söz veriyorum," diyor. "En azından belki bu senin için bir teselli olur."

Bu söylediğinin onun için bir teselli olup olmayacağından emin değil ama bildiği bir şey varsa o da Peter'a bundan daha fazlasını veremeyeceği gerçeği. Daha bir gün önce hiçbir şey hissedemeyen bir adam için şu anda hatırı sayılır miktarda suçluluk, üzüntü ve öfke hissediyor. Durumunu biraz daha düşünüyor. "Doğrusunu söylemek gerekirse, Taylor'ın nabzını kontrol eden sendin," diyor, bu sayede hissettiği suçluluk duygusu biraz azalıyor. Ama çok da değil çünkü düşünülecek olursa, o da Peter'ın değerlendirmesine hemen inanmıştı. Birisinin ölü olup olmadığını anlama konusunda nasıl olur da Peter'ı bir anda uzman gibi görmüştü? Nabzı hissetmek bazen zordur, hele de insan panik halindeyse, birisini öldürmüşse ve yakalanmaktan korkuyorsa... Bunların hiçbiri söz konusu olmasa bile nabzı hissetmek zordur. Bunu biliyor çünkü yıllar önce aldığı ilkyardım kurslarında kafasına kazınan temel bilgilerden biriydi bu.

Bunları düşünürken Peter'ın nabzını yoklamadığını fark ediyor. İki parmağını, Peter'ın boynuna koyarak kontrol ediyor. Bekliyor. Hiçbir şey yok. Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey ve birden silik de olsa bir nabız atışı hissediyor. Suçluluk duygusu biraz daha azalıyor.

"Seni buradan çıkaracağım," diyor rahatlayarak. "Söz veriyorum," diye ekliyor ama son zamanlarda, verdiği sözleri tutmak konusunda çok başarılı olmadığını da biliyor.

Her iki kardeşin de yaralı olduğunu ve arabanın anahtarını da sakladığını göz önüne aldığında, pek uzağa gidemeyeceklerini öngörüyor. Tabii düz kontak yapmayı biliyorlarsa –ki büyük ihtimalle biliyorlardır– bu durum değişebilir. Planların ne olduğunu ya da bir plan yapıp yapmadıklarını merak ediyor. Civarda bir yerlerde yalpalaya yalpalaya dolaştıklarını umut ediyor. İçlerinden

birisinin bir ayı kapanına yakalandığını, diğerinin de bir kuyunun içine düştüğünü hayal ediyor.

Tekrar üst kata tırmanıyor. Odalara girip çıkıyor, pencerelerdeki demir parmaklıklara bakarken o lanet olası çığlık odası yerine ormanlık bir alanda bu işi halletmedikleri için kendine veryansın ediyor. Mutfağa giriyor. Mutfağın arka tarafından dışarı çıkan bir kapı olduğunu biliyor ama kapı kımıldamıyor bile. Ya kaynakla ya da zincirlerle kapatılmış, hangisi olduğunu tam bilemiyor. Omuzlarıyla yükleniyor, tekmeliyor ama sonuç alamıyor. Mutfağı araştırıyor ama etrafta alet edevat, çatal bıçak takımı veya başka hiçbir şey yok. Her şey yıllar önce alınıp götürülmüş. Hasta odalarında bulunan, altına saklanabileceği veya rahatsız şekilde uyuyabileceği yataklar dışında neredeyse hiçbir şey yok binada.

Ön yola bakan bir ofis odasından içeri giriyor. Odanın bir köşesinden gelen hışırtı sesiyle yerinden sıçrıyor ve telefonunu o yöne döndürdüğünde bir keseli sıçanın kendisine baktığını görüyor. Sıçan bir tıslama sesi çıkardıktan sonra ona doğru birkaç adım atıyor, ardından yönünü değiştiriyor ve koridora doğru kaçıyor. Birdenbire pencerenin dışından gelen bir ışık hüzmesi yüzüne çarpıyor. Schroder hızla aşağı eğilince ışık arkasındaki duvara çarpıyor. Arabanın farlarından geldiğini anlıyor. Dışarıdan herhangi bir ses gelmiyor. Collard kardeşler onun içeride kapana kısıldığını biliyor.

Yandaki odaya geçiyor. Başını aşağıda tutarak geziniyor. Pencerenin kenarına gelip dikkatlice dışarı bakıyor. Collard kardeşler yaklaşık yirmi metre ötede dikiliyorlar. Cam pislik içinde ve alt kısmında üçgen şeklinde bir boşluk var; eğer mecbur kalırsa her tarafını kesme pahasına kolunu buradan dışarı çıkarabilir. Ofisten çıkıp ilk girdiği odaya dönüyor. Görüntü değişmiyor; aynı kirli camlar, demir parmaklıklara sarılmış sarmaşıklar ve az ötede dikilmekte olan iki tecavüzcü kardeş. Bu pencerenin camında bir çatlak var ve etrafta dolaşan herhangi bir sıçan yok.

Pencere ve kapıları kontrol ederek giriş katının her yerini dolaşıyor ama hepsinin kilitli olduğunu bir kez daha teyit ediyor; işin kötüsü, yanında hiçbir türde silah yok. Bevin'in ona doğrulttuğu o lanet olası bıçağı yanına almalıydı. Penceresinde delik olan ofise dönüyor. Taylor el feneriyle dışarıda dikiliyor; sol kolu ara sokakta aldığı darbeden dolayı gevşek biçimde yana sarkmış durumda. Bevin ise elinde tuttuğu bir şeye bakıyor. Kısa bir süre sonra da tuttuğu şeyi kulağına götürüyor ve konuşmaya başlıyor.

Collard kardeşlerin cep telefonlarını ara sokakta bırakmışlardı. Bevin'in elinde tuttuğu telefon Peter'a ait büyük ihtimalle.

Kahretsin!

Schroder nefesini tutarak odaklanmaya çalışıyor ve camdaki üçgen boşluğa kulağını dayayıp Bevin'in ne söylediğini duyabilmek için elinden geleni yapıyor. Kelimeler havada bir belirip bir kayboluyor:

"Matt? Ben Bevin. Dinle, yardımına ihtiyacım var. Grover Hills diye bir yer var, duymuş muydun? Evet evet, orası. Nerede olduğunu biliyor musun? Bir haritaya filan bak o zaman. Dinle, sana ve... Hayır, dinle beni, söyleyeceklerim önemli. Sen ve birkaç arkadaşına ihtiyacım... Evet, saatin kaç olduğunun farkındayım... Of, bana bak, elbette çok önemli yoksa seni aramazdım. Sen ve arkadaşlarına burada ihtiyacım var. Yanınızda birkaç tane de silah getirin, tamam mı? Bir av partisi düzenliyoruz. Aha, bundan hoşlanacağını biliyordum. Buzzkill'i de getir. Biraz benzin ve işaret fişeği de getirin. Tamam. Elbette, neden olmasın, birkaç tane de bira getirin ama işimiz bittiğinde içeceğiz, anlaştık mı? Ondan önce olmaz."

Dışarıda onu bekleyecekler. Ardından da akıl hastanesini ateşe verecekler ya da onu bulmak için içeri girecekler, ona işkence yaptıktan sonra büyük ihtimalle öldürecekler ve ardından da binayı yakacaklar. Sonunda da biralarını içip keyiflerine bakacaklar.

Matt ve Buzzkill gelmeden önce buradan çıkmanın bir yolunu bulmak için yaklaşık on beş veya yirmi dakikası olduğunu biliyor.

23. BÖLÜM

Olayı bildiren iki gençle konuşuyoruz. Aynı zamanda da Hutton'ı bekliyoruz. Hutton gecikiyor çünkü Collard'ların evinde ve arabasında inceleme yapabilmek için arama emrine ihtiyacı var. Bütün bunlar kulağa delice geliyor çünkü şu anda işlenmekte olan bir suç var. Ama delilik bizim işimizin bir parçası olduğu için buna alışkınız. Özellikle de Bevin Collard gibi insanların başı dertte olduğu zaman işleri ağırdan almaya epey alışkınız. Hutton'ın tren raylarının yakınında söylediği gibi tüm detayları son derece büyük bir dikkatle incelemekten memnunuz. Eğer suçu işlemiş olanlar Collard kardeşler olsaydı şu anda çoktan arabanın camını kırarak içine girmiş, evlerinin de altını üstüne getirmiştik.

Gençler biraz gergin, onları tutuklayacağımızı düşünüyor olmalılar. Çocuklardan birinin ismi Danny, diğerininki ise Harry. İsimlerini birleştirseler hangisini seçerlerdi diye düşünüyorum; Darry mi Hanny mi? Daha büyük olan, on beş yaşındaki Danny, cevabı bilmesine rağmen her soruya omuz silkerek yanıt veriyor. Harry ise bakışlarını Kent'in göğüslerinden alamıyor. İsimlerini düşününce insan onları bir zekâ testinden fırlamış iki karakter sanıyor; *"Eğer Danny'nin sivilceleri Harry'ninkilerin yarısıysa ve Harry'ninkiler Danny'ninkilerin iki katıysa, hangisi daha uzun boyludur?"* Bizim durumumuzda uzun boylu olan Harry ve sanki çok gevşeklermiş gibi gözlüğünü ikide bir düzeltmekle meşgul. Danny ise deri bilekliğiyle oynayıp duruyor. Her iki genç oğlan da epey gergin görünüyor.

"Defalarca söylediğimiz gibi," diyor Danny, "pek fazla bir şey göremedik."

"Ama birisinin bir arabanın bagajına tıkıldığını gördünüz, öyle değil mi?" diye soruyorum.

Harry olumsuz anlamda başını sallarken Danny onaylar bir ifadeyle başını sallıyor. İki gergin ergenden iki farklı yorum alıyoruz.

"Tamam. Bir de şu yolu deneyelim," diyorum. "Arabanın bagajına sadece bir kişi mi tıkıldı?"

"Bütün bir insan görmedik aslında," diye yanıtlıyor Danny. "Olayın sadece sonunu gördük; iki adamın bir kişinin bacaklarını arabanın bagajından içeri sokmaya çalıştığını gördük."

"Geri kalanı zaten bagajın içindeydi yani," diye araya giriyor Harry. "En azından öyle olduğunu sanıyoruz, tabii eğer bacaklarından arta kalan kısmı..."

"Kesilmemişse," diye arkadaşının cümlesini tamamlıyor Danny, "ki bu da mümkün sanırım. Belki de bagajın içinde daha bir sürü vücut parçası vardı. Belki de iki veya üç kişi vardı."

"Belki de on kişi," diye ekliyor Harry.

"Anne babamıza bizim alkol aldığımızı söyleyecek misiniz?" diye soruyor Danny.

"Eğer bize yardımcı olursanız," diye yanıtlıyorum, "kimseye bir şey söylemeyeceğime söz veriyorum." Doğru söylüyorum çünkü bu gençleri evlerine ben değil buradaki polis memurlarından biri götürecek ve ailelerine bunu söyleyecek olan da o olacak. "Eğer yardımcı olmazsanız o zaman sizi merkeze götürüp kodese tıkmak zorunda kalabilirim, geceyi de orada geçirirsiniz artık."

Her iki genç de bu söylediklerim karşısında dehşete düşmüş gibi görünüyorlar.

"Arabanın dışındaki iki adamdan bahsedin bana biraz," diyorum.

"Onları pek net göremedik," diyor Danny. "Yani demek istediğim, anlattıklarımızı görebildiğimiz için bile epey şanslı sayılırız çünkü sokağın orası epey karanlıktır."

"Sokağın neresindeydiler?"

"Sonuna doğru bir yerdeydiler."

"O halde onları nasıl görebildiniz?" diye soruyorum.

"Biz... Yani ben ve Danny tuvaletimizi yapmak için oraya gitmiştik," diye yanıtlıyor Harry, nihayet gözlerini Rebecca'nın göğüslerinden ayırarak. Danny'nin gözleri ise bana kilitlenmiş durumda.

"Oraya uyuşturucu almak için gidiyordunuz, öyle değil mi?" diye soruyorum.

"Bakın, polise haber verdik, öyle değil mi?" diye cevap veriyor Danny. "Doğru olanı yaptık yani. Polisi aramamış olsaydık, oraya gittiğimizden veya olanlardan haberiniz bile olmayacaktı. Lütfen anne ve babama bundan bahsetmeyin."

"Benimkilere de söylemeyin," diye ekliyor Harry, bizlere bakarak. Neredeyse ağlayacak gibi görünüyor. "Lütfen."

"Onlara bu konuda hiçbir şey söylemeyeceğime söz veriyorum," diyorum, az önceki alkol alma konusunda olduğu gibi bu söylediğimde de samimiyim. "Bize neler olduğunu tam olarak anlatın şimdi."

Onlar da anlatıyorlar. Her iki ebeveynin de oğullarının diğer ailenin evinde olduğunu sandığı klasik durumlardan biri bu da. Klasik çünkü tıpkı filmlerde olduğu gibi gerçek hayatta da bu taktik işe yarıyor. Gençler, şehir merkezine giden bir otobüse atlayıp orada bir arkadaşlarının yaşça epey büyük ağabeyiyle buluşmuşlar, o da onlara on dolar karşılığında gidip marketten bira almış. Bu, gece vakti şehir merkezine ilk inişleri değil bu arada, her gelişlerinde yeni şeyler öğrenmişler ve reşit kardeşlere sahip başka arkadaşlar edinmişler. Bir önceki gün okuldayken şehir merkezinde uyuşturucu satan birilerinden bahsedildiğini duydukları için buraya gelmişler. Bunun heyecan verici bir macera

olacağını ummuşlar. Fakat ara sokağın daha yarısına gelmeden, sesleri duyup bir çöp kutusunun arkasına saklanmışlar; bagaja tıkılan birisinin ayaklarını gördüklerinde de maceralarının sona erdiğini anlamışlar. Arabaya dair bize verebildikleri en net bilgi, sedan tipte ve koyu renkte olduğu. Ne var ki sokağın aydınlatması son derece yetersiz olduğu için koyu renk tanımlaması renk çeşitliliğinde epey geniş bir yelpazeye işaret ediyor. Bu tanımın neredeyse beyaz dışında tüm renkleri kapsadığı bile söylenebilir. İki adamla ilgili tariflerinden de birisinin kel olduğunu ve her ikisinin de yaşlı adamlar olduğunu anlıyoruz.

"Seninle hemen hemen aynı yaşta yani," diyor Danny, bana bakarak.

Gençleri tekrar devriye arabasına yerleştiriyoruz. Birazdan merkeze götürülüp orada zanlıların eşkâlinin çıkarılması için bir polis ressamıyla görüştürülecekler ama ilk başta ailelerine haber vermek zorundayız. Hislerim, bu gençlerin, ebeveynleri tarafından en az altı aylık bir ev hapsiyle cezalandırılacağını söylüyor. Hutton nihayet geliyor. Ellerinde Collard kardeşlerin dosyaları ve arama emrinin yanı sıra yaklaşık elli santim uzunluğunda bir metal çubukla avuç içi büyüklüğünde üçgen şekilli sert bir sünger var. Sünger parçasını araba camının kenarından sıkıştırıp aşağı doğru iterek camla metal arasındaki boşluğu genişletiyor.

"Bir arabaya zorla girmek söz konusu olduğunda aklıma hep Schroder gelir," diyor Hutton.

"Arabayı Schroder'lemek," diye yanıtlıyorum onu.

"O da ne demek?" diye soruyor Kent.

"Birkaç sene önce üzerinde çalıştığımız bir soruşturmaydı," diye açıklıyor Hutton ve ince metal çubuğu, camla metal kapı arasındaki boşluktan içeri kaydırıyor. "Schroder bir işyeri için arama izni çıkarmıştı. Şüpheli bir makine teknisyeniydi yani aranacak olan işyeri de bir atölyeydi. Arama izni orada park halindeki veya modifiye edilmekte olan tüm arabaları kapsıyordu. Ama atölyenin yanında bir araba tamirhanesi vardı ve iki

binanın arasında da bir küçük garaj yolu bulunuyordu. Bu yol, tamirhaneye aitti ama teknisyenin de burayı kullanmasına izin veriliyordu. Schroder ise bu garaj yolunun komşu tamirhaneye ait olduğunun farkında değildi. Oradaki arabaları da inceledikten sonra şüpheli teknisyenin arabasının arkasında kanla lekelenmiş kıyafetler bulmuştu fakat yasal olarak burayı arama izni olmadığı için bunlar delil sayılmamış, soruşturma da bu olaydan sonra sona ermişti yani şüpheli paçayı sıyırmıştı."

"Lanet olsun!" diye tepki veriyor Kent. "Kulağa berbat geliyor."

"Hem de nasıl," diye yanıtlıyor Hutton, hâlâ metal çubukla arabanın kapısını açmaya çalışırken. Bu işin uzmanları bir arabanın kapısını bu yöntemle beş veya on saniyede açabilirler ama Hutton bir uzman değil. "Daha berbat durumlar da var tabii. Ama işin içinde ne zaman bir araba araması olsa daha dikkatli olmaya çalışıyoruz." Bana bakıp, "Altı sene önceki şu soruşturmayı hatırlıyor musun?" diye soruyor.

Başımla onaylıyorum. "Altı seneden biraz daha eski olabilir," diyorum.

"Olabilir... O olay olmasaydı bu arabanın içini çoktan aramıştık," diyor Hutton, başıyla Bevin Collard'ın arabasını işaret ederek. "Yerini bulur bulmaz hem de. Belki de nerede olduklarını çoktan öğrenmiş olurduk. Ama kanun kanundur, bu nedenle her kim yasaları görmezden gelip arama izni olmadan bir arabanın içini aramaya kalksa buna *Schroder'lemek* diyoruz."

"Peki Schroder kendisi üzerinden yapılan bu adlandırmaya ne tepki verdi?"

"Ona hiçbir zaman bunu söylemedik," diye yanıtlıyor Hutton. "O etraftayken de bundan hiç bahsetmedik."

Hutton arabanın kapısını açmaya uğraşırken biz de dosyanın içindeki fotoğrafları Kyle Landry'ye gösteriyoruz. İlk fotoğrafa bakıp başıyla onaylıyor, ardından ikincisine bakıyor ve onu da onaylıyor. "Kesinlikle bu adamlar. Hep beraber gezerler."

Bu da demek oluyor ki bu gece de yani olayın gerçekleştiği anda da beraberdiler. Biz ona fotoğrafları gösterirken dört polis memuru çöp kutularının arasını araştırıyor. Berbat bir iş bu, zamanında ben de aynısını yapmıştım ve eğer yapmaya devam etmek zorunda kalsaydım herhalde erken emeklilik isterdim. İnsanlar kanlı bezlerinden tutun da ölü farelere hatta bazen ölü kedi ve köpeklere kadar her şeyi çöpe atarlar. Hatta bazen daha da kötülerini...

Hutton nihayet arabanın kapısını açıyor. Bagajda bir cesetle karşılaşılıp karşılaşılmayacağına dair polislerin bahse girdiği böylesi durumlara daha önce de şahit olmuştum; bu nedenle ilk oraya bakıyoruz. Bagajın içinde sadece birkaç plastik torba, bir çekme halatı ve bir akü takviye kablosu buluyoruz. Ön taraf ve koltukların altı meşrubat şişeleri ve hazır gıda ambalajları gibi önemsiz şeylerle dolu. Torpido gözü için de aynı durum geçerli. Collard kardeşlerin bu gece bir bardan çıkıp gelmeyeceklerini varsaydığımız için araba daha önce Dwight Smith'in de aracını inceleyen memurlara teslim etmek üzere polis merkezine götürülecek.

"Burada vakit kaybediyoruz," diyor Kent.

"Yapmamız gerekeni yapıyoruz," diyorum ona.

"Gidip evlerini kontrol edin," diyor Hutton, arama emrini Kent'e uzatırken. "Ne bulabileceğinize bir bakın bakalım."

"İlk başta gidip Peter Crowley'yle konuşsak mı ne dersin?" diye soruyorum.

Hutton, söylediğimi düşünürken ilk başta başını onaylar gibi sallıyor ama ardından olumsuz anlamda iki yana sallıyor ve "Hayır," diyor. "Bu adamların neden kaçırıldıklarını henüz bilmiyoruz, ayrıca Peter Crowley'yle ile bir ilgisi varsa bile onun bu işin içinde olup olmadığını bilmiyoruz. Önce Collard'ların evine gidin. Kimbilir belki de evlerinde televizyonun karşısında oturuyorlardır."

"Hangi tür adamlar uyuşturucu zulalarını geride bırakırlar, biliyorsun değil mi?" diye soruyor Kent bana, Hutton'ın bizi duyamayacağı bir mesafede.

"Ölü adamlar," diye yanıtlıyorum onu.

Başıyla onaylıyor. "O halde onları evlerinde televizyonun karşısında otururken bulma şansımız nedir sence?"

"Sıfır," diyorum.

Arabamıza varıyoruz. İkimiz de yanında dikiliyoruz ama arabaya binmiyor, konuşmaya devam ediyoruz.

"Sence bunda bir kasıt mı var?" diye soruyor Kent.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hutton, Peter Crowley'yle konuşmak yerine bizi Colllard kardeşlerin evine yolluyor. Sence bizden bunu istemesinin sebebi, Peter'ın herhangi bir şeye kalkışmış olması ihtimaline karşı başladığı şeyi bitirmesine yardımcı olmaya çalışmak mı, ne dersin?"

"Bu şekilde düşünmemiştim," diye yanıtlıyorum.

"Ben hep bu şekilde düşünüyorum," diyor ve kapısını açıyor. "Haydi, gidip şu lanet olası heriflerin kıçlarını kurtarmaya çalışalım."

24. BÖLÜM

Schroder'in önünde iki seçenek var; bir silah ya da buradan çıkmanın bir yolunu bulmak zorunda. Dışarı çıkmayı başarabilirse çalıların ve ağaçlık alanların içinden yürüyüp anayola ulaşmaya çalışabilir ama Peter Crowley'yi sırtında taşıması gerektiği düşünülürse bu da çok parlak bir seçenek sayılmaz; kaldı ki bu, arabasını da burada bırakması anlamına gelir. Böylece belki Bevin ve arkadaşları arabanın kime ait olduğunu çözebilirler ya da işin içinden çıkamazlar ve polisi ararlar, onlar da sorunun yanıtını kolaylıkla bulur. Bu adamlar kaçırılıp buraya getirildi. Polisi ararlarsa, herkes onlara kahraman gözüyle bile bakabilir.

Bu da tek bir seçeneği olduğu anlamına geliyor.

Arkadaşları buraya gelmeden Bevin ve Taylor'ı öldürmenin bir yolunu bulmak zorunda. Taylor'ın şu anda kırık bir kolu ve büyük ihtimalle şiddetle ağrıyan bir başı var. Kardeşi Bevin'in de aynı şekilde başının ağrıdan çatlıyor olması lazım. Schroder onları alt edebileceğini düşünüyor. Dışarı çıkabilse Taylor'ın onun karşısında pek bir şansı olabileceğini sanmıyor. Keza Bevin'in de.

Ama bunun için önce dışarı çıkmayı başarması gerek.

Doktorunun ona daha önce söylediklerini hatırlıyor. Araba kazası yapmaması lazım. Bir kavgaya karışmaması lazım. Alacağı tek bir darbeyle bile kafasındaki kurşun, işini bitirebilir. Öyle şiddetli bir darbe olmasına da gerek yok. Üst kata çıkarken merdivenlerin yarısında tökezleyip düşüyor. Belki de işi böyle bitecek; merdivenlerden düşüp kafasını çarpacak ve başındaki kurşun da *buraya kadar* diyecek. Odaların kapılarını açıp telefonunun ışığıyla içlerini araştırıyor ama şilteler, yataklar ve toz katmanları

dışında hiçbir şeye rastlayamıyor. Arabasını ve Collard kardeşleri görebileceği pencerelerden birinin yanına yaklaşıyor.

Acaba Tate'i mi arasa?

Ona ne söyleyecek peki? *Buraya gel çünkü başımı bir belaya soktum* mu diyecek? Tate'in peşine diğer polisleri de takmadan buraya gelmesine imkân yok, bunu biliyor. Hapse girecek ki aslında bunu çok takmıyor. Belki de bu dünyada yaşayacağı birkaç günü veya birkaç haftası kalmıştır, kim bilir? Evet, hapse girmeyi çok fazla umursamıyor ama bir şeyler hissetmek konusunda epeydir iyice duygusuzlaşmış olsa bile karısının ve çocuklarının gözünde Koma Polisi statüsünden Katil Polis statüsüne geçiş yapacağı fikrini dayanılmaz buluyor.

Koridor boyunca yürüyor. Döşeme tahtaları ayaklarının altında gıcırdıyor. Bir odadan içeri giriyor, şilteyi alıp cama fırlatıyor. Kırılan camın sesi, kırlık açık alanda yankılanıp adeta büyüyor. Pencerede kalan camları iyice temizlemek için şilteyi ileri geri itiyor. Şilte, kırık cam parçaları tarafından kesilip yırtılsa da iş görüyor. Ardından uzanıyor ve dışarıdaki demir çubukları tutuyor. Onları itiyor, çekiyor ama hiçbir hareket yok. Kardeşlerden biri el fenerini ona doğru tutunca hemen başını eğiyor.

Merdivenlere ve ayaklarının altında gıcırdayan döşeme tahtalarına geri dönüyor. Aynı basamakta yine tökezler gibi oluyor. Dışarıdaki manzara hâlâ aynı; iki kardeş, destek kuvvet olarak arkadaşlarını bekliyor.

Arka kapı! Eğer menteşeleri kırabilirse ya da kapıyı yeteri kadar zorlayabilirse belki bir sonuç elde edebilir. Beş saniyelik bir denemeden sonra bunun imkânsız olduğunu anlasa da zorlamaya devam ediyor. Faydası yok. Bu binaya girmenin veya buradan çıkmanın tek yolu, ön kapıyı kullanmak. Elbette öyle olacak çünkü burası akıl hastalarını içeride tutmak için tasarlanmış bir bina.

Yaklaşık bir dakika sonra beyaz bir sedan evin önüne geliyor, Schroder'in arabasının yanına park ediyor. Bir seksen boylarında bir adam şoför koltuğundan, hemen hemen aynı irilikte başka

bir adam da yolcu koltuğundan dışarı çıkıyor. Her ikisinin de elinde birer tabanca var.

Ardından, içlerinden biri arka kapıyı açınca Buzzkill adını verdikleri köpek, yere sıçrıyor ve kısa kuyruğunu heyecanla sallamaya başlıyor.

25. BÖLÜM

Birkaç polis memuru, Collard'ların evine kadar bize eşlik ediyor. Yolda Hutton'ın bize verdiği dosyayı okuyorum; Bevin ve Taylor'ın dokuz sene önce yaptıklarını öğreniyorum.

İfadesine göre Bevin Collard, bir gün arabasıyla işe giderken başka bir araba direksiyonu kırıp önüne geçmiş. Söz konusu araba, Peter Crowley'ye aitmiş. Bevin, ifadesine göre, şaşkınlıkla Peter'a korna çalmış, Peter da buna karşılık arabasının camını indirip ona ortaparmak işareti yaptıktan sonra *mankafa* diye seslenmiş. Bu duyduğu söz karşısında kendisini hakarete uğramış hisseden Bevin ise Peter'a bir ders vermeyi kafasına koymuş ve onu evine kadar takip etmiş. Ardından bir sonraki sabah kardeşi Taylor'la beraber Peter'ın evine gitmiş ama adam evde değilmiş; cumartesi olduğu için kriket oynamaya gitmiş. Onlar da Peter'a bir daha başkalarının önüne direksiyon kırmamasını öğretmenin en iyi yolunun karısıyla "sevişmek" olduğuna karar vermişler. Söylediklerine göre durum buymuş. Her ikisi de onunla beraber olmuşlar. Hem bunda ne varmış ki? Zaten karısı da gerçekten sağlam parçaymış.

Olayı anlatış şekilleri midemi bulandırıyor. Dosyadakileri Rebecca'ya zorlukla okuyorum ki o da aynı zorlukla dinliyor. Rebecca beni dinlerken yavaşça vites küçültüyor, çok fazla değil, oraya varmamızı bir parça geciktirmeye yetecek kadar.

"Bunlar hayvan," diyor sonra.

"Biliyorum. Ama..." diye yanıtlıyorum ama başka bir şey söyleyemiyorum. Omuz silkiyorum, bir şekilde sözlerle anlatamadığımı bu hareketimle anlatıyorum. Ne söylenebilir ki zaten? "Bu

adamların da hakları var" mı demeliyim? Bizim işimiz, onların başına neyin geldiğini çözmeyi ve onları korumayı gerektiriyor.

"Anlıyorum," diyor Rebecca, söyleyemediğim şeyleri duymuşçasına. "Kadınla geçirdikleri süre tam olarak on iki dakika, inanabiliyor musun? Evde geçirdikleri toplam on altı dakikada kafasını kazıyıp kollarını kırmışlar, sonra da tecavüz etmişler ve kullanıp bir kenara attıkları bir çöpmüş gibi onu öylece koridorda bırakmışlar. Kadıncağız yardım için kimseye telefon bile edememiş."

"Biliyorum," diye yanıtlıyorum ve artık düğümün çözüldüğünü hissedebiliyorum. Polis olmanın laneti budur işte; o kadar çok iğrenç olay duymuşsunuzdur ki kurbanın yakarışlarından tutun da saldırganların pis surat ifadelerine kadar her şeyin nasıl gerçekleştiğini artık en ince detayına kadar tahmin edebilirsiniz.

"Hepsi de kızının gözleri önünde gerçekleşmiş."

"Biliyorum," diyorum yine ve böyle bir olayın ailemin başına geldiğine şahit olsaydım ne yapardım, diye düşünüyorum; kişi, neleri yapmaya muktedir olup olamayacağını her zaman bilemiyor. Ancak Peter olaya şahit olmuş değil. Kızı, yaklaşık on beş dakika kadar annesinin yanında ağladıktan sonra yardım için komşuya gitmiş.

Dosyanın geri kalanı da çok iç açıcı değil ama yine de okuyorum ve okudukça da sinirlendiğimi fark ediyorum. Mahkeme esnasında bu duruma Peter'ın yaptıklarının sebep olduğunu söyleyerek kendilerini savunmuşlar. Jüri elbette buna prim vermemiş. Ayrıca olayın geçtiği kavşakta yer alan kırmızı ışık kamerası kayıtlarına bakılınca Bevin'in cep telefonuyla konuşurken kırmızı ışıkta geçtiğini, fren yapıp kornaya asılan kişinin aslında Peter olduğunu ve penceresini indirip parmak işareti yapan kişinin de Bevin olduğunu görmüşler.

"Sana bir şey sorayım," diyor Kent. Bana bakmıyor, gözleri yolda. Bir parmağını yüzünde, yara izinde gezdiriyor ki bu hareketi bile bir şeyler anlatıyor. Sanırım zihnine karanlık düşünceler hücum ettiğinde bu hareketi daha çok yapıyor. Poker masasında

çok iyi bir kurban olacağını düşünüyorum. "Bu durumdan çıkan sonuç nedir?" diye soruyor sonunda.

Aynı fikirde miyiz?

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şu: Bir hafta sonrasında olduğumuzu hayal et; dava kapanmış, biz elimizden geleni yapmış ve neler olduğunu ortaya çıkarmışız. Nasıl bir sonuç olmasını umardın?"

"Doğru olanı yapmış olduğumuzu umardım," diye yanıtlıyorum.

"Demek istediğim bu değil ve sen de bunu çok iyi biliyorsun."

"Gerçekten de bunu umardım. Neden ki? Sen ne umardın?"

"Tıpkı Smith gibi bu adamların da kendilerini öldürmüş olmalarını umardım."

"Smith kendini öldürmedi. Bunu biliyoruz."

"Oğlanların o sokakta Collard'ı arabanın bagajına tıkarken gördükleri iki adam, işte onlar, Kelly Summers'ın iyilik melekleri. Dün gece Dwight Smith'i alıp götürenler de onlardı ve bu gece Collard kardeşlerin ortadan kaybolmasının sebebi de onlar. Summers'ın bu işle bir alakası yok ve büyük ihtimalle Peter Crowley için de aynı şey geçerli. Peter'ın, Smith'i takip etmesi için bir gerekçesi yok, aynı şekilde Summers'ın da bir sokakta Peter'ın yardımına koştuğunu sanmıyorum. Bu, başkasının hatta başkalarının işi olmalı."

"İyilik meleği demek, öyle mi?"

"Ve onun iyilik meleği arkadaşı," diye yanıtlıyor, ardından gülüyor ve ben de onunla beraber gülüyorum.

"Bu adamları bulduğumuzda onlara böyle hitap etmeyi unutma," diye ekliyorum.

Gülmeye devam ediyor. Onu tekrar gülerken görmek güzel hissettiriyor. "Çocukken peri masallarına inanarak büyüdüm," diyor. "Belki de onlara tekrar inanmanın zamanı gelmiştir."

Eve varıyoruz. Sokak lambalarının yarıya yakını çalışmadığı için tüm evler nispeten daha az siyah bir fonun içinde küçük kara delikler gibi görünüyor. Collard'ların evi de aynı şekilde karan-

lıkta. Evin dışına park ediyoruz, devriye arabası da arkamızda duruyor. Dördümüz, eve giden küçük yoldan yürüyoruz. Ben ve Kent silahsızız ancak yanımızdaki iki memurun tabancaları var. Burada herhangi bir tehdit unsuru göze çarpmıyor. Ev büyük ihtimalle boş ama yine de tetikteyiz, Collard'ların sattıkları uyuşturucular sonuçta bir yerde üretiliyor ve o yerin de burası olması kuvvetle muhtemel. Hiç kimsenin cevap vermeyeceğini öngörerek ön kapıyı çalıyorum. Gerçekten de cevap veren olmuyor.

İçeri kolayca giriyoruz çünkü diğer iki memur beraberlerinde yaklaşık elli santim uzunluğunda çelik bir koçbaşı getirmişler, bu alet sayesinde kapı kilidine birkaç tonluk kinetik enerji uygulamak mümkün oluyor. Kilit hasar görmüyor ama kapı, sokağın sessizliğinde patlayan bir tabancanın gürültüsüne benzer şekilde çatırdayarak kırılıyor ve kıymıklar halinde etrafa dağılıyor; kapıdan geriye kalanlar da keskin ve parçalanmış halde kasadan sarkıyor.

Yatak odalarından koşarak gelen kimse yok. İki polis memuru önümüzden ilerleyip ışıkları açıyor ve silahlarını doğrultmuş bir halde odaları arıyorlar. Yaklaşık bir dakika sonra evin boş olduğuna kanaat getiriyoruz.

Dörde ayrılıyoruz. Kent salonu araştırıyor, memurlardan biri garaja bakmaya giderken diğeri birisinin gelme ihtimaline karşı ön kapıda nöbet tutuyor. Ben de yatak odalarına bakıyorum. Ev son derece kişiliksiz görünüyor. Duvarlarda tek bir fotoğrafa veya tabloya rastlanmıyor. Evde tek bir bitki bile yok. Farklılığını ortaya koyan bir mobilya veya eşya yok. İçinde bulunduğum yatak odasının kime ait olduğunu bile tahmin edemiyorum. Duvara bir televizyon monte edilmiş, onun altındaysa bir oyun konsolunun bulunduğu birkaç çekmece var, üzerinde bir çift uzaktan kumanda aleti göze çarpıyor. Yatak dağınık durumda, üzerindeki örtülerin iyi bir yıkamaya ihtiyacı var gibi görünüyor; onlara dokunmanın düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Ellerime bir çift lateks eldiven geçiriyorum. Yatağın altını kontrol ediyorum. Eski bir çift spor ayakkabısıyla beraber bir sürü çıplak kadın dergisi var. Gardırobu

açıp kıyafetleri kontrol ediyorum. Arkasında gizli bir kapak var mı diye döşemeye bakınıyorum; uyuşturucu satıcılarının en sevdiği saklama yöntemlerinden biridir bu ama herhangi bir şeye rastlamıyorum. Bunların hiçbirini isteyerek yapmıyorum. Dürüst olmak gerekirse burada bulabileceğimiz tek şey sadece uyuşturucu olabilir. Yorgunum ve evimde karımın yanında olmak istiyorum. Kent, bulunduğum odanın önünden geçip bir başka odaya giriyor.

Çekmeceleri aramaya başlıyorum. Çoraplar, iç çamaşırları, tişörtler. Hepsini çıkarıp yatağın üstüne atıyorum. Bir sonraki çekmece de aynı şeylerle dolu. Birkaç tane kot pantolon, şort ve atlet var burada da. Ardından içi gazete kupürleriyle dolu kalınca bir dosya buluyorum.

"Bir şey buldum," diyor Kent, koridorun karşı tarafındaki odadan seslenerek. Hâlâ yatak odasının kime ait olduğunu çözebilmiş değilim. Dosyayı da beraberimde götürüyorum. "Şuna bir baksana," diyor Kent.

Önünde durduğu dolaptan bir adım geri çekiliyor. Döşeme tahtaları yerinden oynatılmış. "Bulduğumda böyleydi," diyor. "Altında hiçbir şey yok ama uyuşturucu çantasını sakladıkları yer burası olsa gerek."

"Suçluların döşeme tahtalarına olan bu düşkünlüğünü bir anlayabilsem," diyorum.

"Eh, ya döşemede ya da tavanda saklarlar mallarını. Tavanı da kontrol etmek ister misin?" diye soruyor Kent.

"Orada bulacağımız yine uyuşturucudan başka bir şey olamaz. Sen de şuna bir bak," dedikten sonra yanına gidiyorum ve elimdeki dosyanın sayfalarını karıştırmaya başlıyorum. Özenle kesilmiş kupürlerin hepsi de Linda Crowley hakkındaki yazılar.

"Epey ciddi bir koleksiyon," diyor Kent.

Karıştırmaya devam ederken sayfaların arasından küçük, plastik bir poşet kayıp yere düşüyor. Kent eğilip yerden alıyor.

"Bu bir yüzük," diyor, ışığa doğru tutarak. Poşeti evirip çeviriyor, içine bakıyor. "Herhangi bir yazı yok," diyor.

"Buna ne dersin?" diyorum, elimde bir başka makaleyi tutarak. Ama bunun tarihi daha yeni. Haber, üç ay önce bir parkta iki adam tarafından saldırıya uğrayan bir kadına dair. Adamlar tarafından çalılıkların içine sürüklenip üstündekiler çıkarılmış ancak köpeğini yürüyüşe çıkaran bir adam sesleri duyunca olaya müdahil olmuş ve köpek adamları kovalamış. Saldırıyla ilgili birkaç haber kupürü var. Bölgedeki insanlara dikkatli olmaları ve şüpheli birilerini görmeleri durumunda polise haber vermeleri tembih edilmiş ama yakalanan hiç kimse olmamış.

Birbirimize bir şey söylemiyoruz ama buna gerek de yok zaten. Kesilmiş kupürler her şeyi anlatıyor. Ardından bir başka haber daha... Fakat bu defa köpeğini gezdiren bir adam yok. Kadının biri, süpermarketin otoparkında zorla bir arabaya bindirilip yaklaşık bir buçuk kilometre uzağa götürüldükten sonra tecavüze uğramış ve çalıların arasında öylece bırakılmış. Adamların yüzlerinde maske varmış. Kadın, polisi aramak yerine süpermarkete geri dönüp arabasına binmiş ve evine gitmiş. Uzun, sıcak bir duş almış. Ardından bir kez daha duş almış. Yatağa girmeden önce üçüncü kez duş almış. Evinden çıkmaksızın, işe gitmeden ve arkadaşlarının aramalarına cevap vermeden öylece bir hafta geçirdikten sonra insanlar ne olduğunu kontrol etmek için evine gelmişler. Kadın, onlara neler olduğunu anlatmış. Polisi ancak o zaman aramışlar. Ve tabii epey vakit geçtiği için DNA bilgisi çıkarabilecekleri hiçbir saç teli veya buna benzer bir şey bulamamışlar, dolayısıyla hiç kimseyi de suçlayamamışlar.

"Collard kardeşler epey meşgullermiş anlaşılan," diyor Kent.

Daha başka neler bulacağımdan çekinerek kupürleri karıştırmaya devam ediyorum. Süpermarketteki saldırı, parkta gerçekleşen başarısız tecavüz girişiminden bir hafta sonra gerçekleşmiş. Bunun dışında başka bir saldırı bilgisine rastlayamıyorum.

"Bir planım var," diyor Kent ve diğer polis memurlarının bizi duyup duymadıklarını kontrol etmek için etrafına bakınıyor.

"Dinliyorum."

"Seni eve bırakayım. Epey geç oldu. Ardından ben de eve gidip biraz dinleneyim ve sabah sekizde seni alayım, beraber gidip Peter Crowley'yle konuşalım."

"Collard kardeşlere ne olacak peki?"

"Canları cehenneme! Bunların hiçbirinin zaten onları bulmamıza bir faydası olmayacak ve olsa bile bunu istediğimden emin değilim. Şimdi değil. Belki yarın ama şimdi değil."

"İyi bir plana benziyor," diye yanıtlıyorum.

"Bir ama var sanırım," diyor.

"İlla bir *ama* mı olması lazım?" diye soruyorum.

"Sen söz konusu olduğunda her zaman bir *ama* vardır," diye yanıtlıyor.

"Ama bunu yapamayız," diye devam ediyorum. "Kafamıza yatmasa bile işimizi yapmalıyız." Ağzımdan çıkan sözleri duyuyorum ama sanki nereden geldiklerini bilmiyorum fakat Bridget'in bana kısa bir süre önce söylediklerini hatırlıyorum. *Sen iyi bir adamsın. Doğru olduğuna inandığın şeyi yaptın.* Bridget için daha iyi bir insan olmam gerektiğini düşünüyorum. Emily'yi kaybettiğimde ve karımı da kaybettiğimi sandığım günlerde iyi bir adam olmam gerektiğini düşünmüyordum. Hiç kimseye cevap vermek zorunda değildim. Hayal kırıklığına uğratabileceğim kimse yoktu. "Soruşturduğumuz kişilerden daha iyi insanlar olmalıyız," diyorum.

Kent, yüzüğe bakıyor. "Bu insanlar senin ailene zarar vermiş olsalardı, ne yapardın?" diye bana soruyor.

"İşimi yapardım," diye yanıtlıyorum onu. "Sonuçları ne olursa olsun, ikimizin yapması gereken de bu zaten. Haydi, gidip Peter Crowley'yi uyandıralım."

"Peki ya evde değilse?"

"Öyle olduğunu ümit edelim," diyorum çünkü evde değilse bu, büyük ihtimalle o sokaktaki iki adamdan biri yani iyilik meleklerinden biri olduğu anlamına gelir.

26. BÖLÜM

Bir ışık hüzmesi odanın içini dolduruyor. Birisi, "Yakala onları!" diye bağırıyor ve rottweiler cinsi köpek, hızla ileri atılarak ona doğru koşmaya başlıyor. Normal bir köpekten çok daha hızlı koşuyor ve iri cüssesiyle yukarı sıçrıyor, pençelerini pencerenin demir ızgaralarından içeri sokmaya çalışırken cama darbeler indiriyor. Sonra birdenbire dönüyor ve sol tarafına doğru koşup bir şey yakalıyor. Daha önce evin içinde gördüğü sıçan olmalı bu ya da başka bir tanesi. Köpek, pençeleriyle üstüne bastırarak sıçanı tutup parçalarken kafasını da sağa sola sallıyor.

"Sıradaki sensin!" diye bağırıyor içlerinden biri.

Schroder, bodrum kata açılan kapıya doğru koşturuyor ama sonra duruyor. Burası bir çıkmaz sokağa benziyor; Peter'a bu şekilde yardım etmesi mümkün değil. Bir şekilde kendilerini aşağıdaki odanın içine kilitlemeyi başarsalar bile sonra ne olacak? Bina alevler içinde yanarken orada öylece oturup yanmayı mı bekleyecekler? Bodrum kata inen kapıyı kapatıyor, böylelikle köpek içeri daldığında en azından Peter'a saldırmasını engellemiş olacak. Birileri ön kapıyı zorluyor. Asma kilit ve zincir şimdilik onları dışarıda tutuyor. Yeni gelenlerin arabalarında her zaman bir levye bulundurmaktan hoşlandıkları anlaşılıyor.

Üst kata çıkmaya karar veriyor, en azından ölümünü ve öncesinde çekeceği ızdırabı geciktirmesi için doğrusunun bu olduğunu düşünüyor. Üst kata çıkan merdivenlerde aynı lanet olası basamakta yine tökezliyor, düşüşünü engellemek için ellerini uzatırken cep telefonu parmaklarının arasından kayıp aşağı düşüyor, sertçe yere çarpan telefonun ışığı kapanıyor. Dışarıdaki arabanın far ışıkları

ise hâlâ içeriye doluyor. Kapının önünden bağrışma sesleri geliyor, birisi çenesini kapaması için köpeğe sesleniyor. Telefonu, hayatla arasındaki tek bağ. Tekrar aşağı iniyor, telefonunu alıp cebine atıyor ve merdivenlerden yukarı çıkarken yarı yolda, kırık basamağın olduğu yerde duruyor.

Elinde hiçbir şey olmamasındansa kırık bir merdiven tahtasının işe yarayabileceğini düşünüyor.

Parmaklarını tahtaların arasındaki boşluğa kenetleyip kaslarını geriyor ve kendine doğru çekiyor. Merdiven tahtası, o kadar kolayca yerinden çıkıyor ki Schroder aşağı yuvarlanmamak için kendini zor tutuyor. Cebinden telefonunu çıkarıyor ve hasar görmediğini umarak açma düğmesine basıyor. Açılış ekranının belirmesiyle rahatlıyor. Elindeki döşeme tahtasına bakıyor. Yirmi beş santim genişliğinde, altmış santim uzunluğunda bir tahta parçası bu ve uçlarından da parmak uzunluğunda çiviler dışarı sarkıyor.

Koridorun ucuna doğru koşuyor. Döşeme tahtasıyla camı kırdıktan sonra pencere demirlerini kavrayıp yerinden kıpırdatmaya çalışıyor ama hiçbir hareket yok, tıpkı aşağıdaki pencereler gibi üst kattakiler de epey sağlam. Burasının yaklaşık on senedir hiç kullanılmadığını, bu süre içinde de hiç bakım yapılmadığını hatta bina işler durumdayken bile çok fazla tadilata girmediğini düşünüyor. Böylelikle pencere demirlerinden en azından birinin, ne kadar sağlam sabitlenmiş olsa da –içine yerleştirildiği ahşap zamanla çürüyeceği veya yumuşayacağı için– yerinden çıkarılabileceğini ümit ediyor. Gölgelerin daha fazla küflenmeye neden olacağı güney cephesine ilerlemesi gerektiğini, oradaki pencere tahtalarından birinin yıllar içinde çok fazla su emmekten çürümeye yüz tutmuş olabileceğini düşünüyor.

Güney tarafındaki odalardan birinden içeri giriyor. Camı kırıyor. Sarmaşıklar, pencere demirlerinin etrafını sarmış durumda. Demir çubukları itmeye kalktığında durumun öncekilerle aynı olduğunu görüyor. Yan odadaki camı kırıyor. Ancak bu defa ellerini pencere demirlerine koyduğunda aşağıdan gelen bir silah

sesiyle beraber merminin yüzünün yakınından ıslık sesi çıkararak geçtiğini ve tavana saplandığını duyuyor.

Alt kattan parçalanan tahta sesleriyle birlikte tekrar bir silah sesi duyuyor. Giriş kapılarının kırılıp açıldığını anlıyor. Tate'in numarasını tuşluyor. Alt kattaki köpeğin havlama sesini ve sonra da merdivenlerden yukarı doğru hızla tırmanırken pençelerinin ahşap zeminde çıkardığı sesi duyuyor. Hangisinin daha kötü olacağını kestiremeden, köpeğin ilk başta boğazına mı yoksa testislerine mi saldıracağını düşünüyor.

Ara tuşuna basıyor.

Köpek onu parçalarken Tate onu duyacak. Sadece bunu kimlerin yaptığını duyacak kadar hatta kalması lazım ve eğer biraz daha zamanı olursa ondan son bir iyilik isteyecek: onun adına bu adamların hesabını görmesini... Quentin James'e yaptığı şeyi bu adamlara da yapmasını isteyecek. Tate'in buna razı olup olmayacağını bilmiyor. Eski Tate bunu itirazsız yapardı. Ama Yeni Tate, tıpkı pencere ahşaplarının olmasını ümit ettiği gibi yorgun ve zayıf.

Fakat bir sorun var: Telefon arama yapmıyor. Sinyal çubuklarının olması gereken yerde kırmızı bir X işareti var. Telefon yere düştüğünde hasar görmüş olmalı. Köpeğin üst kata varmak üzere olduğunu duyabiliyor. Telefonu tekrar cebine koyuyor ve elindeki döşeme tahtasını sıkıca kavrıyor. En azından odanın kapısını kapatıp kendine birkaç saniye kazandırabilir ve eğer şanslıysa Buzzkill onu öldürmeden, dört adamdan biri silahla işini bitirebilir. Kapıyı kapatmak için itiyor ama tam kapatamadan Buzzkill'in burnu ve ön pençeleri kapı aralığında beliriyor. Köpek çok güçlü, fazlasıyla güçlü.

Schroder en azından hayvanı yaralayabileceği umuduyla kapıyı tekmeliyor ama hayvan en ufak bir incinme belirtisi göstermiyor hatta havlayıp kapıyı zorladıkça Buzzkill'in gururu ve kızgınlığı onu daha da vahşi hale getiriyor. Schroder bu savaşı kaybetmek üzere olduğunu biliyor. Bir adım geri sıçrıyor ve elindeki döşeme

tahtasını daha sıkı kavrıyor. Gözleri, etrafını saran karanlığa az da olsa alışmış durumda.

Kapı sertçe açılıyor. Buzzkill bir saniyeliğine duraklıyor ki bu süre onun bir yandan havlarken bir yandan da hangi açıdan saldıracağına karar vermesine yetiyor. Ardından önden saldırmaya karar verdiği belli bir şekilde harekete geçiyor. Sivri dişlerle dolu ağzını, Schroder'in boğazına geçirmek için ileriye doğru atılıyor.

27. BÖLÜM

Peter Crowley'nin evine vardığımızda saatler sabahın üçünü gösteriyor. Ona getirdiğimiz haberleri duyunca gecenin bu saatinde uyandırılmayı pek dert edineceğini sanmıyorum ama eğer evdeyse tabii... Hutton bizi aradığında hâlâ arabanın içindeyiz. Ara sokaktaki çöp kutularından birinin içinde iki tane cep telefonu bulunmuş.

"Telefonların üstü silinmiş," diye açıklıyor Hutton, "dolayısıyla parmak izine rastlayamadık. Ama kayıtlı kişi sayısı çok. Epey mesaj da var, bunların şifreli bir iletişim olduğunu düşünüyoruz çünkü kitaplara, tişörtlere ve DVD'lere dair çok sayıda mesajlaşma var. Ayrıca bazı lokasyonlar da söz konusu ama biz bir anlam veremedik, en azından şimdilik. Bizi diğer uyuşturucu satıcılarına götürecek olan bir şey bulabilecek miyiz emin değilim ama ümitliyim," diyor. Ardından telefonu kapatıyoruz.

Crowley'nin evinin verandasındaki ışık açık. Zile basıyorum. Bir adım geri çekiliyorum, otuz saniye kadar bekleyip tekrar zile basıyorum.

"Geliyorum," diye sesleniyor bir kadın. Koridorun ışığının yandığını görüyoruz. Kapının buzlu camının arkasından birisinin yaklaştığını seçebiliyoruz. "Dışarı çıktığında şu anahtarlarını yanına almanı sana kaç kere..." diye söylenerek kapıyı açan kadın birden duraklıyor. Kent'i ve beni görüyor. Daha ona polis olduğumuzu bile söylemedik ama kafasından, hepsi de kötü olmak üzere, bir düzine senaryonun geçtiğini biliyoruz.

"Aman Tanrım!" diyor ve titreyen ellerini yüzüne götürüyor. Bir adım geri çekiliyor, sonra bir adım daha ve dizleri boşalıyor. Kadın sendeleyerek yere düşüyor.

"Korkacak bir şey yok," diyor Kent kadına ve bir adım öne çıkıyor.

"O... o öldü mü?" diye soruyor kadın.

O?

İkimiz de başımızı hayır anlamında sallıyoruz. "Hayır," diyor Kent ardından. "Buradayız çünkü Peter'la konuşmamız lazım."

"Yani... yani... Monica iyi mi? Eve gelmeyince ben de düşünmüştüm ki..."

Monica? "O" dediği kişi. Kızı olmalı. Koridordaki kapılardan biri açılıyor ve bir genç kız dışarı çıkıyor. Üstünde kurukafa resmi olan bir tişört giyiyor. Kurukafa bir tuhaf görünüyor, sebebini biraz sonra anlıyorum; kurukafanın aynı zamanda kemikten kulakları ve kulaklarında da küpeleri var. "Neler oluyor?" diye soruyor kız. Üvey annesi olduğunu tahmin ettiğim kadına doğru yaklaşıp ayağa kalkmasına yardım ediyor.

"Evdesin," diyor kadın. "Ben de sanmıştım ki... Bir dakika... En son kanepede uyuyakalmıştım... Peter nerede?" diye soruyor. "Eve geldiğinde beni neden uyandırmadı?"

"Peter evde mi?" diye soruyorum.

"Tabii ki evde. Monica, git babanı çağır," diyor kadın ve Monica ortadan kayboluyor. "Neden onunla konuşmanız lazım?"

"Soruşturmakta olduğumuz bir davaya yardımcı olabileceğini..."

"Yatağında değil!" diye Monica'nın yatak odasından seslendiğini duyuyoruz.

Kadın endişelenmiş görünüyor. "Şimdiye kadar çoktan dönmüş olması gerekirdi."

"Nereden dönmüş olması gerekirdi?" diye soruyor Kent.

Kadın, pijamalarını düzeltiyor. "Bu öğleden sonra dışarı çıktı. İşle ilgili acil bir durum olduğunu bildiren bir not bırakmış. Tele-

fonla aramışlar. Buraya... Buraya gelmenizin sebebi onun başına kötü bir şeyler geldiğini haber vermek için değildir umarım."

"Hayır," diye yanıtlıyor Kent.

Kapıya doğru bir adım daha yaklaşıyorum. "İçeri girip oturalım ve size neden burada olduğumuzu açıklayalım."

"Bu bence de iyi bir fikir," diyor kadın.

Kadın önümüzden ilerleyip yolu gösterirken Monica da kapıyı kapatıp peşimizden geliyor. Kadın, isminin Charlotte olduğunu ve Peter'ın karısı olduğunu söyleyerek kendini tanıtıyor. Kız da Peter'ın kızı. Evde ayrıca bir oğlan çocuğu da olduğunu öğreniyoruz ama çıkardığımız gürültüler onun uykusunu bölmüyor anlaşılan.

Bir cinayet soruşturmasında görevli olduğumuzu ve Peter'ın da bu konuda bazı bilgilere sahip olabileceğini umduğumuzu anlatıyoruz. Charlotte, söylediklerimiz imkânsız şeylermiş gibi kafasını sallıyor.

"İş için ne zaman evden ayrıldı?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum. Notta belirtmemiş. Zaten notu bıraktığında evde kimse yoktu."

"Ben evden ayrılırken buradaydı ama," diye söze giriyor Monica. "Öğleden sonra iki veya üç civarıydı. Günün geri kalanını dışarıda geçirdim, bir saat önce de eve geldim."

"Yine içiyordun, değil mi?" diye çıkışıyor Charlotte. "Sana kaç kere alkol almaman gerektiğini..."

"İçmiyordum!"

"İçmiyor muydun? O halde ne yapıyordun? Öylesine takılıyor muydunuz? Yoksa bir şeyler mi tüttürüyordunuz?"

"Öyle bir şey değil."

"Peki, Peter şu anda nerede?" diye araya giriyorum. "Nerede çalışıyor?"

Monica omuz silkiyor, kollarını göğsünde birleştirip üvey annesine bakıyor. "Her zaman en kötüsünü düşünürsün," diyor ardından.

Charlotte kızın söylediğini duymazdan geliyor. "Telefonla gelen işlere gider genelde. Tesisatçıdır ama minibüsü hâlâ burada olduğuna göre iş arkadaşlarından biri onu almış olmalı. Şehirdeki bir ofis kompleksinin ana hattında bir problem yaşandığını ve acil bir iş olduğunu söylemişti."

"Onu almaya gelen adamı ben gördüm," diyor Monica.

"Kim?" diye soruyor Charlotte.

"Bilmiyorum. Babamın çalıştığı herkesi tanıyamam. Kel kafalı adamın biri işte."

Kel kafalı adamın biri. Tıpkı bu gece o ara sokaktaki gibi.

"Drew olmalı herhalde," diye yanıtlıyor Charlotte.

"Peter'ın numarasını alabilir miyim?" diye soruyorum.

Bana numarasını söylerken ben de cep telefonuma kaydediyorum. Ara düğmesine basıyorum. Sekizinci kez çaldıktan sonra telesekreter çıkıyor.

"Bir problem mi var?" diye soruyor Charlotte.

Kapatıyorum. "Cevap vermiyor," diyorum.

"Bir de ben deneyeyim," dedikten sonra Charlotte odadan çıkıyor ve bizi Monica'yla baş başa bırakıyor.

"Babamla neden konuşmanız lazım? Bir şey mi yaptı?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Kent, "bize yardım edebileceğini umuyoruz sadece."

"Konu annem mi?"

Kent'le birbirimize bakıyoruz. Nasıl cevap vermemiz gerektiğinden emin değiliz ama cevapsızlığımız da aslında bir nevi cevap yerine geçiyor.

"Annemle ilgili, öyle değil mi? Çoğunu hatırlamıyorum," diyor. "Demek istediğim, neler olduğunu biliyorum. Birkaç sene öncesinde de neler olduğunu okumuştum ama hatırlamıyorum. Yardım etmeye çalışıp çalışmadığımı bile hatırlamıyorum. Tek bildiğim orada oturup olan biteni izlemek zorunda kaldığım."

"Olanlar için üzgünüm," diye dökülüyor sözler ağzımdan. Gerçekten de üzgünüm ama sözler bu durumu değiştirmez. Hiç

tanımadığınız birine, "Başınız sağ olsun!" demek kadar boş ve anlamsız.

"Anneme zarar vermiş olan adamlar, hapisten çıkabilecekler mi?"

Benim cevap vermeme gerek kalmadan Charlotte geri geliyor. "Benim aramama da cevap vermedi."

"Tamam. O halde Drew'in numarasını alabilir miyim?"

"Yolunda gitmeyen bir şeyler var, değil mi?" diye soruyor Charlotte, sesi artık epey endişeli. "Siz de zaten bu yüzden buradasınız. Peter bir şey mi yaptı?"

"Sadece onunla konuşmamız lazım, hepsi bu."

"Sabahın üçünde mi? Neden bize doğruyu söylemiyorsunuz?"

"Lütfen," diyorum kadına. "Drew'in numarasını alabilir miyim?"

"Annem hakkında," diye araya giriyor Monica.

Charlotte ona bakıyor, kaşları hafifçe çatılıyor. "Ne? Onunla ne ilgisi olabilir ki?" Ardından bize bakıyor. "Ona zarar vermiş olan adamlarla mı ilgili yoksa? Peter'a bir şey mi yaptılar?"

"Onlar hapiste," diyor Monica.

"Artık değil," diye yanıtlıyor Charlotte.

Monica'nın kafası karışmış görünüyor.

"Hapis süreleri doldu," diye devam ediyor Charlotte.

"Hayır. Bu olamaz, babam bana söylerdi."

"Senin öğrenmeni istemedik."

"Onların... Onların babama zarar vermiş olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye soruyor Monica.

"Öyle bir durum yok," diye yanıtlıyor Kent.

"O halde... Babamın mı onlara zarar verdiğini düşünüyorsunuz? Umarım durum bu şekildedir," diyor Monica. "Umarım onları öldürmüştür."

"Monica, böyle şeyler söyleme!" diye çıkışıyor Charlotte.

"Umarım öyle yapmıştır. Eğer anneme zarar vermemiş olsalardı şu anda senin söylediklerine de kulak asmak zorunda kalmayacaktım," diyor Monica.

"Monica!"

Monica ayağa kalkıyor. "Bu saçmalık!" diyor bana ve Kent'e bakarak. "Bu adamlar annemi öldürdüler ve siz de sanki kötü olan babammış gibi onun bir tehdit olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Monica!" diye bağırıyor Charlotte.

"Ne haliniz varsa görün!" diyor Monica ve odadan çıkıyor.

Charlotte kanepeye oturuyor. Suratı kıpkırmızı olmuş durumda. "Olanlar için üzgünüm. Benden nefret ediyor çünkü ben hiçbir zaman onu gerçek annesi olamayacağım," diyor. Bunları söylerken hiç üzgün görünmüyor, durumu kanıksamış olmalı. "Her şeyin bundan daha iyiye gideceğini sanmıyorum. Neyse, size Drew'in numarasını bulayım."

Telefonunu karıştırdıktan sonra numarayı yüksek sesle okurken ben de telefonuma kaydedip arıyorum.

"Bana bir dakika izin verin," diyorum, salondan koridora çıkıyor, oradan da evin dışına çıkmaya karar veriyorum. Neler duyacağıma dair içimde kuvvetli bir his var.

"Geceyarısı yahu!" diyor Drew, telefonu açar açmaz.

"Drew Fulton'la mı görüşüyorum?"

"Evet, Drew Fulton benim," diye yanıtlıyor, "ve vakit hâlâ gecenin bir yarısı!"

"Ben Müfettiş Dedektif Theodore Tate," diyorum ona.

Bir hareketlenme sesi duyuyorum, Drew'in oturur pozisyona geçtiğini anlayabiliyorum.

"Polis mi?" diye soruyor. "Bir şey mi oldu?"

"Sizi uyandırdım mı?" diye soruyorum, bir yandan da sokağın karşı tarafında arabasından çıkan bir adamı izliyorum, anahtarlarını düşürünce eğilip yerden alıyor ama sonra tekrar düşürüyor.

"Evet," diye yanıtlıyor Drew.

"Yani şu anda çalışmıyorsunuz?" diyorum.

"Konu nedir?"

"Bu gece Peter Crowley'yi gördünüz mü?" diye soruyorum. Yolun karşı tarafındaki adam, evinin kapısına doğru sendeleyerek yürümeye çalışıyor. Yürüyüş şekli benim golf oynama tarzıma benziyor; devamlı sağa sola yalpalayarak ve sürekli ağaca çarparak yürüyor. Anahtarlarını tekrar düşürüyor ve bulunduğum yerden duyabileceğim şekilde geğiriyor.

"Peter'ı mı soruyorsunuz? Anlamadım," diye yanıtlıyor Drew, sesi endişelenmiş gibi tınlıyor. "Hayır, görmedim. Hayır. Neden peki?"

"Şehir merkezinde bir ana hat problemi için size yardım etmiyor muydu?"

"Hangi ana hat probleminden bahsediyorsunuz?"

"Peter'a ulaşmaya çalışıyoruz," diye açıklıyorum, "ve karısına bıraktığı notta şehir merkezine acil bir iş için çağrıldığını yazmış."

"Bir ana hat problemi olsaydı mutlaka duyardım," diye yanıtlıyor.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bay Fulton."

"Bir dakika, Peter'ın başına bir şey mi..."

Lafını bitirmesini bekleyecek zamanım yok. Teşekkür ediyorum ve telefonu kapatıyorum.

Peter, karısına yalan söylemiş.

Bugün onunla konuşmaya gelen kel adamla Danny ve Harry ikilisinin gördüğü kel adam aynı mı, diye düşünüyorum. Sanırım öyle. O kel adamın, Peter'ın başını epey derde soktuğunu tahmin edebiliyorum. Yaklaşık dokuz sene önce başlayan ve şehir merkezindeki o ara sokakta yeni bir seyir izlemeye başlayan türden sıkıntılar. Soru şu: Peter o kel adamı önceden de tanıyor muydu? Tanıyorduysa, Kelly'yle de bir bağlantısı var mı?

28. BÖLÜM

Schroder, döşeme tahtasının ucunu köpeğin kafasına doğru tutuyor. Buzzkill tahtayı ısırıyor, sonra hemen ağzını açıp acıyla havlıyor, ardından tekrar hamle yapıyor. Tahtanın ucundaki çivili kısmı ısırmaya çalışırken kafasını kızgın bir şekilde sağa sola salladıkça kan ve salya damlaları Schroder'in üstüne yağıyor. Schroder, tahtayı elinden düşürmemek için mücadele verirken köpek de onu kırık cam parçalarının üstünden geçmeye zorlayarak pencereye doğru itiyor. Buzzkill, döşeme tahtasını itiyor, çekiyor; Schroder'in yaşama arzusuna itiraz ediyormuşçasına başını sağa sola sallayıp duruyor. Merdivenlerden ayak sesleri geliyor. Birisi küfrediyor, merdiven basamaklarından biri eksik olduğu için lanet olası bileğini kırdığını söylüyor.

Köpek, durumu anlamaya başlıyor sanki. Döşeme tahtasını bırakıp doğrudan Schroder'in boğazına saldırmaya çalışıyor. Schroder kolunun ön tarafıyla yüzünü korumaya çalışınca köpeğin dişleri kolunu yakalıyor. Schroder düşündüğü kadar acı hissetmediğini fark ediyor ama yine de bunun aşırı adrenalinden kaynaklanabileceğini de hesaba katıyor. Köpek yaklaşık kırk beş kilo civarında olmalı, çenesiyle yaptığı basınca bakılacak olursa, bu kuvvetle bir arabayı bile çekebilir. Schroder, kolundan kırılma sesinin gelmesini bekliyor. Olduğu yerde dönmeye çalışırken köpeğin pençeleri göğsünü tırmalıyor. Döşeme tahtasını köpeğin kafasının arkasına vurmaya çalışıyor ama pozisyonu nedeniyle onu yaralayacak derecede kuvvetli darbeler indiremiyor. Kolundaki baskı gittikçe artıyor, yerdeki cam parçalarından birinin üstüne basınca ayağı kayıyor ve dengesini kaybediyor. Sırtüstü yere dü-

şerken aklına gelen tek şeyi yapıyor; olanca gücüyle köpeği yukarı doğru kaldırıp kafasının üstünde geriye doğru itiyor.

İtme hareketinin yarattığı momentum ve köpeğin havada çizdiği yay sonucunda hayvan pencereye çarpıyor ve camlar kırılarak etrafa dağılıyor. Çenesi gevşiyor ve Schroder'in kolunu bırakıyor. Buzzkill daha da kızgın bir hale bürünüyor, havlaması artıyor. Schroder ayağa kalkıyor. Köpeğin kafasının üst yarısına V şeklindeki bir cam parçası saplanmış durumda ve hayvan kurtulmaya çabaladıkça cam parçası daha da derine giriyor. Buzzkill'in çabalaması artıyor; Schroder şimdiden hayvanın kafasının yanından bir şeylerin sarktığı görülebiliyor, belki de kopan bir kulak bu. Ayakları, hayali bir değirmenin içindeymişçesine havada patinaj yapıyor. Schroder, çivili kısmı aşağıya bakacak şekilde tahta parçasını eline alıyor ve kendini savunmak, daha doğrusu bu işe bir son vermek için bütün kuvvetiyle köpeğin kafasının arka tarafına indiriyor.

Köpek artık hareketsiz.

Schroder, tahtayı tekrar eline alıp kapıyı kapatıyor. Döşeme tahtasını, bir tarafı kapı kolunun hemen altına, diğer tarafı da zemine dayanacak şekilde kırk beş derecelik açıyla yerleştiriyor. Ayağıyla vurarak tahtanın ucundaki çivilerin ahşap zemine saplanmasını sağlıyor. Birisi kapı kolunu çeviriyor, ardından kapıya vuruyor.

Sahip olduğu tek silahı şu anda diğerlerini bu odanın dışında tutmak için kullanmış durumda.

Bir silah sesi duyuluyor. Kapı çok kalın olduğu için kurşunun içeri giremeyeceğini düşünüyor. Bir silah sesi daha. kapının yanındaki duvarda küçük bir delik oluşuyor, içeriye bir ışık hüzmesi doluyor. Demek ki duvar, kapıdan çok daha ince...

Schroder pencereye doğru ilerleyip pencere demirlerini tutuyor. Bir silah sesi daha duyuyor. Bu seferki binanın dışından geliyor ve kurşun birkaç santim yanından geçip duvara saplanıyor.

Peş peşe ateş açılmaya devam ediliyor. Kapının yanındaki duvarda bir delik daha açılıyor. Bir silah sesi, bir delik daha ve kurşunlarla açılan duvarın alt tarafındaki delikten bir ayağın içeri girdiği gözüküyor. Kapıyı açamadıkları için duvardan bir delik açmaya çalışıyorlar. Böylece içeri girip tahtayı kaldıracak ve kapıyı açacaklar ya da içeri girip hemen onu vuracaklar.

Ayak bir an kayboluyor, sonra tekrar görünüyor. Bu defa biraz yan dönmüş durumda ve içeri girdiği delikten geri çıkacakken duvarın karkası ve döşeme tahtası arasında sıkışıyor.

Schroder, yerden el büyüklüğünde bir cam parçasını alıyor, kanlı tişörtünün kolundan bir parça yırtıp parmaklarını sarıyor. Ayak tekrar kayboluyor. Schroder onun tekrar ortaya çıkışını beklemeye koyuluyor.

Bu defa ayak, duvarda daha büyük bir delik açarak içeri giriyor. Schroder ayağı yakalayıp yukarı kaldırıyor, sonra da camın sivri kısmını adamın baldırına saplıyor ve kırık camı olanca kuvvetiyle kavalkemiği boyunca soldan sağa doğru ittiriyor. Bacağın sahibi çığlıklar atmaya başlıyor.

Bir silah sesi daha duyuluyor ama odanın içine giren bir kurşun olmuyor. Schroder yakaladığı bacağı iyice yukarı çekerek duvarın karkası içinde sıkıştırmaya çalışıyor. Cam parçasını bu defa ayak bileğinin arkasına götürüyor. Camın sert bir şeyin içine saplandığını hissedince adamın aşil tendonunu yırtabilmek umuduyla tüm gücüyle çekiyor.

Bu defaki çığlık çok daha yüksek. Schroder buna devam edemeyeceğini, daha doğrusu bir cam parçasının kendisini savunmasına yeterli olmayacağını biliyor. Yine de biraz vakit kazanmış durumda. Adamın bacağını bırakıyor ve tekrar pencereye doğru gidiyor. Köpeği alıyor ve bütün kuvvetiyle pencere demirlerine fırlatıyor. Demirler zangırdıyor. Aynı şeyi bir daha yapıyor. Bu defa demirlerden bir gıcırtı sesi geliyor ve demir çubuklar hafifçe ileri doğru yamuluyor. Dışarıdan bir silah daha ateşleniyor. Schroder kurşunun ölü köpeğe saplandığını fark ediyor. Pencere

demirlerini hareket ettirebilmiş olmasının verdiği ümitle köpeği havaya kaldırmak ona daha kolay geliyor ve onu daha da büyük bir kuvvetle pencereye fırlatıyor. Bu kez demirler üst taraftan ayrılıyor ve aşağı doğru sarkıyor. Pencerenin sağ tarafı parçalanıp sola, boşluğa doğru sallanmaya başlıyor, onu yerinde tutan bir tek vida artık. Schroder, köpeği aşağıdan ona ateş eden kişiye doğru fırlatıyor. Bir çarpma sesi duyuluyor, köpek ve üstüne düştüğü adam, karanlıkta tek bir figürmüş gibi görünüyor.

Bulunduğu yer, atlamak için fazla yüksek, ayrıca aşağıdaki kişi silkelenerek üstündeki ölü köpekten kurtulmak üzere. Schroder, pencereden dışarı tırmanıyor, ayağını boşta sallanan pencere demirinin üstüne koyuyor ve etrafına bakınıyor. Çatı, uzanabileceğinden yaklaşık altmış santim daha uzakta ve binanın cephesinden de yirmi santim dışarı taşıyor. Her yer o kadar fazla sarmaşıkla kaplı ki insan, onların ahşabın içinden çıktığını sanabilir. Sarmaşıklar bazı yerlerde yoğun, bazı yerlerdeyse ince bir tabaka halinde ama Schroder, eliyle bir sarmaşık öbeğini yakalayıp tırmanmaya başlıyor. İlk tuttuğu sarmaşık öbeği yeterince kalınken ikincisi elinde kalıyor, bu yüzden uzanıp daha kalınını buluyor.

Tırmanışına başlamasından kısa bir süre sonra nihayet cephe duvarının sonuna ulaşıyor. Uzanıp çatı oluğunu tutuyor. Oluk, onu taşımaya yetecek kadar kuvvetli görünüyor; deneyecek, zaten başka bir seçeneği de yok. Kendini yukarı doğru çekiyor ve birkaç saniyeliğine oluğa asılı kalıyor, ardından bir anten direği görüyor ve hemen ona tutunup son bir hamle yapıyor. Artık çatıda. Akıl hastaları televizyon izlemeye bayıldığı için ama daha çok da hâlâ hayatta olduğu için Tanrı'ya şükrediyor. Bulunduğu noktadan aşağısını tam göremediği için çatının kenarına kadar sürünüp aşağıyı gözetliyor. Üstüne köpeği fırlattığı adam artık ayağa kalkmış, silahını da yukarıya, ona doğru doğrultmuş fakat Schoder'in bulunduğu yer nedeniyle adamın yukarıda ne

olduğunu görmesine imkân yok; zaten adam da bu nedenle ateş etmeye tenezzül etmiyor.

Çatı, beton kiremitlerle kaplanmış. Bunlardan birkaçını kaldırarak tavan boşluğuna doğru sürünebilir ya da başka bir duvardan aşağı inmeyi deneyebilir. Her koşulda öncesine göre önünde daha fazla seçenek var ve artık boğuşması gereken bir köpek de yok. Kiremitlerden birini tutuyor ama kaldıramıyor. Kiremidin, altındaki sunta parçasına telle bağlandığını fark ediyor. Çekmeye devam ediyor ve sonunda telden kurtarıyor. İki tane daha söküyor. Bunlardan birkaçını aşağıya fırlatabileceği aklına geliyor. Neden olmasın? Kiremitler karanlığın içinden gideceği için aşağıdaki adamın onları görme şansı olmayacak. Asıl sorun, iki kat aşağıda onu arayan adamlar.

Belki şansım yaver gider, diye düşünüp on saniyesini bu işe ayırabileceğini düşünüyor ve kiremitlerden birkaç tanesini aşağıya fırlatıyor.

Daha ilk fırlattığı kiremitte şanslı olduğunu anlıyor.

Kiremidi bir frizbi gibi döndürerek atıyor. Bir ıslık sesiyle havayı yaran kiremit, adamın suratının tam ortasına geliyor.

Adam şu anda köpeğin yanında yerde. Yarı baygın hatta büyük ihtimalle ölmüş olan adam aşağıda; aşil tendonu doğranmış olanı ve henüz sağlam olan iki adam da hâlâ hayatta. Yine de her şeye rağmen Peter'la birlikte buradan kurtulmak için hâlâ bir şanslarının olabileceğini düşünüyor.

29. BÖLÜM

Peter'ın ona yalan söylediğini bildirdiğimde Charlotte'un aklına gelen ilk düşünce, kocasının onu aldattığı...

"Karısına... ölen karısına zarar vermiş olan adamların canını yakmaya çalıştığını düşünmek," diye söze giriyor Charlotte, kocasının eski eşinin ismini anmaktan kaçınarak, "bana komik geliyor. Belki de kumar oynamaya gitmiştir. Düşününce, kendini kumara kaptırmış olması beni aldatma ihtimalinden daha akla yatkın. İntikam peşinde koşmak mı? Hayır hayır, hiç sanmıyorum. Peter, nasıl desem, kaba konuşmak istemem ama Peter korkağın tekidir."

Ona yanılma ihtimalinin olduğunu söylemiyorum. Bu sonuca kısa bir süre sonra kendisi de varacak zaten. "Peter'ın hiç Kelly Summers diye birinden bahsettiğini duydunuz mu?"

Charlotte, kafası daha da karışmış gibi bakıyor. "Kim? Bana onun *gerçekten de* bir ilişkisi olduğunu mu ima etmeye çalışıyorsunuz?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Kent. "Bu, birisinin bir başkasıyla ilişki yaşaması gibi bir durum değil. Şimdi, sorumuza dönecek olursak, bu ismi daha önce duydunuz mu?"

Charlotte olumsuz anlamda başını iki yana sallıyor.

Ben sormaya devam ediyorum. "Peki ya Dwight Smith ismi size bir şey ifade ediyor mu?"

"Onu da duymadım," diye yanıtlıyor.

"Babamın ne yaptığını düşünüyorsunuz?" diye soruyor Monica, salonun girişinde birden belirerek. Dönmeye karar vermiş anlaşılan.

"Bugün evinize gelen şu adamdan bahsetsene bana biraz," diyorum Monica'ya.

Omuz silkiyor. "Daha önce de söylediğim gibi, keldi. Beyaz bir adamdı."

"Biraz daha detaylı tarif edebilir misin?"

"Yaşlıydı. Sizin gibi," diyor. İnsanların bana bunu söylemeyi bir kenara bırakması lazım artık. Kırkına girmek dünyanın yarısının sizi yaşlı, diğer yarısının da genç olarak görmesi anlamına geliyor. "Babam gibi tabii aynı zamanda," diye ekliyor.

"Kırklarında mıydı yani?" diye soruyorum.

"Sanırım öyle." Monica ilerleyip Charlotte'un bulunduğu kanepeye oturuyor ama onunla arasına yaklaşık iki kişilik mesafe bırakıyor. "Dede olacak yaşta değil ama bilirsiniz işte."

"Orta yaşlı."

"Aynen öyle."

"Bu adam, babana ne söyledi peki?"

"Hiçbir şey. Yani tam ben evden çıkarken o yeni gelmişti zaten."

"Baban onu önceden tanıyor muydu? Ya da ona kendini tanıttı mı?"

"Duymadım."

"Kıyafeti nasıldı?"

Monica birkaç saniyeliğine düşünüyor. "Kot giyiyordu sanırım. Bir de gömlek. Üstünde mont var mıydı?.. Evet evet, sanırım bir de mont vardı üstünde. Siyah ya da lacivertti."

"Tamam," diyorum, "bunlar faydalı bilgiler Monica." Ama aslında bu bilgilerin bize hiçbir faydası yok. Öyle sanıyorum ki yirmi yaşın altında değilseniz ve dünyadan nefret etmiyorsanız Monica Crowley'nin gözünde görünmez birisiniz.

"Bu adam arabasını sizin araç yoluna mı park etmişti?"

"Hayır. Sokağa park etmişti sanırım."

"Arabayı görebildin mi?"

"Pek sayılmaz."

"Pek sayılmaz mı? Yani gördüğünden çok emin değilsin. Öyle mi?"

Omuz silkiyor. "Evet, bu anlama da geliyor olabilir. Koyu mavi gibi bir rengi vardı ama ben arabalardan pek anlamam, hangi model olduğunu size anlatamam. Şu 4x4'lerden biri olmadığını söyleyebilirim sadece."

"Yani sedan tipi bir arabaydı."

"O ne demek ki?"

"Dört kapılı bir araba," diye açıklıyorum. "SUV tip arabalardan daha küçük ama spor araba değil. Standart bir araba yani."

"O halde bir sedandı, evet."

Ayağa kalkıyorum. "Kel adam benden uzun muydu?"

"Belki," diye yanıtlıyor.

"Peki daha iri miydi?"

"Emin değilim."

"Onun gerçekten de intikam peşinde olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye araya giriyor Charlotte, bu fikir sonunda kafasına yatmaya başlamış gibi görünüyor. "Şu anda tehlikede mi peki? Monica'ya tarif ettirmeye çalıştığınız şu adamı tanıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır," diyor Kent. "Monica, lütfen, bu çok önemli. Bu adama dair herhangi başka bir şey hatırlıyor musun? Dövmesi var mıydı örneğin?"

"Sanmıyorum. Hatırlamaya çalışıyorum ama sıradan bir tipti. Yakışıklı filan da değildi."

Yorgunluk ve hüsran hissediyorum. Peter'ın bu işin içinde olup olmadığını hâlâ bilmiyoruz. Gerçekten de bir su borusunu tamir ediyor veya bir kumarhanede vakit geçiriyor olabilir şu anda.

"Peter'ın bir çalışma odası var mı?"

"Evet, var," diye yanıtlıyor Charlotte.

"Bir göz atmamızda sakınca var mı?"

"Bunun için bir arama emrinizin olması gerekmiyor mu?" diye araya giriyor Monica.

"Monica!" diye çıkışıyor Charlotte. "Eğer babanı bulmalarına yardımcı olacaksa..."

Monica başını iki yana sallayarak onun sözünü kesiyor. "Anlamıyor musun? Eğer babam gerçekten de orada bir yerde intikam almanın peşindeyse, polise neden yardım edelim ki? Anneme zarar vermiş olan o adamlar ölmeyi hak ediyor."

"Monica..."

"Söylediğim şey doğru," diye üsteliyor genç kız. "Ve eğer babam gerçekten de bir şey yapmışsa, neden onun hapse girmesi için polise yardım edelim ki?" Monica doğrudan bana bakarak konuşmaya devam ediyor: "Eğer amacınız babamı tutuklamaksa bunu yapabilmek için yeterli miktarda delile ihtiyacınız olacak demektir. O iki adamın cesedini, babamın DNA bilgilerini, parmak izlerini bulmalı, ayrıca bir de arama izni çıkarmalısınız."

"Beni dinle lütfen," diyorum. "Eğer baban..."

Monica başını tekrar iki yana sallıyor. "Hayır. Annemin ölümüne sebep olan adamları hapisten salıveren ve onların yerine babamı hapse tıkmaya çalışan sizin gibi insanların sözüne neden kulak vereyim ki?"

"Monica," diye araya girmeye çalışıyorum. "Biz babana yardım etmeye çalışıyoruz. Onu bulmamız lazım çünkü..."

Monica başını iki yana sallamaya devam ediyor. "Faydasız," diyor.

"Bayan Crowley," diye sesleniyorum. "Çalışma odasına bakabilir miyiz?"

Fakat şimdi de Charlotte kafasını iki yana sallıyor. "Monica haklı. Arama izni olmadan olmaz. Kocamın şu anda ne yapmakta olduğunu bilmiyoruz; ayrıca onun hapse girmesini de istemiyorum. Bir şeylere karışmış olsa bile ona köstek olmaya niyetimiz yok. Bunu kanıtlamak zorundasınız. Bu konuşma sona ermiştir."

"Biz sizin tarafınızdayız," diyor Kent.

"Gerçekten mi? Yani Peter oralarda bir yerlerde intikam peşindeyse ona destek mi olacaksınız? Onu serbest mi bırakacaksınız?"

"Sadece onun zarar görmesini engellemeye çalışıyoruz," diyorum.

Charlotte ayağa kalkınca biz de mecburen kalkıyoruz. Charlotte bizi dış kapıya yönlendiriyor. Koridorun duvarlarında Monica'nın, hâlâ uyumakta olan şu oğlan çocuğunun, Charlotte ve Peter'ın bir arada göründüğü fotoğraflar asılı ama Linda Crowley'ye ait tek bir fotoğraf yok. Tabii ki olmayacak. Charlotte'un, kocasının, ölmüş karısının fotoğrafını her gün görmesini istememesi çok normal.

Ona kartvizitimi uzatıyorum. "Eve döndüğünde bizi aramasını söyleyin."

"Söylerim," diyor.

Kapıya varıyoruz. Charlotte'a dönüyorum. "Yapmayı düşündüğünüz şeyi yapamazsınız," diyorum ona.

"Bu ne demek oluyor şimdi?" diye soruyor kadın.

"Kocanızın çalışma odasına girecek ve onun şu anda yapmakta olduğunu düşündüğünüz şeyle ilgili bulduklarınızı saklamaya çalışacaksınız. Onun odasından uzak durmanızı istiyorum. Oraya girmek, bu soruşturmaya zarar vermek demektir."

"Burası bizim evimiz," diye yanıtlıyor Charlotte. "Burada canım ne isterse onu yaparım."

"Kanıt saklayamazsınız."

"Neler olup bittiğinden emin olana dek buradakilerin hiçbiri kanıt sayılmaz," diye yanıtlıyor beni.

Kent'le dışarıya çıkıp arabaya doğru yürüyoruz. Charlotte ve Monica, kapı eşiğinde dikilmiş, bizi izliyor. Arabaya biniyoruz. Kent anahtarı kontağa sokuyor ama çalıştırmıyor.

"Birkaç polis memurunun burayı gözetim altına almasını sağlamalıyız," diyor.

"Ben gerekli yerleri ararım," diyorum.

"Yani artık evlerimize gidebilir miyiz? Yarın sabah erkenden bir toplantı düzenlenecektir ama bu gece başka ne yapabiliriz bilmiyorum. Bu adamlar ortaya çıkar veya çıkmaz bilemem ama Peter Crowley görünür görünmez onu izlemeleri için birkaç me-

muru görevlendiririz. Nerede olduklarını bilmemize imkân yok şu anda. En azından bu gece başka yapabileceğimiz bir şey yok. Ben yorgunum, sen de öylesin. Eğer şanslıysak şu Collard biraderleri kimse bulamaz, böylece biz de buraya geri gelip Peter'ı tutuklamak, ailesini ikinci defa yok etmek durumunda kalmayız. Ne diyorsun?"

"Diyorum ki Peter Crowley'nin cep telefon sinyalini takip edip edemeyeceğimizi kontrol etmeliyiz," diye yanıtlıyorum Kent'i, "belki o zaman onun tam olarak nerede olduğunu bulabiliriz."

30. BÖLÜM

Schroder, iki kat aşağıdaki odanın kapısının çarparak açıldığını duyuyor. Ardından koşturma sesleri geliyor. Adamlar pencereden dışarı bakıyor olmalı. İçlerinden biri, "Lanet olası..." diye başlıyor ama cümlesini tamamlamıyor. Schroder, çatının kenarından bakınca adamlardan birinin el fenerini bahçeye doğru tuttuğunu görüyor. Işık ilk başta ölü köpeği, sonra da yarılmış suratıyla yerde yatan adamı aydınlatıyor. Adamın kıyafetinden onun Taylor Collard olduğunu anlıyor. Işık tekrar köpeğe çevriliyor.

"Buzzkill!" diyor biri. "O piç, köpeğimi öldürmüş!"

"Ben zorlukla yürüyebiliyorum," diyor diğeri. Seslerden hiçbiri Bevin'e ait değil.

"Topla kendini," diyor ilk konuşan adam. Schroder, Buzzkill'in sahibi olduğunu anladığı diğer adama Köpekadam ismini veriyor. Köpekadam tekrar bağırıyor: "Köpeğimi öldürmüş!"

Işık bir kez daha yerde yatan adamın üstüne vuruyor. Kafadan darbe almama konusunda bugün Taylor Collard'ın şansının olmadığı ortada; belli ki bundan böyle bunu pek dert edemeyecek. Yüzü yamulmuş durumda; burnu bir yana doğru yatarak düzleşmiş, kafa derisinin bir kısmı da alnına doğru sarkmış ve her tarafı kan içinde kalmış. Bu defa nabzını kontrol etmeye gerek olmadığı ortada.

"Aşağıda bir yerlerde olmalı," diyor diğer adam. Sesi acı dolu olduğu için Schroder bu adama da Aşil ismini veriyor. Elinde feneri tutan Köpekadam olmalı.

"Bu lanet olası yerden hemen gitmeliyiz. Bir ayağımı kaybetmeden ya da kan kaybından ölmeden bir hastaneye ulaşmam lazım," diyor Aşil.

"Buzzkill'i bir veterinere götürmeliyiz," diye ekliyor Köpekadam da.

Aşil ise el fenerinin ışığını bahçede dolaştırmaya başlıyor ve ışık köpeğin üzerine geldiğinde duruyor. "Köpeğin çoktan hapı yutmuş dostum," diyor Köpekadam'a.

"Böyle söyleme. Böyle söyleme."

"Şu nedir, tuğla gibi bir şey mi?" diye soruyor Aşil, konuyu değiştirerek.

"Nerede?"

"Işığı tuttuğum yere bak."

Işık yön değiştiriyor. "Hayır, daha çok... Lanet olsun!" diyor Köpekadam. Kısa bir süre sonra yukarı doğru çevrilen fenerin ışığı, doğrudan Schroder'in yüzüne vuruyor. Çatının kenarından çekilir çekilmez bir merminin oluğa saplandığını duyuyor. Bir anlığına görüşü bulanıyor ve az önce gözlerine vuran ışığın etkisinden kurtulmak için gözlerini kırpıştırıyor.

Zaman geçirmeksizin bacaya doğru ilerliyor. Noel Baba kaçmak için burayı kullanırdı herhalde, diye düşünüyor. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyor. Biraz durup dinlenmesi, soluklanması hatta birkaç dakikalığına uzanması lazım ama bunların hiçbirini yapamaz. Bu adamlar daha fazla Buzzkill ve adam çağırmadan ya da binayı ateşe vermeden buradan kurtulması lazım. Bacanın etrafında hareket ederek binanın giriş tarafını görebilecek şekilde konumlanıyor. Kendi arabasını ve onlarınkini görüyor. O sırada Bevin Collard'ın onun arabasına doğru ilerleyip gelip ön tekerleğin yanında yere çömeldiğini ve bir şeyler yaptığını, sonra ayağa kalkıp arka tekerleğin yanına gittiğini ve aynı hareketi tekrarladığını görüyor. Ne olduğunu duyamıyor ama şu anda iki lastiğinin de patlamış olduğunu biliyor. Anahtarlarını

geri almayı başarıp arabasına ulaşsa bile artık buradan kendi arabasıyla kurtulmasının imkânı yok.

Ses çıkarmamaya çalışarak binanın diğer tarafına doğru ilerliyor. Cepheye on metre kala çatının eğimi diğer yöne doğru değişiyor. Pozisyonunu sağlamlaştırıyor ve kiremitlerden birini tutup çekiyor. Bu seferki kiremit, Taylor Collard'ın kafasına fırlattığından çok daha kolay yerinden çıkıyor; çatının bu kısmında kiremitleri suntalara bağlayan teller pek sıkı değil anlaşılan. Bu tür eski binalarda çok rastlanan bir durum bu; kiremitlerin her biri, etrafındaki diğer kiremit tarafından da sabitlendiği için inşaat işçileri bazen onları telle bağlamayı unutabiliyor, bazen de tamamıyla tembellikten bilerek bağlamıyorlar. Bir sonrakinde de tel bağlantısı yok, üçüncüsünde var, dördüncüsünde de var ama sonraki iki tanesinde yok. Bu şekilde yaklaşık bir dakikada çatıda küçük bir delik açmayı başarıyor. Bir sonraki aşama biraz gürültülü olabilir ama aldırış etmeden ayağıyla suntaya baskı uyguluyor. Uzun, ince çatı suntaları kolayca kırılabilecek gevrek bir yapıda ama kırılırken çıkardıkları sesten onun nerede olduğunu anlayabilirler. Açtığı delikten içeri giriyor. Burada hava ağır ve sıcak. Her hareketiyle beraber, çürümekte olan yalıtım kaplamasından toz bulutları kalkıyor. Işığını kullanak için cep telefonunu açıyor ve bir kirişten diğerine geçerek ilerliyor. Bulunduğu yerin yüksekliği sadece ayakta dikilmesine yetecek kadar. Bir tavan arası kapağı bulmasına imkân yok ama zaten buna ihtiyacı da yok. Tek yapması gereken çöken tavan panellerinin arasından aşağıdaki odalardan birinin içine düşmek. Tabii şanssız bir günündeyse merdivenlere düşmesi de mümkün; *çok şanssız* bir günündeyse direkt zemin kata kadar düşebilir.

İnşaat teknikleri zamanla çok fazla değişmemiş gibi görünüyor; daha net söylemek gerekirse, müteahhitlerin alışkanlıkları çok fazla değişmemiş. Burası ahşap parçaları, eski gazeteler, boş yalıtım paketleri ve kırık kiremitlerle dolu. Cep telefonunun ışı-

ğıyla etrafını araştırıyor ve silah olarak kullanabileceği bir şey bulmaya çalışıyor.

"Tavanda!"

Bu kelimeler hemen altında bir yerden geliyor. Olduğu yerde duruyor, ışığını kesmek için cep telefonunu göğsüne bastırıyor.

"Sana söylüyorum, tek yapmamız gereken burayı yakmak," diyor Aşil.

"O benim köpeğimi öldürdü," diyor Köpekadam. "Bunu ona ödeteceğim!"

"Onu diri diri yakarak da ödetebilirsin; böylece ben de hastaneye gidebilirim."

"Yakılmak onun için çok kolay bir ölüm olur."

Schroder, birkaç saniye sonra bir silah sesi duyuyor ve merminin tavandan çıkıp çatı kiremitlerinden birine saplandığını fark ediyor.

"Lanet olsun! Kes şunu!" diyor Köpekadam.

Bir silah atışı daha.

"Sana şunu kesmeni söyledim! Ya onu vurursan ne olacak?"

"Onu vurmayı istiyorum zaten. Kan kaybından nalları dikmeden önce ayağıma baktırmam lazım."

"Daha az önce sana söyledim; yaptıklarının bedelini ona ödeteceğim. Onu kafasından vurursan ne olacak peki? Görüş alanına girerse ateş et ama sadece bacaklarına. Dizlerini hedef al. Haydi, yukarı çıkmanın bir yolunu bulalım."

"Şu anda büyük ihtimalle bizi dinliyordur," diyor Aşil.

"Sorun yok, dinlesin. Kaçabileceği bir yer yok."

Schroder dikkatli bir biçimde ilerliyor. Onu vurmaktan vazgeçtikleri için kendini biraz daha güvende hissediyor. Tabii asıl yapmaya çalıştıkları şey, tavan arasına ulaşmanın bir yolunu bulmak. Yaklaşık altmış santim uzunluğunda bir inşaat demiri görüyor ama yerden almak için eğilip almaya çalıştığında hareket ettiremiyor. Demir, bir ahşap kirişe saplanmış. Kımıldatmaya çalışıyor ama faydası yok. Kırık bir kiremit buluyor. Köpekbalığı

dişini andıran şekliyle on santim uzunluğunda sivri bir beton parçası bu. Hemen yanında ona benzeyen bir tane daha görüyor.

Geldiği yoldan geri dönüyor. Onlar tavan arasına çıkmayı başardıkları anda Schroder de tavan panellerinin arasına atlayıp koridora veya odalardan birine düşmeyi ümit ediyor. Şansı yaver giderse ön kapıdan dışarı çıkabilir. Biraz daha ilerledikten sonra az önce bulunduğu yerin altından gelen bir ses duyuyor. Bir şeylerin ahşap zeminde sürüklendiğini tahmin ediyor. Yataklardan birini çekiyorlar büyük ihtimalle. Bu da tavan kapağını buldukları anlamına geliyor. Elindeki kiremit parçasını kendisinden uzakta bir yere doğru fırlatıyor, kiremit parçası gürültüyle düşüyor.

"Bizden uzaklaşıyor," diyor aşağıdan bir ses.

Schroder, aşağıdan gelen sürükleme sesinin olduğu kısma doğru dikkatle ilerliyor, yerdeki diğer kırık kiremit parçasını alıyor, çömeliyor ve beklemeye başlıyor.

Sürükleme sesi kesiliyor. Üzerine binen ağırlıklara itiraz eden yatağın gıcırtısı duyuluyor şimdi. Hemen ardından, Schroder'in bulunduğu yerden sadece kırk santimetre uzakta tavan kapağının yerinden oynamasıyla içeriye bir ışık hüzmesi doluyor. Tavan kapağı açıldıkça ışık artıyor.

Schroder hareketsiz, bekliyor.

Kapak biraz daha açılıyor. Sonra biraz daha... Ardından sonuna kadar açılıyor ve aksi yöne devriliyor. Bir el görünüyor, ardından el feneri tutmuş bir el daha; sonunda da bir kafa ortaya çıkıyor. Kısa bir süre sonra boyun ve omuzlar da görüş alanına giriyor.

Schroder, kırık kiremit parçasını sıkıca tutarak ileriye doğru bir adım atıyor ama hamlesini yapmaya fırsat bulamadan, ayağını yanlışlıkla boşluğa attığı için tavanı delip aşağıdaki odanın zeminine sertçe düşüyor.

31. BÖLÜM

Peter Crowley'nin evinin önünde arabada oturuyoruz. Peter'ın telefon sinyalini takip etmeleri için merkezi arıyoruz. Arama iznine ihtiyacımız yok. Birisinin can güvenliği söz konusu olduğunda servis sağlayıcıları arayıp telekomünikasyon takibi talep etme hakkımız var. Polis memuruna Peter'ın numarasını veriyorum, o da bana operatör şirketiyle konuşmasının yaklaşık on dakika, onların da sinyali takip edip yerini belirlemelerinin yirmi dakika süreceğini söylüyor. Haber alır almaz beni bilgilendirecek.

Rebecca'nın şu anda bana sinirlendiğini hissedebiliyorum ve doğrusunu söylemek gerekirse ben de kendim için aynısını hissediyorum. O da ben de evlerimize gitmek istiyoruz ama onun yerine, gün aydınlanmak üzereyken hâlâ buradayız; birazdan polis merkezine gidip kahvaltımızı yapacak ve hiç bitmeyecek bir pazar gününe başlayacağız.

Elbette olaylar bu şekilde ilerlemeyebilir de. Peter Crowley'yi bulabilirsek belki kel adamı da bulabiliriz. O zaman da tüm bunlara bir son verebiliriz.

Bu düşündüklerimi Kent'e söylüyorum, o da karşılık olarak başını iki yana sallıyor.

"Bevin ve Taylor kaçırılalı," diye söze giriyor, ardından da saatine bakıyor, "neredeyse beş saat olmuş. Hâlâ hayatta olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyorum. "Olabilir."

"Tamam," diyor. "Önerim şu: Önce Peter'ın nerede olduğunu bulalım. Eğer gerçekten de bir ilişkisi varsa veya kumar oynamakla meşgulse doğruca evlerimize gideceğiz, anlaştık mı?

Gideceğiz ve ölü ya da diri, Collard kardeşlerin ortaya çıkmasını bekleyeceğiz."

"Anlaştık," diye yanıtlıyorum onu.

"Bir önerim daha var: Mademki yarım saat daha beklememiz gerekiyor, gidip kendimize birer kahve alalım."

Şehre, Collard kardeşlerin ortadan kaybolduğu ara sokağın, sarhoşların ve polis merkezinin bulunduğu şehre doğru hareket ediyoruz. Birkaç blok ilerleyince karşımıza çok sayıda kafe çıkıyor. Buradaki yaş ortalaması, çevresindeki barların müşterilerinin yaş ortalamasından yaklaşık yirmi yıl daha fazla. Birini seçip dışarıdaki masalardan birine oturuyoruz. Bedenini sımsıkı saran bir tişört giymiş ve kulağında, burnunda, dilinde pirsing olan bir garsona kahvelerimizi sipariş ediyoruz. Avon Nehri karşımızda uzanıyor. Nehir, ördeklere ve bira kutularına ev sahipliği yapan karanlık ve sığ sularıyla şehir merkezinin etrafında dolanıyor. Kafede bizim gibi bir düzine insan daha var. Neredeyse sabahın dördü oldu. Etrafımızdakilerin çoğunun kulüp veya barlardan çıkıp buraya geldiğini ve artık geceyi bitirmek üzere olduklarını tahmin ediyorum. Bizim yarı yaşımızda olanlarsa geceyi büyük ihtimalle fast food restoranlarında hamburger yiyerek kapatacak.

"Neden katıldın peki?" diye soruyor Kent.

Kahvelerimiz geliyor. Biraz olsun soğutmak için içmeden önce üflüyorum. Kafenin içinden müzik sesi geliyor. Daha önce duymadığım bu şarkıyı dinleyerek şu anda uyuyabilirim.

"Anlamadım?" diyorum.

"İdeallerin uğruna mı polis oldun yani?"

"Ona benzer bir şey," diye yanıtlıyorum.

"'Ona benzer bir şey'in açıklaması nedir?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım dediğin nedenle... Bilmiyorum. Yani bu şehir benim yuvam, öyle değil mi? Burayı seviyorum. Sürekli şikâyet edip durduğumu biliyorum ama bunu yapmaya hakkım var çünkü burada yaşıyorum ve sadece burasının daha iyi bir yer olmasını istiyorum. Bu şehir bundan daha iyisini hak

ediyor çünkü. Bir fark yaratabileceğime inandım hep. Böyle işte. Peki ya sen? Sen neden polis oldun?"

Mutluluk verici bir anıyı hatırlamış gibi tebessüm ediyor, ardından da kahvesini yudumluyor. "Ya polis olacaktım ya da bir pastacı," diye yanıtlıyor.

"Postacı mı?"

Gülüyor. "Hayır, pastacı. Beni postacı olarak hayal edebiliyor musun?"

"Seni postacı olarak hayal etmek bir pastacı olarak hayal etmekten çok daha kolay."

Tekrar gülüyor. "Babamdan dolayı polis oldum. Klişe bir hikâye, bilirsin. Babası polis olduğu için kızı da polis olmaya karar verir. Bir anlamda kendimi bu işin içinde buldum ama günün birinde kendi dükkânımı açma hayalimi de hiçbir zaman kaybetmedim. Dünyanın en iyi çöreklerini yapabilirim. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama gerçekten de böyle."

"Sen çörek mi yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Gülme," diye yanıtlıyor ama kendisi hâlâ gülmeye devam ediyor.

"Gülmüyorum," diyorum ama ben de onunla beraber gülüyorum. "Hayal etmeye çalışıyorum ama gözümün önündeki tek görüntü şu: Üstünde bir şef önlüğü, kafanda da bir aşçı şapkası var; her tarafın una bulanmış, aceleyle fırını kapatmaya çalışıyorsun..."

"Sana kanıtlayacağım," diyor. "Sen ve Bridget için bir tepsi dolusu çörek yapacağım. Pazartesi gibi uğrayıp kapınıza bırakırım, böylece hastaneden döndüğünüzde yiyebilirsiniz."

Bridget'in isminin telaffuz edilmesiyle beraber gülümsemem kesiliyor. Alışveriş merkezinde yaptıklarını, orman gezintisini ve pazartesi günkü randevuyu düşünüyorum.

"Her şeyin iyi olacağına eminim," diyor Kent çünkü kafamdan nelerin geçtiğini tahmin edebiliyor.

Kahvemden bir yudum alıyorum. "Merkezdekiler senin bu pastacılık meziyetlerinden haberdar mı?"

"Hayır," diye yanıtlıyor, "ve sen de kimseye söyleme."

"Eh, beni çöreklerle beslediğin sürece sırrını kimseyle paylaşmam, merak etme."

Telefonum çalıyor. Merkezden arıyorlar. Peter'ın cep telefonunun konumunu bulmuşlar. Şehrin batı tarafında, her şeyin başlamış olduğu şu tren raylarının olduğu tarafta bir yerdeymiş. Sinyal, üç farklı verici istasyonu tarafından izlenmiş. Belirlenen nokta bir çiftlik ama ıssızlığın ortasında bir yer. Cep telefonunun da burada, yaklaşık sekiz yüz metrekare çapında bir alanın içinde bir yerde olduğu bildirilmiş. Eğer sinyalin konumu değişirse bizi haberdar edeceklermiş.

"Yani Peter Crowley neyin peşindeyse," diye söze giriyor Kent, "şu anda oralarda bir yerde hâlâ bununla uğraşıyor demektir."

"Bana da öyle geliyor."

"Tamam o zaman. Cep telefonu sinyalini takip ettirmek iyi fikirdi. Haydi," diyor Kent, kahvesini çabucak bitirerek, "gidelim ve iyi adamlardan birini tutuklayalım."

32. BÖLÜM

Schroder'in düşüşü, bir nedenden dolayı tişörtünü çıkaran Aşil sayesinde yavaşlıyor. Schroder, Aşil'in kafasının ve omuzlarının üstüne düşerken onu da yere yıkıyor. Bu sırada kırık çatı kiremidini hâlâ elinde sımsıkı tutuyor.

Az önce tavan arasına yönelen el feneri ışığı şu anda ona doğrultulmuş durumda. Köpekadam yukarıda, döşeme altı boşluğunun hemen kenarında oturuyor. Biraz aşağı doğru eğilmeye çalışıyor ama sonra, silahını eğmesinin daha akıllıca olduğuna karar veriyor. Bu esnada Schroder de elindeki kiremit parçasını kullanmaya karar veriyor. Olanca kuvvetiyle Köpekadam'a saldırıyor. Kiremit parçasıyla Köpekadam'ın dizine vuruyor ve emin olamamakla birlikte, adamın dizkapağını çıkardığını tahmin ediyor.

Köpekadam çığlık atarak önce yatağa, oradan da sırtüstü yuvarlanarak yere düşüyor. Aşil'in silahına davranmakta olduğunu gören Schroder, adam tam ateş edecekken elini itmeyi başarıyor ve kiremidi tüm kuvvetiyle yüzünün yan tarafına indiriyor. Kiremit parçası, az önce Köpekadam'ın dizine girdiği gibi Aşil'in yüzünü parçalayıp içeri girmiyor ama buna gerek de yok çünkü Aşil, bilincini kaybetmiş bir halde yerde yatıyor. Köpekadam da tam silahına davranmak üzereyken Schroder, Aşil'in tabancasını uzanıp alıyor ve karşısındakinin ateş etmesine fırsat vermeden onu boğazından vuruyor. Köpekadam'ın suratında son derece şaşkın bir ifade var. Tüm acı ve korku duyguları yok olmuş gitmiş gibi bakıyor. Yere yığılıyor ve ayaklarını öne uzatmış bir halde oturup kalıyor. Schroder'e bakıyor. Yüzünde az öncekinin aksine belli belirsiz bir ifade var sanki; korku ve şaşkınlığın karışımı bir ifade

bu. Schroder, silahı ona doğrulturken bir yandan da Köpekadam'ın ölüm karşısında verdiği mücadeleyi ama nihayetinde kaçınılmaz sonuna kendini teslim edişini izliyor.

Daha önce Taylor Collard yüzünden yaşadıklarının bu defa tekrarlanmayacağından emin olmak için Köpekadam'ı bir kez de kafasından vuruyor. Ardından silahını Aşil'e doğrultup onu da kafasından vuruyor. İki defa düşünemeyecek kadar fazla sayıda korku filmi izledi sonuçta. Schroder kendini yere bırakıyor ve sırtını duvara veriyor. Kalbinin göğüs kafesinde deli gibi attığını duyuyor. Patlayan silahın sesi hâlâ kulağında çınlıyor. Bu, ona acı veriyor. Çok hızlı nefes almaktan dolayı boğazı yanıyor. Yalıtım malzemelerinin tozu, tavandaki delikten kar taneleri gibi aşağıya süzülüyor. Gözlerini kapatıp öylece oturmak, biraz dinlenip enerjisini toplamak istiyor ama hâlâ ilgilenmesi gereken biri var: Bevin Collard. Aşil'e bakıyor. Tişörtünü çıkarmış olmasının, onu pantolon kemerinin yardımıyla ayağındaki yaranın etrafına sarmak için olduğunu anlıyor.

Titreyen ellerine bakıyor. Çiziklerle, yalıtım tozu ve kirle kaplı. Buzzkill'in kolunda açtığı delikler de berbat görünüyor; bir çift kanlı göz kendisine bakıyormuş gibi hissediyor. Buradan çıkması, Peter'ı güvenli bir yere götürmesi gerek. Peki ya, hikâyesi ne olacak? Polise ne anlatacak? Bir fikri yok. Şu anda tek bildiği şey, Grover Hills'ten uzaklaşması gerektiği.

"Orada neler oluyor?"

Alt kattan gelen ses, kulakları hâlâ çınlamasına rağmen duyabileceği kadar yüksek. Daha önce de bu mesafeden silah atışı duydu, kulaklarında hissettiği acının birkaç dakika daha süreceğini tecrübelerinden biliyor.

"Yardım et!" diye sesleniyor Schroder. Konuşurken sesini alçaltıyor ve hafifçe öksürüyor.

"Matt sen misin?"

"Yardım et," diyor bir kez daha.

Merdivenlerde ayak sesleri duyuyor. El fenerinin ışığını kapatıyor ve oda kapısının eşiğinde durup beklemeye başlıyor. Kısa bir süre sonra bir ışık hüzmesi duvarlarda ve zeminde gezindikten sonra yerde yatan cesetlerin üstünde sabitleniyor.

"Ah, lanet ols..." Bevin Collard sözlerini tamamlayamadan Schroder onu tam göğsünün ortasından vuruyor. Merminin nereden vurduğunu kestiremese de Bevin, kurşun darbesiyle gerileyerek merdivenlere doğru sendeliyor. Hemen ardından da büyük bir gürültüyle alt kata düşüyor. Schroder kendini zorlayarak ayağa kalkıyor, koridora çıkıyor ve el fenerinin ışığını son kurbanına tutuyor. Diğerlerine de yaptığı gibi, Bevin'i de kafasından vuruyor.

Ne karmaşa ama! Lanet olası bir karmaşa hem de.

Köpekadam'ın ve Bevin Collard'ın silahlarını alıyor. Şu anda toplamda üç tane silahı var. Dışarıda, Taylor Collard'ınkini de alıyor. Hayat bir tecrübeler silsilesi olduğu için, Schroder de hatalarından ders alan bir adam olduğundan silahıyla Taylor'ı da kafasından vuruyor.

Bodrum kata iniyor. Peter Crowley yan dönmüş halde yatıyor. Gözleri açık ve Schroder yanına çömelirken onu izliyor.

"Neler..." diye söze girmeye çalışıyor Peter, ardından dudaklarını birkaç kez birbirine değdiriyor ve "Su," diyor.

"Seni buradan çıkaracağım," diyor Schroder.

Yaralı bir adam için en uygun pozisyon olmasa da Peter Crowley'yi bu bodrum katından yukarı çıkarmanın en iyi yolunun, itfaiyeci kaldırışıyla sırtlayıp taşımak olduğuna karar veriyor. Onu merdivenlerden taşımaya çalışırken kolu şiddetle ağrıyor. Çok zor ama yine de imkânsız olmayan bir iş bu. Yaklaşık bir dakika sonra Crowley'yi dışarı çıkarmayı başarıyor ve onu çimenlerin üstüne yatırıyor. Arabasının anahtarlarını, sakladığı yerden alıyor ve iki tekerleğinin de gerçekten patlamış olduğunu görüyor.

"Köpekadam'ın arabasını almamız gerekecek," diyor Peter'a, yanında çömelerek.

"Adamlar..." diye söze giriyor Peter ama cümlesini tamamlayamıyor. Kulaklarından kan geliyor. Schroder onu taşırken de ellerine kan bulaşmış.

Schroder elini Peter'ın omzuna koyuyor. "Öldüler. Hepsi. Onları senin için hakladım. İşleri bu şekilde planlamadığımızı biliyorum ama karına acı çektiren adamlar şu anda cehennemin dibinde çürüyorlar."

Peter gülümsüyor, uzanıyor ve elini Schroder'in elinin üstüne koyuyor. "İşimiz bitti," diyor.

"Tam olarak bitmedi," diye yanıtlıyor Schroder.

"Onları öldürdün."

"Evet. Onları öldürdüm."

"Ve ben dondurma severim," diyor Peter.

"Ne?"

"Çikolatalı favorimdir. Yanında hiç dondurma var mı?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Schroder.

"Linda da çikolatalı severdi," diyor Peter ama ardından susuyor, bakışları ileriye sabitlenirken Schroder'in omzuna koyduğu eli gevşeyip yere düşüyor.

"Üzgünüm," diyor Schroder, Peter'ın omuzlarını kavrayıp onun açık ama artık görmeyen gözlerine bakarken. "Bu şekilde olmamalıydı ama yine de Linda, yapmaya çalıştığın şey için seninle gurur duyardı. İşler ters gittiği için gerçekten üzgünüm."

Gerçekten de böyle olmak zorunda değildi. İşler ters gitti çünkü Schroder, kötü hataların kıskacında takılıp kaldı. Sebep bu. Peter'ın gözlerini kapadıktan sonra parmaklarını bir süre daha adamın gözkapaklarının üstünde tutuyor. Birdenbire gözlerini açıp açmayacağını merak ediyor ama böyle bir şey olmuyor. Yaşadıklarının onu duygulandırıp duygulandırmadığını, ağlayıp ağlamayacağını merak ediyor ama hayır. Elbette böyle bir şey olmuyor. En Yeni Benliğinde gözyaşlarına yer yok.

Hâlâ yapılması gereken bir sürü iş var önünde.

Taylor Collard'ı giriş merdivenlerine sürükleyip dikine yerleştiriyor. Ardından içeri giriyor, Bevin'i dışarı çıkarıp onu da aynı şekilde yerleştiriyor. Böylelikle Collard kardeşlerin ölü bedenleri, merdivenlerin bir rampa haline gelmesini sağlıyor. Çok iyi bir rampa olduğunu söylenemez tabii, daha çok bir piramide benziyor ama Köpekadam'ın arabasının fazla zorlanmadan merdivenlerden çıkabilmesi için yeterli görünüyor. Schroder de bunu yapıyor ve arabayı olabildiği kadar ön kapının yanına park ediyor. Arabanın arka tarafına geçiyor ve bagaj kapağını açıyor. İki düzine kutu biranın yanı sıra ağzına kadar benzinle dolu iki büyük metal teneke görüyor.

Yedek lastiği çıkarıyor. Lastiğin altındaki oyukta bir naylon torba gözüne çarpıyor. Torbanın içine bakınca dört adet susturucu buluyor. Bir tanesini çıkarıp elindeki silaha uyup uymayacağına bakıyor, uyduğunu görünce silahı ve susturucuyu farklı ceplerine yerleştiriyor. Arabasına uyacağını umut ederek yedek lastiği alıp patlamış tekerleğinin yanına götürüyor. Neyse ki uyuyor. Lastiği değiştirmesi yaklaşık on dakikasını alıyor. Normalde birkaç dakika daha az sürerdi ama yaralı kolu ve yorgunluğu süreyi uzatıyor. Ardından diğer patlak lastiği saldırganların arabasındaki yedekle değiştiriyor. Sonunda da her iki hasarlı lastiği arabasının bagajına yerleştiriyor.

Metal tenekelerdeki tüm benzini, binanın etrafına döküyor; birazını arabaya, çoğunu ise girişteki merdivenlere döküyor. Grover Hills'in yanıp kül olmasının çok fazla insanı üzmeyeceğini tahmin edebiliyor. Tam tersine, birçok kişinin buranın neden çok daha önce ateşe verilmediğini merak edeceğini öngörüyor.

Köpekadam'dan getirmesi istenilen fişekleri bulamıyor ama onun yerine Peter'ın cebinde bir kutu kibrit buluyor. Öldürdüğü adamların ceplerini yoklarken cüzdanlarını da çıkarıyor. Toplam yedi yüz dolara yakın nakit var; çoğunluğu Bevin Collard'ın uyuşturucu parasından olmalı, diye düşünüyor. Parayı alıp cebine koyuyor. Bu paranın da yanmasına gerek yok sonuçta. Ehliyetlerine

bakıyor. Matthew Roddick ve Robin Walsh. İki sıradan isim. Nasıl bir hayatları vardı acaba, diye düşünüyor çok kısa bir süre.

Alevlerin parmak izlerini tamamıyla yok edeceğini bilmesine rağmen üç silahı da iyice siliyor ve adamların –Roddick, Walsh ve Bevin Collard'ın– ellerine yerleştiriyor. Dördüncü silahı kendisine saklıyor. Arabasının bagajındaki duş perdesini verandaya seriyor.

Daha ilk çakışta kibrit alev alıyor; yerdeki benzin birikintisine düşer düşmez mavi ve turuncu alevler hızla zeminde ilerlemeye başlıyor. Birkaç saniye içinde alevler iyice yükseliyor; merdivenlere, oradan duvarlara ve Grover Hills'in hayaletlerinin saklandığı gölgelere doluyor. Taylor Collard'ı öldüren çatı kiremidini de yerden alıp ateşe atıyor. Ardından Peter'ı sürükleyerek alevlerden uzaklaştırıyor; iyi bir adamın yanmasını istemiyor.

Schroder, şimdi arabasının yanında; alevleri izliyor. Ateşin sıcaklığını yüzünde hissetmekten hoşnut ama birkaç dakika sonra sıcaklık dayanılmaz bir hal alıyor. Binanın tamamının, DNA ve parmak izlerinin, bu gece burada gerçekleşen tüm olayların yanıp kül olması, iz bırakmadan yok olması çok fazla zaman almayacak. Neler olup bittiğini izlemek için burada kalmaya niyeti yok.

33. BÖLÜM

Bevin ve Taylor Collard'ın ne halde olduklarını düşünüyorum: Yaşıyorlar mı, öldüler mi; nasıl bir belanın içindeler? Peter Crowley'nin onlara acı çektirmek istediğini ve bu nedenle iki kardeşi şehirden uzak bir yere götürdüğünü tahmin ediyorum. Ama bu sadece bir tahmin. Yaklaşık yirmi dakika sonra gerçeği öğreneceğiz.

Yolculuğumuz önceki sabahı hatırlatıyor. Şehrin sınırlarından ayrılıp otoyola çıkıyoruz. Apartmanlar yavaş yavaş yerlerini çiftliklere bırakıyor. Christchurch Hapishanesi'nin yanından geçip batıya doğru yol alıyoruz. Bu senenin başlarında buralara geldiğimi hatırlıyorum; tekrar gelmemi gerektirecek bir soruşturma olursa bunu kabul etmeyeceğime dair kendime söz vermiştim.

Merkezden arıyorlar. Telefon şirketi, Peter Crowley'nin telefonunun artık sinyal göndermediğini bildirmiş.

Telefon şirketinin bize bildirdiği konuma birkaç dakikalık mesafedeyken ufukta bir parıltı görüyoruz. Gün ağarmak üzere herhalde, diye düşünüyoruz. Güneşin ilk ışıklarını gördüğümüzü sanıyoruz ama aslında bunun için ters istikamete bakmamız lazım. Yönümüz batı ve güneş aslında arkamızdan doğacak. Yaklaştıkça, parıltı daha sarı, daha turuncu bir renge dönüyor. Güneşin araziden yansımasıyla yarattığı bir illüzyona bakmadığımızı biliyoruz. Bir yangına bakıyoruz. İtfaiyeyi arayıp onlara kısa bir süre sonra daha net bir adres verebileceğimizi ama şimdilik şehrin batı yönündeki otoyola çıkmaları ve alevleri takip etmeleri gerektiğini bildiriyorum. Yola devam ederken anlıyoruz ki aradığımız konumla o kızıl alevler aynı yeri işaret ediyor. Elbette öyle olacak. Doğruca alevlere yöneliyoruz. Bir sapaktan sapıp kuzeye dönüyoruz. Yer yer

çakıl, toprak hatta kimi yerlerde çamurdan oluşan yolda ilerliyoruz. Nereye varacağımızı artık tahmin edebiliyorum ve yaklaşık bir dakika sonra da bu tahminim doğrulanıyor.

Büyük meşe ağaçlarının oluşturduğu girişten geçerek Grover Hills'in önündeki araç yoluna arabamızı park ediyoruz. Terk edilmiş akıl hastanesi, sarı ve turuncu battaniyelere sarmalanmış bir halde karşımızda dikiliyor. Birbirlerine dik açıyla konumlanmış duvar ve çatı katmanlarının kapkara şekillerinin arasından alevler her yana dağılıyor. Pencereler çatırdıyor, bazıları yerinden çıkıyor, bazıları patlıyor, çıkan sesler sakin bir gecedeki silah seslerini andırıyor. Biz izlemeye devam ederken şekiller sürekli boyut değiştiriyor. Bazıları uzayıp büyürken bazılarıysa küçülüyor, kirişler bükülüp düşmeye başlıyor. Bu senenin başlarında peşine düştüğüm seri katili takip ederken gelmiştim buraya. Başıma aldığım o ağır darbeyle Koma Diyarına yapacağım gezinti için biletimin kesildiği yer burasıydı işte..

Kent telefonuna sarılırken ben de aceleyle arabadan iniyorum. Hava dayanılmaz derecede sıcak ve alevlere bakmak güneşe çıplak gözle bakmak kadar zor. Binanın girişinin yirmi metre ötesinde yerde yatan biri var. Koşarak yanına gidiyorum ve Charlotte Crowley bizi uğurlarken koridordaki fotoğraflardan birinde gördüğüm adamın yüzünü hemen tanıyorum. Nabzını yokluyorum ama herhangi bir canlılık belirtisi hissedemiyorum. Vücudu hâlâ sıcak fakat bunun nedeni Grover Hills'i saran alevler de olabilir. Kafasının yan tarafına bir darbe aldığını görebiliyorum. Rebecca da yanıma geliyor.

"Kim bu?" diye soruyor.

"Crowley," diyorum. Ceplerini yokluyorum ama telefonunu bulamıyorum. Belki de alevlerin içinde kaldı, bu yüzden de sinyali kesildi. Bir cüzdan buluyorum. Sürücü ehliyetine bakıp yerde yatan adama ait olduğunu teyit ediyorum.

"Şu bir araba mı sence?" diye soruyor Rebecca, yanan binanın girişini işaret ederek.

İlk başta seçemiyorum. Kıvılcımlar, alevler ve küller her tarafa saçılmış durumda; bina da çökmek üzere ancak alevlerin arasından, binanın girişine park edilmiş arabayı görüyorum; merdivenlerden çıkarılıp ön kapının hemen yanına park edilmiş ve el freni çekilmiş. İçinde birileri var mı, anlayamıyorum. Burada başkalarının olup olmadığını şu anda kestirmek mümkün değil.

"İkinci bir araba daha olmalı," diyor Kent.

"Ya da birisi hâlâ buralarda bir yerde geziniyor. Arabamızı kilitle," diyorum Kent'e, "etrafı bir turlayalım bakalım."

Kent arabayı kilitliyor. Birbirimizden ayrılmamız veya içeriye girmenin bir yolunu bulmaya çalışmamız aptallık olur fakat içeride birisinin gerçekten de kurtarılmayı beklediğini bilseydik bunu yapardık. Orada öylece dikilirken ikimiz de çok iyi biliyoruz ki içeride birileri varsa bile bunlar Collard kardeşlerden başkası olamaz ve ikimizin de kendimizi onlar için alevlerin arasına atmaya hiç mi hiç niyeti yok. Sol tarafa yöneliyoruz. Alevler evin her tarafını aydınlatıyor. Kıvılcımlar evin etrafındaki çimenlerin üstüne yağıyor, yani birazdan onlar da alevlerin içinde kalacak. Yangında kızarmamak için genişçe bir daire çizerek dolanmaya koyuluyoruz. Güney tarafına vardığımızda, evden yaklaşık on metre mesafede, yerde bir köpek görüyoruz. Ölmüş. Yangın bu yönde henüz çok kuvvetli değil ama kısa sürede bu tarafa da yayılacaktır.

"Başıboş bir köpek mi?" diye soruyor Rebecca.

Başımı iki yana sallıyorum. "Tasması var."

Kolumu kaldırarak yüzüme siper ediyor ve köpeğe doğru koşuyorum. Yere çömeliyor, köpeği tasmasından yakalayıp binanın aksi istikametinde çekmeye başlıyorum. Yüzümden ve ensemden ter damlalarının aktığını hissediyorum. Köpeği alevlerden yirmi metre kadar öteye çekip bırakıyorum. *Rottweiler* cinsi bir köpek bu. Kafası berbat bir halde görünüyor; derisi parçalanmış ve kulaklarından biri de kayıp. Tasmasında herhangi bir isim görünmüyor.

Köpeği orada bırakıp yürümeye devam ediyoruz. Etrafta başka bir araç, başka ölü köpek veya insan göremiyoruz. Turumuzu tamamladık.

"Şunu görüyor musun?" diye soruyor Kent, yanan arabayı işaret ederek.

"Neyi görüyor muyum?"

"Sanırım altında bir ceset var."

Ellerimi gözlerime siper ediyorum ama tek görebildiğim şey, ileri geri dans edip duran alevler. Ama kısa bir süreliğine alevlerin içinde bir boşluk oluşunca arabanın altında, kolu dışarı uzanmış halde yatan birinin kafasını ve omuzlarını seçebiliyorum fakat alevler hemen boşluğu kapatıyor. "Gidip onu çıkarmak ister misin?" diye soruyorum.

"Önden buyur," diye yanıtlıyor beni Kent.

"Plakasını okuyabiliyor musun peki?"

"Rengini bile seçemiyorum."

Büyük bir çatırtı sesiyle yerimizden sıçrarken çatının bir kısmı çöküyor. Oluşan boşluğu hemen dolduran alevler, yukarı uzanıp gökyüzünü yakmaya çalışır gibi görünüyor. Yangından dolayı oluşan küller, bir tele dizilmiş de havada asılı kalmışlar gibi.

"Geri dönmeliyiz," diyorum Kent'e. "Ayrıca itfaiye araçlarının geçebilmesi için yolu açmamız lazım. Peter'ı da güvenli bir mesafeye çekmeliyiz."

"Önce fotoğrafını çekelim," diye yanıtlıyor beni. "Adli tıp uzmanı için yani."

Kent, arabayı Grover Hills'in dışarısındaki alana çektikten sonra kamerayla geri dönüyor. Adli tıp uzmanının onu hangi durumda bulduğumuzu anlayabilmesi için Crowley'nin birkaç fotoğrafını çekiyoruz, sonra da onu kimse tarafından ezilme riskinin olmadığı meşe ağaçlarının dibine doğru sürüklüyoruz. İtfaiye araçları yakındaysa bile onları duymamıza imkân yok çünkü Grover Hills, büyük bir gürültüyle alevler tarafından yutuluyor. Bir çatırtı sesiyle çatının diğer ucu da parçalanıp dağılıyor, ardından

onun hemen altındaki duvarlar çökmeye başlıyor. Kıvılcımlarla beraber kızgın kıymıklar havaya saçılıyor, sabah rüzgârı onları alıp uzaklara götürüyor. Bodrum kattaki çığlık odası aklıma geliyor. Hastane çalışanlarının bazen ceza niyetine bazen de sırf keyifleri için türlü işkencelere maruz bıraktığı hastaların hikâyelerini hatırlıyorum.

İtfaiye araçlarının ve Hutton'ın gelmesini beklerken yapabileceğimiz bir şey yok. Kısa bir süre sonra yangının çıkardığı gürültüye rağmen siren seslerini duyuyoruz. Dört itfaiye aracı, binanın önünde yarım daire şeklinde park ediyor. Sirk palyaçolarını andıran yaklaşık yirmi itfaiyeci, araçlardan dışarı fırlayıp hemen işe koyuluyor ve birkaç saniye içinde yangının merkezine araçlardan birinden su pompalamaya başlıyorlar. Ardından ona biri daha katılıyor, sonra bir diğeri; sonunda dört kocaman hortum, içlerine dolan suyun tazyikiyle alevlerin arasında yılan gibi kıvrılmaya başlıyor. Evin içindeki kanıtlar önce alevlere maruz kalıp şimdi de suyla güzelce yıkandığı için itfaiyecilerin işlerine hiç karışmıyoruz. Yangının etraftaki çim ve bitkilere de yayılmasına bakılırsa bu, itfaiyecilerin galip çıkamayacağı bir mücadele gibi görünüyor.

"Kim olduğunu buldum," diyor Kent birden. "Kel adamın kim olduğunu buldum."

Ona doğru dönüyorum. Ben de kim olduğunu bildiğimi düşünüyorum. Yangının nerede olduğunu anladığımdan beri bunu düşünüyorum zaten. Grover Hills. Kel kafalı bir adam. Buralarda böyle bir yerin var olduğunu bilen bir kel adam tanıyorum. Ama bu mümkün olabilir mi? Hayır. Kelly Summers onun davasıydı ama Linda Crowley değil. Ama yine de...

"Kim?" diye soruyorum.

"Bir kurban. Tıpkı Peter Crowley gibi çok sevdiği bir insanı kaybetmiş biri. Bu kel adam, kendisi gibi olan diğer insanlara yardım etmeye çalışıyor. Eğer bu tahminim doğruysa, onun Peter'ı

incitmek gibi bir şey yapmış olacağını sanmıyorum çünkü ikisi de aynı tarafta, tıpkı Kelly Summers'a yardım etmeye çalışması gibi."

Söylediklerini düşünüyorum; buraya geldiğimden beri aklımdan geçenlerle çelişiyor; Kent'in tezi, Schroder'in bu işle bir alakası olduğu yönündeki tahminime ters düşüyor. Aylar önce bir seri katilin peşinden buraya gelen bendim ama onu izleyen haftalarda her gün buraya gelip soruşturmayla ilgilenen, bu tesisin tarihçesini öğrenen, burada uzun süre hasır altında tutulan şeyler hakkında bilgi toplayan, toprağın altına gömülmeden önce çığlık odasında günlerini ve gecelerini geçirenlerle görüşen Schroder'di. Şu anda cayır cayır yanmakta olan duvarların gerisinde bir zamanlar çok fazla acı çekilmişti ve Schroder gibi bir adam da böyle bir yerde kimsenin ruhu duymadan daha fazla acının çekilebileceğini iyi bilirdi.

Ama Schroder böyle biridir işte. Ya da en azından böyle biriydi. Yine de onun bu işe karışmış olmasına ihtimal veremiyorum. Burayı bilmesi, tamamen tesadüf de olabilir çünkü dava basına yansıdığı için aslında binlerce kişinin buradan haberi var.

Kent konuşmaya devam ediyor. "Dwight Smith'in cesedinin bulunduğu tren raylarını hatırla. Burasıyla Kelly Summers'ın evi arasında bir çizgi çektiğinde o bölge bu çizginin üstünde kalıyor. Benzinleri bitmeden önce buraya mı gelmeye çalışıyorlardı acaba?"

"Onlar derken?"

"Eğer Peter bu gece buradaysa o zaman Kelly'nin de kel adamla birlikte olması gerekir, sence de öyle değil mi?"

"Onun arabaya bindiğine dair bir belirti yok," diye yanıtlıyorum. "Öyle olsaydı bile o zaman cesedi onun arabasına tıkıp yollarına devam ederlerdi."

Kent söylediklerimi birkaç saniyeliğine düşünüyor. Hesaplamaları yapıyor, olası senaryoları gözden geçiriyor, uyumsuzlukları çözmeye çalışıyor ama işin içinden çıkamıyor. "Peki, diyelim ki Summers'ın bu olanlarla bir ilgisi yok. Belki de kel adam bunu tek başına halletmeye çalıştı. Arabasının benzini bitince de en

akıllıca şeyin olayın bir intihar vakası sanılmasını sağlamak için cesedi tren raylarına atmak olduğuna karar verdi. Ardından tüm yolu gerisingeri yürüdü ya da otostop çekti. Belki Summers'a da bunun için teklifte bulundu ama o bunu reddetti. Belki aynı teklifi Peter'a yaptı ve o da kabul etti."

Birkaç polis arabası geliyor. Hutton da gelenlerin arasında. Bizi görünce yanımıza yaklaşıyor. Verdiği onca kilodan sonra ne kadar iyi göründüğünü tekrar düşünmekten kendimi alamıyorum.

"Bu Peter Crowley mi?" diye soruyor, kafasıyla yerde yatan vücudu işaret ederek.

"Evet."

"Onu bulduğunuz yer burası mı?"

"Biraz sürüklemek zorunda kaldık," diye açıklıyorum Hutton'a, ardından sebebini de anlatıyorum.

"Adli tıp yolda," diyor. "Ve bu durumdan hiç mutlu olmayacağını söyleyebilirim."

"Eminim, onu ilk bulduğumuz yerde bırakmış olsaydık daha az mutlu olurdu," diye yanıtlıyorum.

"Bu duruma dair bir teoriniz var mı?" diye soruyor Hutton.

Kent'e bakıyorum. Omuz silkip başını iki yana sallıyor ve "Henüz değil," diyor.

Hutton saatine baktıktan sonra zamanı teyit etmek istercesine başını gökyüzüne kaldırıyor. "Gidip Peter'ın karısıyla konuşmanızı istiyorum."

"Şimdi mi?"

Binanın bir kısmında yangın söndürülmüş durumda. Öyle görünüyor ki düşündüğümün aksine itfaiyeciler bu savaşı kazanacak gibi. Henüz değil ama önünde sonunda başaracaklar gibi gözüküyor. Bu iş bittiğinde binadan geriye pek bir şey kalmayacağını hayal ediyorum.

"Bu durumu ertelemek için bir sebep göremiyorum," diyor Hutton. "Bakın, geç olduğunu biliyorum ama karısını haberdar etmeniz lazım; belki bu defa arama izni olmadan kocasının ça-

lışma odasına göz atmanıza izin verebilir. Gerçi arama iznini çıkarmamız da an meselesi ama olsun. Saat dokuzda merkezde toplantı yapacağız ama bir saat erteleyebilirim. Çok fazla değil, farkındayım ama en azından toplantı öncesinde kahvaltı etmenize hatta biraz kestirmenize yetebilir. Daha sonra da plakayı kontrol edip arabanın kime ait olduğunu bulmaya çalışırız."

Tam o sırada itfaiyecilerden biri yanımıza yaklaşıp son duruma dair bizi bilgilendiriyor. Yaklaşık yarım saat içinde yangını kontrol altına almayı ümit ettiklerini söylüyor ama binaya girmeyi düşünüyorsak bu konuda çok aceleci davranmamamız gerektiğini hatırlatıyor. "Sonuçta," diye devam ediyor, "döşeme kırılıp çökebilir veya duvar üzerinize devrilebilir. İçeriye kameralı bir robot da gönderebiliriz ama yapabileceğimiz en iyi şey, o arabayı altındaki cesetlerle beraber oradan çıkarmak, ardından da her şeyi yıkmak bence."

"*Cesetler mi?*" diye soruyorum.

"Evet. Arabanın altında iki ceset var. Onlardan geri kalanları yangını söndürdükten sonra dışarı çıkarabiliriz. Tek parça halinde çıkarmak da zor olacaktır. Cesedin bazı kısımları arabaya yapışmıştır büyük ihtimalle; arabayı çekecek olursak bu da altındaki cesetlerin parçalanması anlamına gelir. Onları mümkün olduğunca tek parça olarak görmek istediğinizi biliyorum."

"Evet," diye yanıtlıyor Hutton.

"Tamam. Buraya bir vinç getirteceğiz. Arabayı yukarı kaldırabilmek için elimizden geleni yapacağız. Ama adli tıp uzmanınızın unutmaması gerekir ki bu cesetler feci derecede yandı, ardından da suya maruz kaldı; yani inceleyebileceği çok fazla bir şey olmayacaktır. Ayrıca evin güney tarafında ölü bir köpek olduğunu söylemek isterim."

"Evet. Köpekten haberdarız," diyorum.

"Biri köpeği epey hırpalamış gibi görünüyor. Daha fazla şey öğrenirsek sizi haberdar ederim," diyor itfaiye eri ve artık sönmeye yüz tuttuğu açıkça görülen yangına doğru yürüyor.

"Ölü bir köpek mi?" diye soruyor Hutton.

"Evet," diye yanıtlayıp onu bilgilendiriyorum, o ise kafasını sallayıp duruyor.

"Tüm bunlara sebep olan kişi içeride olamaz, değil mi?" diye soruyor Hutton.

Kafamı iki yana sallıyorum. "Hayır."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" diye araya giriyor Kent.

"Ona sen mi anlatırsın ben mi söyleyeyim?" diyor Hutton.

"Sen anlat," diye yanıtlıyorum.

"Çünkü işler hiçbir zaman bu kadar basit değildir," diyor.

34. BÖLÜM

Kent'in arabasına doğru yürürken alevlerin sıcaklığını sırtımda hissedebiliyorum. Aslında yeteri kadar uzaklaştığınızda epey keyifli bile hissedebiliyorsunuz. İyice uzaklaşınca gecenin soğuğu tekrar kendini gösteriyor. Gerçi artık gece de sayılmaz, gün ağarmak üzere. Arabaya biniyoruz ve ön camın ardından alevlere bakıyoruz.

"Bunu beklemiyordum," diyor.

"Ben de."

"Kız kardeşime mesaj yazıp onu bilgilendireyim."

"Bridget uyandığında yanında olmama fikri hoşuma gitmiyor. Kız kardeşini görmek onun kafasını karıştıracaktır."

"Saat altıyı geçti," diye yanıtlıyor Kent. "Bir fikrim var; evine gidelim, sen onu uyandır ve neler olduğunu anlat. Ne dersin?"

Böyle yapmaya karar veriyoruz. Kent, kız kardeşine gelmek üzere olduğumuzu bildiren bir mesaj yolluyor. Şehre dönmemiz fazla uzun sürmüyor. Kısa bir süre sonra da doğu tarafında, ufukta bir aydınlık belirmeye başlıyor. Etrafta çok fazla bir hareket yok; sadece birkaç taksi, gece kulüplerinden evlerine dönen birkaç kişi, ayakkabılarını ellerinde taşıyan iki kadın. Kulüplerin arka sokaklarında uyuşturucu satın aldıkları adamlar artık sektörün dışında kaldığı için bu insanların bazıları için gece, bekledikleri kadar renkli geçmemiş olsa gerek.

Evime varıyoruz, Kent arabada beni beklemeye karar veriyor. Kız kardeşi, kapının önünde beni karşılıyor. Gülümsüyor. Sabahın bu erken saatinde gülümsemesi biraz zoraki sanki. Ben de ona aynı zoraki gülümsemeyle karşılık veriyorum. Her şeyin yolunda

olduğunu ve Bridget'in henüz uyanmadığını söylüyor. O gidip Kent'le konuşmaya başlıyor, ben de içeri giriyorum.

Bridget hâlâ uyuyor, omzuna yavaşça dokunuyorum, hafifçe sarsıyorum ama onu uyandırmak için biraz daha güçlü sarsmam gerekiyor.

"Günaydın," diyor gülümseyerek. Tanrı biliyor, bu gülümsemesine ne kadar âşık olduğumu.

"Selam," diyorum.

Üzerimde kıyafetlerimin olduğunu fark ediyor. "Bugün çalışıyor musun?"

"Evet, maalesef," diye yanıtlıyorum, "ve erkenden çıkmak zorundayım."

"Teddy dünyayı kurtarmaya gidiyor," diyor. Sesi hâlâ uykulu.

Ona tüm geceyi dışarıda geçirdiğimi ve Rebecca'nın kız kardeşinin ona göz kulak olmak için burada kaldığını anlatıyorum.

"Bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok," diyor. Sesinden artık tamamen uyanmış olduğu anlaşılıyor.

"İhtiyacın olmadığını biliyorum," diyorum. "Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istemiştim."

"Yani beni bir daha asla yalnız bırakmayacaksın, öyle mi?"

"Hayır, demek istediğim..."

Bana gülümsüyor. "Tamam tamam. Şaka yapıyorum," diyor ama sözlerinde bir gerçeklik payı olduğundan da eminim. Bridget haklı olarak korkuyor. Yatağın yanındaki saate bakıyor. "Günün çoğunu işte mi geçireceksin?"

"Günün yarısını, sanırım," diye yanıtlıyorum. "Şimdilik böyle görünüyor en azından."

"O zaman ben de birkaç saat sonra annemle babamı ararım. Onlar gelince de bebek bakıcısı evine gidebilir."

Ona sarıldıktan sonra dışarı çıkıyorum. Rebecca'nın kız kardeşi beni görünce arabadan çıkıyor, birbirimize başımızla selam veriyoruz ama hiçbir şey konuşmuyoruz.

Yaklaşık on beş dakika sonra Peter Crowley'nin evinin dışında bekleyen devriye aracının arkasına arabamızı park ediyoruz. Ön kapıya varan yolun dörtte birini geride bıraktığımızda kapı birdenbire açılıyor ve Charlotte Crowley, peşinde üvey kızı ve oğluyla koşturarak bize doğru geliyor.

"Arama izniniz olmadığı müddetçe," diyor Charlotte ama birden duruyor. Biliyor. Nasıl bildiğini bilmiyorum ama ben de Kent de bunu daha defalarca deneyimledik. Yüzümüzde yazmıyor elbette ama insanlar böyle durumlarda ne söyleyeceğimizi bir şekilde biliyor. Bu da işte o anlardan biri.

"Nerede o?" diye soruyor. "Neden onu eve getirmiyorsunuz?" Bu soruların geciktirme taktiği olduğunu hemen anlıyorum. Kocasının öldüğünü biliyor ve bu gerçeği düşünce gücüyle değiştirmesi için en ufak bir şansı varsa, şu anda bunu deniyor.

"İçeri girebilir miyiz?" diye soruyor Kent.

"Kiminle ilişkisi var... söyleyin," diye konuşmaya çalışıyor ama gücünün çekildiği belli oluyor, gözlerinde yaşlar beliriyor. "O bahsettiğiniz kadın mı yoksa? Arama izniniz var mı?"

"Sizinle birkaç dakika yalnız konuşmamız lazım," diyor Kent.

"Babam nerede?" diye soruyor Monica. "Yoksa onu tutukladı..."

Charlotte ona doğru dönüyor, "İçeri gir ve beni bekle," diyor.

"Bana neyi yapıp yapmayacağımı..."

"Monica! Lütfen, hayatında bir kez olsun senden istediğim şeyi yapabilir misin?"

Monica şoke olmuş gibi görünüyor ama ardından dönüyor ve içeri giriyor, kısa bir süre sonra da odasının kapısının sertçe kapandığı duyuluyor.

"Sen de tatlım," diyor Charlotte oğluna. O da hiçbir şey söylemeden eve giriyor. Üçümüz artık baş başayız.

"Size bunu söylemek zorunda olduğumuz için üzgünüz," diyorum, "ama..."

"O zaman söylemeyin," diyor Charlotte, başını sallayarak.

"Maalesef..." diyorum.

"Hayır," diyor Charlotte. "Lütfen, lütfen, söylemeyin."

"Üzgünüm," diyorum, yavaşça elimi sallayarak.

"Size yalvarıyorum," diyor. "Lütfen, size yalvarıyorum, söylemeyin!"

Ama ona bunu söylemek zorundayım. Burada bulunmamızın sebebi bu. Bu kadına kocasının öldüğünü söylemek zorundayım. Ne kadar yalvarırsa yalvarsın bu gerçek değişmeyecek.

"Peter bir saat önce ölü olarak bulundu," diyor Kent.

Charlotte başını iki yana sallıyor, meydan okur gibi bir ifade var suratında, "Hayır, hayır, yanılıyorsunuz," diyor.

"Sizin adınıza aramamızı istediğiniz biri var mı?" diye soruyor Kent.

"Kocam. Belki de Peter'ı aramalıyım. Evet, böyle yapacağım. Dışarıda bir süre bekleyebilir misiniz? Peter bu konuyu çözecektir."

"Bayan Crowley," diyorum. "Biz..."

"Hayır," diyor. "Peter eve dönene kadar söyleyeceğiniz her şeye cevabım hayır olacak. O eve geldiğinde eminim her şeyi açıklığa..."

Monica tekrar dışarı çıkıyor. "O öldü," diyor. Bunu sakince söylüyor, anlaşılan o ki bizi dinlemiş. "Anlamıyor musun? Tıpkı annemi öldürdükleri gibi babamı da öldürdüler."

"Onu kim öldürdü?" diye soruyor Charlotte, bize olduğu kadar Monica'ya da.

"Bu hayattan nefret ediyorum," diyor Monica. Sesi hâlâ sakin. Tekrar içeri giriyor, kapının kapandığını duyuyoruz ama bu defa sertçe çarpılmıyor.

"Lütfen Bayan Crowley... Charlotte," diyor Kent. "İçeri girelim."

"Peter'ı dün telefonla işe çağırdılar," diyor Charlotte." Ana hat borusunda çalışıyor şu anda, yakında eve döner. Biraz daha fazla bitki tohumu almamız lazım. Bu hafta sonu bitmeden tüm ön bahçeyi düzenlemeyi planlamıştık." Eve giden patikanın iki yanındaki, yeni dikilmiş bitkileri bize gösteriyor. "Peter yeteri

kadar bitkimiz olduğunu söyleyip dururdu, ben de aksini iddia ederdim ve... görüyorsunuz işte... Görüyorsunuz..." diyor ve ellerini yüzüne götürüyor, "Emin misiniz?" diye soruyor.

"Evet," diyorum ona.

"Nerede?"

"Grover Hills adında, terk edilmiş bir akıl hastalıkları enstitüsünde."

"Bu senenin başında haberlere çıkan yer değil mi orası?"

"Evet," diye yanıtlıyor Kent.

"O halde Peter olamaz," diyor, "çünkü Peter'ın oraya gitmek için hiçbir sebebi yok. Yoksa bozuk ana hat borusunun olduğu yer mi orası?"

"Eğer içeri girip konuşabilirsek daha kolay olacak," diyor Kent tekrar.

"Daha kolay mı? Hayır. Daha kolay ifadesinin bu konuşma içerisinde herhangi bir yeri yok." Charlotte arkasına dönüyor ama bu kez de kapının önüne oturuyor. Sabahın ilk ışıkları etrafı aydınlatmaya başlıyor, birazdan güneş de doğar. "Bu, Linda'ya zarar vermiş olan adamlarla ilgili, öyle değil mi?"

"Evet," diyorum ona. "Peter bu konudan çok bahseder miydi?"

"İlk başlarda konuşurdu," diye yanıtlıyor. "Çok değil ama. Onunla tanıştığımızda epey berbat bir haldeydi. Açıkçası ben de öyleydim. Kocam beni terk ettiğinde Robby bir yaşında bile değildi. Bir gün Peter'la karşılaştım ve... Bilirsiniz işte nasıl olduğunu. İnsanlar tanışır ve yaşamlarına yeni bir yön vererek devam ederler. Demek istediğim, Linda'ya saldıran o adamlar hakkında konuşmamak onun için zordu. Onlardan bahsettiğinde hâlâ o hayatın içinde kısılıp kaldığını, benim de eski eşinin yerini doldurmaya çalıştığımı hissederdim hep. Anlıyorsunuz değil mi? Hiç kimse, kocasının eski karısı hakkında konuşup durmasını istemez. Geçmişten bahsettiğinde ikimizin de canı yanıyordu ama yine de bu konuda kızgın olmaya hakkım yoktu. Önce tecavüze uğrayıp ardından kendini öldüren birine nasıl kızabilirsiniz ki?

Burası onun kendini öldürdüğü ev," diyor Charlotte. "Ondan bu evi satmasını istedim. Başka bir yere taşınmamızı istiyordum ama o hep reddetti, en azından yakın zamana kadar böyleydi. Evi satmasının hepimiz için çok daha sağlıklı olacağı konusunda onu ikna etmiştim. Gerçi Monica, bu evi satarsak evden kaçacağını söylüyordu ama olsun. Peter'ı ikna edeli yaklaşık bir ay oldu, satmadan önce evi onarmayı planlamıştık. Yeni bitkiler dikmemizin sebebi de bu işte. Sadece..." diye devam ediyor ama ardından başını iki yana sallıyor. "Bunun olduğuna inanamıyorum. O adamlar... bunu ona onlar mı yaptı? Onu oraya götürüp orada mı öldürdüler?"

"Öyle görünüyor ki durum bunun tam tersi," diye yanıt veriyorum. "Henüz kimliklerini teşhis edemediğimiz iki ceset daha var elimizde."

"Onlar mı olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Bunu söylemek için henüz çok erken," diyor Kent. "Ama olabilir. Peter'ın onları öldürmüş olması mümkün, bunu yaparken de büyük ihtimalle yardım aldı."

"Yardım mı? Kim böyle bir şey yapması için ona yardım eder ki? Dün burada olan adam mı yoksa? Sizce Monica'nın gördüğü adam mı Peter'ın ölümüne sebep oldu?"

"Bunu yakında öğreneceğiz," diye yanıtlıyorum onu.

"Yani... Bu, şu mu demek oluyor?" diye söze giriyor Charlotte ama ardından ağlamaya başlıyor. Bunu neyin takip edeceğini biliyorum. Her zaman böyledir. "Eğer Peter'ın çalışma odasına göz atmanıza izin vermiş olsaydık, siz... bu olanlara engel olabilir miydiniz?"

"Bunu bilemeyiz," diye yanıtlıyor Kent. "Ama şimdi etrafa göz atmamıza izin verirseniz bunların hepsine sebep olan adamın kim olduğunu bulabiliriz. Bu, Peter'ın tek başına planladığı bir şey de olabilir. Ya da dün o adamla ilk defa temasa geçmiştir, henüz bilmiyoruz."

"Etrafa göz atmanıza izin vermeyerek onun ölümüne mi sebep oldum sizce?"

Kent başını iki yana sallıyor. "Hayır, onu oraya gönderen siz değildiniz sonuçta."

"Ama buna engel olabilirdim."

"Sizi görmeye geldiğimizde her şeyin çoktan sona ermiş olması kuvvetle muhtemel."

"*Muhtemel* demek aynı zamanda *tersinin de muhtemel* olduğu anlamına gelir," diye yanıtlıyor Charlotte.

"Monica'yla tekrar konuşmamız gerekiyor," diyorum. "Onun polis merkezine gelip gördüğü o adamla ilgili detaylı bir tarif vermesini istiyoruz."

"Tamam, ona hazırlanmasını söylerim," diyor Charlotte. "Kendini biraz toplaması için ona zaman verin. Günün ilerleyen saatlerinde ben onu merkeze getiririm. Söz veriyorum. Ama şu kel adamı tutuklamalısınız. Yaptıklarının bedelini ödemeli. Ama aynı zamanda ona madalya da vermelisiniz. Bu şehirde aslında sizin yapmanız gereken şeyleri yapan onun gibi daha fazla insan olsaydı, Linda gibi insanların başına bu tür şeyler asla gelmezdi."

35. BÖLÜM

Bu şehirde aslında sizin yapmanız gereken şeyleri yapan onun gibi daha fazla insan olsaydı, Linda gibi insanların başına bu tür şeyler asla gelmezdi.

Bizi Peter'ın çalışma odasına doğru götürürken Charlotte'ın söylediği bu sözler zihnimde dönüp duruyor. Biz Peter'ın elektronik postalarını, banka hesaplarını inceler, işimize yarayabilecek herhangi bir şey bulmaya çalışırken Charlotte da salonda çocuklarla monoton bir ses tonuyla konuşuyor. Az önce söyledikleri hâlâ kafamda dolanıp duruyor çünkü haklı. Ama aynı zamanda yanılıyor. Dediği gibi olsaydı, kaos hüküm sürerdi. Yaklaşık kırk beş dakika çalışıyoruz ama hiçbir şey bulamıyoruz. Evden ayrılırken bundan ona da bahsediyoruz, bir şey bulamadığımızı duyunca daha önce göz atmamıza izin vermemesinden kaynaklanan suçluluk duygusu biraz azalıyor. Zavallı kadının hayatı dün gece toptan değişti. Cumartesi sabahı yeni başlayan güne gözlerini açtığında bir sonraki gün kocasının ölmüş, dünyasının da altüst olmuş olacağını asla tahmin edemezdi. Hayat böyledir işte. Bazıları hoşça kal deme şansına erişir, bazılarıysa erişemez.

"Sabah ondaki toplantıdan önce iki buçuk saatimiz var," diyor Kent. "Biraz kestirdikten sonra dokuz buçuk civarı kahvaltı için buluşmaya ne dersin?"

"Bir saat uyuyup kalkmak insanı epey zorlar," diye yanıtlıyorum, "ama hiç uyumamak daha da zor tabii."

"Seni almamı ister misin?"

"Orada buluşuruz."

Kent beni eve götürüyor. Kız kardeşi dışarı çıkıyor, bana gülümsüyor ve Bridget'in hâlâ yatak odasında olduğunu söylüyor. Yardımları için ona teşekkür ediyorum. Kent, polis arabasıyla uzaklaşırken kız kardeşi de Kent'in arabasını alıyor. İçeri giriyorum ve dünyanın geri kalanına karşı kapıyı arkamdan kilitliyorum. Bridget, yatakta oturur halde roman okuyor.

"Davayı hemen çözdün mü yoksa?" diye soruyor bana.

"Hayır ama enerji toplamam için bir saatlik boşluğum var."

Alarmı kuruyorum, Bridget de yanıma kıvrılıyor ve gözlerimi kapıyorum. Bir saat sonra çalan alarmla uyanıyorum. Daha önce Rebecca'ya söylediğim şeyde haklıydım: Bir saat uyuduktan sonra kalkmak çok zor.

Bridget yatakta değil. Bir saat uyudum ve hissettiğim şey, geçen yıl geceler ve günler boyunca içtiğim zamanlarda yaşadığım akşamdan kalma hallerime benziyor. Alkol, kaybettiğim şeylerin acısına karşı hissizleşmeme yardımcı oluyordu. Yataktan kalkıyorum. Kıyafetlerim hâlâ üzerimde. Mutfağa gidiyorum. Bridget tost yapıyor, masada sadece iki tane tabak var.

"Rebecca saat kaçta gelecek?" diye soruyor.

Rebecca. Carl değil. Bu, iyiye işaret. Saatime bakıyorum. "Buraya gelmeyecek. Onunla merkezde buluşacağım."

"Otursana," diyor.

İki tane tostla beraber bir bardak portakal suyu ve bir fincan da kahve getiriyor. Kendisi için de aynısını hazırlamış. "Şu davadan bana da biraz bahsetmek ister misin?"

Yıllar önce böyle bir şeyi asla yapmazdım. Yıllar önce iş, işte kalırdı. Eve kadar benimle gelirdi ama asla ailemle paylaşmazdım. Şimdi bu durumun değişmesi için bir sebep göremiyorum. Bridget'in kafasını keyifsiz düşüncelerle doldurmanın bir anlamı yok.

"Bilmek istemezsin," diye yanıtlıyorum ki eskiden de bu yanıtı verirdim.

"Bilmek istiyorum," diyor ki eskiden de böyle söylerdi. "Sana yardımcı olabilmeyi çok istiyorum Teddy," diyor ardından.

"Pekâlâ. İşin tuhafı bu soruşturma öncekiler gibi değil. Demek istediğim, soruşturduğumuz ölü adamlar, kötü insanlar," dedikten sonra tostumdan bir ısırık alıp konuşmaya devam ediyorum. "Tek farkla: Dün gece iyi bir adam, karısına zarar vermiş olan kötü adamların canını yakmaya çalışırken hayatını kaybetti."

Başını sallıyor. "Yani dışarıda bir yerde, kötü adamları öldüren biri var ama artık iyi insanları mı öldürmeye başladı?"

"Dün gece işler planladığı gibi gitmedi sanırım," diye yanıtlıyorum ve tostumdan bir ısırık daha alıyorum. "İyi bir şey yaptığını düşünen her kimse, aslında kötü bir şey yapıyor."

"Onu bulduğunuzda ne yapacaksınız?"

"Tutuklayacağız."

"Doğrusunun bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tosttan bir parça daha ısırıyorum. Karıma bakıyorum. "Ne deemek istiyorsun?"

"Seni tanıyorum Teddy. Bu durum sende de bir çelişkiye sebep olmuş olmalı. Sadece ne karar verirsen ver, bu konuda vicdanının rahat olmasını istiyorum."

Sözlerini bir süre sindirmeye çalışıyorum. Ne yanıt vereceğimi toparlayamadan Bridget konuşmaya devam ediyor:

"Eğer vaktinde dönersen belki bu gece dışarı çıkabiliriz, ne dersin? Güzel bir akşam yemeği yeriz."

"Çok isterim."

Evden ayrılmadan önce Bridget'in anne babasını arıyorum ve ben gündüz işteyken gelip ona eşlik etmelerini rica ediyorum. Onlar da hafta sonları çalışmak zorunda kaldığım zamanlarda hep yaptıkları gibi, neden pazar günü çalışmak zorunda olduğumu soruyorlar, ben de onlara her zaman verdiğim cevabı veriyorum: *Çünkü insanlar hafta sonları da hayatlarını kaybedebilirler.* Onlara, her şey yolunda giderse işimin sadece yarım gün süreceğini de söylüyorum. Bridget de anne babası gelinceye kadar tek başına bir sorun yaşamayacağına dair bana söz veriyor.

Şehre vardığım anda tekrar acıktığımı hissediyorum. Polis merkezinden iki blok ötede, Froggies adındaki bir kafede Rebecca'yla buluşuyorum. Kafe, açılışını takip eden birkaç gün içinde polislerin favori mekânı haline geldi. Özellikle hafta sonları, sabahın bu erken saatinde oturmak için boş yer bulmak bile neredeyse imkânsız. Köşedeki müzik kutusundan yetmişli yılların müzikleri kulağa çalınıyor; şarkılar tanıdık geliyor ama isimlerini çıkartamıyorum. İleride bir yerde, siyah renkli bir duvarın önünde, Empire State binasının tam merkezinde bulunduğu bir New York silüetini gösteren siyah beyaz fotoğrafın hemen altında boş bir yer var gibi görünüyor. Kafeteryanın ortamı sıcak ve davetkâr. Mekân waffle ve kahve kokuyor; insan başka ne isteyebilir ki? Her taraf, kahve içip sabah devriyesi için ayılmaya çalışan ya da devriyelerini yeni bitirmiş ve evlerine gidebilmek için kahve içerek ayılmaya çalışan sivil giyimli polis memurlarıyla dolu. Bazı masalardan kahkaha sesleri yükselirken bazılarından da tıpkı bir balıkçının kaçırdığı ya da yakaladığı o büyük balık hikâyesini anlatışı gibi, suçlularla ilgili hararetli tartışmalar duyuluyor.

Ne yiyeceğimi bilmeme rağmen ikimiz de menü istiyoruz. Aslında şef de biliyor ne yiyeceğimi. Sabahın bu vaktinde işe koyulmak için çok fazla vakti olmayan polis memurlarına yönelik özel olarak hazırladıkları bir kahvaltı tabağı var ki bu, tam da bizi tarif ediyor. İkimiz de bu tabaktan sipariş ediyoruz ve yaklaşık iki dakika kadar sonra karnımızı domuz pastırması, yumurta, mantar, domates, patates püresi ve tostla doldurmaya başlıyoruz. Domatesten nefret ettiğim için tabağımdakileri alıp Rebecca'nın tabağına koyuyorum. Kahvaltı boyunca da Schroder hakkında düşünmekten kendimi alamıyorum. Dwight Smith'i tutuklamış olan polis Schroder. Yıllar önce yakaladığı adamı tren raylarının üstüne atıp bir suçu örtbas etmeye çalışan Schroder. Grover Hills hakkında her şeyi bilen Schroder.

Kel adam Schroder.

Artık o eski Schroder olmayan Schroder.

Düşündüklerimi Kent'le de paylaşmak istiyorum. O hiçbir zaman Schroder'le çalışmadı. Christchurch'e yeni transfer olduğu zaman, Schroder'in kovulmasının hemen öncesinde bir iki günlüğüne denk gelmişlerdi sadece. Neredeyse her ikisini de öldürecek olan malum patlamada yan yanaydılar. Yan yanaydılar ama birbirlerini tanımıyorlardı. Ben ise akademideyken onunla beraberdim, sokaklarda beraber devriye gezdik, kızım öldürüldüğünde de Schroder'le beraberdim. Yazları hafta sonlarında beraber takılırdık, barbekü yapar, bira içer ve şu anda bu kafede, kaçırdıkları veya yakaladıkları büyük balıklar hakkında hararetle konuşan memurlar gibi sohbet ederdik. Eşlerimiz de beraber takılır, benim kızım onunkiyle koşup oynar, beraber kapıları çarpıp suç mekânlarına dalar ve ideallerimiz uğruna beraber mücadele verirdik.

Kent, pastırmasından bir ısırık alıp biraz çiğnedikten sonra dolu ağzıyla konuşmaya başlıyor. "Belki de hani, *Benim arkamı kollarsan ben de seninkini kollarım* türünden bir durumdur. Belki birisi Peter'a yardım ederken Peter da ona yardım ediyordu. Ya da bunlara benzer bir sürü insan belki de küçük bir ordu kurmaya çalışıyordur."

"Peki ya Kelly Summers, o da bu ordunun bir üyesi mi sence?"

Omuz silkiyor. "Bunlar sadece tahmin. Grover Hills'teki o arabanın kime ait olduğunu bulduğumuzda bir şeyleri daha iyi anlamaya başlayabiliriz. Haydi Tate, hızlan biraz, senin yüzünden geç kalacağız."

Tıkabildiğim kadar şeyi ağzıma tıkıyorum, sonuçta paramın karşılığını almalıyım, ayrıca bugün bir daha yemek yeme şansım olmayabilir. Ardından merkeze doğru yola koyuluyoruz.

Dördüncü kat her zamankinden daha kalabalık değil hatta pazar günü olduğu için daha az insan var. Dedektiflerin birçoğunun da telefonlarının "şarjlarının bittiğini", bu sebeple durumdan haberdar olamadıklarını tahmin ediyorum. Toplantı odasında yaklaşık yirmi kişiyiz; beklediğimin yarısı kadar insan var. Bu-

rada birisi önceden çalışmaya başlamış olmalı çünkü duvardaki panolardan birinde Collard kardeşler ve Peter'ın fotoğrafları asılı. Bir başka panoda ise Kelly Summers ve Dwight Smith'in fotoğrafları göze çarpıyor. İki pano arasında bir mesafe var; bunun iki davanın da birbirinden ayrı olduğunu ima etmek için bilerek mi yapılmış olduğunu merak ediyorum. Sonuçta, şu ana kadar bu iki olayı birbirine bağlayan herhangi bir şeye rastlayamadık.

Hutton'ı Charlotte Crowley'yle görüşmemiz ve evinde yaptığımız inceleme hakkında bilgilendiriyoruz, ardından toplantı başlıyor. Hutton, odanın bir ucunda dikilerek durumu herkese kısaca özetliyor. Grover Hills'teki yangın söndürülmüş. Araba teşhis edilmiş ve Matthew Roddick adındaki bir adama ait olduğu belirlenmiş. Olay yerinde bulunan köpeğin üstünde umut ettiğimiz gibi bir mikroçip bulunamadığı için izi sürülememiş. Polis, Matthew Roddick'le konuşmaya gittiğinde onun yerine telaşlı bir kız arkadaştan ve Roddick'in gece yarısı gelen bir telefonla köpeğini de alıp aceleyle evden çıktığı bilgisinden başka bir şey bulamamış. Köpeğin ismi Buzzkill'miş. İtfaiyeciler, binada yangından arta kalanlara hâlâ tam olarak ulaşamıyorlarmış, dolayısıyla içeride daha fazla ceset olup olmadığına dair henüz bir bilgileri yokmuş. Olay yerine bir vinç getirtilmiş, lojistik uzmanları binanın tamamen çökmesine neden olmadan ve altındaki iki cesedi parçalamadan o arabayı yerinden kaldırmanın yolunu bulmaya çalışıyorlarmış.

Matthew Roddick'in cinsel saldırı, uyuşturucu bulundurma ve silahlı soygundan dolayı sabıkası bulunuyormuş. Son on yılda dört kez hapse girip çıkmış. Kimsenin onu hatırlamak için bir heykel dikmeyeceği aşikârmış.

"Peter Crowley'nin telefon kayıtlarını inceleyince Matthew Roddick'in onun telefonundan arandığını tespit ettik. Aramayı yapanın kim olduğunu ya da kaç kişiyle uğraştığımızı bilmiyoruz," diye açıklamalarına devam ediyor Hutton.

"Matthew Roddick ve Peter Crowley arasındaki bağlantı nedir?" diye soruyor bir dedektif.

"Sorun da bu. Herhangi bir bağlantı varmış gibi görünmüyor."

"O halde Roddick'i neden hedef almış ki?" diye soruyor aynı kişi. "Neden onu arasın?"

"Bugün bulmaya çalışmanız gereken şey de bu zaten," diye yanıtlıyor Hutton. Ardından duraklıyor, başını belli belirsiz sallıyor ve aklında, söylemesi gereken ama söylemek istemediği bir şey bulunan bir adam edasıyla geriliyor. "Çalışmaya koyulmadan önce, normalde dile getirmemem gereken ama öyle görünüyor ki durumumuz itibariyle dile getirmek zorunda olduğum bir konu daha var. Elimizdeki cesedin sabıkalı bir tecavüzcüye ait olduğunu biliyoruz. Arabanın altındaki cesetlerin de Collard kardeşlere ait olduğunun ortaya çıkması halinde elimizde üç sabıkalı tecavüzcü maktul olacak. Hepinizin, bu adamların ardından kimsenin yas tutmayacağını düşündüğünüzü biliyorum. Haklılık payınız olabilir ama yanılıyor da olabilirsiniz çünkü bu adamları sevmiş olan masum erkek kardeşler, kız kardeşler, anneler, babalar ve çocuklar da var. Bu yüzden ne düşündüğümüzün bir önemi yok. Onları kimin öldürdüğünü bulmak bizim işimiz ve eğer içinizden herhangi biri buna razı değilse şimdi rozetini bana teslim edebilir."

Bir yanım odadaki herkesin rozetlerini ve kimliklerini çıkarıp teslim ettikleri toplu bir tepki beklerken diğer yanım da insanların duyduklarından hiç etkilenmemişçesine oturdukları yerde pozisyon değiştirirken çıkardıkları sesleri duymayı, hiçbir şey olmamışçasına ellerine veya pencereden dışarıya bakmalarını bekliyor ki bu ikinci yanım her zaman haklı çıkmıştır. Bir oda dolusu polis var burada ve hiç kimse de ne yapacağından emin değil.

Hutton konuşmasına devam ediyor: "Hepimiz soylu amaçlarla polis olduk ve kanunlar bakımından doğru olanı yapacağımıza yemin ettik. Üç tecavüzcünün de şu anda ölü olmalarının doğru

şey olduğunu, birisinin bize iyilik yaptığını düşündüğünüzü biliyorum, böyle düşünmeye hakkınız da var ama bu düşünce üzerinden hareket etmeye hiçbirinizin hakkı yok. Kanuna aykırı bir infaz durumuyla karşı karşıyayız. Halk, yasaları kendisi uygulamaya kalkamaz. Bu kişiyi bulacağız ve akıbetine de mahkemeler karar verecek. Ama bunu, başka Peter Crowley'ler bu işin içine sürüklenmeden yapacağız. Bu adamlar kötü adamlar mıydı? Evet, öyleydiler. Öldükleri için memnun muyuz? Bazılarınızın böyle hissettiğinden eminim. Ayaklarımızı sürüyecek ve onları kimin öldürdüğünü bulmak için işleri yokuşa mı süreceğiz? Hayır, böyle yapmayacağız. Aranızda bu söylediklerimle ilgili hâlâ bir şüphesi olan var mı?"

Görünen o ki şüphesi olan kimse yok. Hutton dört beş saniye bir şey demeden bekliyor, ardından bir beş daha, bir beş daha... Bundan bir sene öncesine kadar o da bizimle beraber oturup ellerine bakıyor olurdu ama şimdi kontrolü tekrar eline almış görünüyor ve bunun ona ne kadar yakıştığını düşünmekten kendimi alamıyorum. Her zaman en önde durup hiç kestirme yollara sapmadan, daima kanunlara uyarak kontrolü ele alması, bana biraz Schroder'in eski halini anımsatıyor.

Hutton konuşmaya devam ediyor. "Tamam o halde. Şimdi, Dwight Smith'in tren raylarına bırakılmadan önce öldüğünü biliyoruz ama adli tıp uzmanı ölüm nedenini belirleyebilmiş değil. O halde sormamız gereken soru şu," diyor ve panolardan birine, ardından da ondan yaklaşık bir metre ötede bulunan diğer panoya bakıyor, "bu iki soruşturma birbiriyle bağlantılı mı?"

Kimsenin bu konuda bir fikri yok ama ben, Kelly Summers'ın evindeki kırık pencere çerçevesini, kayıp duş perdesini ve hepsinden de önemlisi Schroder'i düşünüyorum. Eğer elimi kaldırır ve bunları odadakilerle paylaşacak olursam duvara üçüncü bir panonun ekleneceğini –bu defakinin başka boş bir yer olmadığı için diğer iki panonun ortasına konulacağını– ve üzerine de Schroder'in bir fotoğrafının yapıştırılacağını biliyorum.

"Ara sokaktakileri bildiren iki gencin yaptığı tariflerin pek işimize yaradığını söyleyemem," diyor Hutton, açıklamalarına devam ederek. "Ama bugün buraya gelecek olan başka bir şahidimiz daha var ki o da kel adama dair..."

"Bizim Simon olmalı," diyor bir başka polis, saçları gözle görülür bir şekilde azalmış ortağının omuzlarına vurarak. Esprisi, hak ettiğinden de fazla kahkahayla karşılanıyor.

Hutton yapılan şakayı görmezden geliyor. "Kel bir adamın dün Peter Crowley'yi evinden aldığını biliyoruz. Öncelikle bu adamın öylesine geçerken uğramış bir arkadaş olup olmadığını bilmiyoruz; Monica Crowley de bu adamı tanımıyor. Kendisi bugün buraya gelip bir polis ressamına detaylı bir tarif verecek, sonrasında siz de bu eşkâl resmini alıp Crowley'lerin yakın çevresini araştırabilirsiniz. Başka birilerinin daha onu görmüş olmasını ümit ediyoruz."

Hutton, itfaiye departmanının uzaktan kumandalı bir robot kamera kullanarak Grover Hills'in içini araştıracağını da aktarıyor. Araba, altındaki cesetlere mümkün olduğunca zarar vermeden yerinden kaldırılıp incelenmek üzere laboratuvara gönderilecek. Bunun yanı sıra Hutton, arabanın altındaki cesetlerden birinin elinde bir tabanca bulunduğunu, tam olarak söylemek gerekirse adamın elinin tabancanın etrafında erimiş olduğunu da ekliyor. Ardından hepimize bazı görevler veriyor. Kent ve ben, gidip tekrar Kelly Summers'la konuşacağız. Sonunda toplantı sona eriyor ve hepimiz oturduğumuz sandalyelerden kalkıyoruz.

"Düşünüyorum da," diyor Kent, "eğer bu kel adam, Dwight Smith'i de takip ediyorduysa, o zaman benzin istasyonu kameralarında görüntüsünü bulma şansımız olabilir. Bunu kontrol etmeliyiz."

Söylediğini birkaç saniyeliğine düşünüyorum, ardından, "Bu, iyi bir fikir," diyorum.

Benzin istasyonunun güvenlik kamerası kayıtları bizim için bir DVD'ye kaydedilmişti. Dünden beri diğer memurlar tarafından sisteme yüklenip incelendiğinden bilgisayarımızda bu kayıtları

kontrol etmek için birkaç tuşa dokunmamız yeterli. Kelly Summers'ın benzin istasyonuna gelişini görüyoruz, Dwight Smith'in benzin doldururken birden duraklayışını, Kelly'nin oradan ayrılışını ve Smith'in onu takip etmeye başlayışını görüyoruz ama hepsi bundan ibaret çünkü elimizdeki kayıtlar sadece belli bir kameraya ve belli bir zaman dilimine ait.

"Tarama alanımızı genişletmeliyiz," diyor Kent.

"Aynı fikirdeyim. Tüm kameraları kontrol etmeliyiz; ayrıca daha ileriye veya geriye doğru bir tarama da yapmalıyız. Tüm arabaların plakalarını alıp onları sistemdeki sabıka kayıtlarıyla karşılaştırmalıyız. Eğer şansımız yaver giderse, Kelly Summers ortaya çıktığı anda arabasının yanında dikilmekte olan kel bir adama rastlayabiliriz.

"Haydi, benzin istasyonuna geri dönelim," diyor Kent, ayağa kalkarak.

Ben de ayağa kalkıyorum. "Bunu tek başına halledebilir misin? Bridget'i kontrol etmek istiyorum. En fazla bir saat sürer. Bir buçuk saat sonra seninle Kelly Summers'ın evinin yakınlarında buluşuruz. Olur mu?"

"Elbette. Planında bir değişiklik olursa beni haberdar et ki ben de senin yerine birini bulabileyim."

"Orada olacağım, merak etme," diyorum.

Dışarı çıkıyoruz. Kent yola koyuluyor. Ben de sivil polis arabalarından birine girip şehir haritasını alıyorum ve önce Dwight Smith'in cesedinin bulunduğu noktaya, sonra da Kelly Summers'ın oturduğu adrese bakıp parmağımı yavaşça bu iki konum arasında gezdiriyorum. O sokakların içindeymişim gibi düşünerek iki nokta arasında neler olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Bu rotanın içinde üç tane süpermarket var ki bunlar alışveriş merkezlerine ait; ayrıca en az yarım düzine münferit süpermarket de mevcut ama hatırlayabildiğim kadarıyla bunlardan sadece iki tanesi yirmi dört saat hizmet veriyor.

Parmağımı ilk süpermarketin haritadaki yerine koyuyorum ve başlamak için burasının en uygun yer olduğunu düşünüyorum.

36. BÖLÜM

Schroder uyuyamıyor. Duyguları bir kurşun tarafından körlenmiş bir adama göre hissettikleri...

Hissettikleri mi?

Daha iyi uyumuş olması gerektiğini düşünüyor. Neredeyse hiç uyuyamadı. Gözlerini her kapadığında Peter Crowley'nin yarılmış kafatasını görüyor, elini kolunda hissediyor ve kafasının içinde, Peter'ın son sözleri olan *çikolatalı dondurma* kelimelerini duyuyor. Yani suçluluk hissediyor. Bunun yanı sıra acı da hissediyor çünkü kolu durmaksızın titriyor. O lanet olası köpek kuduz olabilir ya da veba, HIV veya domuz gribi virüsü taşıyıcısı olabilir, diye düşünüyor. Kolundaki kanı yıkayıp pislikleri de temizledikten sonra ısırık deliklerinin korktuğu kadar derin ve kötü olmadığını görüyor. Yine de hâlâ bir tedaviye ihtiyacı olduğu ortada.

Dört ölü adam. Hayır, beş ölü adam. Ölmesi gerekenden üç fazla adam demektir bu. Polis, Peter Crowley'nin ailesini ziyarete gidecektir. Kızı onu gördüğünü hatırlayacak, eşkâlini polise tarif edecek ama büyük ihtimalle bunda çok başarılı olamayacaktır çünkü Schroder'e orada değilmiş gibi bakıyordu. Ara sokakta da onları gören kimsenin olmadığını düşünüyor; olsa bile neyi ne kadar görmüş olabilirler ki? Karanlıkta dikilen iki adam ve plakası okunamayan bir araba.

Plan, Collard kardeşleri kolayca bulunabilecekleri bir yere bırakmaktı; bunun için aklından geçirdiği yer de deniz kıyısıydı. Böylelikle polis, bu işi yapan kişinin tek başına olduğunu ve Kelly Summers'ın veya Peter Crowley'nin bu olaylarla bir bağlantısının olmadığını düşünecekti. Hayatı Dwight Smith veya Collard

kardeşler gibi insanlar tarafından altüst edilmiş bir başka kişinin şahsi intikam listesi üzerinden bunu yaptığını düşünecekler ve bu insanların da nerede öldürüldüklerini asla bilemeyeceklerdi.

Gerçi şu anda da aynı şeyi düşünecekler; insanlara istedikleri beş dakikayı veren, kendi yöntemleriyle adaleti sağlayan bir infazcı. Tate'in bundan fazlasını aklından geçirip geçirmeyeceğini merak ediyor ve onun bazı şeyleri tahmin edebileceğini düşünüyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Warren'a.

Bildiğim bir şey varsa, diye cevaplıyor Warren ya da konuşabilseydi böyle cevaplardı herhalde, *o da sineklerin tadının berbat olduğu. Onları neden yemediğinizi çok iyi anlayabiliyorum.*

"Peki ya Tate? Tate için ne dersin?"

Tate her zaman peşine düştüğü adamı yakalar. Hapse gireceksin.

"Sana bir şey sormamış olmayı dilerdim," diyor Schroder.

Warren bir şey demiyor. Elbette ki bir şey demiyor.

Schroder en yakındaki alışveriş merkezine gidip orada bulunan iki eczaneden birine giriyor. Biraz iyot çözeltisi, sargı bezi ve bandaj alıyor; ardından kırık olanın yerine yeni bir cep telefonu satın alıyor ve evine geri dönüyor. Yaralarını temizleyip üstüne iyot döküyor, sargı bezini de koyup etrafını bandajla sarıyor. Yaralarına dikiş atılması lazım. Ayrıca kuduz aşısı da olması gerek. Bugünlerde kuduz aşısı olan kaldı mı ki? En azından o böyle bir şey duymadı. Enfeksiyon kapmaması için bir gözünü kolundan ayırmamalı. Birkaç tane kodein içiyor, böylece yaklaşık on dakika sonra ağrısı azalmaya başlıyor. SIM kartını yeni telefonuna takıp şarj ettikten sonra kişi listesini oraya kopyalıyor.

Dışarıda, bir lastikçide iki tekerleğini de değiştirtirken yeni telefonu çalıyor. Tamirci yaklaşık on beş dakikadır uğraşıyor, tahminen beş dakikalık işi daha var. Bu, ona üç yüz dolara patlayacak. Telefonunu çıkarıp ekranına bakıyor ve arayanın Tate olduğunu görüyor. Dükkândaki diğer müşteriden biraz uzaklaşıyor. Diğer müşteri, lastik tamircisine bir tekerlekte aradığı en önemli şeyin havalı görünmesi olduğunu anlatan genç bir adam.

Buraya kadar mı? Tate, her şeyi çözdüğünü söylemek için mi onu arıyor yoksa? Kelly Summers'ı merkeze götürdüler ve o da her şeyi itiraf mı etti? Bu mümkün. Kelly Summers'a, onu merkeze götürmeleri halinde avukatını talep etmekten başka bir şey söylememesini sıkı sıkı tembih etmişti. Polisin bir şekilde tatlı dille onu ikna etmeye çalışacağını da anlatmıştı. Onun polise her şeyi anlatmış olmasının da gayet olası olduğunu fark ediyor. Sonuçta dün gece masum bir adamın ölümüne sebep olduğu düşünülürse, hak ettiği şey de bu değil mi zaten?

"Theo," diye açıyor telefonu.

"Carl, ben Bridget," diyor Bridget. Bunu duyunca Schroder'in aklı bir anlığına karışıyor. Bridget mi? Hangi Bridget? Theo'nun Bridget'i mi? Theo'nun karısı onu neden arasın ki?

"Nasıl oldun?" diye soruyor Schroder çünkü sorması gerekenin bu olduğunu biliyor. Bridget'e onun iyi olduğunu ümit ettiğini söylüyor ve bunu söylerken bir sosyopata dönüşmediğini fark ediyor. Tabii ki dönüşmedi. Bridget'in ve Theo'nun, her ikisinin de iyi olduğunu ümit ediyor. Ayrıca bir sosyopat olsaydı, Peter Crowley'nin öldürülmesi karşısında kendini kötü hissetmezdi. Bu düşüncelerle beraber bir şeyi daha fark ediyor; son bir buçuk gündür bilincinin ondan gizlemeye çalıştığı bir şey daha var: Tüm bunların hepsi ona yaşadığını hissettirdi. Tüm bu cinayetler ona *hislerini* tekrar kazandırdı.

"Teddy'ye dair," diye söze giriyor Bridget, "ters giden bir şeyler var."

Teddy. Onun Theo'yu her zaman Teddy diye bahsettiğini unutmuştu. Şahsen bunun aptalca olduğunu düşünüyor. "Anlat bana," diye yanıtlıyor.

"Uyandığımda bıraktığı notu buldum. İşe gittiğini ve bana bakmak üzere burada bir kadının kaldığını yazmış... Ama... ama evde kimse yok ve benim de bakılmaya ihtiyacım yok. Onun numarasını aradığımda da cevap vermedi. Ulaşılamıyor, diyor.

Polis merkezini arayacaktım ama... Yani... Sen onun arkadaşısın, öyle değil mi?"

"Evet, arkadaşıyım," diyor Schroder.

"Onu işteyken arayamam," diyor Bridget.

"Neden arayamazsın ki?"

Bridget cevap vermiyor ama telefonu kapatmıyor da. Hâlâ hatta mı acaba? Uyuya mı kaldı yoksa? Bitkisel hayata geri mi döndü? "Bridget?"

"Buradayım," diye yanıt geliyor.

"Benden tam olarak istediğin nedir?"

"Ben... Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," diyor Bridget. Sonraki birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemiyor ama sonunda söze giriyor. "Şu anda polis olan Carl Schroder'le mi konuşuyorum yoksa dostumuz olan Carl Schroder'le mi?"

Şu anda hiçbiriyle konuşmuyorsun. "Konu nedir Bridget?"

"Lütfen Carl, soruma cevap ver."

Soru, bir şeylerin ters gittiğini; Bridget'in bir problemi olduğunu ve polisin bunun içine dâhil edilmemesi gerektiğini işaret ediyor. Ya da belki Theo'nun bir sıkıntısı var. Onu aramasının sebebi bu mu acaba? "Dostunuz olan," diye yanıtlıyor. Bir süredir polislik yapmadığı düşünülecek olursa, verebileceği tek cevap da bu. *O da bunu biliyor zaten, öyle değil mi?*

"Emin misin?" diye soruyor Bridget. Ses tonunda bir güvensizlik seziyor Schroder.

"Evet."

"Ona yardım edebilir misin?"

"Onun ne yapmasına yardım etmemi istiyorsun?"

"Bir şey yapmasına yardım etmeni değil, bir şey yapmasına engel olmanı istiyorum. Sanırım o... birilerine zarar vermeyi planlıyor."

"Kime?"

"Buraya geldiğinde sana hepsini anlatacağım ama lütfen elini çabuk tut."

"Çünkü onun bir başkasına zarar vermesine engel olmak zorundayız."

"Evet."

Schroder'in bunun için ayıracak vakti yok. Ama Bridget'i tanıyor ve gerçekten yardıma ihtiyacı olmadığı müddetçe onu aramayacağını iyi biliyor. Hastaneden çıktığından beri onu görmedi. En son konuştuklarında Emily hâlâ hayattaydı.

Aradan geçen sürede bir sürü şey oldu.

"Lütfen," diyor Bridget tekrar. "Bir tek sen yardım edebilirsin."

"Geliyorum," diyor Schroder.

37. BÖLÜM

Süpermarkete gidiyorum. Şehirdeki en büyük süpermarketlerden biri olduğu için gündüzleri çok kalabalık; hafta sonu gündüz vakti daha da kalabalık oluyor. Otoparkın kenarında bir yere park ediyorum, ön kapıyla aramda onlarca araba var. Üstlerinde oturup çığlık çığlığa bağıran çocukların bulunduğu, gıda malzemeleri dolu alışveriş arabalarının arasından zorlukla ilerlemeye çalışıyorum. Ebeveynlerin bir kısmı yalvararak, tehditler savurarak veya rüşvet teklif ederek onları susturmaya çalışırken diğerleri de hiçbir şey olmuyormuş gibi davranmak için ellerinden geleni yapıyor. Emily'nin de aynı şekilde yalvardığını hatırlıyorum. Onunla alışverişe çıkmaktan nefret ederdim. Dokunma mesafesindeki her şeyin ona ait olduğunu zannederdi ve bir şey ne kadar renkliyse Emily de onu o kadar çok arzulardı.

Koridorların tavanlarından sarkan levhalara bakarak yolumu bulmaya çalışıyorum. Banyo aksesuarları bölümünü arıyorum. Çok fazla duş perdesi yok; sadece üç farklı tip ve her bir tip için de en fazla bir iki renk seçeneği var. Ancak bu perdelerden hiçbiri Kelly Summers'ın evinde gördüğüm duş perdesi değil.

Süpermarket çalışanlarından biri yanımdan geçerken mağazada parlak yeşil renkli duş perdelerinden olup olmadığını soruyorum, o da benim baktığım yere bakarak, "Hayır," diye cevaplıyor, ardından biraz daha detaya girerek sorduğum tipte perdeden daha önce satıp satmadıklarını soruyorum. O da bilmediğini, danışma masasına sormam gerektiğini söylüyor.

İri gözlükleriyle bir kadının oturmakta olduğu danışma masasına gidiyorum. Kadının gözleri birer golf topu büyüklü-

ğünde görünüyor ve bu toplardan biri de hafif sağa doğru bakıyor. Gördüğüm duş perdeleri dışında başka tip perde satmadıklarını söylüyor.

"Parlak yeşil olanlardan satmıyorsunuz yani?" diyorum.

"Perde kısmında yeşil olanlardan gördünüz mü?" diye soruyor.

"Hayır ama belki birisi son yeşil perdeyi almış olabilir, diye düşünüyorum."

"O zaman şansınız yaver gitmemiş demektir," diye yanıtlıyor.

Ona polis rozetimi gösteriyorum. Birkaç saniye rozetime baktıktan sonra bakışlarını bana çeviriyor. Golf topu gözleri her şeyi emiyor sanki. "Konu önemli," diyorum ona.

"Pekâlâ dedektif," diyor, ardından da sırtını bana dönüp telefonu kaldırıyor. Yaklaşık bir dakika sonra soruma cevap veriyor. "Yeşil perdelerden satmıyoruz," diyor. "Yıllar önce satmış olabiliriz ama şu anda değil."

Vakit ayırdığı için ona teşekkür ediyorum. Dışarı çıktığımda, giriş kapısına yirmi metrelik mesafede neredeyse yarım düzine boş park yeri olduğunu fark ediyorum. Otopark boyunca yürüyerek kendi arabama doğru ilerliyorum.

Bir sonraki süpermarket deneyimi de aynı şekilde başlıyor. Yoğun bir kalabalık, neredeyse dopdolu bir otopark ve yine en köşede bulduğum boş bir yer. Bu defa içeride çok daha fazla sayıda bağıran çocuk, yüksek sesle kahkaha atan genç ve yürürken birdenbire önümde durduğu veya aniden yön değiştirmeye karar verdiği için çarpmak üzere olduğum bir sürü yaşlı var. Süpermarketin düzenleniş şekli bir öncekine benziyor. Banyo aksesuarları kısmını buluyorum. Burası bir önceki süpermarketten farklı görünüyor. Burada sadece iki tip perde var: Bir tanesi parlak yeşil, diğeriyse parlak turuncu renkte. Parlak yeşil olanını alıyorum. Bu perde, dün sabah gördüğümün aynısı.

Perdeyi danışma masasına götürüyorum. Tadından hoşlanmadığı için iade etmeye çalıştığı boş şarap şişesiyle dikilmekte olan bir kadının arkasındayım; danışmadaki kadın ise tadından

hoşlanmış olması gerektiğini, aksi takdirde şişenin boş olmayacağını söyleyerek karşı çıkıyor. Tartışma devam ederken bir başka kadın gelip bana nasıl yardımcı olabileceğini soruyor. Ona polis rozetimi ve duş perdesini gösterip bunlardan en son kime sattıklarını bilgisayarından görüp göremeyeceğini soruyorum.

"Bunu yapamam," diyor. "En azından buradan yapmam mümkün değil. Müdürümle konuşmama izin verin, size yardımcı olacağına eminim."

Müdür gerçekten de yardımcı olmaya çalışıyor. Kırklarının ortasında olmasına rağmen konuştuğu zaman sesi bir delikanlı gibi çıkıyor, söylediği her cümlenin sonunda sesi hafifçe yükseliyor. Elimi sıkıp beni üst kattaki ofisine çıkarıyor. Duvarlardan biri zaman çizelgeleri ve personel fotoğraflarıyla kaplı. Diğerlerinde ise en iyi süpermarket ödülleri, iş güvenliği, sağlık ve alkollü içki satış sertifikaları ve lisansları var. Elimdeki duş perdesinin arkasında yazan barkodu bilgisayarına giriyor.

"Bunun en çok satan ürünlerimizden biri olduğunu söyleyemem," diyor. "Geçtiğimiz ay sadece iki tane satmışız."

Kalbim bir anlığına duracak gibi oluyor, derin bir nefes alıp yavaşça dışarı veriyorum. *Lütfen içlerinden biri geçen cuma gecesi satın alınmış olsun. Peki ama gerçekten de istediğim bu mu? Yoksa Kelly Summers'ın mı onu satın almış olmasını istiyorum? Ya da ona yardım etmiş olan adamın mı? Hayır. Aslında tek istediğim, Dwight Smith'in trenin önüne kendisinin atlamış olması.*

"Bakalım," diyor müdür ve hemen ardından buluyor. "Cuma gecesi ya da daha doğrusu cumartesi sabahı..." diye sözüne devam ediyor. Ve bingo! Gösteri zamanı. "İşte burada," diyor, bilgisayarın ekranına dokunarak. "Sabah dört gibi satılmışlar. Her ikisini de aynı kişi almış."

Kalbim, az öncekinin aksine deli gibi çarpmaya başlıyor. Bu demek oluyor ki Dwight Smith sadece pencere çerçevesini zorlayıp kırmakla kalmadı, aynı zamanda içeri girmeyi de başardı. Peki ya sonra ne oldu? Kelly Summers onu bekliyor muydu? Ya

da kel adam onu evin içine kadar takip mi etti? Neden bir değil de iki tane duş perdesi satın aldı?

"Faturayı bulabilir misiniz? Perdelerin dışında başka ne satın alınmış?"

"Bir dakika," diyor müdür.

Bu defa adamın birkaç dakika daha mesai harcaması gerekiyor ama sonunda fatura bilgisayar ekranında beliriyor.

"Oda parfümü ve birkaç kokulu mum alınmış. Öyle görünüyor ki birisi, birkaç banyo birden temizlemiş." Banyodaki yoğun lavanta kokusu aklıma geliyor. "Sizin için çıktı alırım," diye ekliyor müdür.

"Teşekkür ederim. Alışveriş nakit mi yapılmış kredi kartıyla mı?"

"Bir saniye... Nakit," diye cevap veriyor.

"Tamam. Burada güvenlik kameralarınız da vardır herhalde, öyle değil mi?"

"Her yerde yok," diyor, gülümseyerek. "Ama perdeyi satın alan adamı kameradan bulabiliriz. Ne yaptığını bana söyler misiniz?"

"Bunu yapamam," diye yanıtlıyorum onu. "Kayıtlara ulaşabilir miyiz?"

"Beni takip edin," diyor müdür.

Ofisinden çıkıp bir başka odaya doğru giden adamı takip ediyorum. Bu seferki odanın bir duvarı monitörlerle dolu ve bir güvenlik görevlisi de bunların başında. Görevli, dikkatli bir şekilde ekranlara bakıyor. İsminin Tony Langly olduğunu söyleyip kendini tanıtıyor ve elimi sıkıyor. Bir polis değil de bir güvenlik görevlisi oluşunu ifade etmek istercesine elimi kuvvetle sıkıyor. Müdür, ne aradığımızı ona anlatıyor ve Tony de kayıtlara bakmanın bir sorun olmayacağını söylüyor. Cuma gecesinin kayıtlarına ulaşıyor. Beş dakika içinde de duş perdesinin satın alındığı kısmı ekranda görebiliyoruz. Gecenin bu geç vaktinde kasalarda sadece iki görevli var. Beş altı müşteri, kasada bekliyor. Kaydı, faturanın

kesildiği dakikaya getirince ödeme yapmak üzere bekleyen tek bir müşteri görülüyor artık.

"Aradığınız adam bu mu?" diye soruyor müdür.

Başımı olumsuz anlamda iki yana sallıyorum. "Hayır," diye yanıtlıyorum. "Bu adamın o olacağını düşünüyordum. Bu, sıradan biri. Zamanınızı boşa harcadığım için üzgünüm. Bazen işler istediğiniz gibi gitmez."

"Çok doğru," diyor Tony. Müdürle beraber ikisinin de heyecanının söndüğü görülüyor.

Arabaya döndüğümde ellerimin titrediğini hissediyorum.

Duş perdelerini satın alan kişi Kelly Summers değildi.

Kel adamdı.

Carl Schroder'di.

38. BÖLÜM

Schroder, şu meşhur Koma Polisleri olayından beri Tate'in evine uğramamıştı. Eski Benliği, Koma Polisleri hikâyesinden büyük ihtimalle nefret ederdi. Karısına ve merkezdeki birkaç meslektaşına bundan yakınır ama mesai arkadaşları bu durumu fırsat bilip onunla dalga geçerdi. Ona bir takma isim bulurlar ve polis merkezindeki bütün duvarlara olayla ilgili gazete kupürlerini yapıştırırlardı.

Komadan çıktığında insanların onun hakkında neler söylediğini duymuştu. Christchurch Oymacısı soruşturması onun için o kadar şahsi bir mesele haline gelmişti ki bu işin peşini bırakamamıştı ve sonunda da neredeyse hayatına mal oluyordu. Tabii şu da vardı ki Melissa X'in hakkından gelen de yine oydu. O malum güne dair bazı küçük detayları, olayları unutabileceği söylenmişti ve ilk başlarda gerçekten de böyleydi ama komadan çıkışının üzerinden birkaç hafta geçtikten sonra durum tersine dönmüştü. Her küçük detayı hatırlayabiliyordu hatta gerçekten kafa patlatırsa, kurşunun boğuk bir ses ve dağlayıcı bir sıcaklıkla beraber kafasına girişini, kafatasında açılan deliğin çıkardığı sesi, kurşundan dolayı etrafa saçılan kafatası parçalarını ve başının aldığı darbenin etkisiyle geriye doğru savruluşunu, hepsini bir bir hatırlayabiliyordu.

Gözlerini kapatıp evinde sessizce oturduğunda, kurşunun kafasındaki varlığını, beynini adeta çekiştirişini hissedebiliyor. Kafasındaki kurşun, asla kaşıyamadığı bir yaraya, sesini kapatamadığı bir uğultuya veya bakışlarını çeviremediği bir ışıltıya

benziyor. Dışarı çıkarılamayan bir kıymık gibi orada, kendi zamanının gelmesini bekliyor.

Tate'in evine doğru yürürken içeride neyle karşılaşacağını bilememenin huzursuzluğunu hissediyor. *Huzursuzluk* mu? Evet. Zihnine bir not düşüyor; geri gelen hislerden bir tane daha. Daha girişe varmadan Bridget kapıyı ardına kadar açıyor. Herkesin artık kayıp olduğunu düşündüğü kadın bu işte. Gerçekten de bir şeyleri kaybetti aslında, öyle değil mi? Eski parıltısı yok artık. Schroder bunu hemen fark ediyor. Biraz kilo kaybetmiş; eskisinden daha zayıf görünüyor. Cildinin da artık daha soluk bir rengi var. Kollarını Schroder'in etrafına doluyor, o da aynı şekilde karşılık veriyor, Eski Benliğinin tam olarak böyle yapacağını bilerek.

Bridget geri çekildiğinde gözlerinin nemli olduğunu görüyor, öte yandan ağlıyormuşa da benzemiyor. "Uyandım ve..." diyor, ardından susuyor. Birkaç saniye geçiyor. Schroder, onun hazır olunca tekrar konuşmaya devam edeceğini bildiğinden bekliyor. "Farklı görünüyorsun," diyor Bridget.

"Yeni imajım böyle," diye yanıtlıyor Schroder, elini kafasının tepesinde gezdirerek. "Bugünlerde herkes böyle takılıyor."

"Sana yakıştığından pek emin değilim," diyor Bridget. "Ama sadece o da değil. Nasıl desem, yaşlanmış göründüğünü söyleyebilirim ama farklı olan o değil sanki. Kafana ne oldu?" diye soruyor ve eliyle kendi kafasında, tam da Schroder'in yarasının olduğu yeri işaret ediyor.

"Savaş yarası diyebiliriz," diye yanıtlıyor, Bridget'in bunu nasıl olup da bilmediğine şaşırarak.

Aldığı cevap Bridget'i tatmin etmişe benziyor. "İşyerinden herhangi birine buraya geldiğini söyledin mi?"

"Hayır," diyor çünkü "Polis Schroder" diye biri artık yok. Sadece evinde Warren'la beraber oturan Schroder var; bir de insanları takip edip hayatlarına son veren Schroder. Bu da bir bakıma bir iş sayılsa da Bridget'in *iş* derken bunu kastetmediğini biliyor.

"Araban nerede?" diye soruyor Bridget.

Schroder arkasına dönüp park ettiği arabasını işaret ediyor. "Orada işte," diyor.

"Bu senin araban mı?"

"Param bu kadarına yetiyordu."

"Sivil arabalardan birini neden kullanmıyorsun peki?"

"Neyi? Anlayamadım."

"Sivil polis arabalarından birini neden kullanmıyorsun?"

Schroder başını iki yana sallıyor. "Bir süredir kullanmıyorum."

"Ah," diyor Bridget, kafası karışmış görünerek. Schroder de kafasının karıştığını hissediyor.

"Konu nedir?" diye soruyor Schroder.

Bridget bir kâğıt parçasını ona uzatıyor. Tate'in yazdığı bir not bu.

> Hey, Bebeğim,
> Kent beni almaya geliyor. Şehir merkezinde bir şeyler olmuş, her zamanki angaryalardan biri sanırım. Büyük ihtimalle sen bunu okumadan ben dönmüş bile olabilirim. Öyle bir durumda da bu notu kahvaltıda sana bizzat okurum. Sen kâğıdı elinde tutup kelimelere bakarken ben de omzunun arkasından yüksek sesle okurum; bir film karesi gibi oluruz. Ama erken dönemezsem, Kent'in kız kardeşi sana göz kulak olmak için evde olacak. Seni seviyorum!

Schroder notu iki kez okuyor. Şehir merkezinde bir şeyler olmuş. Onunla ilgili bir şeyler mi? Ara sokakta olanlarla mı ilgili?

"Ben..."

"Kent kim?" diye soruyor Bridget.

"Kent onun yeni ortağı."

"Ne?" diyor Bridget, kafasını iki yana sallayarak. "Onun ortağı sensin."

"Artık değil," diyor.

Bridget hâlâ kafasını iki yana sallamaya devam ediyor. "Anlayamıyorum. Ne oldu? Kavga mı ettiniz? Tate bana bunu neden anlatmadı?"

"Kavga etmedik, hayır," diye yanıtlıyor Schroder. "Bunu sana neden anlatmadığını bilmiyorum," diyor ama aslında demek istediği şey şu: *Burada ne olup bittiğini anlayamıyorum.*

"Malum olaydan, anlarsın işte, kazadan beri bana çok fazla şey anlatmıyor zaten," diyor Bridget.

"Zor zamanlar geçirdiniz," diyor Schroder.

"Peki o halde, neden artık ortak değilsiniz? Şu savaş yaranla bir alakası var mı bu durumun?"

"Farklı yönlere doğru savrulduk diyelim, hepsi bu."

"Terfi mi aldın?"

"Onun gibi bir şey," diyor Schroder ve birdenbire, eskiden onu son gördüğü zamanı hatırlıyor. Kızının doğum günüydü ve Tate ile Bridget kızlarıyla beraber onun evindeki partiye gelmişlerdi. Gülücüklerle dolu bir gündü; neden olmasındı ki? Emily o zamanlarda hâlâ hayattaydı, malum kaza ve ölümü gelecekte bir yerdeydi, tıpkı Yeni Benliğini Eski Benliğinden ayıran kurşun gibi. Bridget'i ilk kez gördüğü, onun Tate'e telefon numarasını verdiği günü düşünüyor ve Tate'in ne kadar şanslı bir adam olduğunu düşündüğünü hatırlıyor. Ardından evlendikleri günü, düğünlerini, onun ışıldayan gülüşünü düşünüyor ve sonra da operasyondan bir gün sonra, Bridget'in yüzünün her tarafı yara izleri, bandajlar ve dikişlerle kaplıyken nasıl göründüğünü hatırlıyor. Çıkıklar, yırtılan dokular, kırık kemiklerle orada yatarken Tate'in onun elini tutuşunu; Tate'in kaybı için, kızını kurtarmayı deneyen ama başaramayan Bridget için nasıl da kalbinin parçalandığını hatırlıyor. Onun, Tate için uyanmasını dilerken bir yandan da kendi iyiliği için asla uyanmamasını dilediğini hatırlıyor. "Bana telefonda Theo'nun birine zarar vermek üzere olduğunu söylemiştin."

"Burada bir polis olarak bulunmadığına emin misin?"

"Sana söz veriyorum."

"O zaman tamam. Teddy'nin aptalca bir şey yapmak üzere olduğunu düşünüyorum. Onu kaybedemem Carl. Teddy'nin hapse girmesini kaldıramam."

"En azından bu, ilk defa olmayacak," diye yanıtlıyor Schroder.

"Bu da ne demek şimdi?" diye soruyor Bridget.

Schroder, bir şeylerin gerçekten de ters gittiğini artık iyice fark ediyor. "Hiçbir şey. Theo'nun kime zarar vereceğini düşünüyorsun?"

"Emily'yi öldürmüş olan adama," diye yanıtlıyor Bridget. "Sanırım planladığı şey o adamı... Bunu söyleyemem," diyor sonra.

"Eğer sana yardım etmemi istiyorsan, neler olduğunu bana anlatmalısın Bridget."

"Onu öldürecek," diyor. "Bundan eminim. Quentin James'i ormanlık bir yere götürecek ve ona kendi mezarını kazdıracak. Belki onu sadece korkutmak istiyor, bilmiyorum ama bundan daha fazlası da olabilir. Telefonla arıyorum ama devamlı ulaşılamadığı mesajını alıyorum."

"Theo bunca zaman sonra onun izini nasıl buldu?" diye soruyor Schroder. Üç sene önce, diğerleri gibi Schroder de Tate'in onu öldürdüğünden şüphelenmişti. O halde cesedi nereye saklamıştı?

"Bunca zaman sonra mı? Olayın üzerinden daha on gün geçmedi bile," diyor Bridget.

Schroder'in kafası daha da karışıyor. *Yoksa*... "Bridget, Emily'nin cenazesi ne zamandı?"

"Ne? Böyle bir şeyi neden soruyorsun şimdi?"

"Lütfen. Önemli."

"Yedi gün oldu," diye yanıtlıyor Bridget. "Hastanede olduğum için ben katılamamıştım."

Yedi gün. Birdenbire her şeyi anlıyor. Bridget geçmişi yaşıyor. Başından aldığı darbeyle ilgili bir durum olmalı. Tate'e de eski numarasından ulaşmaya çalışıyor büyük ihtimalle. Schroder'in hâlâ polis teşkilatında çalıştığını düşünüyor. Onun gözüne bu

kadar farklı görünmesinin sebebi de bu. Bridget'in zihnine girmeyi denemeye karar veriyor.

Fakat bir yandan da merak içinde. Bu konuştuklarının öylece geçip gitmesine izin veremeyecek derecede meraklanmış durumda. Ve gerçekten de –eğer burada olsaydı Warren'ın da ona söyleyeceği gibi– bir fırsat ışığı görüyor. "Theo'nun onu nereye götürdüğünü biliyor musun peki?"

"Hayır. Demek istediğim... evet. Sayılır," diye yanıtlıyor Bridget.

"Sayılır mı?"

"Tarifi... Yerini tarif etmesi zor. Ormana... onu ormanlık bir alana götürüyor olmalı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Ben... Biliyorum işte."

"Hangi ormanlık alan olduğunu biliyor musun peki?"

"Hayır," diyor Bridget. "Yani... Belki de biliyorum. Öyle sanıyorum. Orayı arabayla bulabilirim sanırım. Off... Telefonunun neden çalışmadığını anlayamıyorum. Onu aramayı deneyebilir misin?"

"Elbette," diye yanıtlıyor Schroder. Telefonunu çıkarıp numaraları tuşluyor ama ara düğmesine basmıyor. Telefonu kulağına götürüyor. On saniye kadar bekliyor, ardından kafasını iki yana sallıyor. "Ulaşamıyorum. Şimdi oraya götürebilir misin beni?"

Bridget başıyla onaylıyor. "Sanırım götürebilirim," diyor.

"Benim arabamı alalım o zaman," diyor ona. "Ben kullanırım, sen yolu tarif et sadece."

39. BÖLÜM

Arabanın içinde oturuyorum. Başım dönüyor. Çok sayıda seçenek, Schroder için farklı gelecek seçenekleri önümde duruyor. Bir anlam veremiyorum. Onca insan arasından... Nasıl olur da?..

Her şeyin bir tesadüf olduğunu düşünmeye çalışıyorum. Schroder, ihtiyacı olduğu için sabah erkenden bir duş perdesi almaya gitti; hazır gitmişken bir tane de yedek aldı. Herhalde duş perdesi, halkalarından yırtılıp söküldü ve sabahın dördünde gerçekten duş almak zorunda olduğu için yeni bir perde almaya karar verdi. Banyo zeminini mi ıslatsaydı? Bu aptalca olurdu. Ayrıca duş perdeniz yırtılmışsa bir dahaki sefere aynı şey tekrarlandığında elinizde bir yedek bulundurduğunuzdan emin olmanız gerekir. Oda parfümünü ise çamaşır suyunun kokusunu gizlemek için değil günlük kullanım için satın almıştı. Belki de dolabındaki etlerden biri çürüdüğü için çöpe atmak zorunda kalmıştı; akla yatkın bir neden. Evet, çok mantıklı. Ne de olsa bir duş perdesi almak zorundaysanız, bu işi bir şekilde halletmelisiniz, öyle değil mi? Sonuçta, gecenin ortasında alışveriş yapmanın öğle saatlerinde alışveriş yapmaktan bir farkı yok. Zaten Schroder'in kalabalıklarla arasının, özellikle yaralanma olayının ardından, pek de iyi olmadığını tahmin edebiliyorum. Büyük ihtimalle sakin, sessiz yerleri tercih ediyordur artık. Büyük ihtimalle...

"Lanet olsun!" Direksiyona bir yumruk atıyorum. "Lanet olsun!"

Cep telefonum çalıyor. Arayan Hutton. Birden suçüstü yakalanmışım gibi bir hisse kapılıyorum; sanki Hutton benim az önce nerede olduğumu çok iyi biliyor ve biraz sonra yapacağımız

konuşma da bunun sağlaması olacak. Eğer Schroder'i ele verecek olursam, sonra ne olacak? Sonrası tahmin edilebilir olaylar zinciri halinde gelişecek. Tutuklanacak. Suçunu inkâr ederse mahkemeye çıkarılacak. Suçlu olduğunu itiraf eder veya suçlu bulunursa hapse konulacak. Peki, ondan sonra ne olacak? Yürürlüğe giren yeni yasayla beraber ölüm cezasının ilk uygulanacağı kişinin Schroder olması mümkün mü?

Evet, mümkün hatta mümkünden de öte böyle olacak. Sanırım savcılık, hiç kimsenin yasaların üstünde olmadığını, bir suç işlediğiniz takdirde bunun bedelini ödemeniz gerektiğini kanıtlamak için ölüm cezası konusunda bastıracaktır. Eğer bir polisi darağacında sallandırabiliyorlarsa, herkesi sallandırabilirler demektir. Bu cezalandırma gelecekteki diğer suçların itirafını da kolaylaştıracaktır. Suçlular, darağacına çıkarılma riskini göze almaktansa her şeyi itiraf edip yirmi yılı hapiste geçirmeyi tercih edeceklerdir. Peki, infaz gerçekten de darağacına çekerek mi uygulanacak? Geçen yüzyılın ortalarında, yasaklanmadan önce bu metot uygulanırdı. Peki, şimdi ne olacak? Bunun yerine başka bir metot mu uygulanacak?

Telefonu cevaplıyorum. "Neredesin?" diye soruyor Hutton.

"Kelly Summers'a gidiyorum, yoldayım."

"Hâlâ mı? Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Benzin istasyonunda güvenlik kamerası kayıtlarını kontrol edip kel adama dair bir şey var mı diye bakmanın iyi fikir olacağını düşündük. Belki o gece Summers'ı veya Smith'i takip ediyordu."

"Bir şey bulabildiniz mi?"

"Henüz emin değilim."

"Kaçırdığım bir şey mi var?" diye soruyor.

"Yorgunum sadece," diyorum.

"Elinden gelenin en iyisini yapmalısın Tate. Daha denemeden pes etmeyi kabul etmiyorum."

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Biliyorum," diye yanıtlıyorum.

"Bu arada birkaç gelişme oldu," diye sözlerine devam ediyor. "Smith ve Collard kardeşler hakkında bilgi toplayabilmek için sabah birkaç polisi hapishaneye göndermiştik. Sonuç şu: Dwight Smith ve Bevin Collard dört sene boyunca aynı hücreyi paylaşmışlar."

"İki olay arasındaki bağlantı bu yani, öyle mi?"

"Öyle gibi görünüyor. Bir şey daha var. Dün senin onları, yani hapishaneyi aradığını söylediler."

Hutton'ın sözlerini anlamaya çalışıyorum.

"Tate?"

"Buradayım. Benim aradığımı söyleyen kim?"

"Dün öğle vakti Dedektif Müfettiş Theodore Tate adıyla arayan birinin hapishane yetkilileriyle görüştüğü kaydedilmiş."

"Ne?"

"Ne diyorsam o."

"Ben onları aramadım."

"Biliyoruz. Arama, arayan cep telefonu numarasıyla beraber kaydedilmiş. Ne var ki tek kullanımlık telefonlardan biri olduğu için sinyalin izini takip etmemiz imkânsız. Görevli kadın, Theodore Tate'in Dwight Smith ve hücre arkadaşları hakkında sorular sorduğunu söyledi. Kadının onunla paylaştığı bilgilerin ardından, vakit ayırdığı için ona teşekkür etmiş. Kadın, daha önce de çok sayıda polisle muhatap olduğu için bu adamın da polis olduğuna emin olduğunu söyledi. Bu konuda tereddüt bile etmemiş, aksi takdirde en ufak bir bilgi paylaşımında bile bulunmazmış. Bunun üzerine ben de Collard kardeşlerin gözetim memurunu aradım; o da Theodore Tate adında birinden aynı şekilde bir telefon aldığını, görevli kadın gibi düşündüğü için de Collard'ların adresini verdiği söyledi."

"Yani birisi benmişim gibi etrafta dolanıyor," diyorum. Dilimin sürçmemesi için çaba sarf ediyorum çünkü bunları söylerken *birisinin* değil de *Schroder'in* benmişim gibi davrandığını aklımdan geçiriyorum. Bu yaptığının Schroder'i eğlendirip eğlendirmedi-

ğini, insanların bir özel dedektiftense bir polise bilgi aktarmaya daha çok meyilli oldukları için telefonda onun taklidini yaptığım günlerin intikamını alma sırasının mı geldiğini merak ediyorum.

"Öyle gibi görünüyor. Smith'in hapishanede geçirdiği süre zarfında birkaç hücre arkadaşı daha olmuş, bu sebeple şu anda onların gözetim memurlarıyla bağlantıya geçmiş durumdayız. Onlar da hedef olarak belirlenmiş olabilir hatta belki Grover Hills'te bulunan diğer cesetler de onlardan birine ait olabilir."

"Diğer cesetler mi dedin?"

"İtfaiyeciler iki ceset daha bulmuş. Hâlâ içeridelermiş; üst katta. Ama binanın çöken kısmında bulunduklarından itfaiyeciler onları görse de ulaşamıyormuş. En azından şimdilik. Her ikisi de silahlıymış. Elimizde şu ana kadar iki kardeş ve Matthew Roddick var, bu cesedin de Roddick'in bir arkadaşı olduğunu düşünüyoruz. Günün ilerleyen saatlerinde diş kayıtları üzerinde çalışmaya başlayabileceğimizi umuyoruz. Araba, binadan alınıp laboratuvara götürüldü bu arada. Yedek lastiğinin kayıp olması ve stepne boşluğunda üç adet susturucu bulunması dışında şimdilik kayda değer başka bir bilgi yok. Bu yedek lastiğin bir anlamı varsa da şimdilik bizim için bir gizemden ibaret. Ayrıca araba binanın önüne park edildiğinde yedek lastiğin içinde olup olmadığını bile bilmiyoruz."

"Monica Crowley geldi mi?"

"Yirmi dakika önce geldi. Polis ressamıyla işi bittiğinde sana da bir kopya ulaştırırım."

Telefonu kapatırken polis ressamının çizeceği eşkâlin nasıl bir şey olacağını ve bunun Schroder açısından nasıl bir sonuç yaratacağını düşünüyorum. Arabamı Summers'ın evine sürerken bir yandan da Schroder'i, önce hapishaneyi, ardından da gözetim memurunu ararken hayal ediyorum. Hapishaneyi Smith'in hücre arkadaşlarını bulmak için aradı; gözetim memurunu araması ise Collard kardeşleri çoktan kendine hedef olarak seçtiğini kanıtlıyor.

Şimdilik pazar günü trafiği yoğun değil ama ilerleyen saatlerde, öğle yemeği zamanı yaklaştığında, çoğu kişi alışveriş merkezlerindeki indirimli satışlardan yararlanmaya karar verecek ya da sıcak, güzel bir tatil gününün tadını çıkarmak isteyecek ve trafik artacak. Kent'e gizemli kel adamımızın kim olduğunu bildiğimi anlatmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum. Konuşmamızı hayal ediyorum; bana üst üste birkaç kez, *"Emin misin?"* diye soruşunu, sonra da duş perdesi ve pencere çerçevesi konusunda ona hiçbir şey söylemediğim için nasıl deliye döneceğini gözümün önüne getiriyorum. Hutton'la yapacağım konuşmayı, merkeze dönüşümüzü ve ona bulduklarımı anlatışımı hayal ediyorum. Hutton'ın nasıl da başını sallayıp, *"Emin misin, gerçekten emin misin? Buna inanamıyorum!"* diyeceğini görür gibi oluyorum. Ama sonunda o da inanacak; herkes sonunda gerçeğe inanır. Schroder'i tutuklama fikri beni korku ve ihanet duygularıyla dolduruyor çünkü onu tutukladığım zaman kötü adam ben olacakmışım gibi hissediyorum.

Summers'ın evine vardığımda Kent'in benden önce geldiğini görüyorum. Arabamı kenara çektiğimi görünce o da kendininkinden çıkıp benimkine biniyor.

"Neyin var?" diye soruyor.

Suçluluk. İhanet. Schroder bir katil ama aynı zamanda benim dostum. "Hiçbir şey," diyorum ve bu, deliliğe doğru attığım ilk adım oluyor. Ne yaptığımı biliyorum ve kendimi bundan alıkoymaya çalışıyorum. Hâlâ ümit var, diye düşünüyorum.

"Hayalet görmüş gibi bir halin var," diyor Kent.

"Bir şeyim yok," diyorum, ikinci adımı da atarak. "Yarınki testler konusunda biraz huzursuzum sadece," diyorum, üçüncü ve dördüncü adımları da geride bırakıp. Ardından aslında aynı adımları Hutton'la telefonda konuşurken attığımı idrak ediyorum.

Aynı fikirde miyiz?

Hayır, aynı fikirde değiliz; öyle olsaydık bildiğim her şeyi size anlatırdım.

O zaman nedir kafandan geçen?

"Kamera kayıtlarında bir şey bulabildin mi?" diye soruyorum.

"Depolarını benzinle dolduran bir sürü insan var ama aralarından bir tanesi bile kel değil. Eğer birisi Smith'i benzin istasyonundan başlayarak takip etmişse de bu, kamera kayıtlarına girmemiş. Gördüğüm plakaları kontrol edeceğim ama bir şey bulacağımı sanmıyorum. Bu işi nasıl halletmeyi düşünüyorsun peki? Summers konusunu yani."

"Onun olanlarla bir ilgisi var mı, hâlâ bilmiyoruz," diye yanıtlıyorum ve artık adım atmayı bırakıp sıçramaya başlıyorum. Şu anda istersem her şeyi düzeltebilirim. Bunun için hâlâ vaktim var. Peki ya yoksa? Peki, Kelly Summers'ı konuşturmayı başarırsak ve o da bize duş perdesini satın alan kel adamın kim olduğunu söylerse ne olacak? Onlar da bu sabah takip ettiğim izlerin peşinden süpermarkete gidecekler ve benim çoktan öğrenmiş olduğum şeyi öğrenecekler. Ondan sonra ne olacak?

Ben işimi kaybedeceğim. Sorgulamalar olacak.

Ama söz konusu olan kişi, Schroder. Kızımın öldüğü gün yanımda olan, beni hastaneye götüren, bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyen Schroder. Kızım gömülürken yanımda duran Schroder. Quentin James'i öldürdüğümü bildiğini ama bunu ona itiraf etmemden korktuğunu bana aylar önce söyleyen Schroder. Bu şehir için kendi hayatını hiçe sayan ve bunun karşılığında da polislikten men edilen Schroder. Kafasına bir kurşun yemiş olan Schroder. Tüm bunların arkasında onun olduğu açığa çıkarsa darağacını boylayacak olan Schroder.

Schroder.

O süpermarkete hiç gitmemiş olmayı isterdim. Kelly Summers'ın duş perdesindeki kat izlerini veya pencere çerçevesindeki levye izlerini hiç fark etmemiş olmayı isterdim. Ama hepsinden çok istediğim şey, Schroder'in ardında bıraktığı izleri gizlemiş olması.

40. BÖLÜM

Bridget çok fazla konuşmuyor. Bir bacağını yukarı çekmiş, parmaklarıyla ayak bileğini yakalamış ve çenesini de dizine dayamış bir halde oturuyor. Yön direktifleri verdiği zamanlar dışında ağzını açmıyor. Seyir güzergâhı, Schroder'i biraz endişelendiriyor çünkü içinde boşa kürek çektiğine dair bir his var. Bridget'in beyninde bu sabah kısa devre yapmasına sebep olan kısım hangisiyse hâlâ kontrolü elinde tutuyor. Öte yandan hiçbir şekilde tereddüt belirtisi de göstermiyor, "*şuradan sağa*", "*buradan sola*" diye yolu tarif ediyor; asla, *"Hay aksi, buradan gitmemiz gerektiğini sanıyordum,"* gibi cümleler çıkmıyor ağzından. Bir yerin etrafında dönmüyor veya aynı yerden iki kez geçmiyorlar.

Şehrin kuzey tarafındalar. Yolculuğun büyük çoğunluğu uzun, düz yollarda geçiyor; ardından büyük otlaklar, çiftlik hayvanları, geniş çimenlik alanlar, bağlar, ağaçlar... Sonra bir yerden sapıyorlar. Yine aynı biçimde ama daha dar ve az kullanılmış yollardan geçiyorlar. Ardından yine evler ve küçük çiftlikler başlıyor; bir süre sonra sol tarafta terk edilmiş gibi görünen büyük otlakların, sağ taraftaysa bir ormanın yer aldığı bir noktaya geliyorlar.

"Yaklaştık," diyor Bridget.

Burası gözlerden uzak bir yer. Birisini vurup gömmek için en iyi yer olduğu söylenemez ama en kötüsü de değil. Yaklaşık on beş dakika daha gittikten sonra Bridget ona yavaşlamasını söylüyor ve yarım dakika sonra yoldan yirmi metre uzakta bir yerde durmasını istiyor.

"Tate'in arabası burada değil," diyor Schroder. "Burada hiç kimse yok."

"Saklamıştır," diyor Bridget, emniyet kemerini çıkarırken. "Ya da henüz gelmemiştir."

"Ne kadar uzaktayız," diye soruyor Schroder.

"Yaklaşık on dakikalık yürüme mesafesinde," diye yanıtlıyor Bridget. "Fakat... doğru olmayan bir şeyler var," diye ekliyor. Gözleri kapıyor; iki elini, beynine baskı uygulamak istercesine başının yanlarından bastırıyor. "Başım dönüyor," diyor ardından.

"Derin nefes alıp ver."

Bridget birkaç derin nefes alıyor. "Yararı yok. Kendimi kötü hissediyorum."

"Seni dışarı çıkaralım."

"Öyle bir hastalıktan bahsetmiyorum." Ellerini başından çekiyor ve Schroder'e doğru dönüyor. "O güne dair hatırladığım en son şey," diye konuşmasına devam ediyor, "Emily'nin öldüğü gün, film izlemeye gitmiş olmamız. Otoparkın içinde yürüdüğümüzü hatırlamıyorum ama öyle yapmış olmamız gerekir; hatırlayamadığım için de neyi yanlış yaptığımı bile anlatamıyorum. Çığlık attım mı? Kızımı korumaya çalıştım mı? Benim hatam mıydı? Adımımı atmadan önce yolu kontrol ettim mi? Bilmiyorum. Bana neler söylendiğini biliyorum. Emily'yi yolun dışına itmeye çalışmışım ama kimsenin bana söylemediği şey şu: Daha fazlasını yapmış olmam gerekirdi. Onu korumak benim görevimdi ve ben bunu başaramadım."

"Olanlar için üzgünüm," diyor Schroder ve gerçekten de öyle hissediyor. Tate'i telefonla arayıp haber verdikleri ânı hatırlıyor. Başka bir şey daha, hiç kimseye asla anlatmayacağı bir şey daha hatırlıyor; olanları ilk duyduğunda aklından ilk geçen düşünceyi: *"Bunları yaşayan benim ailem olmadığı için Tanrı'ya şükürler olsun."*

"Acele etmeliyiz. Teddy'nin hapse girmesini istemiyorum. Ona yardım edebilir misin Carl?"

Schroder başıyla onaylıyor. Bunu yaparken kafatasının içindeki kurşunun bir aşağı bir yukarı hareket ettiğini hayal ediyor. "Evet."

"Şu ağaçların arasında," diyor Bridget.

"Gösterebilir misin?"

Bridget arabanın kapısını açıyor.

Schroder, ağaçlık alana doğru yürüyen Bridget'in peşinden gidiyor. Güneş yükselirken ağaçlar gün ışığına karşı bir koruma görevi görüyor; bazen güneşin sıcaklığının birkaç saniyeliğine de olsa onlara ulaşmasına izin verirken bazen de onları gölgede bırakıyor. Yer hafif nemli görünüyor. Yosunlar ayakkabılarına yapışıyor ve Schroder, ayaklarının az da olsa çamura battığını hissediyor. Burada her yer birbirine benziyor. Devrilmiş ağaçlar, taşlar, ortadan ikiye yarılmış iri kaya parçaları ve gitmekte oldukları yönde iki çift ayak izi. Tate ve Quentin James'in de az önce buradan geçmiş olmaları mümkün mü? Bridget de onları görüyor ama hiçbir şey söylemiyor. Schroder, onun aklından neler geçtiğini merak ediyor; belki de geç kalmış olduklarını düşünüyor.

"Umarım bana çok kızmaz," diyor Bridget.

"Anlayamadım?"

"Teddy diyorum. Umarım bana çok kızmaz. Kızımıza bunu yapan adama ne kadar çok zarar vermek istediğini biliyorum ama birisini öldürmek onu değiştirecektir, sen de öyle düşünmüyor musun? Kimsenin haberi olmadan bu işten sıyrılsa bile artık eskisi gibi olmayacaktır, öyle değil mi? Onu durdurmaya çalıştığım için benden nefret eder mi acaba?"

Schroder başını iki yana sallıyor. Ayak izleri, onların çok geç kaldığını anlatıyor. "Theo'yu yirmi yıldır tanırım," diyor. "Bildiğim tek bir şey varsa o da senden asla nefret edemeyeceğidir. Sen onun için dünyalara bedelsin."

Bridget ağlamaya başlıyor. Schroder'e bakmıyor. "Onun, benim için birini öldürmesini istemiyorum. Onu kaybetmek de istemiyorum Carl."

"O zaman biz de böyle bir şeyin olmamasını garanti altına alalım."

Bridget başıyla onaylıyor, elleriyle gözlerini sildikten sonra yürümeye devam ediyorlar. Schroder, onun yolu göstermesi için

arkadan gidiyor. Ayak izleri, doğru yolda olduklarını gösteriyor. On dakika yürüdükten sonra Bridget yavaşlıyor. Az ileride devrilmiş bir kütük var. Schroder, kırılmış ince dal parçalarını fark ediyor. Kütüğün üstündeki yosunlar da kazınmış gibi duruyor. Yine de etrafta bir kazı yapıldığına dair bir şey göremiyor. Tate'in o günün erken saatlerinde buraya birisini gömmüş olduğunu işaret eden hiçbir iz yok.

"Burası," diyor Bridget.

Haklı olmalı çünkü ayak izleri burada bitiyor; bulundukları yerde birbiriyle kesişip çamurun içinde farklı desenler oluşturuyor, ardından geldikleri yönde geriye dönüyor.

Schroder bir şey söylemiyor.

Bridget yere bakıyor, yavaşça kendi etrafında bir daire çizerek dönüyor ve birden duruyor. On veya on iki metre uzunluğundaki köknar ağaçlarından birinin yanına gidiyor. Alttaki dallardan birine uzanıyor. Daldan sarkan bir ipin ucunda, bir parmak boyunda, ahşaptan minik bir figür var. Bridget elini ipin etrafına dolayıp aşağı çekiyor, ip kopana dek ağacın dalı aşağıya doğru eğiliyor. Elindeki figüre bakıyor, Schroder'in de görebileceği şekilde ona doğru evirip çeviriyor. Ahşaptan yapılma bir ayı bu. Bridget'in yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Bu, Emily'ye aitti," diyor. "Babam bunu bir yıl önce oymuştu. Bunu yapmak onun bir ayını almıştı ve Emily'ye doğum günü hediyesiydi. Emily ona Henry ismini vermişti. Babam ona her yıl farklı bir tane oyuncak yapmaya karar verdi hatta bu seneki hediyesini neredeyse yarı yarıya... Ah!" diyor birdenbire Birdget. Ardından Schroder'e bakıyor. "Ah!"

"Ne oldu?" diye soruyor Schroder.

"Gitmemiz lazım."

"Bridget, ne oldu?"

"Seni buraya getirmemem gerekirdi," diyor Bridget, hızlı hızlı konuşarak.

"Burada ne var?" diye soruyor Schroder ama bunu zaten tahmin ediyor.

"Lütfen," diyor Bridget, "bir hata yaptım. Burada doğru olmayan bir şeyler var," diye devam ediyor ve ardından başının yan tarafına eliyle hafifçe vuruyor. "Seni hiçbir sebep olmaksızın bu ıssız yere getirdim. Bu ahşap oyuncağın da neden Emily'ye ait olduğunu düşündüm bilemiyorum."

"Çünkü o ahşap oyuncak gerçekten de Emily'ye ait," diyor Schroder. "Ve sen de beni buraya getirdin çünkü burası Quentin James'in gömülü olduğu yer."

Bridget ağlamaya başlıyor.

"Kocan o adamı üç sene önce öldürdü ama seni buraya yeni getirdi," diye devam ediyor çünkü ayak izlerinden birinin diğerinden daha küçük olduğunu ve izlerin Bridget'in bugün giydiği ayakkabılara uyduğunu görebiliyor.

"Carl, lütfen, bunu kimseye anlatmamalısın. Anlatamazsın. Bunu hiç kimsenin bilmemesi lazım." Bridget ilk başta yavaşça kafasına dokunur gibi yapıyor, ardından gittikçe sertleşen darbelerle kafasına vurmaya başlıyor. Schroder ileri atılıyor ve elini tutuyor. "Senin kızının başına böyle bir şey gelseydi ne yapardın?" diye soruyor Bridget.

"Hiç kimseye anlatmayacağıma söz veriyorum," diyor Schroder.

Bridget yavaşça başını sallıyor, ardından Schroder de onun elini bırakıyor. Bridget, ahşap oyuncağı önce cebine koyuyor ama birkaç saniye düşündükten sonra aldığı yere tekrar asmaya karar veriyor. İpi dalın üstüne tekrar bağlıyor, bir adım geri çekilip oyuncağın ileri geri sallanışını izlemeye koyuluyor.

"Kendimi çok aptal hissediyorum," diyor Bridget.

Schroder cevap vermiyor.

"Bende bir problem var," diyor Schroder'e, gözlerini oyuncaktan ayırmadan. "Burada, derinlerde bir yerde," diyor ve –bu defa nazikçe olmak üzere– kafasına tekrar dokunuyor. "Gittikçe de kötüleşiyor. Teddy'ye bunu söylemedim ama hissedebiliyorum."

"Kazadan dolayı. Beyin çok değişik bir organ," diyor ve doktorlarının bugüne kadar defalarca aynı şeyi ona söylediğini hatırlıyor: "Ona biraz zaman ver."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?" diye soruyor Bridget. Bu, bir sorudan çok bir açıklama aslında. "Bazen bir yabancı gibi uyanıyorum. Uyanıyorum, aklımdan bazı şeyler geçiyor ama aslında tam tersi olduğunu anlıyorum. Dünya bir yöne doğru giderken sanki ben aksi yöne gidiyorum. Bazen Emily'nin hâlâ hayatta olduğunu düşünüyorum; açıkçası en çok o anlar hoşuma gidiyor çünkü her şey yolundaymış gibi görünüyor ama ardından olanları hatırlamaya başladığımda her şey daha kötüye doğru değişiyor." Bridget ona dönüyor. "Eğer Teddy'yi benden alırsan her şeyimi kaybederim. Hayatta kalamam. Hayatta kalmak da istemem zaten."

Schroder kendini tekrarlamaktan gocunmuyor. Bunu yapmayı sevmiyor ama aynı zamanda nefret de etmiyor. "Hiç kimseye anlatmayacağım. Söz veriyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet," diyor Schroder.

"Ben hamileyim. Teddy henüz bilmiyor. Dün alışveriş merkezine gittim. Hamilelik testi almak istemiştim ama işte... Nasıl adlandıracağımı bilmiyorum. Bir oyun diyebilirim belki. Zihnim kendi kendine oyun oynadı ve ben de Emily'nin ortadan kaybolduğu o güne geri gittim. Dün bütün öğleden sonrasını kızımın kaçırılmış olduğunu düşünerek geçirdim. Testi hâlâ alamadım ama hamile olduğumdan şüphem yok. Bir şekilde biliyorum, tıpkı zihnimin gittikçe bulandığını bildiğim gibi. Tek umudum, bu bebeği doğurana kadar bir şekilde kendimde olabilmem. Bunun için dua ediyorum... Biliyor muydun?" diye soruyor sonra, üç sene önce kocasının buraya gelip arkasında ölü bir adam bıraktığı yeri başıyla işaret ederek. "Teddy'nin o adama ne yaptığını biliyor muydun?"

Schroder evet anlamında başıyla onaylıyor. "Evet. Burası olduğunu bilmiyordum sadece."

"Ve?"

Schroder omuz silkiyor. "Tate'in yaptığı şey," diyor, ondan artık *Theo* değil *Tate* diye bahsetmeye başlıyor, "çoğumuzun yapmak istediği şey. Yaptığı iş çok fazla irade gerektiriyor. Çok fazla cesaret gerektiriyor."

Bridget, Schroder'in anlamlandıramadığı bir bakışla ona bakıyor. "Düşündüğün şey bu mu? Teddy'nin yaptığı şeyin cesaret gerektiren bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Öyle düşünüyorum," diye yanıtlıyor Schroder. "Sence de öyle değil mi?"

"Bunu her gün düşünüyorum," diyor Bridget, "ama doğru cevabın ne olduğundan hâlâ emin değilim."

41. BÖLÜM

Kent, kapı ziline basıyor ve ikimiz de bir adım geri çekiliyoruz. Yüzümü güneşe doğru çeviriyorum. Yine güzel bir gün olacağa benziyor. Yaza yaklaştıkça böyle günlerin sayısı artacak, yazdan çıkarken ise azalacak. Yaz mevsimi, bir şekilde hep çabuk geçiyormuş, bir türlü istediğimiz kadar iyi olmuyormuş gibi geliyor; ya yeteri kadar sıcak değil ya da çok sıcak, hiçbir zaman gençliğimde hatırladığım yazlar kadar güzel değil.

Kent, zili tekrar çalıyor, ardından da birkaç kere kapıya vuruyor. Kapının arasına sıkıştırılmış bir zarf var, üstünde *Annem ve Babam* yazıyor. Geri çekilip bir dakika kadar bekliyoruz.

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor Kent.

"Onu arayacağız," diyorum.

Summers'ın cep telefonu numarasını not defterime yazmıştım. Arıyorum. Telefon telesekretere düşüyor. Mesaj bırakıyorum.

"Pazar günleri çalışıyor mu?" diye soruyorum.

Kent başını sallıyor. "Acil bir iş için çağrılıp çağrılmadığını bilemiyoruz tabii," diyor.

"Belki de bizden saklanıyordur," diyorum.

"Gerçekten de böyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor, başıyla kapıdaki zarfı işaret ederek.

"O zarfın içinde herhangi bir şey olabilir. Para, anahtar veya bir gazete kupürü."

"Bir sürü şey olabilir, haklısın," diyor Kent. "Ama benim de aklımda bir şey var." Aslında buraya geldiğimizden beri ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz. Kelly Summers bavulunu topladı ve buradan ayrıldı. "Ben zarfı açacağım," diyor Kent.

"Bunu yapamazsın," diye çıkışıyorum. "Sana gönderilmiş bir şey değil bu."

"Peki ne yapmak istiyorsun? Buraya bugün bir kere daha gelmek mi? Bizden kaçıyorsa ve bu da onun hoşça kal mektubuysa böyle yaparak onun elimizden uçup gitmesine müsaade etmiş oluruz. Kimbilir, belki de şu anda dünyanın diğer ucuna uçak biletini almıştır bile. Yirmi dört saati vardı. Şu anda Asya'ya bile varmış olabilir; belki Amerika'ya gitmiştir."

Summers böyle yaptıysa, şansı yaver gitsin, diye düşünüyorum. Burada değil de başka bir ülkedeyse onu sorgulayamayız ve o da bize Schroder hakkında bildiklerini anlatamaz.

"Etrafa bir bakayım," diyorum.

Ön bahçe boyunca evin köşesine doğru yürüyünce yaklaşık bir metre yüksekliğinde ve üzerinde iki çift ayak izinin olduğu ahşap bir kapı görüyorum. Birileri bu kapının üstünden atlamış. Kilitli olduğu için ben de üstünden atlıyorum. Yaşlı adam dizlerim bugün ısındığı için pek şikâyetçi değil. Benim ayak izlerim de diğerlerinin yanına ekleniyor. Garajın yanındayım. Pencereden içeri bakıyorum, Kelly Summers'ın arabası içeride. Arka kapıya geçiyor ve kapıya birkaç defa vuruyorum. Cevap yok. Arka kapı da kilitli. Yürümeye devam edip evin etrafını dolanıyorum. Çerçevesi hasar görmüş olan pencerenin bulunduğu yatak odasının yanından geçiyorum. Perdeler kapalı olduğundan içerisini göremiyorum. Evin diğer tarafındaki, üstünde herhangi bir kapı olmayan ahşap çitin yanına varıyorum. Üstünden atlayıp ön bahçeye geçiyorum.

"Arabası hâlâ garajda," diyorum Kent'e.

Kent zarfı elinde tutuyor. "Mühürlenmemiş," diyor.

Ne düşündüğünü biliyorum. Zarf kapatılmamışsa açıp içinde ne yazdığını okur, sonra da tekrar bulduğu yere geri koyabilir. Zarfın içindekiler soruşturmamızla ilgili olabilir de olmayabilir de. Bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. Benden ne istediğini

biliyorum ve birkaç saniye bekledikten sonra ona istediğini veriyorum. Zarfı açmasını başımla onaylıyorum.

Tam o anda cep telefonum çalmaya başlıyor. Arayan kayınpederim. Bahçenin ortasına doğru yürüyorum, bir yandan da Kent'in zarfı açışını izliyorum. Kayınpederim bana Bridget'in nerede olduğunu soruyor, hâlâ evde olduğunu söyleyince o da evde olmadığı yanıtını veriyor. Kayınpederim, kayınvalidem orada ama Bridget evde değil. İlk aklıma gelen, dün yaşananlar oluyor. Alışveriş merkezinde olabilir veya Emily'ye bakmak için şu anda bir otobüse binmiş, oraya doğru yol alıyor olabilir. Kent, zarftan çıkan mektubu okuyor. Okurken yüzünün endişeyle gerildiğini görebiliyorum. Birdenbire, mektubun hiç de sandığımız türden bir hoşça kal mektubu olmadığına dair içimde kötü bir his uyanıyor.

"Bizden ne yapmamızı istediğini anladığımdan emin değilim," diyor kayınpederim.

"Nerede olabileceğine dair bir fikrim var, "diye yanıtlıyorum onu. "Biraz bekleyin, birkaç dakika sonra sizi arayacağım, tamam mı?"

"Bugün işte olmaman gerekirdi," diyor kayınpederim. Bunu söyleyiş tonundan, Bridget'in başına kötü bir şey gelirse bunun sorumlusunun ben olacağımı ima ettiğini anlayabiliyorum. "Ona göz kulak olman gerekiyor."

"Elimden geleni yapmaya çalışıyorum." Telefonu kapatıyorum. Kent hâlâ mektubu okuyor. Yüzündeki ifadeden mektubun kötü haberlerle dolu olduğunu anlıyorum.

"Tekmele," diyor.

"Ne?"

"Kapıyı," diyor, "tekmeleyerek aç."

Neden diye sormuyorum, buna ihtiyacım yok. Bir adım geri çekiliyorum, kilitli olmadığından emin olmak için kapı kolunu tutuyorum. Kilitli değil. Tekmelemek yerine omzumla kapıya yükleniyorum. Kapı sarsılıyor ama açılmıyor da. Dengemi sağlamak için kapı kolunu tutmaya devam ediyorum ve bir kez daha

yükleniyorum. Sağlam bir kapı olduğu için omzum biraz acıyor ama hafif bir çatlağın oluştuğunu da görebiliyorum. Üçüncü denemem de başarılı olmuyor ama çatlak daha da büyüyor. Dördüncü denemede kapı kanadı çatırdayarak parçalanıyor. Tam o anda arkamızdan birinin seslendiğini duyuyoruz:

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" Başımızı o yöne çevirdiğimizde köpeğini yürüyüşe çıkarmış olan yaşlı bir kadın görüyoruz. Kaldırımın kenarından bize bakıyor ve "Polis çağıracağım," diyor.

İçeri giriyorum. Etraf dağınık. Rebecca, yaşlı kadına bizim zaten polis olduğumuzu söyledikten sonra peşimden geliyor. Yaşlı kadının bize seslendiğini duyuyorum ama ne dediğini anlayamıyorum. Telaşla evin içinde dolanıyoruz. Koridor boyunca ilerleyip mutfağın, salonun, parlak yeşil renkli duş perdeleri ile lavanta kokulu banyonun yanından geçiyoruz. İlk oda, sonra diğeri... ve üçüncü odada Kelly Summers'ı buluyoruz. İpek pijamalarıyla yatağa uzanmış. Bütün geceyi ayın altında geçirmiş de rengi solmuş gibi teni soluk beyaza bürünmüş. Kent'in, çantasında cep telefonunu aradığını duyabiliyorum. Nabzını kontrol ediyorum. Kelly Summers'ın cildi buz gibi. Huzurlu görünüyor. Gecenin çoğunu böyle geçirmiş gibi bir hali var.

"Neredeyse mutlu görünüyor," diyor Kent. Telefonu bir elinde, arkamda dikiliyor. Henüz kimseyi aramamış. "Bak," diyor ve başıyla, yatağın yanındaki komodini işaret ediyor. Komodinin üstünde üç tane mektup var. Birisi anne ve babasına, diğeri arkadaşlarına, sonuncusu ise Dedektif Müfettiş Theodore Tate ile Dedektif Müfettiş Rebecca Kent'e yazılmış.

"İlk okuduğun notta ne yazıyordu?" diye soruyorum.

"Bir tür uyarı notuydu," diyor ve bana notu uzatırken adımıza yazılmış mektup zarfına doğru uzanıyor.

Merhaba anne, baba,

Bunları okumak sizin için zor olacak ama her ikinizi de gerçekten üzecek bir şey yaptım. Şu anda yatak odamdayım

ama bu mektubu okuduğunuzda artık beni kurtarmanız için çok geç olacak. Bir kutu dolusu hap aldım ve kısa bir süre sonra huzura kavuşacağım. Bu notu buraya bırakıyorum çünkü içeri girdiğinizde neyle karşılaşacağınızı bilin istedim. Belki de ilk başta birini aramak istersiniz. İçeride sizin için bir not daha bıraktım. Sizi seviyorum.

Kelly

Mektubu, tıpkı Kelly'nin yaptığı şekilde tekrar katlıyorum. Rebecca, yüzünde hüzünlü bir ifadeyle bana bakıyor. Bizim adımıza yazılan mektup elinde ama henüz okumaya başlamamış. "Al," diyor, mektubu bana uzatarak. "İlk sen okuyabilirsin. Ben dışarı çıkıp biraz oturacağım ve durumu merkeze bildireceğim."

Kent beni Kelly Summers ve onun hayaletiyle baş başa bırakarak dışarı çıkıyor ama her ikisi de pek sohbet havasında olmadığı için konuşmayı yapmak bana kalıyor.

"Bu olanların hiçbiri doğru değil," diyorum Summers'a. "Ama içinde yaşadığımız dünya böyle işte. Dilerim ki çok daha iyi bir yerdesindir."

Mektubu açıyorum.

Dedektifler,

Şu an itibariyle neler olduğunu artık çözdüğünüzü tahmin ediyorum. Cuma gecesi eve geldikten birkaç dakika sonra Dwight Smith, pencereden zorla evime girdi. Bu arada, eskiden ona Kovboy Dwight derdim, bu da sizin dosyanızda yer alıyor mu? Banyodan çıktığımda o da oradaydı. Beni banyoya doğru itti ve bornozumu çekip çıkardı. Ardından ıslak zeminin üstünde ayağı kaydığı için düştü ve kafasını banyo küvetinin kenarına çarptı. Ölü veya diri olduğunu anlayamıyordum ama bunu kontrol edemeyecek kadar da

korkmuştum. Telefonla polise haber vermekten de çekindim çünkü çantamda bulunan telefona ulaşmak için banyodan ayrıldığımda onun kendine gelebileceğinden çekindim. Uzandım ve elimin ulaşabildiği ilk şeyi elime aldım ki seramik bir sabunluktu bu. Onun baygın halde kaldığından emin olmak için bir kere kafasına vurmayı planlamıştım ama bir kez vurmaya başlayınca kendimi durduramadım. Ona kaç defa vurduğumu hatırlamıyorum bile ama defalarca sabunluğu kafasına indirdiğimi biliyorum. Bana yaptıklarının, beni kendi evimde bir mahkûma dönüştürmesinin, sürmek istediğim yaşam hayalini elimden çekip almasının bedelini ona ödettim. Bunun olmasını ilk başta istememiştim ama sonra tam tersini hissettim. Biliyorum ki olanların ardından polisi çağırmış olsaydım, buraya gelip ilk başta bana karşı anlayışlı davranacak ama ardından da neden sizi daha önce aramadım diye beni sorgulayacaktınız. Panik içindeydim. Onu dışarıda duran arabasına çekerek sürükledim. Çok zordu. Çok ağırdı. Ama sonunda başardım. Kararlıydım. Hikâyenin gerisini zaten biliyorsunuz. Yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum ama bunu yaptığım için memnunum. Kapı eşiğinde bana sorduğunuz soruya benziyor bu durum. Bana, "Adaletin yerini bulduğunu hissediyor musun peki?" diye sormuştunuz. Evet, artık yerini buldu. Ve işin gerçeği şu ki bunu yapma şansım olsaydı o adamı defalarca, üst üste öldürebileceğimi de biliyorum.

Yapmak üzere olduğum şeyi yapmamın sebebi onu öldürmüş olmam değil. Kulağa tuhaf gelecek ama beni yıllar önce kendimi öldürmekten alıkoyan tek şey onun hayatta olduğunu bilmekti. Ölemeyecek kadar öfkeliydim. Smith'e ve Smith'in bana bunu yapmasına izin veren dünyaya karşı öfke içindeydim. Onu öldürene kadar beni hayatta tutan şeyin bu öfke olduğunun farkında değildim. Artık devam etmem için hiçbir sebebim yok. Beş yıldan bu yana bir kez

mutlu olmadım ve bunun hiçbir zaman değişmeyeceğini de biliyorum, hele ki şu anda Smith'in hapis süresinden de daha uzun bir mahkûmiyetle karşı karşıya olduğumu ve bundan kaçışımın olmadığını düşünecek olursam başka şansım yok. Şu anda bunu okurken büyük ihtimalle başınızı iki yana sallıyorsunuz ama söylediğimin doğru olduğunu biliyorum, hoşunuza gitmese de siz de söylediğimin doğru olduğunu biliyorsunuz. O bana tecavüz etti, beş sene yattı. Ben bu sebepten onu öldürdüm ve yirmi sene hapis cezası alacağım. Smith beni beş sene önce öldürmedi, beni dün gece de öldüremedi ama Smith yine de benim hayatımı elimden alan kişidir. Ben de onunkini alabildiğim için mutluyum ve aynı şekilde kendi hayatıma da kendi istediğim şekilde son verebildiğim için memnunum.

Lütfen benim hakkımda kötü düşünmeyin.

İçtenlikle,
Kelly Summers

(Not: Böyle bir mektubu nasıl bitirirsiniz? Sevgilerimle mi? Saygılarımla mı? En içten dileklerimle mi? Eh, bunu merak ederek bu dünyadan ayrılıyor olacağım...)

Bugüne dek kaç tane intihar vakasıyla karşılaştığımı bile hatırlamıyorum. Bazıları hüzünlü, bazıları değildi. Bazıları çok basitti, bazıları karmaşıktı. Kelly'nin intiharı ise bunların arasında en hüzünlülerden biri. Peki ya Schroder? Mektupta ondan hiçbir şekilde bahsetmiyor. Neden?

Çünkü Schroder ona yardım etti. Schroder onu kötü adamın elinden kurtardı. Mektup, o gece yaşanan olayları doğru tarif etmiyor. Kelly Summers akşam eve geldi, Dwight Smith zorla evine girdi ve Carl Schroder de onu kurtardı. Smith'in arabasının benzininin bitişinden veya şehre nasıl döndüğünden

bahsetmiyor çünkü bunların hiçbirini o yaşamadı. Suçu üstlendi ve bunu yaparak soruşturmanın kapanmasını sağladı. Bu dünyada sadece dört kişi gerçekte neler olduğunu biliyordu ve bunlardan ikisi artık ölü.

Kent tekrar içeri geliyor. "Adli tıp uzmanı yolda," diyor. "Tabii Hutton da geliyor. Mektubu okudun mu?"

"Evet," diyorum ve kâğıdı ona uzatıyorum.

"Diğer iki mektup peki?" diye soruyor, komodinin üstündeki diğer zarfları başıyla işaret ederek.

Kafamı iki yana sallıyorum. "Onlar bize yazılmamış," diyorum.

"İçlerinde önemli bilgiler olabilir," diye yanıtlıyor Kent.

"Belki de ama temel olarak bilmemiz gereken her şey bu mektubun içinde," diyorum, az önce ona uzattığım kâğıdı göstererek.

"Ben tekrar dışarı çıkıyorum senin için bir mahzuru yoksa?" diye soruyor Kent.

"Bir dakika sonra ben de yanında olurum."

Kısa bir süre daha odada, Kelly'nin yanında kalıyorum ve Kent'in dışarıya çıktığından emin olunca banyoya gidiyorum. Duş perdesi dünkü kadar yeni görünmüyor bugün. Perdenin eteklerinde ve kıvrım yerlerinde su tanecikleri göze çarpıyor. Perdenin kenarına dokunuyor ve gözlerimi kapayıp Schroder'i süpermarkette bu perdeyi satın alırken hayal ediyorum. Gözlerimi açtığımda, yine onun satın aldığı oda parfümü ve mumların da burada olduğunu fark ediyorum. Burası, Dwight Smith'in öldüğü ve ardından da Kelly ile Schroder'in etrafı temizledikleri yer.

Kent, verandada sabırla bekliyor. Köpeğini gezdiren yaşlı kadın hâlâ yolun karşı tarafından bizleri gözetlerken köpeği de yanlarındaki bir ağaca bakıyor, büyük ihtimalle ağacın tepesindeki bir kediyi kovalamanın veya işemenin hayalini kuruyor. Verandaya çıkıp Kent'in yanına oturuyorum ve kolumu ona dolayıp her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum. Sessizce diğerlerinin gelmesini bekliyoruz.

42. BÖLÜM

İki dakika geçmiş, kolum hâlâ Rebecca'nın omzunda, o da başını benim omzuma yaslamış uzaklara bakarken birden Bridget'in kayıp olduğunu hatırlıyorum. Ayağa kalkıp çabucak Rebecca'yı durumdan haberdar ediyorum. Bahçede yürürken bir yandan da dün not defterime yazmış olduğum alışveriş merkezinin numarasını arıyorum. Dün bana yardım eden müdürlerden biriyle konuşuyorum. Adam, Bridget için gözlerini dört açacaklarını ve onu görür görmez beni arayacaklarını söylüyor. Birazdan benim de oraya geleceğimi bildiriyorum.

Ardından kayınpederimi arıyorum. İki kere çaldıktan sonra telefonu açıyor.

"Biz de oraya gitmeli miyiz?" diye soruyor.

"Ben birazdan oraya doğru yola çıkmış olurum," diyorum.

"Birazdan mı? Neden hemen şimdi değil?"

"Ben..."

"Dinle Theo; bu durumun zor olduğunu, senin de elinden geleni yapmaya çalıştığını biliyorum. Seni sevdiğimizi de biliyorsun ama bu kadarı yeterli değil. Bridget'in bu şekilde bir başına dolaşmasına izin vermemelisin."

"Biliyorum," diye yanıtlıyorum onu. Bana bunu söylediği için kendimi kötü hissediyorum çünkü doğruyu söylediğini biliyorum.

"Her şey zamanla yerine oturacaktır," diyor.

"Biliyorum. Bir yolunu bulacağız."

"Güzel," diyor. "Aksi biri gibi gözükmek istemem ama... Bir dakika... Nihayet, Bridget evin önüne arabasını park ediyor şu anda."

"Bridget araba mı sürüyor?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Hayır. Yanında biri var... Carl mı o? Farklı görünüyor ama evet, ta kendisi. Her şey yolunda görünüyor Theo. Şu anda arabadan dışarı çıkıyor. Bak ne diyeceğim; seni sonra ararım ya da onun seni sonra aramasını sağlarım, anlaştık mı?"

"Bir saniye. Carl da mı onun yanında?"

"Evet. Seni sonra ararım," diyor ve telefonu kapatıyor.

Carl mı? Carl'ın karımın yanında ne işi olabilir ki?

Telefonu cebime koyuyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Kent.

"Hayır," diyorum ona. "Yani evet, biraz önce eve dönmüş ama... ama yine de her şey yolunda değil."

"Değil mi?"

Hutton'ı bekleyerek geçirmek zorunda olduğumuz on dakika boyunca ona Bridget'in durumundan bahsediyorum. Rebecca pek bir şey söylemeden sadece dinliyor ki şu anda benim de ondan istediğim başka bir şey değil. Hutton, peşinde bir devriye arabasıyla beraber geliyor. İki notu da ona gösteriyoruz, ardından o da içeri girip bir dakikalığına etrafa göz atıyor ve tekrar dışarı çıkıyor.

"Diğer iki mektubu okudunuz mu?" diye soruyor.

Kent başını iki yana sallarken ben de, "Hayır," diyorum.

"Onların içinde de işimize yarayacak önemli bilgiler olabilir," diyor Hutton.

"Olanlarla ilgili bilmemiz gereken her şeyi Summers bize yazmış," diyorum ben de.

Hutton başıyla onaylıyor. "Ben de böyle düşünüyorum. Ama yine de emin olmak adına aileleriyle konuşup mektupları açmamıza izin verip vermeyeceklerini öğreneceğim."

Adli tıp uzmanı geliyor. Pek konuşmuyoruz. İçeri giriyor. Kent'le beraber dışarıda bekliyoruz. İlk canlı yayın aracı görünüyor; uzun saçlı bir adam, Summers'ın evini fon olarak kullanıp çekim yapmaya başlıyor. Bu da demek oluyor ki birileri ölü tecavüzcü ve intihar eden kurban arasındaki bağlantıyı etkileyici bir çabuk-

lukla kurdu. Ancak bu, aynı zamanda Kelly'nin ebeveynlerinin kızlarının ölüm haberini bizden önce televizyondan alabilecekleri anlamına da geliyor. Haber hızla yayılacak ve kısa bir süre sonra daha fazla minibüs, daha fazla gazeteci ve kamera etrafı dolduracak. Hikâye insanların dikkatini çekecek ve önümüzdeki birkaç gün boyunca manşetlerden inmeyecek. Adalet sisteminin Kelly Summers'ı nasıl da yüzüstü bıraktığını, yıllar önce ona tecavüz etmiş olan bir kişiye, başladığı işi bitirmesi için ikinci bir şansı nasıl da verdiğini anlatan manşetleri gözümde canlandırabiliyorum ve açıkçası, neden böyle yazmasınlar ki, diye düşünüyorum. Sonuçta olaylar tam da bu şekilde gerçekleşmedi mi?

Tracey, ölünün yanında on dakika geçirdikten sonra dışarı çıkıyor, yüzünü güneşe doğru kaldırıyor ve büyük ihtimalle şu anda o da *dünyanın hiç de adil bir yer olmadığını* düşünüyor. "Her şey olması gerektiği gibi," diye söze başlıyor. "Kesinlikle bir intihar gibi görünüyor ama kesin olarak yarın teyit edebilirim."

"Yarın mı?" diye soruyorum.

Tracey derin bir nefes alıyor. "Hâlâ dün geceki cesetlerle ilgili yapmam gereken bir sürü şey var," diye yanıtlıyor.

Tracey gözden kayboluyor ve birkaç dakika sonra beyaz bir minibüs ortaya çıkıyor; Kelly Summers'ı bir ceset torbasına koyup minibüsün arkasına yerleştiriyorlar. Ön kapı ile minibüs arasında, farkında olmadan bir sıra halinde dizilmiş durumdayız. Hepimiz ayakta dikiliyor ve cesedin bir sedyenin üstünde taşınmasını sessizce izliyoruz. Sedye ortasından bel veriyor. Bu, çok üzücü bir görüntü. Olan biten her şey çok üzücü. Yolun karşı tarafında köpeğiyle dikilip bizi izlemekte olan yaşlı kadın bile üzgün görünüyor.

"Ailesiyle ben konuşurum," diyor Hutton. "Burada neler olup bittiği şu an epey açık görünüyor. Cesedi de gönderdiğimize göre evi kordon altına alabilirsiniz. Peter Crowley'yi ziyaret eden adamın kimliğini bulma çalışmaları nasıl gidiyor?"

"Bir sonuca ulaşamadık," diyor Kent.

"Öğrendiklerimize bakacak olursak kel adam diye biri yok," diyorum. "Demek istediğim, ortalarda dolanan bir kel adam var ama onun bu olaylarla bağlantısı olup olmadığını bilmiyoruz. Beş dakikalığına uğramış olan bir arkadaş olabilir. Genç oğlanların ara sokakta gördükleri kel adamdan farklı biri olabilir veya belki de böyle bir adam yoktur bile. Şahitlerin böyle göz yanılsaması yaşamalarına aşinayız sonuçta. Bilmiyoruz. Summers'ın bıraktığı mektuba da bakacak olursak, iki vakanın birbiriyle bağlantısı yok gibi görünüyor," diyorum. Artık bu yola tamamıyla girmiş durumdayım, bundan sonra geri adım atamam.

"Birisinin, adını kullanarak hapishaneyi aramasına ne diyorsun peki?" diyor Hutton."Birisi Collard kardeşleri hedef aldı ve bunu da Dwight Smith hakkında bilgi toplayarak yaptı, yani iki vaka birbiriyle bağlantılı. Ayrıca, pencerenin de gözünden kaçmış olmasına şaşırdım doğrusu," diyor. Bana mı öyle geliyor yoksa Hutton şu anda bana farklı bir gözle mi bakıyor? Yalan söylediğime dair bir iz mi yakalamaya çalışıyor yoksa?

Nereye varmaya çalıştığını anlamıyormuş gibi yapıyorum. "Pencere mi?" diye soruyorum.

"Smith eve böyle girdi. Pencere kilidi zorlanmış, çerçevede levye izleri var," diye yanıtlıyor Hutton.

"Bunu gözden mi kaçırdın?" diye soruyor Kent.

"Evet, gözden kaçırmışım," diye yanıtlıyorum. "Etrafı incelemiştim ama gerektiği kadar detaylı bakmamışım demek ki."

"Hayır," diyor Hutton. "Bakmadığın ortada. Eğer bakmış olsaydın şu anda her şey bambaşka olurdu."

"Nasıl başka olurdu?" diye soruyor Kent.

"Sorgulamak için Kelly'yi merkeze götürür, gerçekte ne olup bittiğini öğrenirdik ve şu anda o da hayatta olurdu," diye yanıtlıyor Hutton.

Buna verecek bir cevabım yok. Söylediklerinin acı verici olmasının da bir sebebi var. Sözleri acıtıyor çünkü doğruyu söylüyor.

"Monica Crowley'nin bize verdiği eşkâle bakarak yakın çevreyi tarayın," diyor Hutton. "Polis ressamının çizdiği portre arabamda."

"Onun buraya da geldiğini mi düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Mümkün olduğunu düşünüyorum. Buraya gelmişse bile, Kelly Summers'ın mektubunda bundan bahsetmeye niyetinin olmadığına adım gibi eminim. İşiniz bitince merkeze geri dönün."

"Tate geri dönemez," diye araya giriyor Kent.

"Sorun yok, dönebilirim," diyorum ben de.

"Problem nedir?" diye soruyor Hutton.

"Karısının ona ihtiyacı var," diye açıklıyor Kent. "Yarın da testler için onu doktora götürmesi lazım, yani yarın da burada olamayacak."

"Evet, hatırlıyorum," diyor Hutton, endişesinde samimi görünüyor. Hutton da tıpkı Schroder ve Landry gibi karımı tanıyor. Gerçi Hutton ve Landry, barbekülerimizden hiçbirine katılmamıştı ama katıldığımız diğer partilerde onlar da vardı. "Karının durumu nasıl?" diye soruyor bana.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyorum.

"Tamam. Ne kadar zamana ihtiyacın varsa kullan ve beni de haberdar et, anlaştık mı?"

Hutton arabasına doğru yürürken yaşlı kadının olduğu tarafa doğru bakıyor, sonra da bize doğru dönüyor. "Size söylemeyi unuttuğum bir gelişme var," diyor. "Ölü köpeğin dişlerinde DNA bilgisine rastladık."

"Köpeğin DNA'sını mı aldınız?" diye soruyorum.

Hutton başını iki yana sallıyor. "Dişlerinden aldık. Veteriner iplik lifleri ve kan bulduğunu bize bildirdi. Öyle görünüyor ki köpeğe dün akşam her kim saldırdıysa, aslında önce köpek ona saldırmış. Eğer adamın sabıka kaydı varsa, bunu onunla karşılaştırabiliriz."

"Hastaneleri ve muayenehaneleri kontrol ederek başlayabiliriz," diyor Kent.

"İşe koyulduk bile," diye açıklıyor Hutton. "Şehirdeki her hastane ve doktora e-posta ve faksla haber verilecek. Hastaneye ve yirmi dört saat hizmet veren tüm kliniklere durumu takip etmeleri için adam gönderdim. Köpeğin ısırdığı adam, yanan cesetlerin arasında değilse ve yardım almaya teşebbüs edecek olursa onu yakalayacağız."

Hutton bunları söyledikten sonra yanımızdan uzaklaşıyor. Kelly Summers'ın içinde bulunduğu minibüs sokaktan ayrılırken pazar güneşi etrafı ısıtmaya devam ediyor. Ben ise Hutton'ın söylediklerini düşünüyorum. DNA hakkında aktardıklarını değil; doğru şeyi yapmış olsaydım Kelly Summers'ın hâlâ hayatta olabileceğine dair söyledikleri kafamı meşgul ediyor.

43. BÖLÜM

Ormanlık alandaki ceset her şeyi değiştirebilir. Her şeyin ters gitmeye başladığı cuma akşamından beri ilk defa şansı yaver gitmeye başlıyor sanki. Tate'in de eskiden hep söyleyip durduğu şey bu değil miydi? Dengenin hayatta en önemli unsur olduğunu tekrarlayıp durmaz mıydı?

Artık Tate de ona yardım edecek; soruşturmanın seyrini Kelly Summers'tan farklı bir yöne doğru çekecek. Tate sorgulamak için Summers'ı merkeze götüremeyecek çünkü o, Schroder ne derse onu yapacak.

Evine dönüyor, kanepesine oturuyor ve bundan eskisinden daha çok keyif aldığını fark ediyor. Sırtını geriye yaslamış, bir kolu kolçağın üstünde, diğeri de kucağında, düşünmeye başlıyor. Duvara ve pencereye bakıyor. Warren, ağından uzaklaşmış, pencereye doğru ilerliyor. Ayrılıyor mu acaba?

Schroder radyoyu dinliyor. Grover Hills yangınına dair ne bulabilirse duyabilmek amacıyla gün boyunca radyoyu açıp kapıyor. Medya, dün gece orada olanların, hastanenin karanlık geçmişiyle bağlantılı olduğuna dair spekülasyon yapıyor. Ardından muhabir, Schroder'in daha önce hiç aklına gelmeyen bir şey söylüyor; dün geceki cinayetlerden her kim sorumluysa, yeni yürürlüğe giren ölüm cezasının ilk ona uygulanabileceğini ileri sürüyor.

Ölüm cezası mı?

Bu düşünceyi bir süre sindirmeye çalışıyor. Tutuklanmak istemiyor; bugün, düne kıyasla bundan son derece emin. Ama tutuklanırsa, ölüm cezası onu korkutur mu? Ya da bunu umursar mı?

Bilmiyor. Her neyse, zaten çoktan ölüm sırasına girmiş durumda değil mi? Zaten bütün bu olanların arkasındaki neden bu değil mi?

Evet ama sadece bu değil; bundan fazlası var. İnsanlara istedikleri beş dakikayı sağlamak mesela. Kelly Summers'ı korumak. Fakat Peter Crowley'nin Grover Hills'te hayatını kaybetmesiyle, inşa etmeye çalıştığı kurgu da yok oluyor. Bu gece bir başka tecavüzcüyü hedef alacak ve böylelikle polisin dikkatini Summers ve Crowley'den uzaklaştırmış olacaktı ama artık onları, Crowley'den uzak tutmasına imkân yok. Bu da demek oluyor ki polis, Kelly Summers'ı da mercek altına alacak. Yani gerçekten de Tate'le işbirliği yapmak zorunda. Yapacak da.

Radyodaki haber Grover Hills'ten Dwight Smith'e, daha doğrusu Kelly Summers'a geçince kumandaya uzanıp sesi açıyor. Kelly Summers bu sabah evinde ölü olarak bulunmuş. Herhangi şüpheli bir durum yokmuş. Polis bir zanlının söz konusu olduğunu düşünmüyormuş.

Kelly Summers.

Cuma gecesi onu kurtarmıştı. Cumartesi günü de güvendeydi. Pazar sabahı ise ölü bulunuyor. Daha fazla ne yapabilirdi ki? Birden tüm enerjisi çekilmiş gibi hissediyor. Bildiği tek şey, Summers'ın intiharı, yaptığı her şeyi anlamsız hale getiriyor. Schroder onu korumaya çalışıyordu ama sonunda herkes öldü. Summers'ın bunu nasıl yaptığını, ne zaman yaptığını merak ediyor. Peter Crowley ölmek üzereyken Summers'ın da son dakikalarını yaşayıp yaşamadığını merak ediyor.

Kelly öldü. Peter öldü. Hepsi de onun suçu.

Sanki hep ölmeyi bekliyorlarmış gibi.

Bunun anlamı ne?

Tüm bunlar ne anlama geliyor?

44. BÖLÜM

Orada çok fazla oyalanmıyoruz. Yatak odasını kontrol ediyoruz, pencereye bakıyoruz ve Kent bana, bunu nasıl gözden kaçırdığımı tekrar soruyor. "Bilmiyorum," diyorum, evin içindeki her şeye, her köşeye bakmadığımı söylüyorum. Evden ayrılırken orada bulunduğumuza dair en ufak bir iz bile bırakmıyoruz. Kelly Summers, bu dünyada bir boşluk bırakarak öldü ama dünya bunu bilmiyor. Şu anda anne ve babası, kanepede oturmuş haberleri dinliyorlar, ellerini gözyaşlarından ıslanmış yüzlerine bastırmışlar, neden böyle olduğunu kendilerine sorup duruyorlar. Kapıyı kilitliyoruz ve Kelly'nin bize bıraktığı notu da yanımıza alıyoruz.

Bridget'i arıyorum. Hemen cevap veriyor. "İyi misin?" diye soruyorum.

"İyiyim," diye yanıtlıyor.

"Tekrar bir kriz geçirmedin, değil mi?"

"Hayır."

"Neden Schroder'le birlikteydin peki?"

"Sana bakmaya gelmişti," diyor. "Bilirsin, arayı kapatmak istemiş. Uzun süredir onu görmemiştim, dışarı çıkıp kahve içebiliriz diye düşündük. Bir not bırakmam gerekirdi, üzgünüm. Annemlerin geleceği de tamamen aklımdan çıkmış."

"Başına kötü bir şey geldiğini sandık."

"Biliyorum. Gerçekten üzgünüm Teddy. Sadece... Bilirsin, aklımdan çıkıvermiş işte."

"Sorun yok," diyorum ona. Gerçekten de yok çünkü sonuçta Bridget iyi. Benim için önemli olan da bu. "Schroder öylesine, beni ziyaret etmek için uğramış yani, öyle mi?"

"Böyle söyledi. Ardından birer kahve içtik. Çok değişmiş, Teddy. Demek istediğim, o hâlâ Schroder tabii, en azından Schroder gibi görünüyor ama benim eskiden tanıdığım Schroder değil bir yandan da. Ama onunla tekrar konuşmak güzeldi çünkü... Bilirsin, nasıl bir süreçten geçtiğini en iyi anlayabilecek kişilerden biriyim. Ben de eski Bridget değilim sonuçta."

"Daha iyiye gidiyorsun."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

"Doğru," diye üsteliyorum.

Cevap vermiyor.

"Tatlım?"

"Buradayım," diye yanıtlıyor.

"Her şey yoluna girecek, söz veriyorum," diyorum, tıpkı ona daha önce de söylediğim, tıpkı insanların bana söyleyip durduğu gibi.

"Tamam. Sana inanıyorum," diye yanıtlıyor ama inandığını sanmıyorum.

"On dakika içinde evde olurum. Ya da en geç yirmi dakika."

"Sorun yok Teddy, buna gerek yok. Annemler burada. Öğle yemeği yiyeceğiz birazdan. Neden yapman gereken işleri halletmiyorsun?"

"Hallettim," diye yanıtlıyorum.

"Seni herkesten daha iyi tanıyorum ve biliyorum ki her zaman halledilmesi gereken bir şeyler vardır. Ben iyiyim Teddy. Gerçekten iyiyim. Ayrıca annem ve babamla beraber öğle yemeği yemek de benim için keyifli olacak. Sonra da annem beni alışverişe çıkaracak. Hem onlarla konuşmak istediğim bazı şeyler de var. Sen eve çok geç kalma yeter, anlaştık mı?"

"Seni seviyorum," diyorum ona.

"Çünkü kadınlar konusunda çok zevklisin," diye yanıtlıyor beni.

Telefonu kapadıktan sonra olanlara dair Kent'i bilgilendiriyorum. Hutton, Monica Crowley'nin yaptığı tarife göre çizil-

miş eşkâl resminin bir kopyasını bize bırakmış. Kel adam. Carl Schroder. Ama Schroder gibi gözükmüyor. *X-Men* filmindeki Profesör Xavier karakterini andırıyor daha çok. Monica, kurşun yarasından da bahsetmemiş anlaşılan. Sanırım onun kel olduğunu fark ettiği için bile kendimizi şanslı saymalıyız.

"Herhangi biri olabilir," diyor Kent.

"Evet."

Çizimi alıp kapı kapı dolaşmaya başlıyoruz. Sorduğumuzdan daha fazla soru bize yöneltiliyor. Hiç kimse kel adamı görmemiş, sadece birkaç kişi Kelly'nin evinin önüne bir arabanın park ettiğini hatırlıyor ama değil arabanın modeli, rengini bile çıkaramıyorlar. Arabanın Dwight Smith'e mi yoksa kel adama mı ait olduğunu bilemiyoruz. Bu sabah bize seslenen köpekli yaşlı kadını buluyoruz; bize, cuma gecesi sokağa iki tane yabancı arabanın park ettiğini, birinin yarım saat, diğerinin ise biraz daha uzun kaldığını söylüyor. Arabaların renklerini de hatırlıyor ama marka veya modelleri hakkında bir bilgi veremiyor.

"O kızın başına gelenler gerçekten utanç verici," diyor yaşlı kadın. "Hiç konuşmadık ama arada sırada onu görürdüm, birbirimize el sallayıp selamlaşırdık. Suratında daima, hayat ona çok acımazsızca davranmış gibi bir ifade olurdu ve sanırım olanlar da bunu haklı çıkarıyordu. Seksen iki yaşındayım. İki koca, bir kanser atlattım; bir keresinde bir gemide zatürreye yakalandığım için ölüyordum ama başka birçok kişiyle kıyaslandığında kolay bir hayat sürdüm. O zavallı kız için çok üzülüyorum."

İşimiz bittiğinde saat dörde yaklaşıyor, birazdan alışveriş merkezleri kapanacak ve barbekü fırınları yakılmaya başlanacak.

"Bir mahalleyi bitirdik," diyor Kent, "ama Peter Crowley'ninki sırada bekliyor."

Önce saatime, sonra da Kent'e bakıyorum. "Sorun yok," diyor bana, "ben halledebilirim. Bu gece sana bilgi veririm." Uzanıp koluma dokunuyor ve gülümsüyor. "Yarınki testlerde bol şans."

Arabalarımıza biniyor ve ayrı yönlere sapmadan önce yaklaşık bir dakika kadar aynı yönde gidiyoruz. Polis aracını emniyete bırakıp kendiminkini alıyorum. Eve vardığımda kayınpederimle kayınvalidemin hâlâ orada olduklarını görüyorum. İçeri girip birkaç dakika onlarla sohbet ediyorum. Ardından mutfağa geçip yemeği hazırlamaya koyulan Bridget'le baş başa kalıyorum. Mutfaktan yükselen kokular beni iyice acıktırıyor. Kısa bir süreliğine de olsa ölümler ve kayıplar hakkında hiçbir şey düşünmek istemiyorum. Schroder hakkında bir şey düşünmek istemiyorum. Tek istediğim, ailemle baş başa geçireceğim bir akşamın keyfini çıkarmak.

Bridget'e Schroder'i soruyorum, o da bana telefonda söylediklerini tekrarlıyor, Schroder'in sadece beni görmek için öylesine uğradığını anlatıyor. Söyleyiş şeklindeki bir şey, bir anlığına da olsa ondan şüphelenmeme yol açıyor. Ardından dün Schroder'in, her şeyin çok basit olduğu bir durum için bile karmaşık cevaplar aradığıma dair bana söyledikleri aklıma geliyor.

"O halde hemen gidip onu görsem iyi olur," diyorum Bridget'e.

"Ne? Şimdi mi?"

"Evet. Hazır annenler de buradayken gidebilirim. Onunla konuşmam lazım."

"Ne hakkında?"

"Üzerinde çalıştığım şu dava hakkında."

Bridget şüphelenmiş gibi görünüyor. "Hepsi bu mu?" diye soruyor.

"Başka ne olabilir ki?" diye soruyorum ve onun bir şeyleri sakladığına dair az önceki şüphe duygusu geri geliyor.

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Geç kalmamaya çalış, yeter."

"Bana anlatmadığın bir şeyler mi var?" diye soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor.

"Nedir?"

"Bekleyebilir," diyor. "Endişelenme, kötü bir şey değil. Bu gece sana anlatacağım, söz veriyorum." Beni yanağımdan öpüyor.

"Erken dönmeye çalış ama olur mu? Yemeği senin için sıcak tutarız."

Dışarı çıkıyorum. Saat beş ve pazar günü olduğu için sokakların çoğu boş. Güneşin batmasına hâlâ üç dört saat var. Yol boyunca Schroder'e ne söyleyeceğimi prova etmeye çalışıyorum ama oraya vardığımda hâlâ bunu kafamda netleştirebilmiş değilim. Arabanın içinde oturuyorum. Onun arabası garajın ön tarafında; koyu mavi renk bir sedan. Tabii ki şahitlerin gördüklerini söyledikleri araba bu. Trafik plakasının her tarafı çamura bulanmış. Bagajın da DNA'yla dolu olduğunu tahmin edebiliyorum.

Arabamdan çıkıyorum ve ön kapıya varan yolun çoğunu geride bırakmışken kapı birdenbire açılıyor.

"Theo," diyor Schroder. "Senin için ne yapabilirim?"

"Biliyorum," diyorum ve üzerimden büyük bir yükü atarmışçasına derin bir nefes alıyorum. Söylemeyi düşündüğüm her şey, tüm olasılıklar birden kayboluyor. "O insanları senin öldürdüğünü biliyorum."

Tepkisiz bir yüz ifadesiyle bana bakıyor. "O halde belki de içeri gelmelisin," diyor.

45. BÖLÜM

Schroder, Tate'i içeri davet edip oturması için kanepeyi gösteriyor. Tate de onun karşısındaki sandalyeye geçiyor. İçinden bir ses böyle yapması gerektiğini söylese de Tate'e içecek bir şey ikram etmiyor. Biraz sonra gerçekleşecek olan konuşma için bir biranın aslında en uygun içecek olduğunu aklından geçiriyor. Ama Tate artık alkol almıyor. Warren'ın bu konuda ne düşündüğünü aklından geçiriyor.

"Hangi insanları benim öldürdüğümü düşünüyorsun?" diye soruyor Schroder.

"Duş perdesi," diyor Tate.

"Ne?"

"Duş perdesi yeniydi. Üzerinde hâlâ kat izleri vardı."

Schroder başıyla onaylıyor. Perdeyi ambalajından çıkarıp oraya asmışlardı; sonra da Schroder, faturasıyla beraber ambalajı da alıp yanında götürmüştü. Bu konuşmanın nereye varacağını kestirebiliyor.

"Duş perdesini düşünmekten kendimi alamadım. Sonunda da satın alındığı süpermarkette buldum kendimi. Gecenin bir vakti satın alınan duş perdelerini bulmam yeterli olacaktı. Alışverişi yapanın sen veya Kelly Summers olduğu beklentisiyle oraya gittim."

"Neden ben?"

"Dwight Smith'i tutuklayan dedektif sendin. Collard kardeşleri de biliyordun. Bir cinayetin izlerinin tren raylarında nasıl yok edileceğini de biliyordun. Grover Hills'i de biliyordun. Şüphelendim," diyor Tate, "ama inanmak istemedim. Ta ki bu sabah, Kelly Summers'ın banyosunda şu anda asılı olan duş perdesini

satın alışını güvenlik kamerası kayıtlarından izleyene dek. İki tane birden almışsın. Diğerini de dün gece mi kullandın?"

"Anlıyorum," diye yanıtlıyor Schroder, soruya cevap vermeden. Duş perdesinden daha farklı bir şey kullanmış olması gerekirdi. Ya da hiçbir şey kullanmaması bile daha iyi olabilirdi. O an ona doğru görünen ilk şeyi yapmıştı.

"Bu kadar mı? Tek verebileceğin cevap bu mu?"

"Hayır," diyor Schroder. "Dahası var. Önce bana bir şeyi açıklamanı istiyorum çünkü benim de anlayamadığım bir şey var."

"Nedir?"

"Güvenlik kamerası kaydını bu sabah gördün. Kelly Summers'ı ölü olarak bulmanızdan önceydi bu, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Yani bu duş perdesi teorisi ilk olarak dün aklına geldi. Bu da Kelly Summers'ın evine bakmış ve kırık pencere çerçevesini görmüş olduğun anlamına geliyor. Bu aynı zamanda Kelly Summers'ın da bu işin içinde olduğunu hemen oracıkta anladığını ama yine de hemen süpermarkete gitmediğini gösteriyor. Gitmedin çünkü Kelly Summers'ın hapse girmesini istemiyordun. Dwight Smith'in ölmüş olmasını dert etmiyordun. Öyle değil mi?"

"Bunların hepsi yanlış," diyor Tate ve ardından sesi daha da yükseliyor. "Lanet olsun, bunları yaparken kafandan ne geçiyordu Carl?"

"Sadece oluverdi işte," diyor Schroder. "Summers'a yardım etmeye çalışıyordum sadece."

"Ve şimdi o da öldü."

"Yani ona yardım ettiğim için ben mi suçluyum?" diyor soruyor Schroder. "Yoksa başı derde girmesin diye ona yardım etmeye çalıştığın için sen mi suçlusun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunların ikisi de değil," diye devam ediyor Schroder. "Olanlar Dwight Smith'in suçu. Summers'a zarar veren kişi o. Onun

şu anda ölü olmasının sebebi o. Biz değiliz. Kendini veya beni bundan dolayı hırpalamana gerek yok."

"Peki ya Peter Crowley? Onun için de mi gerek yok?"

"O olayın farklı sonuçlanmış olmasını dilerdim," diyor Schroder.

Tate başını iki yana sallıyor. "İnanılmazsın. Cuma gecesi neler olduğunu bana anlatmanı istiyorum."

"Bir avukata ihtiyacım var mı?"

"Lütfen Carl, sadece anlat."

"Ne şekilde? Bir arkadaşın bir arkadaşına içini dökmesi gibi mi?"

"Bir polisin, polis arkadaşına anlatması gibi," diyor Tate, her an yumruğunu masaya vuracakmış gibi gözüküyor.

"Ben artık bir polis değilim."

"Ama öyle olduğunu düşünüyorsun. Derinlerde bir yerde ona inanıyorsun."

"Belki de," diye yanıtlıyor Schroder. "Bunu bilen tek kişi sensin, öyle değil mi?"

Tate başıyla onaylıyor.

"Bu durum böyle kalacak. Öyle değil mi?"

"Sadece neler olduğunu bana anlat," diyor Tate yine.

"Buraya beni tutuklamaya mı geldin?"

"Anlat sadece."

"Kelly bir intihar notu bırakmış mı? Cuma gecesinden ve neler olduğundan bahsetmiş mi?"

Tate başıyla onaylıyor. "Mektubunda senden bahsetmemiş."

"Onun ölmesini istememiştim. Bütün bunların hepsi onu kurtarmak içindi. Buna inanmak zorunda değilsin ama inanmanı isterim. Nasıl yapmış? Hap mı almış?"

"Evet."

"Eh, ben o gece orada olmasaydım başına geleceklerden daha iyi en azından."

"Düşündüğün bu mu? Böylesi daha mı iyi gerçekten de?" diye çıkışıyor Tate.

"Evet. Tam olarak böyle düşünüyorum ve senin de bu şekilde düşündüğünü hissediyorum hatta Kelly'nin de bu şekilde düşündüğünden adım gibi eminim," diyor Schroder. "Onun hayatını kurtardım, o da kendi hayatına istediği şekilde son vermeyi seçti. Onu kurtarmamış olsaydım iğrenç bir şekilde ölecekti. Olanları görmedin Theo, ben gördüm. On saniye içinde Dwight Smith aletini o kızcağızın içine sokmuş ve büyük ihtimalle iki dakika sonra da bıçağıyla canını almış olacaktı."

"Neden polisi aramadın? Her şeyden önce neden Dwight'ı takip ediyordun ki?"

"Eski Benliğime bir hediye verdim," diyor Schroder.

"Kime?"

"Eski Schroder'e."

Ve Tate'e her şeyi anlatmaya başlıyor. Dwight Smith'in ondan daha iyi bir hayat süreceğine dair Kelly'yle sohbetini, cuma gecesi olanları, Dwight Smith'i Kelly Summers'ın evine kadar nasıl takip ettiğini, çitten içeri atladığında yatak odası penceresini nasıl açık halde bulduğunu ve son olarak da Kelly'yi banyoda yerde yüzüstü halde görüşünü anlatıyor. "Benden beş dakikasını istedi," diyor Schroder, anlatması bitince. Sonra da Tate'in, söylediklerini sindirmesi için sessizce beklemeye başlıyor.

Ama Tate tam anlayamıyor. "Beş dakikasını mı? Ne beş dakikası?" diye soruyor.

"Bir düşün."

"Düşünüyorum zaten."

"Kurbanların, kendilerine zarar vermiş olan kişilerle beş dakikalığına da olsa yalnız kalabilmek için kaç defa bize yalvardıklarını..." Tate'in eli dur dercesine havaya kalkınca Schroder susuyor.

"Şimdi anladım," diyor Tate. "Yani Kelly de Dwight Smith'le beş dakika yalnız kalmak istedi."

"Orada öylece oturup polis olarak geçirdiğin onca sene insanlara istedikleri bu zamanı vermeyi aklından hiç geçirmediğini

sakın söyleme. Bence sen de o insanların yerinde olsaydın aynı şeyi isterdin ki senin de kendi beş dakikanı yaşadığından hemen hemen eminim," diyor Schroder.

"Sana yüzlerce kez söyledim, Quentin James'in ortadan kaybolmasıyla hiçbir ilgim yok!" diye çıkışıyor Tate.

"Öyle diyorsan öyledir, Theo," diye yanıtlıyor Schroder. Onunla tartışmıyor. Tate şimdilik neye inanmak istiyorsa inanabilir. "Konunun özünü değiştirmiyor bu. Ailene zarar vermiş olan adamla beş dakika yalnız kalma şansı sana da sunulmuş olsaydı, bunun üstüne atlardın. Kelly Summers'ın da istediği buydu ve onun bu isteğini reddetmem için bir sebep yoktu."

"Yani ona yardım ettin."

"Bir noktaya kadar."

"Peter Crowley'ye de yardım ettiğin gibi mi?"

Schroder bir iç çekiyor. Tate'in onu rahatsız etmeye başladığını düşünüyor; ardından normalde hiçbir şey hissetmeyen bir adamın nasıl rahatsız olabileceğini aklından geçiriyor. Cevabı, hâlâ evrim geçirmekte olduğu yönünde. İçinde bir şeyler serbest kaldı ve tüm duygular orada olmasa bile bazıları hâlâ yaşıyor. "Bak, Peter'la işler planladığımız gibi gitmedi. Bunun için üzgünüm. Ama bir hata yaptı ve bunun bedelini ödedi."

"Bir hata yaptı çünkü onu, kontrol edemediğin bir durumun içine soktun."

"O da kendi beş dakikasını istemişti."

"Bütün bunların sonunda hayatta kalmayı istediğine de eminim. Ona sen gittin, öyle değil mi? Hapishaneyi sen aradın ve Collard'lar hakkında bilgi topladın, sonra da gidip Peter'ı ikna ettin. Neden bunu yaptığını anlamıyorum."

"Haklısın. Hapishaneyi ben aradım, Peter'a ilk ben gittim ve haklıydım çünkü o da beş dakikasını istedi," diyor ama Peter'ın ikna edilmeye, bazı şeylerin hatırlatılmasına ihtiyacı olduğunu anlatmıyor. "Onları Grover Hills'e götürdük ama sonra Collard kardeşler bir şekilde serbest kaldılar ve Peter'ı öldürdüler, ardın-

dan da telefonla yardım çağırdılar. Ya ben ölecektim ya da onlar. Meşru müdafaaydı."

"Hayır, değildi çünkü Collard kardeşleri oraya sen götürdün. Eğer gerçekten bu açıdan bakacak olursak, esas onlar için meşru müdafaa söz konusuydu."

"Herkes için aynı durum geçerli değildir Tate. Ne yaptıklarını düşünmek için zamanı olan kişiler söz konusu olduğunda 'meşru müdafaa' deyip ardından Kelly Summers için 'değildi' diyemezsin. Summers beş dakikasını istedi ve istediği aldı. Peter da kendisininkini istedi ve şansını kaçırdı, ardından da diğer dört adam kendi beş dakikalarını almak istediler. Orada yanıp kül olan ben değilsem, bu inan ki bir mucize. O köpeği, benzini ve silahı getiren o adamlardı. Ama sen hâlâ neden burada olduğunu bana söylemedin Theo."

Tate ileri doğru eğiliyor. Schroder, anlattıklarının eski mesai arkadaşının duymak istediği şeyler olup olmadığından emin değil. "Collard kardeşleri neden seçtiğini bana anlatmadın. Dwight Smith'in hücre arkadaşları hakkında bilgi almak için neden hapishaneyi aradın?"

"Ne önemi var ki? Olan olmuş artık."

"Ölüm cezası alabilirsin, bunu anlayamıyor musun?"

"Bunun senin için zor olduğunu biliyorum Theo," diyor. Büyük ihtimalle Eski Benliği için de zor olurdu. Theo'nun olduğu yerde Eski Benliği oturuyor olsaydı ne diyeceğini de biliyor; büyük ihtimalle şu anda duyduklarından çok farklı olmazdı. "Senin için zor çünkü sen de olsaydın aynısını yapardın."

"Hayır. Ben polisi çağırırdım. Kelly'yi Dwight Smith gibi bir adamla yalnız bırakmazdım. Durumun kontrolden çıkması senin suçun."

"Üç yıl önce Quentin James'le yaşadığın gibi mi?"

"Sana defalarca söyledim..."

Elini kaldırıp susturma sırası bu sefer Schroder'de. "Onun ortadan kaybolmasıyla hiçbir ilgin yok. Evet, tabii. Biliyorum."

"Quentin James'i öldürmedim," diyor Tate. "Evet, öldürmeyi istedim. Ama senin yaptığın yanlış. Sana hiçbir şey yapmamış olan insanları hedef seçiyorsun."

"Yani çizgiyi çektiğin nokta burası, öyle mi? 'Eğer şahsi bir meseleyse sorun yok' mu diyorsun?"

"Söylediklerimi çarpıtıyorsun," diyor Tate.

"Sen de zamanımızı boşa harcıyorsun. Bak Theo, az önce dediğim gibi, olan oldu. Önceki gece yaptığım şey, Kelly Summers'ı korumak içindi. Onun hapse girmesini istemedim ve ne dersen de, onun hapse girmeyi hak etmediğini sen de biliyorsun. Ne yaptıysam onun iyiliği içindi. Onun da ne yapmaya ihtiyacı varsa yapmasına izin verdim; ardından da onu kamufle etmek için ne yapmam gerekiyorsa yaptım. Düşündüm ki birkaç tane daha düşük yaşam formunun işini bitirip yasadışı bir infazcının işiymiş gibi gösterebilirim. Böylelikle de polisin dikkatini Kelly'nin üstünden uzaklaştırmış olurum. Ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yok, öyle değil mi? Kelly öldü, Peter öldü ve korunması gereken kimse kalmadı. Beni tutuklayacak olursan, duş perdesini soruşturmak için neden bir gün beklediğini ve bu sabah süpermarkette gördüğün kamera kayıtlarını neden kimseye anlatmadığını açıklamak da senin açından epey zor olacak."

Tate hiçbir şey söylemiyor ama Schroder onun düşündüğünü, olasılıkları değerlendirdiğini görebiliyor. Ardından Tate öne doğru eğiliyor ve konuşmaya başlıyor. "Bu konuda yanılıyorsun. Buraya geldim çünkü bütün bu olanlara inanamıyordum. Tüm bu karmaşanın içinde seni aklayacak olan bir şeyleri bana anlatmanı bekliyordum."

"Benim tek yapmaya çalıştığım şey, Kelly Summers'a yardım etmekti," diye yanıtlıyor Schroder.

"Biliyorum," diyor Tate ayağa kalkarak. "Beni dinle Carl, bana her zaman iyi davrandın. Ve... başına gelenler için üzgünüm, dönüştüğün kişi için üzgünüm ama en çok da yapmak üzere olduğum şey için üzgünüm. Seni merkeze götürüp teslim

etmek zorundayım. Yaptıklarından suçlu bulunacaksın. İçinde bulunduğumuz koşulları düşünürsek..."

"İçinde bulunduğumuz koşulları düşünürsek mi? Beni serbest mi bırakacaklar Theo?"

"Hayır. Ama..."

"Ama ne?"

"Bilmiyorum. Lanet olsun Carl, beni neden bu durumun içine soktun?"

"Bu kadar mı yani? Beni tutuklayacaksın, öyle mi?"

"DNA bilgine sahipler," diye yanıtlıyor Tate.

"Ne?"

"Köpek. Seni ısırdı, öyle değil mi?"

"Kahretsin!"

"Bunu düşünmemiştin, değil mi?"

"Önemli değil," diye yanıtlıyor Schroder. "DNA kaydım onlarda yok."

"Henüz yok ama benim bulduğum şeyleri onlar da bulduğunda DNA'nı almak için buraya geleceklerdir. Üzgünüm Carl ama başka seçeneğim yok."

"Aslında başka seçeneğin var Theo. Bence bir dakikalığına oturmalısın çünkü bilmen gereken başka bir şey daha var."

46. BÖLÜM

Arabamın camını yumruklamamak için kendimi zor tutuyorum. İçine girip emniyet kemerimi takıyorum ve direksiyonu yumruklamaya başlıyorum. Sonra emniyet kemerimi çözüyor, tekrar dışarı çıkıyor, nereye gittiğimi bilmeden yürümeye başlıyorum; bir süre sonra arabanın yanına gelip etrafında bir tur atıyor ve tekrar biniyorum.

Kahretsin! Ne yapacağım şimdi ben?

Schroder'in bana verdiği küçük, ahşap oyuncağı cebimden çıkarıyorum. Quentin James'in mezarının üstüne astığım oyuncak bu. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Belki de o adamın yapmış olduğu şeyi hatırlatması için... Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Tek bildiğim, bunu yapmamış olmayı dilediğim.

Arabayı çalıştırıyorum. Schroder, mezarı nasıl bulduğunu bana anlatmadı ama Bridget'le bir ilgisi olmalı, en azından sezgilerim böyle söylüyor. Schroder, cesedin nerede olduğunu her zaman bildiğini ve bir kanıt olarak o ahşap oyuncağı almak için bugün oraya gittiğini söyledi ama durumun böyle olduğunu sanmıyorum. Sanırım Bridget onu oraya götürdü. Neden böyle bir şey yaptığını bilmiyorum ama bunu yaparken kendinde olmadığını tahmin ediyorum. Herhalde Bridget'in farklı versiyonlarından biri –beyin kimyası gittikçe düzensizleşen Bridget– yine onu kontrol altına almıştı. Sanırım benden sakladığı şey de bu. Muhtemelen, hiçbir şey söylemeyeceğine dair Schroder'e söz verdi.

Schroder'in farklı bir versiyonu. Bridget'in farklı bir versiyonu. Peki ya ben? Tate'in hangi versiyonu bu meseleyle uğraşacak?

Alkolik Tate mi? En son alkol almasının üstünden bir sene geçti ama nasıl da özlüyor şimdi.

Katil Tate mi?

Direksiyonu bir kez daha yumrukluyorum. Schroder olanlardan dolayı pişmanlık duyuyor mu? Duş perdesi konusunu Kent'e hemen anlatmalıydım. Summers ve Schroder'i dün tutuklamış olabilirdik. Peter Crowley hâlâ yaşıyor olabilirdi. Bridget, Schroder'e Quentin James'in cesedinin nerede gömülü olduğunu gösteremezdi. Kelly Summers da hâlâ hayatta olurdu. Tekrar polis olmamalıydım. Emniyete dönmeme izin verilmemeliydi. Polis olmak demek, insanların ölümüne seyirci kalmak demek.

Peki ya şimdi ne olacak? Schroder tekrar öldürmeye karar verirse ne olacak?

Öyle bir şey yapmayacak. Her şeyin sona erdiğine dair bana söz verdi. Soruşturmanın seyrini başka yöne çekmemin bundan sonra benim işim olduğunu söyledi. Hiç kimsenin Schroder'den şüphelenmesine izin vermemeliyim. Bunu beceremezsem, o zaman ben de onunla beraber hapsi boylarım.

Eve gidip küreği almak yerine bir nalbur dükkânına gidip yeni bir kürek satın alıyorum. Bridget'in sorularına cevap vermek zorunda kalmak istemediğim gibi, onunla yüzleşmek de istemiyorum çünkü öyle olursa, olan biten her şeyi ona anlatabilirim ama bunu da istemiyorum. Kendini zaten suçlu hissederken bunu daha fazla yaşamasını istemiyorum. Dükkân sekize kadar açık; yirmi dakikam var. Normalde de nalbur alışverişi yapmak hoşuma gider. Kadınlar için ayakkabı alışverişi neyse, erkekler için nalbur alışverişi de aynı şey galiba. Bu defa beş dakikadan az bir zaman harcıyor ve elli dolardan da az bir miktar ödüyorum. Ardından da dünkü güzergâhı kullanarak ormana doğru yola koyuluyorum. Güneş, telaşla ufuk çizgisine yaklaşıyor, yaklaşık on beş dakika içinde tamamen ortadan kaybolacak ama dokuza kadar –biraz loş da olsa– hava hâlâ aydınlık kalacak.

Yolda Bridget'i arıyorum; acil bir işimin çıktığını, iki saat kadar geç kalacağımı söylüyorum. Sesinden hayal kırıklığına uğradığını anlıyorum. Ona üzgün olduğumu söyleyince o da sorun olmadığını, annesinin bizde kalacağını çünkü babasının kaçırmak istemediği bir film için eve döneceğini anlatıyor. Benim annem de babam için bu şekilde konuşurdu. Ormanlık alana varıyorum, arabamı park ediyorum. El fenerini ve küreği yanıma alıp on dakika kadar yürüyorum. Çamurdaki ayak izlerinin sayısı şu anda havaalanındaki yaya yoluyla yarışır halde.

Mezarın bulunduğu yere varıyorum.

Mezar açılmış.

Quentin James gitmiş.

47. BÖLÜM

Küreği tekrar arabaya koyup sürücü koltuğuna yerleşiyorum, emniyet kemerimi takıyorum, direksiyonu yumrukluyorum ve tekrar arabadan dışarı çıkıyorum. Schroder'in evinden çıktıktan sonra yaptıklarımın aynısını, bu sefer kırk beş dakika sonra ve yaklaşık otuz kilometre uzakta tekrarlıyorum.

Ne yapman gerektiğini biliyorsun, öyle değil mi?

Ama Katil Tate oraya gitmek istemiyor. Şimdi değil.

Peki ne zaman?

"Hiçbir zaman."

Bridget'i arıyorum ve ona yolda olduğumu, işlerin umduğum gibi gitmediğini söylüyorum. O da beni görmek için sabırsızlandığını söyleyerek cevap veriyor. Sonraki on dakika boyunca tek bir araba bile görmüyorum. Otoyola çıkmamla beraber birkaç tane araba çıkıyor ortaya, şehrin banliyölerine yaklaştıkça araba sayısı daha da artıyor. Quentin James'i, vücudunun kanıt toplamaya ne kadar elverişli olduğunu, benimle bağlantısının nasıl kurulabileceğini düşünüyorum. Bu yapılabilir mi? Elbette yapılabilir. Dünyada hiç kimse bunu benden iyi bilemez.

Eve döndüğümde Bridget ve ailesi, salamlı ve fesleğen soslu makarnadan oluşan akşam yemeklerini çoktan yemişler. Bridget'in babası evden ayrılmış bile. Benim yemeğimi ise fırında sıcak tutmuşlar. Karnımı doyurma düşüncesi, Schroder'e karşı hissettiğim öfkeyi ve onun yapabileceklerinden duyduğum korkuyu azaltmıyor.

"İyi misin?" diye soruyor Bridget. Annesi salonda televizyon izliyor.

"Evet. İşle ilgili aksilikler."

"Tamam. Babam, annemi almak üzere yola çıkmış."

Makarnamı bitiriyorum. Bridget'in babası geliyor, havadan sudan konuşuyoruz, yarınki testler için bize bol şans dileyip ayrılıyorlar. Ben mutfağı temizlerken Bridget salonda oyalanıyor. Pencereden dışarı bakarak lavabonun önünde biraz vakit geçiriyorum. Günün son ışıklarının yavaşça kayboluşunu izlerken Schroder'i, Kent'i, yarınki testleri ama hepsinden çok Quentin James'i ve o adamın hayatımızı nasıl değiştirdiğini düşünüyorum. Ona yaptığım şeyden dolayı ilk defa pişmanlık duyuyorum ama bunun sebebi vicdan azabından çok olayların varabileceği noktanın beni korkutması. Bu adam, ailemi ikinci defa parçalamak üzere. Nedense evren, hayatın normale dönmesine karşı direnç gösteriyor sanki. Bir eliyle verirken diğer eliyle de alıyor. Karım bitkisel hayattan çıktı; hayatımız iyiye gidiyor gibi görünse de aslında kötüye gidiyor çünkü karımın zihni onu aldatıyor, ona geçmişi üzerinden oyunlar oynuyor. Ben de Schroder tarafından aldatılmış ve oyuna getirilmiş durumdayım. Öte yandan benim de üç sene önceki adamla aynı kişi olduğum söylenemez. Belli açılardan bakıldığında aslında Schroder, benim daha karanlık ve daha sertleşmiş bir versiyonuma benziyor. Benim de ileride dönüşeceğim karakter bu mu? Bridget hayata dönmemiş olsaydı, ben de Schroder'in yaptıklarını yapar mıydım?

Telefonum çalıyor, arayan Kent. Cevap verip vermeme konusunda kararsızlık yaşayarak birkaç saniye geçiriyorum. Şu anda, geri kalan tüm dünyanın ortadan kaybolmasını istiyorum. Özellikle Kent, Schroder ve onların temsil ettiği haliyle her şeyin benden uzak olmasını diliyorum.

"İstifa ediyorum," diye açıyorum telefonu.

"İlk modern sanat heykelini yontmak için koşturmaya başlamadan önce biraz ev ödevi yaptığımı söylemek isterim," diyor. "Smith'in hücre arkadaşları hakkında yani."

"Ve?"

"Hapishanede kaldığı sürede, farklı zamanlarda iki hücre arkadaşı daha olmuş. Jamie Robertson ve Eugene Walker.

"Bu adamlar hangi suçtan içeri atılmışlar?"

"Robertson silahlı soygundan içeri atılmış," diyor Kent, "ama esas odaklanmamız gereken kişi Eugene Walker. Onu hatırlamıyor musun?"

"Hayır."

"Vergi dairesi çalışanı," diyor Kent.

"Lanet olsun, o adam mı!?" diyorum. Soruşturmayı, olayın basına yansıyan ve yansımayan kısımlarını hatırlıyorum. Walker, Gelir İdaresi Başkanlığı'nda çalışıyordu. Yeni dul kalmış kadınları kendine hedef olarak seçmişti. Kaynaklarını kullanarak adreslerini bulur ve yalnız yaşadıklarını bildiği için de evlerine zorla girip onlara cinsel saldırıda bulunurdu. Sadece bebek sahibi kadınları seçerdi ve tecavüzün ardından kadınları polise giderlerse bebeklerini öldüreceğini söyleyerek tehdit ederdi. Üç sene boyunca tecavüzlerine devam etti ve tek bir kadın bile polise gitmedi. Şehirde bir seri tecavüzcü dolanıyordu ama hiç kimse onun kim olduğunu bilmiyordu. Derken bir gün, vergi kaçakçılığından hakkında soruşturma açılan bir kadına tecavüz etmeye kalktı. Bir vergi müfettişi de kadını takip ettiğinden, evinin dışına arabasını park etmişti ve Walker'ı zorla eve girmeye çalışırken gördü. Polis, adamın gerçekte kaç kadına tecavüz ettiğini asla bulamadı. Yakalanmasının ardından dört kadın daha onun hakkında suç duyurusunda bulundu ama kurbanlarının sayısının bundan çok daha fazla olduğundan emindik.

"Bu olay ne zamandı? On sene önce mi? On beş mi? On beş olmalı herhalde, teşkilata daha yeni katıldığım zamanlardı diye hatırlıyorum."

"On beş," diye yanıtlıyor Kent.

"Şimdi nerede?"

"Birkaç sene önce tahliye edilmiş," diye devam ediyor Kent. "Hâlâ gözetim memuruna ulaşmaya çalışıyorum. Eğer bağlantımız

hapishaneyse ve hücre arkadaşları da listenin içindeyse, bir sonraki kurbanın Walker olması kuvvetle muhtemel. Onu gözetlemesi için birkaç memur görevlendirmeliyiz. Adam israfı işte!"

"Maalesef öyle ama yapacak bir şey yok," diyorum ama bir yandan da aslında şu andan itibaren yapacağımız her şeyin bir zaman israfı olacağını da söylemek istiyorum.

"Ayrıca Hutton da kel adamın Kelly Summers'ın evine uğramış olabileceği konusunda ısrar ediyor. Kelly'nin o vücudu tek başına kaldırmış olması pek akla yatkın değil, ayrıca Smith'in arabasında ona dair hiçbir iz bulamadık. Bizden Kelly'nin evinde parmak izi araştırması yapmamızı istiyor."

Kendimi nedense birdenbire sersemlemiş gibi hissediyorum. "Ne?" diye soruyorum.

"Büyük ihtimalle sadece onun ve ailesinin parmak izlerini bulacağımıza eminim ama eğer biri ona yardım ettiyse ve bu kişi de o kel adamsa, o zaman evin içinde epey yere dokunmuş olması lazım."

"Bilmiyorum," diyorum. "Bana buradan bir şey çıkmaz gibi görünüyor."

"Belki öyledir," diyor Kent. "Ama yine de denemeye değer, öyle değil mi? Bence Peter Crowley'nin evinde de parmak izleri aramalıyız."

"Ailesinin bu konuya pek sıcak bakacağını sanmıyorum."

"Denemekle bir şey kaybetmeyiz," diye yanıtlıyor. "Parmak izleri için bir ekip göndereceğim."

"Ne zaman?"

"Sabah ilk iş yaparım. Gelişmeler hakkında sana da bilgi vermemi ister misin?"

Schroder'in parmak izlerinin, duş perdesinin, pencere çerçevesinin, evdeki bir sürü şeyin üstüne dağılmış olduğunu düşünüyorum. Schroder'in, bunu tahmin ederek her yeri silip temizlemiş olması gerekir aslında. Umarım öyledir ama kimliğini deşifre etmek için bir tane parmak izi bile yeter.

"Tate, orada mısın?"

"Buradayım."

"Gelişmelerden seni de haberdar edeyim mi?"

"Evet, tabii ki."

"Yarın için tekrar bol şans dilerim," diyor. Benim de aklımdan aynı şey geçiyor.

Geri dönüp pencereden bakmaya devam ediyorum, hayatımı ve yaptığım seçimleri düşünüyorum. Aşılan tüm zorlukları, Bridget'in tekrar hayata dönüşünü aklımdan geçiriyorum; Kelly Summers'ın evinde Schroder'in parmak izlerinin bulunması halinde bunların hepsinin nasıl da kolayca yerle bir olacağını düşünüyorum. Bir şekilde bunun gerçekleşmesine engel olmak zorundayım.

48. BÖLÜM

Schroder, mutfak masasının başında oturuyor. Masanın üstündeki kalın cila tabakasının her yeri çiziklerle dolu. Metalden kavisli ayaklarıyla yaklaşık otuz kırk senelik bir masa bu. Ona on beş dolara mal oldu, yanında da iki tane sandalye bedavaya geldi; gerçi tek bir sandalyeye ihtiyacı vardı ama olsun. Süpermarketten aldığı dondurulmuş pizzadan ilk ısırıkta hiç tat alamadığını hissediyor, ikinci ısırıkta sanki bir tat alıyormuş gibi hissediyor ama hafızasının kendisine bir oyun oynadığını anlıyor çünkü üçüncü ısırıkta yine hiçbir tat alamıyor. Geri gelen hislerini yazdığı bir kâğıt parçası da masanın üstünde. Listenin en üst sırasında *merak* yazıyor; gerçi bunun bir duygu olarak değerlendirilebileceğinden emin değil ama bu konuda tartışabileceği biri yok yanında. Meraklanmanın bir duygu olduğunu düşünüyorsa öyledir. Merak kelimesinin altında *suçluluk duygusu* yazıyor. Bu, geri geldiği açık olan duyguların başında geliyor. *Heyecan* yazıyor ama kelimenin üstüne çarpı işareti koyuyor. Kelly Summers'ı koruma arzusundan heyecan duyduğunu zannetmişti ilk başta ama aslında hissettiği şey, heyecandan çok suçluluk duygusuna, daha doğru ifade etmek gerekirse, onu korumaması halinde hissedeceği suçluluk duygusuna çok daha yakındı. Kaldı ki şu anda da hissettiği şey tam olarak bu.

Öfke? Hayır. *Mutluluk?* Hayır. *Hüzün?* Kâğıda *hüzün* yazıp bir daire içine alıyor, bu duygudan tam emin değil. *Aşk?* Hayır. *Umut?* Hayır. *Coşku?* Hayır. *Tiksinme?* Evet. *Beklenti?* Evet. Onu da kâğıda ekliyor. *Korku?* Evet. Yakalanmaktan ve hapse girmekten korkuyor.

Arzu?

Arzu. Onu da bir dairenin içine alıyor, ardından kelimenin altına bir çizgi çekiyor. Yazdığı kelimeye bakarken bir yandan da elindeki kalemle kâğıdın üstünde tempo tutuyor. *Arzu.* Evet, arzu hissediyor.

Tekrar *korku* kelimesine dönüyor. Onun da altını çiziyor. Hissettiği şey sadece yakalanma korkusu değil, bir fark yaratamamış olmaktan da korkuyor. Bu dünyadan göçüp gittiğinde unutulmaktan korkuyor. Gerçekten de böyle olmaması için bu şehir için büyük özverilerde bulunmadı mı? Ölüm korkusu. Ölmek istemiyor ama bunun gerçekleşeceğini biliyor. Melissa X sayesinde. Eğer yarın ölürse, insanlar onu altı ay sonra nasıl hatırlayacaklar? Arkasından ne diyecekler? Bir kahraman olarak öldüğünü mü? Şehri temizlemeye çalışırken göçüp gittiğini mi? Peki ya on sene sonra? Bundan yüz sene sonra hiç kimse onun hakkında tek bir kelime bile etmeyecek; eğer insan ölüyse, yüz sene göz açıp kapayıncaya kadar geçebilir. Yüz sene, sonsuzlukla karşılaştırıldığında ölü bir adam için bir göz açıp kapama süresi kadardır. Kâğıda tekrar *öfke* yazıp etrafına bir daire çiziyor ve az önce bu hissi nasıl olup da yok saydığına şaşırıyor.

Hissettiği suçluluk duygusuyla ilgili yapabileceği bir şey olup olmadığını düşünüyor ve olduğuna karar veriyor. Her şey bir denge meselesi; tıpkı yüz sene geçmesiyle bin sene geçmesinin, ölülerin, okyanusların veya kıtaların nazarında hiçbir farkının olmamasına benziyor. Suçluluk duygusunun tersi her neyse, kendini o duyguyla doldurabilirse bu durumdan kurtulabileceğini düşünüyor. Yasal olarak suçlu olma halinin tersi normal şartlarda tabii ki suçsuz olmak ama Schroder'in durumu söz konusu olduğunda dışarı çıkıp kötü insanların izini sürmek ve onların işini bitirmek anlamına geliyor. Suçlu olma halinin tersi, insanlara istedikleri beş dakikayı vermek ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak gibi görünüyor. Ayrıca, artık hiçbir şey ters gitmeyecek çünkü bir terslik çıksa bile Tate, yedek kulübesinde onun yardımına

koşmak için hazır bekliyor olacak. Kendi şeytanlarıyla boğuşan ve kendine has bir adalet inancı olan Tate. Kızını kaybetmesine sebep olan adamı ormana götürüp öldürdüğü halde onu yargılayabileceğini zanneden Tate. İki saat önce karşısında oturan ve Schroder'in ona uzattığı küçük, ahşap oyuncağı elinde tutarken öfkesi gittikçe kabaran Tate. Bir zamanlar arkadaştılar ama iki saat önce hepsi bitti. Zaten ölmekte olan bir adamın niye arkadaşlara ihtiyacı olsun ki?

Keyif. Bunu da kâğıda yazıyor.

Bir anlığına bile olsa, Kelly Summers ve Peter Crowley'nin ölümlerini suçluluk denkleminden çıkarıp geride kalanlara bir etiket koyması gerekse, buna "keyif"ten başka ne ad verebilir ki? Kelimenin üstünü çizip altına *tatmin* yazıyor. Etrafına bir daire çizip yanına da bir tik işareti koyuyor. Doğru cevap keyif değil, "tatmin". Daha iki gün öncesine kadar hiçbir arayışı olmayan, hiçbir şeyi umursamayan, kafasında saatli bombayla gezen bir adamdı. Dünyayı kendi haline bırakmış, hiçbir şeyi umursamayan biriydi. En Yeni Benliği artık tatminin peşinde.

İnsanlara, o çok istedikleri beş dakikalarını vermek için elinden geleni yapacak. Dwight Smith'in diğer hücre arkadaşlarını veya tanıdığı kişileri hedef almasına artık gerek yok, o kurnazlığın artık bir anlamı yok. Hapishane görevlisinden aldığı diğer isimler de faydasız çünkü şu anda büyük ihtimalle polis gözetimindedirler.

Öyleyse kim?

Bir sonraki hedefi kim?

Gözlerini kapıyor ve geçen yılları düşünüp bir ismin aklına düşmesini bekliyor.

49. BÖLÜM

Yatakta kitap okuyoruz. Bridget, kayıp köpeğini bulmak için evden kaçan bir oğlan çocuğuyla ilgili bir roman okurken ben de babası tarafından dövüldüğü için evden kaçıp bir sirke katılan ve burada bıçak atıcısı olan bir oğlan çocuğunun hikâyesini okuyorum. Romanın nasıl sonlanacağını kestirebiliyorum ve kendimi okumaya veremiyorum. Kafam çok dağınık. Hayatım, Schroder, yarınki testler; hepsi kafamı meşgul ediyor. Bir şekilde Schroder'in parmak izleri konusunu hallettim diyelim, sonra ne olacak? Bir başka aksilik daha çıkacak, illaki çıkacak. Belki de bir değil iki veya üç aksilik birden patlak verecek. Ya da daha fazlası, kimbilir?

Kitapları bırakıp uzanıyoruz, yarınki testler hakkında hiç konuşmuyoruz. Onlar hakkında konuşursak uğursuzluk getirecekmiş gibi sözünü etmiyoruz bile. Bridget'in bugün bana söylemek istediği şey yarına ertelendi; benim açımdan bir sorun yok, kafam zaten yeteri kadar problemle dolu.

Işıkları kapatıp uyumaya çalışırken zihnim, Schroder'in bana Quentin James'in nerede olduğunu bildiğini söyleyişi, bundan böyle onunla irtibatımı kesmemem konusunda beni uyarışı ve onunla beraber hapsi boylamak istemiyorsam polisi onun kapısından uzak tutmam gerektiğine dair tehditleriyle dolu. Schroder bütün bunları söyledikten sonra, artık işinin bittiğini, kurtarmak istediklerini kurtardığını, zaten kısa bir süre sonra da bunların hiçbirisinin bir öneminin kalmayacağını belirtti. Kafasındaki kurşun, bana söylediği şekliyle, kısa bir süre içinde zaten bütün problemlerimizi çözüme kavuşturacakmış.

Bridget hafifçe horlamaya başlıyor ki bu daha önce hiç yapmadığı bir şey, bu da yeni Bridget'teki farklılıklardan biri. Saatin üstündeki rakamların birbiri ardına geçişini izliyorum; geçen her rakamla beraber Schroder'le uğraşmak veya ona yardım etmek angaryasına biraz daha yaklaşıyormuşum gibi hissediyorum ki hapse girsem de girmesem de sonum aynıymış gibi geliyor. Saat sabahın altısını gösterdiğinde bölük pörçük şekilde ancak üç saat uyuyabildiğimi fark ediyorum. Yorgun hissediyorum. Kalkıyorum ve ellerimi yüzüme kapayarak yatağın kenarına oturuyorum, bugünün belki de özgür bir adam olarak geçireceğim son gün olduğunu düşünüyorum.

Saat altı buçuk olunca Bridget'i uyandırıyorum. Gülümsüyor. Dün giydiğim kıyafetin aynısını üstümde görünce gülümsemesi yerini çatık kaşlara bırakıyor. Dünyayı kurtarmak için giydiğim kıyafetin aynısı.

"İşe mi gidiyorsun?" diye soruyor bana.

"Bir saatliğine, belki biraz daha uzun sürebilir."

Önce saatine ardından bana bakıyor. "Ciddi misin?" diye soruyor.

"Halletmem gereken bir iş var."

"Bırak başkası yapsın. Bugün bizim günümüz Teddy."

"Randevumuz için zamanında dönerim. Söz veriyorum. İşler yolunda giderse kahvaltıya bile yetişebilirim."

Her zamanki gülümsemesi ve *Teddy dünyayı kurtarmaya gidiyor* repliği bu sabah yok. Huzursuzlanmış görünüyor. "Neden her zaman işinin benden önce geldiği duygusuna kapılıyorum dersin?"

"Öyle hissetmemelisin," diyorum, "çünkü öyle değil."

"Dün bütün gün çalışmıştın zaten."

"Sadece bu sabah biraz işim var. Söz veriyorum, tamam mı? Yapmam gereken küçük, çok küçük bir iş."

"Annemleri bu kadar erken bir saatte arayamazsın," diyor bana.

"Biliyorum."

"Beni yalnız bırakıyorsun o halde?"

"Uzun sürmeyecek. Başka şansım da yok. Başka bir seçeneğim olsaydı inan gitmezdim ama yok. Gitmeyi ben de istemiyorum ama konu önemli."

"Benden daha mı önemli?" diye soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Bunu zaten senin için yapıyorum," diyorum. "İkimiz için."

Başıyla tamam der gibi yapıyor. "Peki, ne olduğunu da açıklamak ister misin bana?"

"Yapamam. Üzgünüm."

"Tamam Teddy. Ama geç kalma, olur mu?"

Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. Neyse ki kendini geri çekmiyor. "Geç kalmayacağım. Söz veriyorum."

Karımı orada bırakıp ayrılırken aşağılık adamın tekiymişim gibi hissediyorum ama bu bile hapiste on sene geçirmekten daha katlanılabilir bir histir, diye düşünüyorum. Sonra yolda aklıma bir şey geliyor; yeni yürürlüğe giren yasayla ben de ölüm cezasıyla karşı karşıya kalabilirim. Bana bunu yaparlar mı? Yaptıklarımdan dolayı beni ibret olsun diye cezalandırırlar mı? Neden yaptığımı anlayacaklardır... Ama yine de bu, onlar bakımından, bir adamı soğukkanlılıkla öldürdüğüm gerçeğini değiştirmeyecek. *Neden* yapmış olduğumun pek önemi olmayacak. Önemli olan sonuç. Bir adamı öldürdüm. *Ne zaman* yaptığımın da bir önemi yok. Söylentilere göre, yıl bitmeden, suç işleyenlere gelip teslim olmaları için bir çağrı yapılacakmış. Yeni yıla geçtiğimizde de tutuklanan herkes işledikleri cinayetler güncel olsun olmasın, ne zaman işlendiğine bakılmaksızın ölüm cezasıyla karşı karşıya kalacakmış.

Birkaç ay öncesine kadar ben ve Schroder'e Koma Polisleri adını takmışlardı.

İkimiz de darağacına çekildikten sonra bize ne ad takacaklar acaba?

Schroder'in evine vardığımda saat yediye on var. Sokak sessiz. Duyabileceği şekilde kapıya vuruyorum ama sokaktaki herkesi

de uyandırmamaya çalışıyorum. Schroder'in gelip kapıyı açması neredeyse bir dakika sürüyor. Yorgun görünüyor.

"Dün gece birilerini öldürdün mü?" diye soruyorum.

"Ne istiyorsun Theo?"

"Kelly Summers'ın ve Peter Crowley'nin evinde ne kadar parmak izi bıraktığını bilmek istiyorum."

Başıyla anladım der gibi onaylıyor. "Peter Crowley'nin evinde hiç parmak izim yok. Hiçbir şeye dokunmamak konusunda dikkatliydim. Kelly Summers'ın da evini temizlemiştim ama bir problem çıkabilir yine tabii. Polis parmak izi araması mı yapacak?"

"Evet."

"O gece bizim için önemli olan şey, Dwight Smith'in cesedini ortadan kaldırmaktı," diye devam ediyor Schroder. "Eldiven giymiyordum. Summers'ın da sorgulanması veya evinde parmak izi araştırması yapılması için normalde bir sebep olmayacaktı. Gerçekten güzelce etrafı temizledik ama böyle şeyleri kesin olarak bilmek imkânsızdır. Polisin orada parmak izi araştırması yapmasını bir şekilde engellemelisin bence."

"Peki, bunu nasıl yapacağıma dair bir fikrin de var mı?"

"Polis olan sensin," diye yanıtlıyor Schroder. "Bu tür şeyleri çözmek senin işin."

Başımı iki yana sallıyorum. "Aslına bakarsan Carl, bunu çözmek senin işin. Katil olan sensin. Arkasında hiçbir iz bırakmamış olması gereken kişi sensin."

"Eğer hapsi boylamak istemiyorsan Theo, onları engellemenin bir yolunu bulmalısın."

"Şanslı günündesin Carl çünkü bunun bir yolunu zaten buldum. Bir gömlek ve kravat giy. Gezintiye çıkıyoruz."

50. BÖLÜM

Papatya tarlasında resmedilmiş kadın aslında Kelly Summers. Bunu önceden fark etmemiştim. Başı hafifçe yana dönmüş ama önceki cumartesi günü yüzünde bir kaybın ifadesi olarak gördüğüm şey şu anda bir huzur ifadesine dönüşmüş.

"Bunu o mu çizmiş?" diye soruyor Schroder.

"Evet."

"İnanılmaz," diyor. "Kadın kim sence; Summers mı?"

"Bilmiyorum."

"Ona yardım etmeye çalıştım, biliyorsun. Gerçekten de denedim."

"Biliyorum."

"Sence alabilir miyim onu?"

"Neyi?"

"Tabloyu. Almak isterim. Bana hitap eden bir yanı var."

"Pek sanmıyorum."

"Bana hitap ettiğini mi sanmıyorsun?" diye soruyor Schroder.

"Hayır. Demek istediğim, onu alabileceğini sanmıyorum. Annesi ve babasının onu isteyeceklerine eminim."

"Haklısın." Schroder, salonun etrafında dolaşıyor. "Burada oturmuştuk. O buraya, ben de şuraya oturmuştum," diyor, kanepe ve sandalyeyi işaret ederek. "Benim söylediklerimi harfiyen uyguladığı takdirde hiçbir sorun çıkmayacağını anlatmıştım ona."

Yatak odasına giriyoruz. Schroder bir mendil kullanarak camı açıyor, bunu zaten daha önce yapmış olduğunu söylese de denizlikler de dâhil onun ve Smith'in dokunmuş olabileceği her yeri tekrar siliyor.

Rebecca Kent geldiğinde saat sekizi gösteriyor. Kısa bir süreliğine benim arabama bakıyor. Benim neden burada olduğumu anlamaya çalıştığını görebiliyorum. Ardından içeri girip Schroder'i de benimle beraber görünce kafası daha da karışıyor. Kent'in peşi sıra iki parmak izi memuru da ellerinde araç gereçleriyle içeri giriyor. Kent, onlara yatak odasından başlamalarını söylüyor. Ardından Hutton'ın bugün hasta olduğu için işe gelemeyeceğini, onun yerine kendisinin soruşturmayı idare edeceğini anlatıyor.

"Nasılsın Carl?" diye soruyor Kent, sonra ona doğru yaklaşıp kollarını uzatıyor. Schroder de kollarını açıyor ve kucaklaşıyorlar. Sıkıca birbirlerine sarılıyorlar. Neredeyse hemen hemen hiç beraber çalışmamış olsalar bile patlama ikisinin arasında bir bağ oluşturuyor.

"Hayattayım," diyor Schroder.

"Seni ziyaret edemediğim için üzgünüm," diye yanıtlıyor Kent.

Kısa bir süreliğine havadan sudan konuşuyorlar, ardından beklenen soru geliyor ve Rebecca söze giriyor: "Peki, ikiniz burada ne arıyorsunuz?"

"Dün gece söylediğin şeyi epey düşündüm," diye araya giriyorum, Schroder'in yerine cevap vererek. "Kelly Summers'ın yardım almış olabileceği hakkında söylediklerini yani."

"Ve?"

"Bu dava Carl'ındı."

"Ve Carl'la zaten çoktan konuşmuştun."

"Biliyorum. Etrafa bir bakması için onu da buraya getirmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm."

"Herhangi bir şeyi hatırlayabilirim belki," diyerek söze karışıyor Schroder.

"Bir şey mi?"

"Theo, soruşturmaya faydası olabilecek bir şey görebileceğimi düşünmüş. Belki bir anıyı canlandıracak ve ardından da bir ismi hatırlatacak bir şey. Bunun aptalca bir fikir olduğunu ona söyledim ama beni dinlemedi."

"Peki, gerçekten de aptalca mıydı?" diye soruyor Kent. "Yoksa işimize yarayacak bir şey gördün mü?"

"Aptalcaydı," diye yanıtlıyorum Kent'i. "Evin her tarafına baktık ama Schroder işimize yarayacak bir şey göremedi."

Rebecca önce bana ardından Schroder'e ve son olarak da Schroder'in ellerine bakıyor. Schroder'in eldiven takmadığını görüyor. Bu da onun parmak izlerinin evin her tarafında olabileceği anlamına geliyor.

"Saatin kırık," diyor Kent, Schroder'e.

"Saatle pek işim kalmadı artık."

"Patlamada kırılmıştı, öyle değil mi?" diye soruyor ve bir elini yüzüne götürüyor.

"Evet."

"Neden hâlâ takıyorsun peki?"

"Sen neden estetik operasyon geçirmediysen, onunla aynı sebepten. Bana olanları hatırlatıyor. Artık benim bir parçam gibi."

Rebecca yavaşça başıyla onaylıyor. "Yaptığın için sana hiç teşekkür edemedim."

"Bana teşekkür etmek mi?" diye soruyor Schroder.

"Onları haklayacağına dair bana söz vermiştin," diyor Kent.

"Yarı yarıya başarısızım bu konuda," diyor Schroder.

"Tam tersi, yarı yarıya başarılısın." Kent yüzüne dokunmayı bırakıyor, hayatın büyüklüğü içinde bütün bunların hiçbir önemi yokmuşçasına hafifçe omuz silkiyor. "Eh, teorik olarak iyi bir fikir olabilirmiş," diyor sonunda Kent. "Senin buraya gelip etrafa göz atmanı kastediyorum."

"Polislik bazen böyledir," diye yanıtlıyor Schroder. "İşe yaramayan teoriler silsilesi."

"Ben de etrafa bir göz atayım. Senin başka bir yerde olman gerekmiyor muydu Theo?" diye soruyor Kent.

Saatime bakıyorum. "Evet, haklısın," diyorum.

"Bugünkü gazeteleri gördün mü?" diyor Kent.

"Hayır."

"Bir bak istersen," diyor Kent. "Seni tekrar görmek güzeldi Carl. Umarım her şey yoluna girer."

Tekrar kucaklaşıyorlar, ardından dışarıya çıkıp arabaya biniyoruz. Yola koyulduğumuzda Schroder söze giriyor:

"Sence farkında mı?"

"Ne? Rebecca mı? Hayır. Nasıl farkında olabilir ki?"

"Çünkü o iyi bir polis. Ve senin de farkına varmaman gerekirken bak buradayız işte."

"Ben farkına varmamış olsaydım şu anda senin parmak izlerin alınıyor olurdu ve hemen ardından da seni tutuklamak için yola çıkardık."

"Senin için böylesi daha kolay olurdu, öyle değil mi?"

Haklı. "Öyle bir durumda polise Quentin James hakkında bildiklerini anlatır mıydın?" diye soruyorum.

"Hayır. Buna gerek olmazdı. Benim için her şeyin sona ermesi anlamına gelirdi ve senin de benim için yapabileceğin bir şey olmazdı. Peki ya, Rebecca durumun farkına varırsa ne yapmayı düşünüyorsun?"

Arabayı kenara çekip ona doğru dönüyorum. "Bunlar da ne demek oluyor şimdi?" diye soruyorum.

"Düşündüğün şey demek değil, merak etme. Bunların hepsi, ikinci bir şansa sahip olmakla alakalı. Bu adamlar iğrenç şeyler yapıp hapse giriyorlar, sonra da ikinci bir hayat sürmelerine izin verilerek serbest bırakılıyorlar. Ama benim ikinci bir şansım yok. Hayatımı bu şehre verdim. Peki karşılığında ne aldım? İşimi kaybettim, başımdan vuruldum ve son olarak da ailemi kaybettim. Eğer on beş sene önce bir kadına tecavüz edip sonra da onu öldürmüş olsaydım, bugün içinde bulunduğum durumdan daha iyi bir konumda olurdum. Bu adil değil, bana göre değil; eskiden olduğum kişi için de değil. Bu adamlar ikinci bir şansı hak etmiyorlar ama kim hak ediyor dersin? Ben. Ama bu da asla gerçekleşmeyecek."

"Tüm olanların sebebi bu mu? Kızgın mısın?"

"Tabii ki kızgınım," diyor Schroder ve bir süreliğine bir duygu hisseder gibi oluyor, Eski Schroder'den küçük de olsa bir parça geri dönmüş gibi oluyor. "Ama bunu hak etmeyen insanlara zarar verebilecek kadar kendimi kaybetmiş değilim. Rebecca'yı yanlış izlere doğru yönlendirmeye devam etmelisin. Tek söyleyebileceğim bu. Ona asla zarar veremem çünkü tanıdığım insanlar içinde ikinci bir şansa sahip olmayı en çok hak edenlerden biri o. Sen de öylesin. Bir adamı öldürdün ve hayatına devam etmek zorundasın. Karın sana geri döndü. Sen teşkilata geri döndün. Sen de bir nevi ikinci şansını yaşıyorsun Theo. Hatta ikinci şansın âlâsını yaşıyorsun. Bense tek şansı olan bir adamım ve şansımı kullandım, artık başka şansım yok."

Ön camdan dışarı, yola doğru bakıyorum. İleride bir yerde martının biri, ezilmiş bir kirpinin cesedini gagalıyor. "Başına gelenler için üzgünüm, gerçekten üzgünüm. Ve haklısın, bu durum adil değil, hem de hiç değil ama bunu yapamazsın. Yanlış insanlar zarar görüyor diye hem yargıç hem de cellat rolünü üstlenemezsin."

"Öğreniyorum," diye yanıtlıyor.

"Öğreniyor musun?" diyorum ona dönerek. "Sanki bu iş sona ermemiş gibi konuşuyorsun."

Schroder bir şey söylemiyor. Önüne dönüyor, ön camdan ilerideki kirpiye ve önündeki ihtimaller yığınına bakıyor.

"Bu iş sona erdi mi?" diye soruyorum ona.

"Elimde başka hiçbir şey yok. Ailem gitti ve bunu kabullendim. Geleceğim yok, bunu da kabullendim. Kimseye verebileceğim bir şey yok. Ama bunu... bunu yapmak bana bir şey ifade ediyor. Bir fark yaratabilirim."

"Ailen gitmedi," diyorum ona. "Onlarla tekrar iletişime geçebilirsin."

"Ben buradan yürüyerek gitsem iyi olur Theo," diyor Schroder ve arabanın kapısını açıyor.

"Carl... Hey Carl!" diye sesleniyorum ama arabadan çıkıyor. Ben de dışarı çıkıyorum ve arabanın kaportasına yaslanarak ona, "Bunu yapmana izin veremem," diyorum.

"Neyi yapmama izin veremezsin?"

"Yapmakta olduğun şeye devam etmene izin veremem. Dün bana bir daha tekrarlanmayacağını söylemiştin."

"Dünden beri çok şey değişti," diyor Schroder.

"Hiçbir şey değişmedi."

"Yardımına ihtiyacım olduğunda sana haber vereceğim ve sen de bana yardım edeceksin Theo."

"Hayır. Bu iş burada sona ermeli," diyorum.

"Sen iyi bir adamsın, bunu biliyorum ama yeteri kadar ikinci şansa sahip oldun ve son birkaç senedir kendince yarattığın kurallara göre yaptıkların dönüp dolaşıp geldi, seni buldu. Ya bana yardım edeceksin ya da beni vuracaksın. Gördüğüm kadarıyla bunlar dışında bir seçeneğin yok."

51. BÖLÜM

Normalde arabayla evine varması on dakika sürer, yürüyerek ise bir saatini alacak ama onun açısından bir sorun yok. Bu zamanı kafasını toparlamak için kullanabilir. Yolda durup kendine kahve alıyor. Eskiden, tadını hâlâ alabildiği zamanlarda çok fazla kahve içerdi. Bu sabah denemeye karar veriyor. *Kim bilir,* diyor içinden, *Kim bilir, belki de bugün bir şeyler değişir,* diye düşünüyor sonra. Sonuçta farklı hissediyor. Bu yüzden sırada bekliyor ve insanların daha önce hayatında hiç duymadığı kahve çeşitlerini sipariş edişini dinliyor. Onlara bakarak düşünüyor: *Benim, uğruna hayatımı ortaya koyduğum insanlar siz misiniz? İçinde soya sosu olmayan az cevizli mocha, bilmem ne latte ısmarlayan siz misiniz?* Evet. Bu insanlar için kafasına kurşun yedi.

Olması gerekenden beş kat daha pahalı ve büyük ihtimalle de olması gerekenin yarı lezzetinde bir sade kahve sipariş ediyor. Kafasındaki kurşun, bazı şeylere farklı bakmasını sağlıyor bugünlerde. İçeceği kahvenin ödediği paranın onda biri değerinde olacağını aklından geçiriyor. Mekândakilerin okuması için yarım düzine gazete ortada öylece duruyor ama hiç kimse tekini bile alıp okumuyor çünkü kafeteryadaki herkes ya biriyle mesajlaşıyor ya e-postalarını kontrol ediyor ya da dizüstü bilgisayarında roman yazıyor. Schroder oturuyor ve bir gazetenin ön sayfasının yarısını kaplayan ve ona hiç benzemeyen kel adam resmine bakıyor. Haberin manşeti *Beş Dakika Adamı.*

Bir anlığına kalbi duracak gibi oluyor. Sanki etrafındaki kafe karanlığa gömülüyor.

Manşetin altında daha küçük harflerle yazılanı okuyor: *Christchurch'ün seri katili sizden sadece beş dakikanızı istiyor.*

Nasıl olabilir? Onun kendisine takmış olduğu ismi nasıl bilebilirler? Sonra bu ismi bulduğunda, medyanın da nasıl buna benzer bir isim takacağını düşündüğünü hatırlıyor. Olan biten bu. Tek farkla; medya onun kendisine taktığı ismin aynısıyla karşısına çıkıyor.

Haberi okuyor. Peter Crowley hakkında. Muhabir, Charlotte Crowley ile konuşmuş. Schroder, bu röportajın nasıl olup da bu kadar çabuk gazeteye yansıdığını merak ediyor. Charlotte, kocasının ne kadar iyi bir adam olduğunu, ilk karşılaştıklarında Peter'ın ona eski karısından nasıl bahsettiğini anlatıyor. Onun polise, karısına zarar vermiş olan adamlarla tek başına beş dakika geçirebilmek için nasıl da yalvardığını anlatışından bahsediyor.

"O zamanlar istediğini alamamıştı," diye devam ediyor Charlotte, *"ama birisi, bu istediğini geçen cumartesi ona verdi. Ya da vermeye çalıştı diyelim. Peter, alamadığı o beş dakikanın arzusuyla kıvrandı yıllarca; sonunda bu, onun ölümüne yol açtı. Bunun başka bir yolunun olmasını dilerdim. O zamanlar polisin ona, istediği beş dakikayı vermiş olmasını isterdim. Böylelikle içinde kalan birçok şeyi boşaltmış olurdu. Böyle bir hayatın nasıl olacağını hayal edebiliyor musunuz? Demek istediğim, kurbanların, kontrollü bir ortam çerçevesinde intikamlarını almalarına izin verilseydi nasıl olurdu? O zaman bunların hiçbirini yaşamazdık. Belki suç oranının düşmesine bile sebep olurdu. Ölüm cezasını geri getirerek bunu yapmayı amaçlıyorlar, öyle değil mi? Ama ölüm cezası demek, devletin kötü adamların idam cezasını infaz etmesi demektir. Bu hakkın, istemeleri şartıyla tabii, kurbana ait olması gerekmez mi sizce de? Bence kurbana infazı gerçekleştirme hakkı verilmelidir."*

Beş Dakika Adamı'nın iyi bir şey yapıp yapmadığı sorusuna da Charlotte Crowley'nin, *"Hem de çok iyi bir şey yapıyor. Sadece işini daha iyi yapmasını dilerdim,"* şeklinde karşılık verdiğini okuyor.

Peter Crowley öldü ama adamın eşi, bu yüzden Schroder'i suçlamıyor. Toplumu suçluyor. Collard kardeşleri suçluyor. Onları yüzüstü bıraktığı için adalet sistemini suçluyor. İşlerini daha iyi yapmadıkları için polisi suçluyor.

"Bunu yapan adamdan nefret ediyor musunuz? Eğer bu şansa sahip olabilseydiniz, siz de bu adamla beş dakika yalnız kalmak ister miydiniz?"

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor Charlotte. *"Kocamı gömdükten sonra bu soruyu bana tekrar sorun."*

Schroder, geçen yıllarda polisin neleri daha iyi yapmış olabileceğini düşünüyor. Charlotte Crowley'nin söylediği şey doğru. Bazı davalar var ki mahkemeye bile intikal edemeden kapanıyor. Polisin suçlu olduğunu bildiği halde yeteri kadar kanıta sahip olamadığı veya kanıtların yok edilmiş olduğu davalar mesela. Katillerin birilerini öldürüp ikinci bir şansa sahip olmayı beklemeden etrafta serbestçe dolaştıkları, daha ilk şanslarının kullanım sürelerinin dolmadığı davalar mesela.

Bütün bunlar Schroder'in düşüncelere dalmasına sebep oluyor. Belki de hapisten çıkmış ve ikinci şanslarını yaşayan kişilerin peşine düşmektense, yaptıkları kötülükler yanlarına kâr kalmış olanların peşine düşmesi gerekiyor. Beş Dakika Adamı'nın şu anda yapması gereken de bu belki. Charlotte Crowley de şu an burada olsaydı, onunla aynı fikirde olurdu büyük ihtimalle. Hatta yapmaya çalıştığı şey için ona teşekkür eder ve bir dahaki sefere daha iyi bir iş çıkarması temennisinde bulunurdu. Charlotte burada olsaydı, Schroder aynen bu şekilde davranacağını ona söylerdi.

52. BÖLÜM

Eve döndüğümde Bridget beni gördüğüne sevinmişe benziyor. Bu sabah yaşadığımız küçük tartışma çoktan unutulmuş çünkü söylediğim saatte eve döndüm. Dünyayı hatta mahallemizin küçük bir kısmını kurtarma teşebbüsünde bile bulunmadım.

Randevumuz saat on birde. Dün akşamki gibi bundan hiç bahsetmiyoruz. Verandaya çıkıyoruz, Bridget dün gece okuduğu kitaba devam ederken ben de Schroder'e *Beş Dakika Adamı* ismini veren gazeteyi okuyorum. Schroder'in bu konuda ne düşündüğünü merak ediyorum. Bu yılın başlarında, üzerinde çalıştığım bir soruşturmada adamın biri, kızını kaçırmış olan suçluyla kendisine beş dakika geçirmesi için izin vermemi istemişti; bu nedenle konunun özünü biliyorum. Yıllar içerisinde birçok kez, ailelerine zarar veren katillerle veya suçlularla baş başa beş dakika geçirebilmek için kıvranan insanları hatırlıyorum. Bazıları bunu laf olsun diye söylerken bazıları gerçekten de isterdi. Bu şans onlara verilmiş olsaydı neler yaparlardı, diye merak ediyorum. Belki bu şansı intikam almak için kullanırlar, belki de bir köşeye oturup sadece ağlarlardı.

Schroder haklı. Ben de kızımı öldüren adamla beş dakika geçirme fırsatını kullandım, ardından da ikinci bir şansa sahip oldum. Dolayısıyla ben kimim ki diğer insanların da aynısını talep etmelerine engel olmak istiyorum?

Saat on otuz gibi hastaneye doğru yola çıkıyoruz. Üzerinize sadece bir gömlek mi yoksa bir ceket mi almanız gerektiğini kestiremediğiniz günlerden biri yine. Otoparkta boş bir yer bu-

luyoruz, park-metreye bozuklukları attıktan sonra lobiden içeri giriyoruz, asansörle üçüncü kata çıkıyoruz.

Danışma masasında yanağının iki tarafında –biri siyah diğeri de beyaz kılla kaplı– iki simetrik beni bulunan hemşireye kendimizi tanıtıp beklemeye başlıyoruz. On bire alınmış bir randevunun on bir buçuk civarı içeri alınacağımız anlamına geldiğini tahmin ediyorum ama saatler on yirmiyi gösterdiğinde bizi çağırıyorlar. On dakika kârdayız ama bu zamanla ne yapacağımızı bilemiyorum. Buradan iyi haberlerle ayrılıp ayrılmayacağımızı kestiremiyorum.

Doktor Forster elimi sıktıktan sonra Bridget'le kucaklaşıyor. Oturuyoruz. Doktor da oturduğunda Bridget'e ilk söylediği şey, iyi göründüğü oluyor.

"O kadar iyi hissetmiyorum ama," diyor Bridget.

"Hangi yönden iyi hissetmiyorsun?"

Bridget omuz silkip bana bakıyor, sonra yine omuz silkiyor.

"Bridget?" diye sesleniyor Doktor Forster. Endişeli görünüyor.

Bridget'in elini sıkıyorum, elimi sıkarak karşılık veriyor. Ardından doktora bakıyor. Bana bakmadan konuşmaya başlıyor.

"Değişiyorum," diyor. "Bunu hissedebiliyorum. Her gün kendimden bir parçayı biraz daha kaybediyorum adeta."

"Bu normal sayılır. Düşünecek olursak..."

Bridget, doktorun sözünü kesiyor. "Biliyorum, belki siz haklısınız ve haklı olmanızı gerçekten de isterim. Artık bitkisel hayatta olmadığım için minnettarım, gerçekten de öyleyim ama sanki sadece ara vermiş ve tekrar oraya doğru gidiyormuşum gibi hissediyorum. Belki hemen değil, yarın veya sonraki hafta değil ama bundan bir sene sonrasını göremeyecekmişim gibi hissediyorum."

"Biz..."

Bridget başını iki yana sallayarak yine doktorun sözünü kesiyor. "Bunun böyle olduğunu hissedebiliyorum. Böyle olacağını biliyorum."

"Korktuğunu biliyorum," diyor Forster. "Beyin tuhaf bir organdır. Hakkında hâlâ çok az şey biliyoruz. Ama tıbbi açıdan bizim için esas gizemli olan şey, Bridget, senin aramıza dönmüş olman. Seni geri aldık ve bir daha gitmene izin vermeyeceğiz. Neler olup bittiğini çözeceğiz." Aslında son söyledikleri, az önce beyin hakkında ne kadar az bilgiye sahip olduklarıyla ilgili sözleriyle çelişiyor. Hiçbir şeyin garantisi yok, diye düşünüyorum.

Bir süre daha sohbet ediyoruz, ardından hepimiz ayağa kalkıyoruz. Doktor, bir hemşireden bizi muayene odasına götürmesini istiyor. Kendisinin de bir saat sonra bize katılacağını ekliyor. Muayene odasının duvarlarında beyin, iskelet sistemi ve organlara ait çok sayıda poster var. Bu odadayken bize bilimin mucizeleri gibi görünen bu posterleri alıp bir çocuğun odasına assak, çocuk ileride büyük ihtimalle bir seri katile dönüşür herhalde. Yapay bir gülümsemeye sahip hemşire, hasta bakımı konusunda çok başarılı görünüyor ve Bridget'in kanını alırken bu özelliklerini son kertesine kadar kullanıyor. Tüm aşamalarda gülümseyerek ve kocasının evlerinde yapmakta olduğu Noel süslemelerinden bahsederek Bridget'ten dört küçük şişe kan alıyor. İşini bitirdiğinde Bridget'e idrar tahlili için küçük bir tüp uzatıyor, banyonun yerini tarif edip ondan tüpü doldurmasını rica ediyor.

Bunu da bitirdiğinde Bridget'ten üstündeki bütün takıları ve kıyafetleri çıkarıp bir hasta önlüğü giymesi isteniyor. Ardından bir başka hemşire, bizi başka bir koridordan geçiriyor. Buradan bir koridora daha sapıyoruz. Böyle bir yerde aceleyle bir yere yetişmek zorunda olmadığımız için kendimi şu anda şanslı hissediyorum. İnsanın kaybolması işten bile değil. Ardından, bir önceki kadar aydınlık olmayan başka bir odadan içeri giriyoruz. Odanın ortasında metalden dev bir tüp ve onun ucunda da dar bir masa göze çarpıyor. Bu haliyle metal tüp, açık bir ağza, dar masa ise ağızdan dışarı sarkan dile benziyor. Kazadan hemen sonra yine bu odada bulunduğumuzu, Bridget'in o dar masaya uzanmışken metal tüpün içine nasıl yavaşça kaydığını hatırlıyo-

rum. Tomografisi çekilirken yarım saat boyunca dışarıda oturup iyi olması için dua etmiştim. Dualarım karşılık bulmamıştı, en azından o günlerde.

Bir hemşire ve teknisyen, Bridget'i hazırlarlarken ben bir adım geri çekiliyorum. Onu makineye yatırıyorlar; ufak dolgulu yastıklar, başını ve boynunu sabit tutmasına yardımcı oluyor. Ona hareket etmemesini söylüyorlar.

"Ben de burada onunla kalabilir miyim?" diye soruyorum. Geçen defa hayır demişlerdi, cevapları aynı oluyor.

"Sorun değil Teddy," diyor Bridget. "Beni hemşireyle birkaç dakika yalnız bırakabilir misin? Ona söylemem gereken bir şey var."

"Belki ben de..."

Bridget gülümsüyor. "Bir problem yok Teddy, gerçekten. Diğer tarafta görüşürüz."

Böyle söylemesi beni gülümsetiyor. Elini sıkıyorum, koridora çıkıyorum ve yaklaşık yarım saat bekliyorum. İşleri bitince hemşire gelip bana haber veriyor. Tekrar içeri girdiğimde Bridget'in de ayağa kalkmak üzere olduğunu görüyorum. Sakin görünüyor. Bana her şeyin yolunda gittiğini söylüyor. Bridget'in kan verdiği odaya götürülüyoruz ve Doktor Forster gelene kadar on dakika bekliyoruz.

"Durum nasıl gözüküyor?" diye soruyorum.

"Hâlâ yapmamız gereken testler var," diye yanıtlıyor doktor. Bir sonraki saati, duyma ve konuşma üzerine birkaç seri testle geçiriyoruz. Bridget'in gözlerini, korelasyonunu kontrol ediyor, bir yandan da not alıyor. Refleks çekiciyle kontroller yapıyor ki bunu bugüne kadar sadece hastane filmlerinde görmüştüm ve gerçekten de kullanıldığını bilmiyordum. Tomografi de dâhil olmak üzere bu testlerin birçoğu, Bridget birkaç ay önce komadan çıktığında da yapıldığı için doktora bir karşılaştırma yapma imkânı veriyor.

Ardından işler kötüye gitmeye başlıyor. Doktor, Bridget'e muayene masasına yan yatmasını söylüyor. Bir hemşire geliyor ve doktorla beraber, Bridget'in belinden su almak için hazırla-

nıyorlar. Anestezik iğnenin Bridget'in omurlarının arasına girmesini bırakın bir kenara, iğnenin hazırlanışına bile bakmakta zorlanıyorum. İşlem esnasında Bridget'in yüz kasları geriliyor, ellerini birkaç defa sıkıp açıyor ama hepsine cesurca dayanıyor. Başından sonuna işlem, yaklaşık yarım saat sürüyor; sonunda neredeyse yarım litre omurilik sıvısı çekiyorlar. Doktor, iğneyi çeker çekmez Bridget'in başı ağrımaya başlıyor.

Forster yarım saat daha öyle kalmasını söyleyip bizi yalnız bırakıyor. Muayene masasının yanındaki bir sandalyeye oturuyorum. Plastik eldivenlerden birini şişirip üstüne gülen bir surat çizmeyi aklımdan geçiriyorum ama vazgeçiyorum. Pek konuşmuyoruz. Bridget, hafif çatık kaşlı bir ifadeyle gözleri kapalı halde yatıyor. Baş ağrısı azalıyor ama tamamen geçmiyor. Yarım saat sonra, daha önce kan alan hemşire geliyor ve Bridget'in giyinebileceğini, hazır olduğumuzda da Doktor Forster'in ofisine geçebileceğimizi söylüyor. Tekrar doktorun ofisine gittiğimizde, testlerin başlamasından bu yana dört saat geçtiğini fark ediyoruz.

"Her şeyden önce, hemen verebileceğim cevaplara sahip olmadığımı söylemek isterim," diyor doktor. "Bu test sonuçlarına bakıp size hemen bir şeyler söylemeyi ne kadar çok istesem de şu anda bunu yapamam. Elimizdeki verileri deşifre etmeli ve laboratuvar sonuçlarını beklemeliyim. Ama ellerini çabuk tutmalarını istedim, yirmi dört saat içinde net sonuçlara ulaşmış olacağımı ümit ediyorum."

"Sorun yok," diyor Bridget. "Yardımcı olmaya çalıştığınız için müteşekkirim."

Sesindeki belli belirsiz mağlubiyet tonu yüreğimi parçalıyor, uzanıp elini sıkıyorum.

"Yardımcı olmaya çalışmaktan daha fazlasını yapacağız," diyor Forster. "Elimizden gelenin en iyisini yapacağız."

On dakika daha konuşup doktora birkaç soru soruyoruz. Bir şüpheliyle karşı karşıya oturup bir şeyler öğrenmeye çalıştığım

zamanlardaki gibi hissediyorum. Ayrılırken doktor, bize, yarın veya en geç çarşamba günü haber vereceğini söylüyor.

Arabaya döndüğümüzde ön camın üstünde bir park cezası olduğunu görüyoruz, park-metrenin süresi iki saat önce dolmuş. Kâğıdı katlayıp cebime koyarken cezanın iptal edilmesi için birisini ayarlayabileceğimi düşünüyorum. Eve dönüş yolunda da pek konuşmuyoruz, her ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmış durumdayız; bu düşüncelerden bazılarının ortak konularımız olduğu da muhakkak tabii. Schroder'i çok fazla düşünmüyorum; sadece geleceği, Bridget'i ve her şeyin nasıl olup da yoluna gireceğini düşünüyorum.

Tıpkı herkesin devamlı söyleyip durduğu gibi.

53. BÖLÜM

Ron McDonald, işlediği cinayet yanına kâr kalan bir adamdı. Onu tutuklamaya gittikleri gün polislere Palyaço Ron ile bir alakası olmadığını söylemişti. Bu palyaço şakasını ilk başta kapıda, ardından merkezde, sonra avukatının önünde tekrarladı. Şaka, Schroder için komik olmama seviyesinden can sıkıcı olma seviyesine çıkmış ve oradan da Ron'u dokuzuncu kat penceresinden atma dürtüsüne kadar varmıştı.

Polisler bazı açılardan balıkçılara benzer; daha büyük suçluları yakalamak için bazen küçük olanları serbest bırakırlar. Büyük suçluların ise fotoğraflarını çekip sergilerler. Elbette her zaman olduğu gibi arada yakayı sıyıranlar da olur. Schroder açısından, Christchurch Oymacısı yakayı sıyıranların başında geliyordu. Ama oltadan kaçan tek büyük balık o değildi.

Ron McDonald karısını öldürmüştü.

Yedi sene önceydi. McDonald'ın geç saatlere kadar çalıştığı günlerden biriydi. Kendi dükkânı olan bir araba tamircisiydi. Yirmi yıllık bir Honda arabaya ikinci el bir vites kutusunu monte etme işini bitirdikten sonra etrafı temizleyip dükkânı kapatmış, evine döndüğünde ise sekiz yıllık karısı Hailey'yi mutfak döşemesinde, kendi kanından oluşan bir göletin içinde yatarken bulmuştu. Evden birkaç parça mücevherle biraz nakit para çalınmıştı. Bu kadar az ganimet için gereksiz bir şiddetti ama böyle şeyler oluyordu; Schroder, bundan daha azı için insan öldürenlerin olduğunu da biliyordu. Suç olayları bazen doğaçlama gelişirdi. Örneğin bir evin boş olduğunu düşünerek içeri giren ama sonra böyle olmadığını fark eden bir hırsızı ele alalım. Evde, kendisinden başka

otuzlarında güzel bir kadın olduğunu görür. Gayet alımlı ve normal şartlarda onun suratına bile bakmayacak olan bu kadını görünce adam kendi kendine, *"Neden olmasın?"* diye düşünür. *"Nasıl olur da?"* ve *"Peki ya?"* gibi kendi içinde bir sürü açılımı olan ifadeler yine.

Dolayısıyla adam, kadına tecavüz etmeye karar verir. Kadının karşı koymadan onun her istediğini yapacağını düşünür ancak kadın bunu yapmaz ve ardından boğuşma başlar. Daha ne olduğunu bile anlamadan hırsız, kadını bir, iki hatta on yerinden bıçaklayıp öldürür çünkü genç kadının gerçekten de o şekilde, *"Hayır!"* dememesi gerekir.

Ron McDonald evine döndüğünde karşılaştığı manzara da buydu işte. Döşeme seramiklerinin derzleri arasında toplanan kan, mutfağın ucuna kadar yayılmıştı. Çığlık attı. Komşular, adamın çığlığını duydular hatta içlerinden bir tanesi koşarak geldi. Ron dizlerinin üstüne çökmüş, Hailey'nin vücudundan akan kanı durdurmaya çalışıyordu ama tabii ki çok geçti. Polis geldiğinde Ron konuşamaz haldeydi. Onu başka bir odaya aldılar, memurlardan biri kanlı kıyafetlerini değiştirmesi için ona yardım etti. Tüm bu süre boyunca Ron hiçbir şey demeden bakışlarını uzaklara kilitlemişti, içinde bir şeylerin koptuğu belli oluyordu.

Soruşturma Schroder'e verildi. Berbat bir olaydı. Schroder akşam eve gelenin kendisi olduğunu; *Tatlım, ben geldim*, cümlesinin ardından karısının kanının mutfağın her yerine dağıldığını hayal etmeye çalışmıştı. Bu tür durumlarda genellikle sevdiği birisini kurban olarak hayal ederdi. Elinde değildi. Diğer elinde olmayan şey ise McDonald'ın suçlu olduğunu düşünmesiydi. Olasılıklar yüzünden bunu söylüyordu. İstatistik bilimi bunu söylüyordu. İstatistiklere göre, evinde ölü bulunan her on kadından dokuzu o evde yaşayan veya o kadının hayatında olan birisi tarafından öldürülüyordu. Bu olay, çalınan nakit parayı ve mücevherleri de düşününce basit bir hırsızlık olayı gibi görünüyordu. Ama Schroder yine de biliyordu ki bu tür olayları sıradan bir hırsızlıkmış

gibi göstermek çok zor değildi. Sıradan olaylar bu şehirde çok olurdu, evet ama aynı şekilde planlanmış suçlar da çoktu.

McDonald konuşabilecek hale geldiğinde onlara olanları anlatmıştı. Bir araba tamircisiydi. İkinci el vites kutusu montajı. Eve dönüş. Mutfakta karşılaştığı manzara. Anlatmaya başlamasının üzerinden uzun bir süre geçmemişti ki McDonald, Schroder'e bunu yapan adamı veya adamları bulduğunda onlarla beş dakika yalnız kalmak istediğini söylemişti. Schroder ise başını yavaşça iki yana sallamış, özür dilemiş ve bunu yapmayı ne kadar çok isterse istesin işlerin böyle yürümediğini anlatmıştı.

Ertesi sabah Schroder, McDonald'ın olay anında nerede bulunduğuna dair kanıtlarını incelemeye başlamıştı. Böyle bir kanıtı var mıydı peki? Hayır, yoktu çünkü işyerinde olduğuna şahitlik edecek hiç kimse yoktu. Saatin alarmının dokuza kurulduğuna dair bir kayıt vardı ama eve gidip karısını öldürüp geri gelebilir, ardından da alarmı kurabilirdi. Olayı biraz daha derinlemesine incelemeye karar vermişti. McDonald ve karısı mutlu değillerdi. Sık sık tartışıyorlardı. Ondan korkardı, diye anlatmıştı kadının babası, Schroder'e.

Onun herhangi bir korkutucu veya istismar edici davranışına tanık oldunuz mu?

Hayır.

Kızınız hiç böyle bir şeyden bahsetti mi?

Bana böyle bir şey söylemedi ama bunu anlayabiliyordum.

Eğer kızınız ondan bu kadar korkuyorduysa veya siz onun için bu kadar endişeleniyorduysanız neden olaylar ilk başladığında polise gitmediniz?

Gitmiş olmayı dilerdim, diye yanıtlamıştı babası. *Bu tür şeyleri aklıma getirdiğim için yaşlı bir aptal olduğumu düşünmüştüm ama şu halime bakın. Gerçekten de dünyanın en aptal, yaşlı ahmağıyım çünkü hiçbir şey yapmadım. Bunu yapan kişiyi bulduğunuzda sizden bir dileğim olacak.*

Evde de McDonald'ın suçlu olduğuna dair herhangi bir şey bulunamamıştı. Üstüne bulaşmış olan kan, karısına yardım etmeye çalıştığı içindi ama o bile sadece ellerinde, dizlerinde, ayaklarındaydı yani karısına dokunmuş olan ve yerle temas etmiş olan bölgelerindeydi. Göğsüne veya boynuna tek bir kan damlası sıçramış değildi. Eğer McDonald, karısını öldürdüyse zaten bunu üstündeki kıyafetlerle yapmadığı aşikârdı. Karısını öldürdükten sonra arabayla işyerine dönerken yolda bir yerde kirli kıyafetlerinden kurtulmuş olabilirdi.

McDonald'ın yanında çalışan kişiler de sorguya çekilmişti. Herhangi şüpheli bir şey görmüşler miydi? Hayır, hiçbiri görmemişti. Ama sonra, adamlardan birinin, cep telefonunu unuttuğu için saat sekizde işe geri geldiği ortaya çıktı. *Alarm kurulu değildi. Ron'un arabası da etrafta görünmüyordu ama müziğin sesi açıktı ve tamir aletleri de ortalığa saçılmıştı. Birkaç dakikalığına oradan ayrılmış gibiydi. Bunu arada sırada yapardı. Aç olduğumuz zamanlar zaten hepimiz böyle yapardık. İki dakikalık mesafede bir istasyon var. Bu kadar kısa bir süre içinde zaten kimse dükkândan içeri girip de aletleri çalamaz,* demişti adam. Schroder, onun düşündüğünün aksine bunun gayet olası olduğunu çok iyi biliyordu. Hırsızlar, sürekli pratik yaptıkları için düşünülenden çok daha hızlı bir şekilde bir şeyleri çalma becerisine sahiptirler.

Yani demek oluyor ki Ron McDonald, sorgulandığında beyan ettiği gibi tüm o süre boyunca işyerinde değildi. Atıştırmalık bir şeyler almak için istasyona gittiğini söylemişti. Fişi var mıydı? Hayır. Nasıl ödemişti? Nakit. Saat kaçta oradaydı? Emin değildi. Sekiz civarıydı herhalde. Ne kadar süreliğine işyerinden ayrılmıştı? En fazla beş, taş çatlasa on dakika. Kim ona hizmet etmişti? Hatırlayamıyordu. Ne almıştı? Bir kutu kola, biraz mısır gevreği ve birkaç adet sosis. Oraya yürüyerek mi yoksa arabayla mı gitmişti? Arabayla gitmişti. İstasyon çok uzakta değildi ama canı yürümek istememişti.

Kontrol etmek için istasyona gittiler. Kamera kayıtlarını izlediler. Saat sekiz civarına baktılar. Bir saat ilerisine ve bir saat gerisine hatta iki saat ilerisine kadar izlediler. Görüntüleri a günün sabahına kadar geri sardılar. McDonald sadece sabah oraya uğramıştı. Gün içinde işyerinden diğerleri de birkaç kez gelmiş ama akşamüzeri tamirhaneden istasyona gelen hiç kimse olmamıştı.

Bunun üzerin Schroder, McDonald'la tekrar konuştu. Adam bu sefer avukat talebinde bulunmuştu. Elde ettikleri bulgular kendisine sorulduğunda McDonald başını iki yana sallamış, ardından avukatıyla fısıldaşarak yaklaşık yirmi saniyelik bir konuşma yapmış, avukatı ilk başta başını bir kez sağa sola ardından da iki kez öne arkaya sallamış ve en sonunda şunları söylemişti: *İşin gerçeği şu ki müvekkilim sizinle tamamıyla dürüst konuşmamış. Son bir aydır müvekkilimin bir kadınla ilişkisi varmış ve karısının öldürüldüğü gece de oradaymış.*

Soruşturmanın ilerleyen safhalarında ilişki hikâyesine bağlı kalmaya devam ettiler. Elbette böyle yapacaklardı çünkü Schroder bu hikâyeyi daha önce de bir sürü şüpheli veya suçludan defalarca duymuştu ve duymaya da devam edecekti. Sorun şuydu ki bu, iyi bir hikâyeydi ve çürütülmesi zor bir iddiaydı.

Ancak hâlâ McDonald'a karşı açılan bir soruşturma vardı ve yeni bulgular elde ediyorlardı. Komşulardan biri, saat sekiz civarında McDonald'ı, arabasını bir blok öteye park edip oradan evine yürürken görmüştü. Evinde de on beş dakika kadar geçirdikten sonra tekrar arabasına dönmüştü. Komşusu, gördüğü şeyden emin miydi? Emindi. Ama olay saat sekiz civarı gerçekleşmişti, kışın ortasıydı ve hava karanlıktı. Herhangi biri olamaz mıydı? Hayır. Gördüğü adam Ron'du. Kesinlikle Ron'du.

Bunun üzerine tamirhanesi için arama izni çıkarmışlardı. Schroder, bir grup polisle oranın altını üstüne getirmişti. Giymiş olduğu kıyafetler, Ron'un arabasında bulunmuştu. Kana bulanmış

kıyafetler siyah bir çöp poşetine konulup bagaj kısmındaki yedek lastiğin altına sıkıştırılmıştı.

Ron'u tutuklamışlardı. Hâkim karşısına çıkarılmış ama gerçek anlamda mahkemeye çıkmadan dava kapatılmıştı. Yeteri kadar kanıt yoktu. Kanlı kıyafetler kanıt sayılamazdı. Peki ama neden? Çünkü arama emri tamirhane ve ona dâhil olan park halindeki arabalar içindi. Ron'un arabası ise komşu atölyenin sınırları içindeydi yani bir mevzuat boşluğu söz konusuydu. Bu kadar basitti işte. Kanunlar bu türden detaylar üzerine inşa ediliyordu ne yazık ki. Gelecekte diğer dedektifler bu olaya *Schroder'lemek* adını vereceklerdi. Onun bunu hiçbir zaman öğreneceğini düşünmemişlerdi ama Schroder bunu duymuştu ve gerçekten hiç hoşuna gitmemişti; kendisine takılan ismin çağrıştırdığından da fazlasını daha sonra yapacaktı.

Polisin çok daha sağlam kanıtlar bulması gerekiyordu.

Ama başka kanıt yoktu ve şehirde başka ölen insanlar, başka serbest kalan suçlular vardı. Bir şekilde Hailey McDonald ve onun katili olan kocası sistemin çatlaklarından süzülüp gitmişti.

Bugüne kadar.

"Onu ben öldürmedim," diye haykırıyor Ronald, karnından kan akarken. Bir yandan da ağlıyor. İri gözyaşları yüzünden aşağı akıp duruyor.

Schroder, silahını ona doğrultarak, "Evet, sen öldürdün. Senin yaptığını biliyorum," diyor.

"Hata yapıyorsun!"

"Bize yalan söyledin."

McDonald dizlerinin üstünde. Başını kaldırıp Schroder'e bakıyor. "Bir ilişkim olduğunu gizlemeye çalışıyordum sadece," diyor, yarasını tutarak. Kanı durdurmasına yetecekmiş gibi bir parmağını kurşun deliğinden içeri sokuyor. Yüzü gittikçe soluklaşıyor.

"Eve girerken de görülmüşsün," diyor Schroder.

McDonald başını iki yana sallıyor. "O ben değildim."

"Benden ne istediğini hatırlıyor musun?"

"Lütfen bunu yapma."

"Soruma cevap ver."

McDonald hâlâ başını iki yana sallamaya devam ediyor. "Ne? Ne sorusundan bahsediyorsun?"

"Benden ne istediğini hatırlayıp hatırlamadığını sordum sana."

"Ne? Bilmiyorum. Neden bahsediyorsun?"

"İlk karşılaştığımız gece. Karını öldüren kişiyle beş dakika yalnız kalıp kalamayacağını sormuştun bana," diyor Schroder. "Şu anda bu istediğini almış sayabilirsin kendini."

54. BÖLÜM

Hastaneden döndüğümüzde ön kapının eşiğinde bir sepet buluyoruz. Üstündeki kırmızı beyaz ekose desenli bezi kaldırdığımda sepetin bir düzine çörekle dolu olduğunu görüyorum. Bridget'e gösterince o da mutlu bir ifadeyle gülümsüyor, Rebecca'nın bırakmış olduğunu söylediğimde ise gülümsemesi hafiften solar gibi oluyor.

Cep telefonum çaldığında akşam yemeğimizin başındayız. Üçüncü kez çalıyor. Son iki defasında gelen aramayı reddetmiştim. Aynısını yapmak üzereyken Bridget telefonu açmamın sorun olmadığını, belki de önemli bir durum olduğunu söylüyor.

"Önemli olduğunu sanmıyorum," diyorum ona.

"Cevap ver şu telefona Teddy."

Telefonu elime alınca arayanın Rebecca olduğunu görüyorum. Cevap vermek konusunda hâlâ tereddüt içindeyim ama gelen aramaları cevaplamak söz konusu olduğunda zaten her zaman isteksiz biriyimdir.

"Selam," diyerek açıyorum telefonu. "Gazetenin manşeti için mi arıyorsun parmak izleri için mi?"

"Hiçbiri," diye yanıtlıyor beni. "Kötü haberlerim var."

İlk aklıma gelen kelime *Schroder* oluyor. Schroder, son iki gündür ne yapıyorduysa bugün de aynısını yaptığı için şu an başka bir cinayetle karşı karşıyayız diye tahmin ediyorum.

"Bir başka ölü tecavüzcü mü?" diye soruyorum.

"Kötü haber demiştim," diye yanıtlıyor beni. "Hutton."

"Hutton'a ne oldu?"

"Bu öğleden sonra kalp krizi geçirmiş. Doktorlar, bunun kaybettiği kilolar, diyet ve koşu egzersizleriyle alakalı olduğunu düşünüyor."

"Kahretsin! Peki, iyi olacak mı?" diye soruyorum. Bridget de yemeğini bırakıp bana bakıyor.

"Hayır," diyor Rebecca. "O... O öldü Theo." Ağlamaya başlıyor. "Yarım saat önce öldü."

"Kahretsin!" diyorum tekrar, kelimeler havada asılı kalırken yediklerimin midemde aşağıya doğru hareket ettiğini hissedebiliyorum. "Neredesin şu anda? Hastanede misin?"

"Evdeyim. Karısı hastanede onun yanında ama az önce başkomiser beni arayıp durumu bildirdi. Sana da ulaşmaya çalıştığını söyledi. Ben... Bilirsin, ben..."

"İnanamıyorsun. Biliyorum," diyorum. Dirseğimi masaya dayayıp ellerimle yüzümü saklıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve Kelly Summers'ın evinin dışında onu en son gördüğümüz haliyle Hutton'ı hayal ediyorum.

"Onu daha dün görmüştük. İnsanlar nasıl bu kadar kolayca ölüp gidebiliyorlar?" diyor Rebecca. Onun pozisyonundaki bir insan için son derece naif bir soru ama yine de doğru bir soru. Bu, maalesef her gün oluyor.

"Nasıl olmuş?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum. Bu sabah hasta olduğu için işe gelemediğini söylemiştim, hatırlıyor musun? Sanırım... Bilmiyorum. Bilemiyorum. Ama o yok artık Theo. O iyi bir adamdı. Gerçekten de iyi bir adamdı."

"Evet, iyi bir adamdı," diye onaylıyorum, Bridget endişeyle bana bakıyor. Şu anda birisinin öldüğünü tahmin edebiliyor o da.

"Çocukları da vardı," diyor Rebecca.

"Biliyorum."

"Bir şeyler yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum, anlıyor musun? Ne yapmam gerektiğini bulabilirsem olanları da

değiştirebilirmişim gibi... Öldüğünü biliyorum ama yarın işe gittiğimizde sanki her şey düzelecek ve o da orada olacak."

"Her zaman böyledir," diyorum ona.

"Soruşturma senin artık," diyor Rebecca.

"Ne?"

"Başkomiserin sana ulaşmaya çalışmasının sebebi buydu zaten. Soruşturmayı artık senin yönettiğini söylemek için arıyordu."

"Ben mi?"

"Evet, sen. Bu işe uygun olduğunu düşünüyor. Kel adamın kilit nokta olduğu konusunda da bizimle hemfikir. Grover Hills'ten yakayı sıyırdı, Summers'a da yardım edenin o olduğunu düşünüyoruz. Roddick'in tanıdıklarının listesi ve diş kayıtlarının dökümü elimizde. Grover Hills'te bulunan dördüncü cesedin de kime ait olduğunu öğrendik. Robin Walsh. Matthew Roddick'in yakın arkadaşlarından biri. Arkadaşına yardım etmek için son derece yanlış bir akşam seçmiş. Beş Dakika Adamı hepsinin işini bitirdi. Medyanın ona verdiği isim hoşuna gitti mi?"

"Pek sayılmaz," diyorum ama ona *Carl Schroder* diye bahsedilmesinden iyidir yine de.

"Adli tıp uzmanı kurşunları cesetlerden çıkarmayı başarmış. Şu anda laboratuvarda inceleniyor. Grover Hills'te üç adet de silah bulmuşlar. İllaki aralarında bir bağlantı bulunacaktır."

"Öyle olması gerekir."

"Hutton'ın öldüğüne hâlâ inanamıyorum."

"Kelly Summers'ın evindeki parmak izi araştırması nasıl gitti? Bir şeyler bulabildiniz mi?"

"Bol miktarda hem de."

"Dwight Smith'e ait hiç parmak izi var mıydı peki?"

"Hayır. Ama en belirgin şey, birçok yerin silinip temizlenmiş olması. Örneğin pencere denizliklerinde hiç parmak izi yoktu. Banyoda da çok az vardı. Birisi tüm evi iyice silip temizlemiş."

"Kelly titiz bir kadına benziyordu."

"Hiç kimse o kadar titiz değildir," diye yanıtlıyor Rebecca. "Ama bilirsin işte, şu anda o evde, olayların Kelly'nin anlattığından daha farklı bir seyir izlediğini ispat edecek hiçbir şey yok. Şu anda da soruşturma senin sorumluluğunda olduğuna göre bir sonraki adımımızı sen belirleyeceksin."

Bridget'in nasıl olduğunu soruyor, ona son durumumuz hakkında bilgi veriyorum, ardından konuşmayı sonlandırıyoruz. Hutton'a dair kötü haberi Bridget'e aktarıyorum. Ağlamaya başlıyor, ben de ağlayacakmış gibi hissediyorum. Bridget, Hutton'ı tanırdı, Schroder kadar olmasa da kaybının etkisini hissedecek kadar tanırdı. Bir an buradayız, bir sonraki an bakmışsın ki uzun bir yolculuğa çıkmışız. Hayat işte. Pazar günü birlikte fazla mesai yapmıştık. Bu sabah hastaydı. Hafta içi bir gün de cenazesine gideceğiz.

Telefonum tekrar çaldığında arayanın Kent veya Başkomiser Dominic Stevens olduğunu tahmin ediyorum ve bir anlığına, çok kısa bir anlığına da olsa bana güzel bir haber vermek için aradıklarını, bir mucize olduğunu ve Hutton'ın hâlâ hayatta olduğunu söyleyeceklerini düşünüyorum. Ama hiçbiri değil. Arayan Schroder.

"Yardımına ihtiyacım var," diyor bana.

"Hayır," diye yanıtlıyorum onu ve suratına kapıyorum.

"Arayan kimdi?" diye soruyor Bridget.

"Muhatap olmak istemediğim biri," diye yanıtlıyorum.

Telefonum tekrar çalıyor. Birkaç saniye bekleyip Bridget'ten bana biraz müsaade etmesini istiyor ve salona geçip telefonu açıyorum. Bu sefer hiçbir şey söylemiyorum. Onun konuşmasını dinliyorum.

"Kısa bir süre sonra bir arama gelecek. Bir ceset daha bulduklarını söyleyecekler," diyor. "Ron McDonald'ı hatırlıyor musun? McDonald's palyaçosuyla alakası olmadığını söyleyip kahkahalar atan adamı hani?"

"Hatırlıyorum."

"Hah, işte o şu anda ölü ve ufak bir sorun var. Zamanında benim başdedektiflik yaptığım ikinci soruşturmaydı ve bu da bir sürü soru işaretinin de ortaya çıkacağı anlamına geliyor. Beni bunların dışında tutmalısın."

Salonda turluyorum. Telefonu elimde o kadar sıkı tutuyorum ki eğer Hutton gibi bugün ölmüş olsaydım bu telefonu elimden asla alamazlardı. Beni onunla mezara gömmeleri gerekirdi.

"Tanrı aşkına Carl! Sen tamamıyla delirmişsin!"

"İkimiz de bu işin içindeyiz artık Theo."

"Hutton bugün öldü," diyorum ona.

"Ne? Nasıl?"

"Kalp krizi geçirmiş. Beklenmedik bir durum."

"O adam zaten son on senedir yürüyen kalp krizi hastası gibiydi," diyor Schroder.

"En azından onun için üzülebilirsin."

"Bunu isterdim. Ama yardımı olacaksa bir şeyler hissettirdiğini söyleyebilirim. Bunun çok gurur verici bir durum olmadığını biliyorum. Ama aynı zamanda şunu da biliyorum ki hapse girmeyi veya ölüm cezasına çarptırılmayı göze almadığın müddetçe benim senden istediğimi yapmak zorundasın. Hutton'ın yerine soruşturmanın başına sen mi geçiyorsun?"

"Evet."

"O zaman bu, senin için daha da kolay olacaktır," diyor Schroder. "Şimdi Theo, burası çok önemli. Geride bir şey bıraktım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"McDonald'ı öldürdüğüm yerde cep telefonlarımdan birini unuttum. Üzerinde herhangi bir parmak izi olmaması lazım ama SIM kart için aynısını söyleyemem. Boğuşma esnasında cebimden düşmüş olmalı, bu da büyük ihtimalle yerde olduğu anlamına gelir. Bu durumun çaresine bakmanı istiyorum."

"Neden bu durumun çaresine kendin bakmıyorsun?"

"Çünkü oraya geri gidemem. Çok riskli," diye yanıtlıyor Schroder.

Kanepeye oturuyorum, başımı öne eğiyor ve halıya bakıyorum. "Yani SIM kartı silip parmak izlerini temizlememi mi istiyorsun?"

"Hayır Theo, telefonu alıp bana geri getirmeni istiyorum."

"Onun yerine ikimizi de ihbar etmeme ne dersin?" diye soruyorum. Bunu söylerken bir anlığına gerçekten de yapmayı istiyorum. "Seni durdurmam lazım, bunu anlıyorsun, değil mi?" Daha önce duyduğu sesler kafasında tekrar kendini göstermeye başlıyor: *Peki ya şimdi? Daha önce düşünmek istemediğin şeyi şu anda düşünmek istiyor musun?* Hayır. Hayır. İstemiyorum.

"Hayır. Bunu yapmayacaksın Theo. Bunu yapmayacağını biliyorum. Karın sana haberi verdi mi?"

"Ne haberinden bahsediyorsun?"

"Henüz anlatmamış demek ki. Anlattığında bu dediğini asla yapmayacağını daha iyi anlayacaksın. Bir dahaki sefere belki bana katılmanı isteyebilirim. Biliyor musun, sanırım böyle yapmam gerekiyor."

"İyice kontrolden çıkıyorsun artık," diyorum ona.

"Hayır. Sonunda kontrolü elime alıyorum. Bunu göremiyor musun? Bu şehirde bir fark yaratmayı hayal ettiğimden bu yana ilk defa bunu gerçekleştirebiliyorum."

55. BÖLÜM

Bridget, neden endişeli göründüğümü soruyor. Soruşturmanın başına geçmiş olmaktan dolayı endişelendiğimi söylüyorum ona. Birkaç ay öncesine kadar komadaydım, ondan öncesinde polis bile değildim. Bu karardan herkesin hoşnut kalmayacağına eminim. Teşkilatta daha büyük özveriyle daha uzun süre çalışmış ve bu işe çok daha uygun başkaları var. Ayrıca şu da var ki bu soruşturmanın başına geçirilmek terfi anlamına gelmiyor. Daha fazla maaş veya rütbemde bir değişiklik olacağı anlamına da gelmiyor. Sadece ve sadece zaten yaptığımdan daha fazlasını yapmak zorunda olduğum ve bununla beraber gelecek olan tüm strese de katlanmam gerektiği anlamına geliyor.

"Bana hâlâ dün söylemek istediğin şeyden bahsetmedin," diyorum ona.

"Bekleyebilir," diyor Bridget.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, bekleyemez," diyorum, sesime olması gerekenden biraz daha kararlı bir ton katarak.

"Teddy..."

Elimi kaldırıyorum. "Üzgünüm. Hırçınlaşıyor gibi gözükmek istemem. Sadece... Artık Hutton olmayacağına göre bu soruşturma sonuçlanana kadar yapılması gereken fazladan bir sürü iş olacak ve benim de en son yapmak istediğim şey işe gömülüp seninle daha az vakit geçirmek... Ne demeye çalıştığımı ben de tam bilemiyorum," diyorum ki gerçekte durum öyle değil. Aslında ne demek istediğimi tam olarak biliyorum. Demeye çalıştığım şey şu: *Schroder, senin ona anlattığın bir şey yüzünden bana şantaj yapabileceğini düşünüyor.*

Bridget uzanıyor ve elimi tutuyor. "Dün alışveriş merkezine gitmemin sebebi," diye söze başlıyor, "hamilelik testi almaktı."

Bir şey söylemeye çalışıyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Testi alamadım ama annem dün beni oraya tekrar götürdüğünde testi aldım Teddy. Hamileyim. Tomografi öncesi hemşireye söylemek istediğim şey de buydu. Altı haftalık hamileyim. Bir bebeğimiz olacak."

Duyduğum şey, bana söyleyebileceğini sandığım şeylerden o kadar farklı ki bir şeyler söylemeye çalıştığımda aklıma hiçbir şey gelmiyor.

"Teddy?"

Bir bebek mi? Uykusuz geceler. Bezinin değiştirilmesi. Dengesini bulmaya çalışırken bir sarhoş gibi yalpalayan bir bebek. Ağzından çıkacak ilk kelimeler. Okula yazdırmak. Bir arabanın çarpması sonucu, daha hayatının baharını bile yaşayamadan onu toprağın altına gömmek. Ama kendimi topluyorum çünkü böyle olmayacak, bu kez değil. Bu kez her şey yolunda gidecek. Arka bahçede oyunlar oynadığımızı, ona bir yavru kedi aldığımı, oyuncak ayılar hediye ettiğimi, okul karnelerini okuduğumu hayal ediyorum. Onun okulda spor aktivitelerine katıldığını, atkuyruğu saçlarını, çillerini, bir eliyle beni tutarken diğer elinde de bir kova ve kürek tutarak sahilde beraber yürüdüğümüzü gözümün önüne getiriyorum. Kumdan kaleler yapıyor, balık ve cips yiyerek bizi yalnız bırakmaları için martılara bağırıyoruz. Arkadaşlarının bize gelişini, ağzındaki eksik dişleriyle gülümsemesini, abur cuburla onu kandırmaya çalışmamı, ona Noel Baba'dan bahsedişimi, buzdolabının üstüne pastel kalemle kargacık burgacık çizilmiş kedi ve ağaç resimlerini yapıştırışımı hayal ediyorum. Sonra da büyüdüğünü, okuldan mezun olup üniversiteye başladığını, kendi başına yetişkin bir bireye veya her kim olmak istiyorsa ona dönüştüğünü ve bundan mutlu olduğunu gözümün önüne getiriyorum.

"Teddy, her şey yoluna girecek," diyor Bridget. "Kızımıza hiçbir şey olmayacak."

"Kızımıza mı?"

"Bir kız," diyor Bridget. Ben de onu zaten bir kız olarak hayal ettiğimi fark ediyorum.

"Peki hiç..." diye söze giriyorum ama Bridget kafasını çoktan iki yana sallamaya başlamış bile.

"Hayır, henüz bir doktora gitmedim. Bunun için de çok erken ama hamile olduğumu biliyorum."

"Bir kız," diye tekrarlıyorum. Eğer Schroder'in benden istediği şeyi yapmazsam ölüm cezasına çarptırıldığımda kızım kaç yaşında olur acaba diye, geçiriyorum aklımdan. Az önce onunla yapmayı hayal ettiğim şeylerin hiçbirini yapamayacağım anlamına gelir bu. O büyürken babası, hiçbir zaman tanıma fırsatına sahip olamayacağı kız kardeşini elinden alan adamı öldürdüğü için gazete manşetlerinde olacak, mahkemeye çıkacak ve en sonunda da yanında iki muhafızla beraber darağacına götürülecek.

"Mutlu musun?" diye soruyor Bridget.

Ona yaklaşıp sarılıyorum. Sıkıca sarılıyorum. Hayat bana ikinci bir şans veriyor çünkü ikinci şans dendi mi bu konuda bir numarayım. "Elbette mutluyum," diyorum. "İnanılmaz derecede mutluyum."

"Harika olacak," diyor.

"Biliyorum."

"Ve onun başına hiçbir şekilde kötü bir şey gelmeyeceğinden de emin olacağız," diyor Bridget.

"Biliyorum." Harika olacak ve onun başına kötü bir şey gelmemesini garanti altına alacağız. Fakat şimdiden ürkmeye başladığımı hissediyorum. Gelecekten, bilinmezlerle dolu dışarıdaki dünyadan, hak etmediğim halde bana verilen ikinci şansları elimden almak için uğraşan gizemli güçlerden ürküyorum.

Telefonum tekrar çaldığında hâlâ birbirimize sarılmış durumdayız. Cevap vermek istemiyorum ama açmak zorundayım. Zorundayım çünkü Schroder birini öldürdü, temizlemesi de bana

kaldı; bunu başaramazsam, o zaman Bridget'le hayalini kurduğumuz yaşam da gerçekleşmeyecek demektir.

Ondan özür dilememe müsaade etmeden Bridget lafı ağzıma tıkayıp bana telefonu açmamı söylüyor. Bugünkü yoğunluğun farkında olduğunu ve Hutton'ın vefatıyla beraber önümüzdeki birkaç günün daha da yoğun geçeceğini tahmin edebildiğini söylüyor.

Ekrana bakıyorum. Arayan, Başkomiser Dominic Stevens... Stevens, teşkilata geri dönmemi sağlayan isimlerden biri. Tekrar polis olabilmek için mücadele ederken bana ikinci şansı veren oydu. Bugün alışveriş merkezlerinde müzik yapmıyor veya biraz para için böbreklerimi satmıyorsam bu, onun sayesinde.

"Sana ulaşmaya çalışıyordum," diyor. "Kötü haberlerim var."

"Duydum," diyorum. "Rebecca da aradı."

"İyi bir adamdı ve iyi bir polisti. Son birkaç aydır da performansının zirvesine ulaşmak üzereydi. Çok üzücü," diyor.

"Hâlâ gerçek değilmiş gibi geliyor," diye yanıtlıyorum, bir şeyler daha söylemek istiyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

"Kesinlikle. Ve şu anda bunu yapmaktan ne kadar nefret etsem de, Hutton'ın da söylemek üzere olduğum şeye katılacağını bilerek, hâlâ yapacak işimiz olduğunu belirtmeliyim. Bir cinayet vakası daha olmuş."

"Olanları geride bırakmamız gerektiğini söylüyorsun."

"O bunu anlardı," diye yanıtlıyor Stevens. "Hem başka ne seçeneğimiz var ki?"

"Anlıyorum," diyorum. "Elimizde ne var?"

Anlatıyor. Ron McDonald. Onu hatırlıyor muyum? Evet. Soruşturmanın ayrıntılarını hatırlıyor muyum? Çoğunu. Schroder'in arama konusunda çuvalladığını hatırlıyor muyum? Evet, onu da hatırlıyorum ve tabii ki McDonald'ın neden seçildiğini de anlayabiliyorum.

"Beş Dakika Adamı'nın kendisine hedef seçtiği üç davadan ikisinde Schroder başdedektif olarak görev almıştı," diyor Stevens. "İkincisi Landry'nin sorumluluğundaydı. Sence katil, kurbanlarını,

kimlerin onları soruşturduğuna bakarak mı seçiyor, ne dersin?" diye soruyor. *"Bunu yapan Schroder mi yoksa?"* diye eklemesini bekliyorum ama böyle bir şey söylemiyor çünkü Schroder şüpheli değil. Schroder, Schroder işte. O bizden biri, iyi adamlardan biri.

"Bilmiyorum," diyorum ona.

"Dedektif Kent'le irtibata geç ve olay yerinde onunla buluş."

"Şu anda olay yerinde kim var?" diye soruyorum.

"Birkaç memur ve cesedi bulan adam var ama bu şekilde kalması çok uzun sürmez."

Saatime bakıyorum. Sekiz. "Tamam. Bak ne diyeceğim; teşkilatın yarısını oraya yığmadan önce izin ver, önce Kent'le ben oraya gidelim. Yarım saatliğine olay yerini ikimiz inceleyelim. Memurları çağırıp dışarıda beklemelerini söyle lütfen."

Stevens cevap vermiyor.

"Faydası olabilir de olmayabilir de. Diğer memurlar ve adli tıp ekibi oradan oraya koşturup her şeyin yerini değiştirmeden önce sakin bir şekilde yarım saat etrafa bakmamıza izin ver lütfen."

"Pekâlâ," diyor Stevens. "Seçim senin. Orada bir süre kendi başınıza inceleme yapmanızın kimseye zararı olmaz sanırım, hem belki başkalarının göremeyeceği bir şeyi fark etme şansınız da olabilir." O bunları söylerken ben de içimden, *Schroder'in cep telefonunu görmemişlerdir umarım*, diyorum.

"Hemen Kent'i arıyorum ve oraya doğru yola koyuluyorum," deyip telefonu kapatıyorum.

Şehrin sınırlarına doğru bir yerde, McDonald'ın sahibi olduğu, beş altı kişinin çalıştığı bir tamirhane var. Ron McDonald'ın işleri genel anlamda iyiydi ama başkalarının başına gelen talihsizlikler üstüne kurulan işler zaten hep kârlıdır. Avukatlar, dişçiler, doktorlar, tamirciler ve polislerin ortak noktasıdır bu. Oraya varmak on beş dakikamı alıyor ama evden ayrılmadan önce Bridget'in anne babasını arıyor ve iş arkadaşlarımdan birinin vefat ettiğini, bu sebeple işe gitmem gerektiğini anlatıyorum.

İtiraz etmiyorlar. Tabii ki etmiyorlar sonuçta bir iş arkadaşımı kaybettiğimi söylüyorum.

Kent'le ön tarafta buluşuyoruz. İki devriye arabası var; bir tanesinin içinde iki memur otururken diğer arabanın içinde kimse yok. Olay yeri, hâlâ motorları çalışmakta olan devriye arabalarının farlarıyla aydınlatılıyor. Girişin yanında iki polis memuru daha var. Beyaz, spor bir arabanın içinde adamın biri, heyecanlı el kol hareketleriyle telefonda konuşuyor. Cesedi bulan kişi o olmalı.

Memurlarla biraz konuşup cesedin nasıl bulunduğuyla ilgili bir özet alıyoruz. Spor arabanın içindeki adamın isminin Chris Watkins olduğunu öğreniyoruz. Memurlardan birinin de birazdan göreceğimiz kan göletine ayak basıp kurbanın nabzını kontrol ettiğini söylüyorlar. Söz konusu memur, şu anda ayakkabısını plastik bir kanıt poşetinin içine koymuş, elinde tutuyor.

"Olay yerini bozmuş olmamak için hemen ayağımdan çıkardım," diye açıklıyor memur. "Kan gölünün ortasına bastığım için kimse bana kızmaz umarım ama adamın hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenmek için bunu yapmak zorundaydım."

"Spor arabanın içindeki adam mı haber verdi?" diye soruyorum.

"Burada çalışanlardan biri o," diye açıklıyor memur. "McDonald'ın karısı, Ron'un altı civarı eve dönmüş olması gerektiğini ama dönmeyince onu aramaya çalışıp ulaşamadığını söylemiş," diye devam ediyor memur, önündeki not defterine bakarak. "Sonra Chris'i aramış ve bir şeyler bilip bilmediğini sormuş, o da bilmediğini ama buraya gelip kontrol edebileceğini söylemiş."

"Chris, Ron'un karısını aramış mı sonra?" diye soruyorum.

"Hemen polisi aramış. Karısını aramamış çünkü kötü haberi veren kişi olmak istemiyormuş."

"Şu anda birilerine gayet heyecanlı bir şekilde kötü haberi veriyor gibi görünüyor," diyor Kent, spor arabayı işaret ederek. "Herhalde şu ana kadar en az on kişiyi aramıştır."

"Cep telefonunu elinden almak gibi bir hakkımız yok," diyor memur.

"En azından bunu ona sormayı denediniz mi?"

"Hayır. Sormam gerekirdi, haklısınız."

"O halde lütfen şimdi gidip telefonunu ondan iste, tamam mı? Biz söyleyene kadar Ron McDonald'ın ölüm haberi karısına ulaşmamalı," diyor Kent.

"Elbette dedektif," diye yanıtlıyor memur ve eksik ayakkabısı yüzünden hafifçe aksayarak spor arabaya doğru yürümeye başlıyor.

Kent'le beraber içeri giriyoruz. Atölye kısmına ulaşmak için ofis alanından geçmek zorundayız. Ofis; araba, çalışan ve gülen adamlar ile bir yerlerde oturmuş sigara içen adamların fotoğraflarıyla dolu. Dwight Smith'in çalıştığı benzin istasyonundaki fotoğrafları hatırlatıyor bana. Çalışanların birbirleriyle bağlarının kuvvetli olduğu hissini ediniyor insan. Birkaç tanesinin bir balıkçı teknesinde toplu halde çekilmiş bir fotoğrafı var. Bazıları bir şeyi denizden çekmeye çalışırken diğerleri de az önce kocaman bir ayıyı yere sermiş adamların vereceği türden bir poz takınmışlar ancak bu adamların ellerinde tuttukları şey paintball silahları.

Tıpkı bugüne kadar gördüğüm diğer erkek egemen mekânlar gibi atölye alanının da merkezinde arabalar var. Paintball ve balıkçılık fotoğraflarının olduğu ofis alanı, gelen müşterilere hitaben düzenlenmiş ama onun arkasındaki esas çalışma alanında, içinde yarı çıplak kadınların bulunduğu takvimler, ralli ve yarış arabaları posterleri, spor arabaların üstünde oturan veya bikinileriyle ellerindeki damalı yarış bayraklarını sallayan kadınların fotoğrafları göze çarpıyor. İki tane büyük hidrolik lift var; birisi boş, diğerinin üstünde ise bir araba duruyor. Üstleri tamir aletleriyle dolu uzun masalar var. Aletler her yere dağılmış durumda. Hepsinin ortasında ise Ron McDonald var, etrafındaki hiçbir şeyin farkında olmadan açık gözleriyle sırtüstü yerde yatıyor. Yarı çıplak kadın fotoğrafı belki de en son gördüğü şey; bundan daha kötü şeyler de görebilirdi, diye düşüyorum.

Roy'un etrafında epey bir kan var. Yatar pozisyondayken hatta ondan sonra bir süre daha büyük ihtimalle hayattaydı. Tüm bu

karmaşanın merkezinde McDonald'ın karnı varmış gibi görünüyor. Üzerindeki iş tulumunda bir delik var. Kurşun deliğine benziyor. Kan göletinin içinde de bir ayak izi göze çarpıyor.

"Bu adam tam olarak kim?" diye soruyor Kent.

"Adamın ismi Ron McDonald. Zamanında karısını öldürdüğünden emindik."

"Ama?"

"Ama bunu ispat edemedik. Soruşturmayla ilgili bir problem vardı ve sonunda mahkemeye bile çıkmadı. Arabasında kanlı kıyafetler bulduk ama bunları kanıt olarak kullanamadık çünkü arama izniyle ilgili bir sorun vardı," diye yanıtlıyorum.

"*Schroder'lemek* konusu mu?" diye soruyor Kent.

Başımla onaylıyorum. "Evet, bu isim oradan geliyor," diyorum ve detayları anlatıyorum. Tutuklanma konusunu, nerede olduğuyla ilgili verdiği ifadeyi, yalan söylediğinin ortaya çıkışını ve ilişki konusunu anlatıyorum. Kanlı kıyafetler kanıt olarak geçersiz sayılınca dava durdu, ardından da mesele sıcaklığını kaybetti ve kimse bir daha bu konuyla ilgilenmedi.

"Beş Dakika Adamı hariç," diyor Kent. "Çünkü bu işi yapan da o, öyle değil mi?"

"Bunu henüz bilmiyoruz."

Kent, ellerini cebine soktuktan sonra hafifçe ayaklarının üstünde sıçrıyor. Bana bakıyor. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne?"

"Sanırım karşımızda bir polis var."

"Nasıl yani?"

Kent, yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafına bakınıyor. Herhangi bir şekilde not alamayacak durumda olan Ron McDonald'ı saymazsak yalnızız. "Böyle düşününce her şey yerli yerine oturmuyor mu sence de? Bizden daima bir adım önde olmasının sebebi de bu. Verdiğin bilgilere ulaşabilen birisi olmalı; ayrıca birisinin sen olduğunu söyleyerek hapishaneyi aradığında

oradaki görevli kadının bir polisle konuştuğundan son derece emin olduğunu da hatırla."

"Bilmiyorum," diyorum. "Bana öyle görünmüyor."

Kent, ellerini cebinden çıkarıyor ve avuçlarını yukarı kaldırıyor. "Neden?" diye soruyor.

Neden? Evet Tate, tam olarak neden? "Çünkü biz bu insanlarla beraber çalışıyoruz. Çünkü onlar iyi insanlar. Dediğin gibi görünmüyor."

"Evet, biz bu insanlarla beraber çalışıyoruz ama bu adam da zaten iyi bir şey yaptığını düşünüyor. McDonald cinayetten yakayı sıyırmış biri ama Beş Dakika Adamı bu hatayı düzeltti. Tam da bir polisin yapacağı türden bir işe benziyor."

"O zaman neden şimdi? Neden bunu Hailey McDonald öldürüldüğünde yapmadı?" diye soruyorum.

"Tamam, sormamız gereken soru da bu, değil mi? Neden daha önce değil? Haydi, diğerleri gelmeden etrafa bir göz atalım."

"Neden en baştan başlamıyoruz?" diyorum. "Sen gidip ofisi kontrol et ve arabasını almak veya bırakmak için yakın zamanda gelecek biri var mıydı bir bak bakalım. Bu cinayetin öncekilerle bağlantılı olup olmadığını henüz bilmiyoruz. Bu adam ne de olsa bir tamirciydi. Etrafta tamircilerini öldürmek isteyebilecek bir sürü insanın olduğuna eminim."

Rebecca ofise dönüyor. Kan göletinin başında dikiliyorum, McDonald'a bakıyor ve olayın nasıl meydana geldiğini tahmin etmeye çalışarak öylece birkaç saniye duruyorum. Büyük ihtimalle kiminle konuştuğunu bilmiyor, Schroder'in sıradan bir müşteri olduğunu düşünüyordu. Karşısındaki hiç tanımadığı bir adamdı ama daha ne olduğunu bile anlamadan vurulmuştu. Cesedin etrafından başka bir yerde kan lekesi yok, yani boğuşma burada gerçekleşmiş ve adam da düştüğü yerde vurulmuş olmalı. Schroder'in telefonunu göremiyorum. Bunun sebebi burada olmaması olabilir veya McDonald, tam da onun üstünde yatıyor olabilir.

Ancak hemen ardından, telefonun McDonald'ın altında olmadığını, ondan yaklaşık üç metre uzakta, iki kapılı bir Toyota'nın tekerleğinin dibinde olduğunu görüyorum. Rebecca ortalarda görünmüyor. Telefonun olduğu yere doğru yürüyorum. Ofis odasıyla aramdaki görüş açısı daralıyor ama yeteri kadar değil. Eğer Rebecca ofis kapısından buraya bakacak olursa, ne yaptığımı görebilir. Telefonu ayağımla tekerleğin arka tarafına itiyorum ve garajın etrafında dolaşmaya devam ediyorum. Başka ipuçları veya silah var mı diye etrafa bakıyormuş gibi yapıyorum. Bunu yapan, bizlerle aynı fikirde olması gereken iyi polisin kim olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi yapıyorum. Ben de onunla aynı fikirdeyim ama Hutton'ın anladığı anlamda değil. Zaten Hutton da artık yok.

"Bir şey bulabildin mi?" diye soruyor Rebecca yanıma gelip.

"Hiçbir şey."

"Faturalar ve dokümanlara göz attım ama dikkat çeken bir şey yok, zaten bu gece de herhangi bir teslimat gözükmüyor. Adli tıp uzmanının az önce buraya geldiğini duydum. Onu içeri almamızı ister misin yoksa bir süre daha etrafa bakmamızı mı istersin?"

"Gidip ona buraya gelebileceğini söyleyebilirsin," diyorum. "Hatta herkese içeri girebileceklerini söyle bence."

"Buraya herkesten önce gelip etrafa bakmayı istemek aptalca bir fikir değildi," diyor Rebecca.

Omuz silkiyorum, öyle olabilir de olmayabilir de dercesine. Rebecca dışarı çıkmak için ofis alanına doğru yöneliyor ve o dışarı çıkar çıkmaz Toyota'nın altına eğiliyor, telefonu alıp cebime atıyorum. Telefonun cebimi yaktığını hissediyorum; cildimi tahriş ettikten sonra ceketimi de ateşe verecek ve herkesin gözü önünde ne olduğum ortaya çıkacak: bir katilin suç ortağı.

56. BÖLÜM

Burası bir sanayi bölgesi. Tüm atölyeler saat beş veya altı civarında kapandığı için komşulardan kimseyle de konuşamıyoruz. Soru sorabileceğimiz hiç kimse yok. Cesedi bulan adamla, Chris Watkins'le konuşuyorum. Sarsılmış görünüyor ama bir yandan da patronları az önce cinayete kurban gitmiş herkesin olabileceği gibi heyecanlanmışa da benziyor. Üzerinde *Uncle Badtouch wants a kiss* yazan bir tişört var. Altındaki kot pantolonun ise neredeyse yarıya yakını yırtıklardan oluşuyor, sanki üretim bandının bir yerinde kotlar aslan kafesinin içinden geçiyormuş gibi. Adam otuzlarının ortasında, saçlarını üç numaraya vurdurmuş, yüzünün bir yanında tırnak büyüklüğünde birkaç adet ben göze çarpıyor.

"Böyle bir şeyle karşılaşmayı beklemiyordum," diyor. Kelimeleri ağzından bir an önce çıkarması gerekiyormuş gibi aceleyle konuşuyor. "Kesinlikle beklemiyordum. Onun geç vakte kadar çalıştığını ve cep telefonunu kapattığını düşünmüştüm. Ama sonra, bir kaza geçirmiş olabileceği aklıma geldi. Bilirsiniz, böyle şeyler olur, özellikle de etrafınız arabalar ve aletlerle doluysa bazen işler ters gidebilir. Bugüne kadar burada böyle bir şey olmamıştı ama bu da olma ihtimalini aslında kuvvetlendiriyor belki de; anlıyorsunuz değil mi? Yani sıra bizdeydi belki de. Tanrım, zavallı Ron! İlk başta karısı, yani ilk karısı ve şimdi de o. Bir şekilde lanete uğramışlar sanki."

"Hailey McDonald'ın öldürüldüğü gece telefonunu almak için buraya geri gelen adam da sendin, değil mi?" diye soruyorum.

"Evet, doğru," diye yanıtlıyor. Doğru olduğunu zaten biliyorum çünkü birkaç dakika önce o geceye ve sonraki günlere

dair bulabildiğim ne varsa okudum; ana hatları aklımda ama küçük detayları tam hatırlamıyorum. "Cep telefonumu her zaman unuturum, bilirsiniz, her zaman değil ama sık sık unuturum. Bugüne kadar birkaç tane telefon kaybettim yani hiçbir zaman kaliteli bir telefon alamam, ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi? Babamın da bana söylediği gibi, bir şey ne kadar pahalıysa birisinin o şeyi senden alma ihtimali de o kadar yüksektir. Ya da benim durumumda olduğu gibi elindekini kaybetme ihtimali de yüksektir."

"Peki, bu gece neler oldu?"

"Evet, evet, bu gece Naomi beni aradı ve..."

"Naomi Williams mı?"

"Evet, yani aslında değil. Naomi McDonald tam ismi ama eskiden soyadı Williams'tı tabii ki."

"Yani Ron, daha önce evlilik dışı ilişki kurduğu kadınla mı evlendi?"

"Evet, yaklaşık iki sene önce evlendiler. İlk görüşte aşktı, deli gibi birbirlerine âşıklar. Ya da... âşıklardı demeliyim artık, Ron öldüğüne göre."

"Anlıyorum. Bana bu gece neler olduğunu anlatsana," diyorum.

O, bu akşam olanları anlatırken Schroder'in cep telefonu konuşma boyunca ceketimin cebinde sanki gittikçe daha da ısınıyor. Hay aksi, lanet olası şeyin açık olup olmadığını bile kontrol etmedim! Şu anda çalmaya başlaması işten bile değil. Cebime uzanıyor ve bir yandan Watkins konuşurken başparmağımla telefonun arka tarafındaki kapağını kaldırıp pili dışarı çıkartıyorum. Olay yerinde yaklaşık yirmiden fazla polis var. Tamirhane ise her tarafa serpilmiş olan beyaz parmak izi tozu sebebiyle seksenli yıllardan kalma bir parti mekânını andırıyor. Kent, maktulün arabasını incelerken adli tıp uzmanı da Ron'un ceketlerini karıştırıyor; bir süre sonra tabii ki maktulün kendisiyle de ilgilenecek. Watkins'le görüşmemi tamamlayıp içeri giriyor ve

Kent'in yanına gidiyorum. Kent, McDonald'ın cebinde bulduğu anahtarları gösteriyor.

"Öyle görünüyor ki ilk karısı öldüğünde sahip olduğu araba bu," diyor Kent. "Biraz tuhaf. Onu satmış olmasını beklerdim ya da onun gibi bir adamı düşününce, parçalara ayırıp farklı yerlerde kullanmış olacağını düşünürdüm."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum," diye yanıtlıyorum. "Böylesine büyük çapta bir kanıttan kurtulmak isteyeceğini düşünüyor insan. Sadece bu da değil. O gece birlikte olduklarını söyleyen kadını hatırlıyor musun, evlilik dışı ilişki yaşadığı kadını? Sonradan evlenmişler."

"Evlenmişler mi?"

"Evet. Watkins'in söylediğine göre de gayet mutlularmış."

"Yani..." diyor Kent ve düşünmek için susuyor.

"Yani kadının kafasında, McDonald'ın karısını öldürdüğüne dair en ufak bir şüphe olsaydı, onunla asla evlenmezdi, diye düşünüyorum. Hatta onu bir daha görmeyi bile istemezdi herhalde."

"Tabii o da bu cinayetin içinde değilse," diye yanıtlıyor Kent.

"Bu da bir ihtimal," diyorum. "İki seçenek var gibi görünüyor. Ya şahitlik yaptığı konuda yalan söylemiyordu yani gerçekten de beraberdiler ya da yalan söylüyordu çünkü Ron'un ne yaptığını tam olarak biliyordu."

"Eğer yalan söylemediyse bu, McDonald'ın iddia ettiği gibi masum olduğu anlamına mı geliyor?" Ben cevap vermeye fırsat bulamadan Kent devam ediyor: "O günlerde genel kanı, kadının onun için yalan söylediği ama bunu yaparken de en ufak bir şüphe duymaksızın Ron'un masumiyetine inandığıydı."

"Öyleydi sanırım."

"Peki ya sen? Sen ne düşünüyordun?" diye soruyor Kent.

"Ben de aynı şekilde düşünüyordum."

Dışarıya çıkıyoruz. Yıllar önceki soruşturmayı düşünüyorum. Soruşturmayı ben yönetmiyordum ama ekibin içindeydim. Aslına bakacak olursanız, pek bir şey yapmamıştım. Yakın çevredeki

insanları sorguya çektiğimizi hatırlıyorum. Bir kadın, McDonald'ın arabasını bir blok kadar ötede park edip evine yürüdüğünü, ardından da geri geldiğini anlatmıştı. Bunları anlatırken de *eve gizlice girmek* ifadesini kullanmıştı çünkü bizim duymak istediğimizin bu olduğunu düşünüyordu ve gerçekten de tek istediğimiz buydu.

"Neyse, tüm bunların şu anki konumuzla ilgisi yok," diyor Kent, McDonald'ın arabasına vardığımızda. O zamandan bu yana epey zaman geçtiği için arabayı tanıyamıyorum. Kent, bagaj kapağını açarken konuşmaya devam ediyor. "Neye inanmış olduğunun ve neyi kanıtlayabileceğinin bir önemi yok. En azından bir kişinin Ron McDonald'ın suçlu olduğundan son derece emin olduğunu biliyoruz."

"Evet, öyle ama hemen bir sonuca varmaya çalışmamalısın," diyorum. "Bu olayın diğer cinayetlerle bağlantılı olup olmadığını hâlâ bilmiyoruz. Belki de..."

"Hoşnutsuz bir müşteridir," diye sözümü kesiyor Kent. "Evet, bunu söyledin zaten."

"Ya da hoşnutsuz bir koca. Eğer ilk karısını aldatmışsa, şu anki karısını da aldatmış olma ihtimali var. Birisi bunu açığa çıkarmış olabilir."

Bagaj boş. Kent, yedek lastiğin olduğu bölmeye bakmak için zemin kaplamasını kaldırıyor. Kaplama bir vidayla yerine tutturulmuş; Kent vidayı gevşetmeye başlıyor. "Chris Watkins, birbirlerine deliler gibi âşık olduklarını söylemişti, öyle değil mi? Hatta ilk görüşte aşk demişti."

Başımla onaylıyorum. "Evet, öyle."

"Yani Ron'un bir ilişkisi olduğunu Chris başından beri biliyordu. Bu tür bilgilere ulaşabilen biriyse ve sen de söylediğinde haklıysan, o zaman Chris, McDonald'ın yine evlilik dışı bir ilişki yaşayıp yaşamadığını bilebilir."

"Evet, iyi fikir," diyorum. "Gidip onunla konuşmak ister misin?"

"O zaman şu elimdekini devralır mısın?"

"Sorun değil," diye yanıtlıyorum.

Kent gidip Watkins'le konuşmaya başlıyor, ben de vidayı söküyor ve yedek lastiği dışarı çıkarıyorum ama geçen seferkinin aksine bu defa etrafta kanlı kıyafetler yok. Kent'i beklerken Bridget'i arıyor ve birkaç saat daha gecikeceğimi söylüyorum. O da bana birazdan yatacağını, annesinin evde kalıp kanepede uyuyacağını, babasının ise eve döneceğini bildiriyor. Aslında evimizde fazladan bir yatak odamız daha var; bir zamanlar Emily'ye ait olan oda yani. Ama ikimiz de Bridget'in annesinin orada uyumasını istemiyoruz çünkü o oda, her zaman Emily'ye ait olacak. Ancak kısa bir süre sonra orasının başka bir küçük kıza ait olması da kuvvetle muhtemel. Bir anlığına tekrar baba olacağım için gurur ve heyecan duyuyorum. Doğum günü pastaları ve dondurmalar aklıma geliyor.

"Şu an gülümsüyorsun, değil mi?" diye soruyor Bridget.

"Nereden bildin?"

"Neredeyse duyabiliyorum. Sana çok yakışıyor," diyor. "Soruşturmana bak, olayı çöz; işin bittiğinde telefonunu kapatacağız, sonraki birkaç gün tamamıyla bana ait olacaksın, anlaştık mı?" diyor Bridget.

"Anlaştık," diyorum.

Telefonu kapatıyorum. Kent tekrar yanıma geliyor. "Watkins, McDonald'ın karısını aldatıp aldatmadığına dair bir fikri olmadığını ama böyle bir şeye inanmakta zorluk çekeceğini söylüyor. İkisinin birbirine deli gibi âşık olduğunu bana da söyledi."

"Haydi, arabaya bir göz atalım, sonra da gidip karısıyla konuşalım."

"Evet, Peter Crowley'nin karısıyla konuşmamıza benzeyecek bu da."

"Eğer bir ilişki yaşıyorduysa karısı da bunu öğrenmiş veya bundan şüphelenmiş olabilir. Onu öldüren kişi karısı da olabilir."

"Bu ilişki teorisine iyice saplanmış kalmış gibi görünüyorsun," diyor Kent.

Omuz silkiyorum. "Sadece bir teori," diyorum. "Kanıtlar aksini gösterene kadar bu cinayeti Beş Dakika Adamı vakasıyla ilişkilendirmek istemiyorum," diye devam ediyorum ama tabii ki bahsettiğim kanıt, o esnada dışarı çıkmak için ceketimin cebinde bir delik açmaya çalışıyor.

57. BÖLÜM

Yolun kenarına arabalarımızı park ediyoruz. Kent'in arabası arkamda. Tam arabama girmek üzereyken Kent, bir elini omzuma koyarak beni durduruyor.

"Söylemem gereken bir şey var," diyor. Kalbim duracak gibi oluyor, söyleyeceği şeyin ne olacağını biliyorum. Cebime uzanıyorum ve iyice saklamak istermiş gibi telefonu sıkıca kavrıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

Kent, "Bu sabah biz Kelly Summers'ın evindeyken," diye söze başlayınca neredeyse rahatlayarak derin bir nefes alasım geliyor ama bunu yapmıyorum çünkü konuşmanın hâlâ ters bir yöne gidebileceğini biliyorum.

"Dinliyorum."

"Sabah söylemek istediğim bir şey vardı ama etrafta bir sürü insan vardı. Sonra da seni arayamadım çünkü Bridget'i hastaneye götürmen gerekiyordu. Sen, Hutton'ın vefatından hemen önce, parmak izi meselesini sorunca konunun peşini bırakmaya karar vermiştim ama... şey... yapamıyorum."

"Aklından neler geçtiğini söylemek ister misin?" diye soruyorum.

"Schroder'i bir suç mahalline getirdin. Bak, bunu neden yaptığını anlayabiliyorum. O, beş sene önce Kelly Summers davasında başdedektifti ve birkaç gün önce onunla bağlantıya geçmeni senden isteyen de Hutton'dı. Elbette bir yardımı dokunabilirdi ya da dokunamazdı, kim bilebilir? Demek istediğim, bu uzak bir ihtimaldi, çok uzak bir ihtimal hem de ama bazen uzak ihtimaller de işe yarayabilir. Ama Tate, Tanrı aşkına, eldivensiz

etrafta dolaşmak! Böyle olmaması gerektiğini çok iyi biliyordun. İkiniz de eldiven takmadan evde dolaşıyordunuz!"

"Haklısın," diye yanıtlıyorum onu. "Üzgünüm. Bridget konusunda olanlar... Bilmiyorum. Sanırım dikkatim dağılmıştı." Karımı bahane olarak kullandığım için kendimi kötü hissediyorum. "Bu yaptığımın bir özrü olamayacağının farkındayım. Bir daha tekrarlanmayacağını garanti ederim."

"Schroder'in de aynı şekilde prosedürü biliyor olması gerekirdi."

"Faydası olur mu bilmiyorum ama hiçbir şeye dokunduğumuzu sanmıyorum," diyorum ona.

"Hayır, faydası olmaz çünkü Schroder'in parmak izine de rastladık, yani bir yerlere dokunmuş olmalı."

Neresi olduğunu sormuyorum. "Bak, gerçekten üzgünüm."

"Biliyorum. Sadece böyle bir durum bir daha tekrarlanırsa..."

"Tekrarlanmayacak," diyorum.

"Bir daha tekrarlanırsa, bunu fark eden kişi bir başkası da olabilir. Eğer sabahleyin başkomiser burada olsaydı büyük ihtimalle seni açığa alır, Carl'ı da bir güzel benzetirdi. Her neyse, söylemem gerekeni söyledim. Bu konuyu da konuştuğumuza göre şimdi devam edebiliriz," diyor Kent.

Devam ediyoruz. Arabalarımızla ilerliyoruz. Kent yine arkamda. Ron McDonald'ın evi on dakikalık mesafede ama Christchurch'te zaten her yer on dakikalık mesafede. Bu, Christchurch'te yaşamanın en iyi yanlarından biri. Doğacak kızıma araba sürmeyi öğrettiğimi hayal ediyor ve o yaşa geldiğinde yollardaki trafiğin nasıl olacağını, neye benzeyeceğini kestirmeye çalışıyorum, belki de *Jetgiller*'deki gibi havada gidiyor oluruz.

Verilen adrese vardığımızda daha yolun yarısına bile gelmeden evin ön kapısı açılıyor ve koyu renk saçlı, çekici bir kadın dışarı çıkıyor. Kadın üstünde bornozuyla, koşturmayla yürüme arası bir telaşla bize doğru ilerliyor. Sol elinde bir telefon var, sağ eliyle bornozunun önünü kapatıyor.

"Doğru mu?" diye soruyor. Anlaşılan o ki Chris Watkins'in konuştuğu birisi, başka birisine olaydan bahsetmiş hatta o da başka birisine söylemiş ve sonunda Naomi McDonald zincirin bir halkası konumuna gelmiş.

"Kocanızı ölü olarak bulduğumuzu söylemek zorunda olduğumuz için üzgünüz," diyor Kent.

"Hayır," diyor Naomi, dudakları titreyerek. Telefonu elinden düşürüyor, bornozu tutan parmakları gevşiyor ve her iki elini ağzına götürüyor. "Hayır!" Ardından geriye doğru birkaç küçük adım atıyor, birdenbire tökezleyip yere düşüyor ve çimenlerin üstünde ağlamaya başlıyor. "Hayır!"

Sonrasında olanlara alışığız. Kalkmasına yardımcı oluyoruz. İçeri götürüyor, aramamızı istediği herhangi biri olup olmadığını soruyoruz. Anne ve babasını aramamızı isteyip Kent'e numaralarını veriyor. Kent, onları ararken bir yandan da su ısıtıcısını çalıştırıyor. Naomi hıçkırıklarla ağlarken Kent çay hazırlıyor. Naomi defalarca bana, kocasından bahsettiğimizden emin olup olmadığımızı soruyor; emin olduğumuzu söylüyorum. Olayın nasıl gerçekleştiğini soruyor. Bunu hâlâ tam olarak bilmediğimizi söylüyorum.

"Chris ona bakmaya gittikten sonra beni aramadığında ve aramalarıma da cevap vermediğinde kötü bir şeyler olduğunu tahmin etmiştim. Bir iki dakika kadar önce de..." diyor ve derin bir nefes alıyor, tavana gözlerini dikip kendini sakinleştirmeye çalışıyor. "Bana öldüğünü söyledi," diyor. "Chris'in karısı yani. Telefonla beni arayıp haber verdi. Söylediklerine inanmak istemedim ama bir yandan da biliyordum."

Kent telefon konuşmasını bitirince çayı hazırlayıp Naomi'nin yanına, benim de karşıma oturuyor. Ne kadar üzgün olduğumuzu söylüyoruz bir kez daha ve ona birkaç soru sormak zorunda olduğumuz için özür diliyoruz. Zamanlamanın onun açısından zor olduğunu, şu an şok ve acı duyguları içinde olduğunu anla-

dığımızı ama olan biteni ne kadar çabuk anlarsak bu işi yapanın kim olduğunu da o kadar çabuk bulabileceğimizi söylüyoruz.

"Bunu yapan Beş Dakika Adamı mıydı yine?" diye soruyor Naomi, elindeki çay fincanını sıkıca kavrayarak.

"Bunu neden sordunuz?" diyorum.

"Ron'un ilk karısının başına gelenler yüzünden."

"İlk karısını onun öldürdüğünü mü söylüyorsunuz yoksa?" diye soruyorum.

Yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle başını iki yana sallıyor. "Hayır ama bütün mesele de bu zaten, öyle değil mi? Hiç kimse onun masum olduğuna inanmadı ama öyleydi. Siz polisler, onun adına yalancı tanıklık yaptığımı düşündünüz hep ama yapmadım. Hailey'nin öldürüldüğü gece Ron iki saat boyunca benim yanımdaydı; karısına bir araba üzerinde çalıştığını söylemişti ama çalışmıyordu tabii ki. Buradaydı ve uzmanlarınızın söylediği ölüm zamanı da bu bilgiyi doğrulamıştı ama ne var ki hiçbiriniz buna inanmak istemediniz. İşin tuhafı, bu sabah gazetelerdeki manşetleri görünce Ron'u aradım ve ona bundan bahsettim. Birisinin insanları öldürdüğünü ve röportaj yapılan kadının da bunun ne kadar harika bir şey olduğundan bahsettiğini anlattım. Kocam bana ne dedi biliyor musunuz? Arkasını kollaması gerektiğini söyledi. Ama bunu bir şaka olarak söyledi, anlıyor musunuz? Kendisinin bir sonraki kurban olabileceğine dair," diye devam ediyor Naomi, kendini toplamak için büyük bir mücadele vererek, "aptalca bir şaka yaptığını düşünüyordu. Buna ihtimal bile vermemişti ama böyle söyleyince ben de, *Belki de dediğin gibidir, belki de gerçekten arkanı kollaman gerekiyordur,* demek istedim ama demedim. Ve işin en tuhaf, en aptalca, en çılgınca olan yanı şu ki telefonu kapatmamızın ardından, *Belki de bu adamın dışarıda bir yerde böyle şeyler yapıyor olması iyi bir şeydir çünkü böylelikle gerçekten de Hailey'yi öldürmüş olan kişinin hakkından gelebilir,* diye düşündüm. Demek istediğim, bunu yapan Ron değildi, elbette o değildi; zaten böyle bir şeyin mümkün olduğunu düşünsem

onunla asla evlenmezdim ama o değildi işte, onun olması zaten mümkün değildi. Bu da demek oluyor ki bu işi yapan her kimse hâlâ dışarıda serbestçe geziyor."

Bütün bunlara nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Öyle görünüyor ki Kent de benden farklı bir durumda değil. Naomi, elindeki fincana bakıyor. Çayını içmeden fincanı öylece elinde tutuyor.

"İkinizin de ne düşündüğünü biliyorum," diyor sonunda. "Ama seneler boyunca esas düşünmeniz gereken şey o kanlı kıyafetleri oraya kimin koyduğu olmalıydı."

"Bu olayın, Hailey'nin başına gelenlerle bir ilgisi olup olmadığını henüz kesin olarak bilmiyoruz," diyor Kent. "Gazetede okumuş olduğunuz adamın kurbanı olduğundan emin değiliz."

"Bir müşterisi de olabilir," diye ekliyorum. "Dükkânı soymak isteyen biri de olabilir. Dükkânın boş olduğunu düşünüp zorla içeri girmiş ve beklenmedik şekilde kocanızla karşılaşmış olabilir. Kocanız işyerinde herhangi bir problemden bahsetmiş miydi daha önce? Tartıştığı biri var mıydı?"

"Polislerin tesadüflere prim vermediğini sanırdım," diyor Naomi.

"Her ihtimali değerlendirmemiz gerekir," diye yanıtlıyorum onu.

Naomi başını iki yana sallıyor. "İma ettiğiniz tarzda bir olay yaşamadı hiç. Ron asla tartışmazdı. Yani ilk karısıyla epey tartışırlardı, evet ama uzun zaman önce birbirlerini sevmekten vazgeçtikleri için böyleydi. Benimle olma sebebi de buydu zaten; gizli saklı da değildi. Tabii ki bu durumu sizden sakladı çünkü dışarıdan bakınca nasıl görüneceğini tahmin edebiliyordu ama bu, tam tersine durumu kötüleştirmekten başka bir işe yaramadı. Ancak Hailey beni biliyordu. Kim olduğumu bilmiyordu elbette ama varlığımdan haberdardı. Ölümünden bir hafta önce öğrenmişti ama önemsememişti. Umurunda değildi."

"Hatırlıyorum," diyorum. Fakat bu durum, o zamanlar Ron'un suçlu olma ihtimalini daha da artırıyor. Karısı aldatıldığını öğrendiğinde, şu anda Naomi'nin düşündüğünün aksine durumu önemsemişti; yaklaşık bir hafta boyunca bu konuda tartışmış, sonunda da tartışmalar kontrolden çıkmıştı. Tıpkı bugünlerde Schroder'in kontrolden çıkması gibi.

"Hatırladığınıza eminim," diye yanıtlıyor Naomi. "Bu durum onu daha da suçlu göstermişti. Bakın, bütün bunların hepsi geçmişten kalan acı hatıralar. Siz gerçekten de Ron konusunda çuvalladınız. O bunu hak etmiyordu ve bir şekilde bunun hesabını vereceksiniz ama şu anda bunlardan konuşmamızın bu gece ona bunu yapmış olan adamı bulmanız konusunda bir faydası yok, öyle değil mi? O yüzden ne sormanız gerekiyorsa sorun. Aklınızda bir sürü şey olduğunu tahmin edebiliyorum, o yüzden şu işi çabucak halledip bitirelim."

Öne doğru eğiliyorum ve sesimi yumuşatıyorum. "Ron'un başka birisiyle ilişki yaşaması olası mı?"

"Ne? Hayır, asla!" diye yanıtlıyor Naomi. "Ron o tarz bir adam..." diyor ama söylemek üzere olduğu şeydeki çelişkiyi fark edip duruyor. "Demek istediğim, bana bunu yapmazdı. Beni seviyordu. Ben de onu seviyordum. Önceki ilişkisinden farklıydı her şey. O zamanlar sevgisiz bir evlilikten kurtulmaya çalışıyordu. Aramızda olanlar bundan çok farklıydı."

"Eğer sizi aldatıyorduysa, görüştüğü kişinin de evli olma ihtimali var. Yanlış insanı fena halde kızdırmış olabilir," diyorum. Bunu söylerken kendimi aşağılık herifin tekiymişim gibi hissediyorum ama beni böyle davranmaya zorlayan Schroder olmasaydı da bu soruları sormak zorundaydım... Belki bu kadar baskı yaparak değil ama yine de sorardım.

Sözlerimi bitirmeme fırsat kalmadan Naomi başını iki yana sallıyor yine. "Hayır," diyor. "Eğer bu geçen seferki gibi bir durum olsa bile sizlerin yine yanlış kişilere odaklanacağınıza eminim. *Başka kadın* veya başka kadının kızgın kocası diye bir şey yok.

Tek olan şu; dışarıda bir yerde dünyaya iyilik yaptığını düşünen delinin biri var ama aslında tek yaptığı şey, iyi insanları öldürmek. Bunu size daha net nasıl anlatırım bilmiyorum ama kocam beni aldatmıyordu."

"Onun kişisel eşyalarına bir göz atmamızın sizin için sakıncası var mı?" diye soruyor Kent. "Elektronik postalar, banka hesapları türünde şeylerden bahsediyorum."

"Herhangi bir otel odası faturası bulamayacaksınız, eğer aklınızdan geçen buysa."

"Aklımızdan geçen bu değil," diyor Kent, "ama kocanızın, kendisine saldıran kişiyi tanıyor olabileceği ihtimalini göz ardı edemeyiz. Böyle bir durumda tanıdığı herkesle konuşmamız gerekir. Hayatında neler olup bittiğini tam olarak bilmemiz gerekir."

"Hayatında olan biten bir şey yoktu, polisin onun karısını öldürdüğünü düşünmesi dışında tabii. Siz de bunu gerçekten yapanı hiçbir zaman bulamadığınız için herkes Ron'un suçlu olduğunu düşünüyordu. İlk seneler en zor zamanlardı. Süpermarkete veya sinemaya gittiğimizde insanlar dik dik bakıp bizi işaret ederlerdi. Birkaç ay sonra işaret etmeyi bırakmışlardı, birbirlerine dönüp fısıldayarak konuşurlardı ve ne konuştuklarını da her zaman bilirdik. Tüm bunların sebebi de siz polislerin gerçek katili bulma konusunda işin peşini bırakmış olmanız. Bu nedenle hayır, delinin birinin onun suçlu olduğuna ve işinin bitirilmesi gerektiğine karar vermesi dışında hayatında olan biten bir şey yoktu. Bu adamın ne yapmaya çalıştığını anlıyor hatta bir noktada ona hak vermek de istiyorum çünkü şu anda ben de kocama zarar veren adamın yakasına yapışmak istiyorum. Ama bu durumun sorumlusunun sadece bu adam olmadığını göremiyor musunuz? Bundan siz de sorumlusunuz. Hailey'yi öldürmüş olan adam da sorumlu. Sen ve o..."

"Lütfen Bayan McDonald," diye araya girmeye çalışıyor Kent.

"Bırakın sözlerimi bitireyim," diyor Naomi, elini havaya kaldırarak. "Sen ve o evimizi, onun bilgisayarını arayabilir, bu-

labildiğiniz her kâğıt parçasına göz atabilirsiniz. Ama siz ve Hailey'i öldürmüş olan o adam, bu gece yaşananlardan eşit derecede sorumlusunuz. Kocam, aklını kaçırmış bir adamın yaptıklarının ve dar bakışlı polis teşkilatının kurbanıdır!"

Ön tarafta bir araba duruyor, kapıları açılıp kapanıyor, yaklaşan ayak seslerini duyuyoruz. "Annemler geldi," diyor Naomi ve hemen ardından ön kapı açılıyor. Altmışlarında bir adam ve bir kadın koşturarak salondan içeri giriyorlar. Naomi onlara sarılmak için ayağa kalkmaya çalışıyor ama yapamıyor, annesi hemen yanına oturup kollarını ona dolayınca Ron McDonald'ın dul eşi gözyaşlarına boğuluyor. Babası, yüzünde üzgün bir ifadeyle bize bakıyor ama en azından bakışlarında bir düşmanlık hissedilmiyor.

"Belki dışarıda konuşabiliriz," diyor babası.

Adamın peşi sıra ön bahçeye çıkıyoruz. Naomi'nin babası, sık sık elini bıyığına götürüyor. Saçlarını yana doğru taramış; uçlarının hafifçe kırlaştığı göze çarpıyor. Kendini tanıtıp tokalaşmak için elini uzatıyor. "Bob Williams," diyor.

Biz de kendimizi tanıtıyoruz.

"Emin misiniz?" diye soruyor. "O olduğuna emin misiniz?"

"Evet," diye yanıtlıyorum onu.

"Tanrı aşkına!" diyor.

"Zor olduğunu biliyorum," diye söze giriyorum, "ama sormamız gereken bazı sorular var."

"Anlıyorum," diye yanıtlıyor.

"Dürüst olabilir miyiz?" diye soruyorum. "Neler olup bittiğini ne kadar çabuk öğrenirsek Ron'u öldüren kişiyi de o kadar çabuk bulabiliriz."

"Öyle yapmanızı tercih ederim ben de," diye yanıtlıyor.

"Ron'un bir ilişkisi olması ihtimali var mıydı?"

"İhtimal mi?" Bob omuz silkiyor, pek fazla düşünmeden cevap veriyor. "Elbette bu ihtimal var. Sonuçta bunu daha önceden de yaptı, öyle değil mi? Kızımın evli bir adamla ilişkiye

girmesi fikri hiç hoşuma gitmemişti. Ama bu dediğiniz mümkün müydü? Hayır. Bence değildi."

"Hailey McDonald'ın öldürülmesinden önce bu ilişkiden haberiniz vardı yani, öyle mi?"

Başıyla onaylıyor, ardından kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Evet, haberim vardı. Ama aşk böyledir işte, öyle değil mi? Aptalca şeyler yapmanıza yol açar ki bir anlamda belki de en iyi yanı budur."

"Onu sever miydiniz?"

"Ron'u mu? Evet, sempatik bir adamdı. Naomi'ye her zaman harika davranmıştı, bize karşı da saygıda kusur etmemişti. Yardımsever, saygılı, yani kızınızın beraber olduğu adamda arayacağınız özelliklerin hepsine sahipti ama..." diyor Bob, sonra susuyor.

"Ama?" diye soruyor Kent.

"Ama hiçbir baba, kızının bir zamanlar cinayetle suçlanmış biriyle beraber olmasını istemez."

"Yani siz de onun yaptığını düşünüyordunuz," diyorum.

Tekrar omuz silkiyor. "Bakın, ben polis değilim ama güvenlik görevlisi olarak otuz sene çalıştım ve bunun yirmi senesini de elimde bir fener ve telsizle geceleri devriye gezerek geçirdim. Epey berbat şeyler gördüğümü söyleyebilirim. Dünyanın nasıl bir yer olduğunu biliyorum. İnsanlar devamlı bir yerlerden zorla içeri girip bir şeyler çalmaya çalışırlar. Pencereleri kırarlar, açık kapılardan içeri dalarlar, alarm çalmaya başlayana kadar içeride geçirdikleri bir dakikada ne bulabilirlerse çalmaya çalışırlar çünkü diğer insanlar umurlarında değildir. Ron'un atölyesinin olduğu bölgede ben de çalışmıştım. Zaten tanışmaları da bu şekilde olmuştu. Ron'u tanıyordum. Tanıyordum çünkü onun çalıştığı binada güvenlik görevlisiydim. O da iyi bir tamirci olduğu için Naomi'nin arabası bozulduğunda onunla konuşmuş hatta kızımı da onun yanına ben götürmüştüm. Bu nedenle, bana soracak olursanız, eğer Ron gerçekten de karısını öldürdüyse, tüm bunlar kızımla tanıştığı gün başlamış demektir. O gün başladı çünkü

o gün kızıma âşık oldu ve karısından ayrılmaya karar verdi ki bir evlilik söz konusuysa bu epey sıkıntıya yol açabilir. Daha önce de dediğim gibi aşk, insana aptalca şeyler yaptırabilir. Ama cinayeti bilemiyorum. O zamanlar emin değildim, hâlâ da bundan emin değilim. O zamanlar ben ve karım Camilla, Ron'un hapse gireceğinden emindik, o yüzden Naomi'yle konuşup onu bu ilişkiden vazgeçirmeye bile çalışmadık ama ardından bir şekilde olaylar tersine döndü ve Ron mahkemeye bile çıkmadan salıverildi. Onun artık özgür bir adam olduğu kesinleşince biz de ondan ayrılması için Naomi'ye çok dil döktük ama o kabul etmedi. Ron saygılı bir adamdı ama ona güvenir miydim? Bunu isterdim. Gerçekten de isterdim çünkü kızıma güveniyordum; eğer o da o gece Ron'un onunla olduğunu söylüyorduysa o zaman durum böyleydi, bundan şüphe duymamalıydım ama yine de... Ona güvenemedim. Asla emin olamıyordum. Yüzde yüz emin değildim ve aileniz söz konusuysa yüzde yüz emin olmak istersiniz. Bütün bu konuştuklarımızın bu gece olanlarla bir alakası var mı peki?"

"Bundan emin değiliz," diye yanıtlıyor Kent, "ama ihtimal dâhilinde."

"Tıpkı Ron'un bir müşterisinin arabasının üzerinde çalışıyor olması ve o müşterinin de yakıt pompasının değiştirilmesi gerektiği gerçeğinden hoşlanmaması gibi, değil mi? Ya da onun bir ilişkisinin olma ihtimalinin bulunması gibi. Ya da bugünkü gazetelerde okuduğumuz şu deli adamın... Ah, lanet olsun! Sizin de aklınızdan geçen bu, öyle değil mi?"

"Mümkün," diyor Kent tekrardan.

"*Mümkün*. Bu demek oluyor ki benim soru sorma hakkım pek yok."

Ona her zamanki rutin sorularımızı soruyoruz: İşiyle ilgili herhangi bir problem yaşadığını duymuş muydunuz? Hiç kimseyle tartışmış mıydı? Bob gibi birisinin, *adamın şeceresini çıkarmak* olarak özetleyeceği türden sorular işte.

"Size söylemem gereken bir şey daha var," diyor Bob.

"Nedir?"

"İki sene kadar önce Ron bana geldi. Geleneksel olan şeyi yaptı ve kızımla evlenebilmek için rızamı istedi. Hayır diyeceğimi düşündüğünü görebiliyordum ve büyük ihtimalle öyle diyecektim ama ardından başka bir şey söyledi. Dava düştükten sonra, yasal karşılığı nedir bilmiyorum, geçersiz sayılmış olan kanıtların tekrar incelenmesi için avukatını ikna etmeye çalıştığından bahsetti."

"Ne?"

"Evet. Kafasında böyle bir fikir vardı. Kendisinin yapmadığını sonuçta biliyordu. Yani başkası yapmıştı. Arabanın arkasındakiler de onun kıyafetleriydi, bunu da inkâr etmiyordu. Başka birisinin onları giymiş olması gerektiğini düşünüyordu. Yani eğer kıyafetler kanıt olarak kullanılırsa polis onları laboratuvara gönderip DNA testi yaptırabilirdi. Kendi DNA bilgisi de tabii ki kıyafetlerin üstündeydi ama o diğer kişininki de ortaya çıkacaktı. Her kim o kıyafetleri giydiyse artık. Avukatı bunun aptalca bir fikir olduğunu söylemişti, bunun sebebi belki de avukatının da diğer herkes gibi onun masumiyetine inanmamasıydı. Ron'a artık özgür bir adam olduğunu ve eğer polisin bu kanıtları kullanmasına izin verirse, aleyhine kullanılabileceğini anlatmıştı. Polisin ona karşı davranışından bu duruma nasıl tepki vereceği de zaten belliydi. Dediği gibi, o kıyafetleri gerçekten de birisi sonradan oraya koymuşsa bile, o adamın da gerekli tedbiri önceden almış olması akla yatkındı. O zaman ne olacaktı? Hayır, böyle yapması sadece kendi zararına olurdu. Arabasının arama izni olmadan aranmış olmasıydı onun hapse girmesini engelleyen şey. Bunlar, avukatının ona söylediği şeyler. Ron da bu yasal prosedür hatasının onu insanların gözünde suçlu hale getirdiğini söyleyerek karşılık vermiş. İnsanı düşüncelere sürüklüyor, öyle değil mi? Tüm bu yaşananlara karşın Ron'un iddia ettiği gibi masum olduğunu düşündürmüyor mu size de?"

58. BÖLÜM

Peter Crowley'nin eşyalarını incelediğimiz pazar sabahını tekrar yaşıyor gibi hissediyoruz; aynı arama çabaları ve masum bir adamın daha öldürüldüğünü bilmenin verdiği aynı his. Adli tıp uzmanı bizi arayarak ceset üzerinde yarın çalışabileceğini, Grover Hills'te bulunan dört adamla işinin hâlâ devam ettiğini ama balistiğin incelemesi için Ron McDonald'ın vücudundaki kurşunu bu gece çıkarabileceğini söylüyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Kent.

"Karısı epey ikna ediciydi," diye yanıtlıyorum.

"Bence de. O zamanlar bu soruşturmada görev almış olsaydım, Naomi'nin hikâyesine inanırdım."

"Büyük ihtimalle jüri de inanırdı. Fakat sorulması gereken soru şu: Her şey gerçekten onun anlattığı gibi mi oldu? Yoksa bunların hepsi bir hikâye mi?"

Kent başını iki yana sallıyor. "Onun için değil. Onun için gerçek. Ona göre Ron McDonald masumdu. En ufak bir şüphesi bile olsa Ron'la asla evlenmeyeceğine dair söylediklerine gerçekten de inanıyorum; ayrıca hiç de suç ortaklığı yapacak biri gibi görünmedi bana. Bence Ron'un avukatıyla konuşmalı ve kanıtların tekrar incelenmesini talep etmesi konusunda duyduklarımızın doğruluğunu teyit etmeliyiz."

Yarın sabah bir ekip toplantısı yapmaya karar veriyoruz. Ardından ikimiz de arabalarımıza binip evlerimize yollanıyoruz. Yoldayken merkezi arayıp son birkaç gündür gerçekleşen cinayetler üzerine çalışan tüm dedektiflere, yarın sabah onda yapacağımız toplantıya katılmaları için haber gönderilmesini organize ediyorum.

Bir sonraki aradığım kişi ise Schroder.

"Telefonumu aldın mı?" diye soruyor.

"Evet, onu buldum."

"Hiç kimse seni görmedi, değil mi?"

"Elbette görmedi. Telefonunu geri alacaksın ama şu anda çok yorgunum, eve gidiyorum. Sayende çok uzun bir gün geçirdim."

"Yapmaya başladığım şeye devam etmeme izin verirsen günlerin daha da kısalabilir Theo çünkü etrafta daha az kötü insan olacak."

"İşlerin öyle yürümediğini biliyorsun."

"Evet, öyle yürümüyor sanırım. Telefon sende kalabilir," diyor. "Zaten çalışmıyordu bile."

Birkaç saniye düşünüyorum ve bir anda her şeyi anlıyorum. "Telefonun üstünde gerçekten de parmak izlerin var mıydı?"

"Hayır, yoktu."

"Telefonu boğuşurken de düşürmedin, değil mi? Boğuşma filan olmadı. Telefonu oraya bilerek koydun. Onu oradan alıp almayacağımı, isteğini yerine getirip getirmeyeceğimi görmek istedin."

"Çok karamsar konuşuyorsun Theo."

"Haklı mıyım?"

"Evet, haklısın. Harika bir iş çıkardın. Artık bu işte beraber olduğumuza göre birlikte bu şehirde gerçekten de bir fark yaratabiliriz. Soruşturmanın seyrini başka yöne çevirebilmen için sana biraz zaman veriyorum. Birkaç gün sonra da bir sonraki hedefimizi belirleyeceğim."

"Telefonu kapatıyorum."

"İyi geceler Theo."

"Siktir git Carl!"

59. BÖLÜM

Bir sonraki sabah, her şey düzene kavuşmuş gibi gözüküyor. Sekizde uyanıyorum. Karım da aynı saatte uyanıyor, beraber kahvaltı yapıyoruz. Sonra o, bana iyi olacağına dair söz veriyor, ben de ona inandığımı söyleyip işe gitmek üzere evden çıkıyorum. Yine de yolda Bridget'in annesini arıyor ve arada sırada onu arayıp her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmelerini istiyorum.

"Sanırım Bridget, bebek kıyafeti bakmak için alışverişe çıkmak istiyor," diyor annesi. "Bir kız olduğuna kendini epey inandırmış. Ben çocuğun erkek olacağını hissediyorum."

Bir erkek çocuk. Fark ediyorum ki bir histen öteye geçmediği ve bilimsel bir yanı hiç olmadığı halde Bridget'in sözlerini kati bir gerçeklik olarak algılamışım. Şimdi ilk defa, bir erkek çocuğu sahibi olma fikrini düşünüyorum. Beraber yapabileceğimiz onca eğlenceli şeyi hayal ediyorum. Ona ragbi topunu nasıl fırlatacağını veya araba alırken nelere dikkat etmesi gerektiğini öğretebilirim.

"Annenlere söyledin mi?" diye soruyor annesi.

"Henüz değil," diye cevaplıyorum, "ama söyleyeceğim tabii. Yakında."

Dokuz otuz civarı işe varıyorum. Şimdiden ufak bir şekerlemeye ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Schroder'in cep telefonunu arabamın koltuğunun altında saklıyorum. Dün geceki cinayetin hafta sonu gerçekleşen diğer vakalarla bir bağlantısı olup olmadığına dair henüz resmî bir karar verilmiş değil.

Bir oda dolusu insanın önünde ayağa kalkıp konuşmaya başlıyorum. Kahveyle karışık duş jeli kokuları burnuma geliyor. Kent, en ön sırada, Başkomiser Dominic Stevens ise onun

yanında. "Her şeyden önce, hepimizin aklından geçen şeyi dile getirmek istiyorum: Hutton'ın kaybı bizim için çok acı bir olay. İyi bir insan ve iyi bir polisti. Hepimiz onu özleyeceğiz. Çok özleyeceğiz. Cenaze töreni, cuma günü öğleden sonra yapılacak. Sanırım ondan önce önümüzde duran cinayetleri çözüme kavuşturup bu işe bir son verirsek, Hutton'ı da mutlu etmiş oluruz."

Herkesin mutabık olduğuna dair bir mırıldanma duyuluyor. Bu yılın başlarında katıldığımız Landry'nin cenaze töreni aklıma geliyor. Şu anda odada bulunan insanlar, cenazenin ardından barda bir araya gelip sarhoş olmuş, bir cinayet haberi gelince de herkes taksilere doluşup olay yerine koşturmuştu.

"Evet, Ron McDonald'a gelelim. Bazılarınızın, onun ilk karısının cinayetiyle ilgili soruşturmada görev aldığını biliyorum. Orijinal davanın üzerinden tekrar geçme kararı aldık."

Olumlu mu olumsuz mu olduğu belli olmayan bir mırıldanma daha duyuluyor.

"Bundan yedi yıl önce olanlara dair şüphe uyandıracak birtakım bilgiler öğrendik dün gece."

"Ne gibi bilgiler?" diye soruyor arka sıralardan biri.

Naomi ve babasıyla yaptığımız konuşma hakkında salondakileri bilgilendiriyorum. Odadakilerin bazıları başlarını yavaşça sağa sola sallarken diğerleri de onaylarcasına ileri geri sallıyor. Söylediklerimin inandırıcı olmasını sağlıyorum; zaten neden aksi olsun ki? Biz de dün duyduklarımıza inandık.

"Bundan sonra nasıl bir yol izleyeceğimizi anlatacağım. Yedi yıl önce kıyafetler incelenmemişti çünkü kanıt olarak kabul edilmemişti. Bu kıyafetler hâlâ bizde. Yaklaşık yarım saat önce de kanıt depomuzdan çıkarılıp DNA laboratuvarına gönderildi. Bir DNA profiliyle eşleştirilmesi en az bir ay zaman alacaktır, tabii söz konusu profilin bizde kaydının olması şartıyla. Ancak yine hepinizin bildiği gibi kıyafetlerde başka kaç tane DNA kaynağının olduğu yirmi dört ile kırk sekiz saat arasında kesin olarak belirlenebilir. Koltuk altına, yakasının arkasına kadar tüm

kıyafetler detaylıca incelenecek. O tişörtü Ron'dan başka birinin giyip giymediğini önümüzdeki bir veya iki gün içinde anlamış oluruz. Bu nedenle sizden bugün bulmanızı istediğim şey şu: Yedi yıl önce o arabaya binme imkânına sahip olan kişilerin listesini istiyorum. Aynı şekilde, eve girme imkânı olan kişilerin de listesine ihtiyacımız var. Eğer o tişörtü başka birisi giymişse, ona nasıl ulaştı?"

"Peki, sonra ne olacak?" diye soruyor birisi. Soruyu soran kişi Dedektif Travers, geçtiğimiz yıllarda birkaç kere beraber çalıştığım biri. Travers, hepimizin içinde en şık giyinen kişidir; onunkilerin yanında geri kalan herkesin kıyafeti beş dolara indirim reyonlarından alınmış gibi kalır. "Tişörtün üstünde bir DNA izine rastlasak bile bununla şüpheli araması yapamayız. Arama yapsak ve DNA eşleşmesiyle karşılaşsak bile mahkemede bizi bu şüpheliye yönelten şeyin ne olduğu sorulduğunda nasıl cevap vereceğiz?"

"Durumun biraz karışık olduğunu biliyorum," diyorum odadakilere, "ama zaten tam da bu sebeple DNA taramasını tişört üzerinde bir eşleşme bulabilmek amacıyla yapmayacağız. Amacımıza ters gibi gözükse de bize yardımı olacağından eminim. Bir eşleşme bulsak bile dava, daha açılmadan düşecektir. Bu konuda kendimizi kandırmayalım. Tişörtte DNA taraması yapmamızın tek sebebi, üzerinde birden fazla DNA olup olmadığını öğrenmek, başka bir şey değil. Bu sayede, doğru yolda olup olmadığımızı bileceğiz. Unutmayın ki aradığımız kişi ya Ron'un o geceyi atölyede geçireceğini bilen ya da evlilik dışı bir ilişkisi olduğunu ve bu nedenle evde olmayacağını bilen biri. Adli tıp uzmanı, karısının cesedinde meşru müdafaya dair herhangi bir ize rastlamadıklarını söylemişti; yani katil, kadının tanıdığı ve güvendiği birisiydi. Bazılarımız bu konuya odaklanırken bazılarımız da McDonald'ın arkadaşlarıyla, ailesiyle, çalışanlarıyla konuşacak ve o gece neler olduğunu daha detaylı öğrenmeye çalışacak." Onlara ayrıca Ron'un yine evlilik dışı bir ilişki yaşıyor olabileceği teorisinden

bahsediyorum. Aynı şekilde Beş Dakika Adamı'nı da bu işin dışına atmayacağımızı ama olaya at gözlüğüyle bakıp sadece ona odaklanamayacağımızı anlatıyorum. "Böyle davranırsak, yedi yıl önce yaptığımız hataları tekrarlamış oluruz."

"Geçmişte yaptıklarımızın hata olup olmadığını bile bilmiyoruz," diye cevap veriyor Travers. "Kıyafetler ona ait ve DNA testi de bunu ispatlayacaktır."

Sessizlik rahatsız edici hale gelene kadar bir şey söylemeden birkaç saniye odaya göz gezdiriyorum. "Bazılarınızın bunun bir zaman kaybı olduğunu düşündüğünü biliyorum ama ben gerçekten de öyle olmadığına inanıyorum. Hailey McDonald'ın ailesi ve arkadaşlarıyla konuşmalıyız. Röportajların dökümlerini bulmalı, içeriklerini taramalı, sonra da gidip bu insanlarla tekrar konuşmalıyız. Geçen defa kocasının suçlu olduğunu düşünerek sorularımızı sormuştuk. Bu defa aynı soruları onun masum olabileceğini düşünerek sormanızı istiyorum. Bunu yaparken kendinize, Naomi'ye kimin zarar vermek isteyebileceğini ve kimin kocasını parmaklıkların ardına göndermeye çalışabileceğini sorun. Kim onu ölü görmek isteyecek kadar Naomi'den ve hapse göndermeyi isteyecek kadar kocasından nefret ediyordu? Bu ikisinden hangisi o gece olanların ardında yatan sebepti?

"Bakın, yapılması gereken bir sürü iş var ve yanlış davaya odaklanıyoruz gibi göründüğünü biliyorum ama bu iki olay birbiriyle bağlantılı. Günün ilerleyen saatlerinde balistikten ilk raporu alacağız ki bunun da bize Grover Hills'te olanlara dair daha net bir tablo çizeceğini umut ediyoruz. Aynı şekilde McDonald'ın dün gece aynı silahla vurulup vurulmadığını da öğrenmiş olacağız. Ölü köpeğin de bize faydası olacaktır. Köpeğin dişlerinin arasında DNA izleri ve kumaş lifleri olduğunu biliyoruz. Ölmeden önce birisini ısırdı ve bu birisinin bizde bir kaydı varsa onu ele geçirmiş oluruz."

"Ama Noel'den önce değil," diyor birisi ki söylediği doğru.

Başkomiserle yerlerimizi değişiyoruz; bıraktığım yerden devam ediyor. Tersten bir sırayla o da söylediğim şeylerin üstünden geçiyor ve Dedektif Hutton'ın kaybının bizler için ne kadar acı ve önemli olduğuna dair başlangıç noktasına geri dönüyor. Herkes başıyla tekrardan onaylıyor. Aynı yıl içinde ikinci polis cenazesi olacak bu.

Başkomiser konuşmasını bitirince tekrar ayağa kalkıp herkese görevlerini bildiriyorum. Sokaklara çıkıp Ron McDonald'ı tanıyan insanlarla konuşmak, öldürüldüğü bölgedeki insanları ve tamirhane çalışanlarını sorgulamak üzere yaklaşık bir düzine dedektifi çiftler halinde görevlendiriyorum. Bunlardan daha fazla sayıda polis memuru da Crowley, McDonald ve Summers'ın yaşadığı bölgelerdeki insanları sorgulamak üzere görevlendirilecek. Bu sabah McDonald'ın çalışanlarıyla da bağlantı kuruldu, sekiz çalışanın hepsine son durum hakkında bilgi verilip ifade vermeleri için merkeze çağrıldı. Çalışanların hepsi de duydukları karşısında şoka uğramış gibiydi. Şu anda iki dava üzerinde çalışıyoruz. Karısının öldüğü gece Ron McDonald'ı evinin dışında görüp teşhis eden kadınla tekrar konuşmak istediğimi Kent'e iletiyorum.

"Yeni dava değil de eskisi üzerinde mi çalışmak istiyorsun?" diye soruyor Kent, toplantı bitince.

"Hayır," diye yanıtlıyorum. "Ama önce onunla konuşmak istiyorum çünkü o zamanlar soruşturmada bu benim görevimdi ve her şeyi doğru yapıp yapmadığımı öğrenmek istiyorum."

"Kendi iç huzurun için yani," diyor Kent.

"O zamanlar işi elimize yüzümüze bulaştırıp bulaştırmadığımızı bilmem lazım. Zaten kadının hâlâ orada oturup oturmadığını bile bilmiyoruz."

Biz bilgisayardan kadının adresini bulmaya çalışırken Başkomiser Dominic Stevens gelip, "Biraz konuşalım," diyor, ardından gerisingeri dönüyor ve ofisine doğru yürümeye başlıyor.

Peşinden ben de ofisine giriyorum, başıyla kapıyı kapatmamı işaret ediyor. Masasına oturuyor. Çaprazında ise bir polis memuru

var; onun dün geceki polis memurlarından biri, ayakkabısını çıkaran memur olduğunu fark etmem birkaç saniyemi alıyor.

"Bu, Memur Jim Williams," diyor başkomiser. İki gün içinde iki tane Williams ile tanışmış oluyorum böylece, bunlara bir tane daha eklenirse sırayı şaşırabilirim. "Az önce bana anlattığın şeyi neden Dedektif Tate'e de anlatmıyorsun?"

"Evet efendim," diyor Williams. Bana doğru dönüyor. Elleri arkasında esas duruşta bekliyor. "Dün gece göreve çağrılan polis memurlarından biri bendim. Oraya vardığımızda kapı açıktı ve ışıklar da yanıyordu. Ofisten geçtikten sonra ilk gördüğümüz şey yerdeki cesetti."

"Ve nabzını kontrol etmek için yanına gittin, ayakkabını çıkardın, ardından onu plastik kanıt poşetine koyman da gayet akıllıcaydı. Bunların hepsini biliyorum."

Başıyla onaylıyor. Aldığı iltifattan mutlu olduğunu görebiliyorum.

"Ardından dışarı çıkıp binayı korumaya aldık; siz gelene kadar yaptığımız şey de buydu. Fakat..." diyor polis memuru ve Stevens'a bakıyor, o da devam etmesi için başıyla bir işaret yapıyor, "fakat oraya girdiğimizde gördüğüm tek şey ceset ve etrafındaki kan değildi."

"Ne demek oluyor bu?"

"Yere oturmuştum çünkü ayakkabımı çıkarırken dikkatli davranmalıydım. Ayakkabımı çıkarırken yerde bir cep telefonu gördüm. Büyük ihtimalle kurbana ait olduğunu ve boğuşma sırasında yere düşmüş olabileceğini düşünmüştüm. Fakat daha sonra, kanıtların kayda alınması aşamasına gelindiğinde telefonun kanıtlar arasında olmadığını fark ettim. Tekrar içeriyi kontrol ettim ama telefon yerinde değildi."

"Birisi almıştı yani?"

"Bilemiyorum."

Başımı iki yana sallıyorum. "Anlayamıyorum," diyorum ve kalp atışlarımın hızlanmaya başladığını hissediyorum. Bir yandan

da terliyor muyum yoksa? Çizgi filmlerde olduğu gibi kalbim deli gibi çarptığı için şeklini belli ederek gömleğimin dışına doğru mu taşıyor? Hayır. Hayır mı? Ama birazdan bu gerçekleşebilir. İkimizin de bu işin içinde olduğundan emin olmak için Schroder'in planladığı aptalca test... Lanet olsun ona!

"Birisinin kanıtı çaldığını söylüyor kısacası," diyor Stevens. "Gidebilirsin," diyor ardından memura. "Ve bu olaydan kimseye tek kelime etmek yok, anlıyor musun?"

"Etmem," diyor polis memuru. "Bu yüzden ilk iş size geldim. Başka hiç kimsenin haberi yok bundan."

"Bu şekilde de kalsın," diyor Stevens.

"Evet efendim, "diyor Williams ve kapıyı açıp ofisten çıkıyor.

Stevens sandalyesinde geriye yaslanıyor. Dirseklerini, kolçağın üstüne yerleştiriyor, parmaklarını birbirine, sonra da çenesine değdiriyor. "Boktan bir durum Tate, tam bir karmaşa," diyor.

Başımı iki yana sallamaya devam ediyorum. "Hâlâ anlayamıyorum," diye yanıtlıyorum.

"Memurun yalan söylediğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır, öyle değil. Telefonun kayıp olmasının bir sürü başka sebebi olabilir hatta gerçekten de orada bir telefon olup olmadığını bile bilmiyoruz."

"Yani yanıldığını düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Mümkün. İçimizden birinin onu çalmış olma ihtimalinden daha olası bana sorarsan. Düşünüyorum da, gerçekten içimizden biri bir şey çalmaya niyetlenseydi bile olay yerindeki önemli bulgulardan birini çalmazdı herhalde. Ofisten bir eşya, belki bir alet çalardı ki bunun bile aşırı olduğunun farkındayım ama ihtimal dâhilinde tabii. Yeni bir cep telefonuna ihtiyacı olduğu için önemli bir suç kanıtı çalmak mı? Pek sanmıyorum." Başımı tekrar iki yana sallıyorum. "Bana pek mümkün gözükmüyor."

Stevens başıyla onaylıyor. "Ben de senin gibi düşünmeye meyilliyim doğrusu. Suç mahallerinden devamlı bir şeyler çalınır

ama sen de haklısın, durum çok ters çünkü suç mahallinden birkaç oda uzaklıktaki bir şifoniyerin üstünden elli doları veya pahalı bir kamerayı çalmak gibi bir şey değil bu. Suç mahallinden bir kanıt unsurunu çalmak! Bu pervasızca ve aptalca ki bence durumu daha da kötüleştiriyor."

"Nasıl yani?" diye soruyorum.

"Çünkü senin ekibindeki hiç kimse o kadar pervasız veya aptal değil. O telefon, birisi yeni bir telefona ihtiyaç duyduğu için çalınmadı bence. Çalındı çünkü birisi kanıtları yok etmek istiyordu."

Hâlâ başımı iki yana sallamaya devam ediyorum. "Bu, onların da cinayetle bağlantılı olduğu anlamına gelir. Bir hata olmalı," diyorum.

Stevens, oturduğu yerde hafifçe soldan sağa, sağdan sola dönüyor. "Tamam. Ne yapacağımızı söyleyeyim. Önce, toplanan kanıtlara göz atacağız. Belki de telefon oradan alındı ama birileri onu kayıt altına almayı unuttuğu için şu an başka bir kutunun en altında bir yerde öylece duruyor. Ama sen de Memur Williams gibi bu konudan hiç kimseye bahsetmeyeceksin. Kent'e bile. Bu mesele bizim kendi içimizde çözmemiz gereken bir şey. Eğer kanıt kaybedilmişse bu, polis olarak işimizi doğru yapmadığımız anlamına gelir ve bu yüzden de birilerinin canı yanacak veya açığa alınacak. Ama birisi kanıtları ortadan kaldırmak amacıyla onu alıp sakladıysa, o zaman bunun ne anlama geldiğini sen de çok iyi biliyorsun."

"Biliyorum," diyorum.

"Eğer Ron McDonald'ın ölümünden de Beş Dakika Adamı sorumluysa, o zaman telefonu alan kişi o olabilir. Ekibin konusunda gözünü dört açmanı istiyorum. Beş Dakika Adamı'nın ekibimizden bir polis olması mümkün gözüküyor."

"Bence durumu Kent'le konuşmama izin vermelisiniz. Demek istediğim, cumartesi gecesi ara sokakta başlayıp Grover Hills'e

kadar uzanan mesaimizde beraberdik, dolayısıyla bunu yapanın o olmasına imkân yok."

Stevens, söylediklerimi düşünürken parmağıyla çenesinde tempo tutuyor. "Pekâlâ," diyor sonra. "Tamam, izin veriyorum. Son birkaç gün içinde olanları artık değiştiremeyiz. Ayrıca seninle beraber Kent'in yapmış olduğu her şeyi de detaylarıyla inceleyeceğiz, böylelikle bir şekilde Kent bu işin içindeyse onu da öğreniriz."

"Peki ya ben? Daha doğrusu, bunları bana neden söylüyorsunuz?"

"Çünkü bu soruşturmayı sen yürütüyorsun dedektif, bu da benim sana ve yeteneklerine güvendiğim anlamına geliyor. Bu işe uygun olmadığını düşünseydim sorumluluğu sana vermezdim. Tıpkı Hutton gibi Schroder de sana her zaman kefil olmuştu ve ben de neler yapabileceğini gördüm. Bunları söylerken aynı zamanda ince bir çizgide yürüdüğünü de biliyorum. Bu kötü adamların hak ettiklerini bulduklarını düşünüyor musun? Evet, eminim ki düşünüyorsun. Ama bu insanlara zarar verir miydin? Bunu pek sanmıyorum. Senin de az önce belirttiğin gibi Grover Hills yangını çıktığında zaten sen ve Rebecca başka bir yerde görevdeydiniz. Masum insanların canı yandığında, insanlar senin hakkında ne düşünürse düşünsün, ben senin asla buna izin verecek bir adam olmadığını biliyorum. Bu yüzden, şimdilik sen ve Dedektif Kent, ekibinizle beraber bir yandan soruşturmayı ilerletmeye çalışırken bu konuyu kendinize saklayın ve medya şu kel kafalı hergeleyi bir tür kanun dışı süper kahramana döndürmeden onu bana getirin."

60. BÖLÜM

Koridora çıkınca Kent'in beni beklediğini görüyorum. "Neler oluyor?" diye soruyor.

"Hiyerarşi zinciri içerisindeki yerim hatırlatıldı," diyorum, "ve işleri elime yüzüme bulaştırmamam söylendi."

"Sadece bu kadar mı?"

"Hayır, bu kadar değil. Haydi, gidip birer kahve içelim."

Polis merkezine iki dakikalık yürüme mesafesindeki kafeteryaya gidiyoruz. Kahvelerimizi sipariş edip dışarıda, Avon Nehri manzarasına karşı oturuyoruz, güneş nehrin karanlık sularına vuruyor. Nehrin kıyısında güneşlenen ördeklerin yanı sıra birkaç da tinerci var. Yaz, gelmek üzere olduğunu şüphe götürmez işaretlerle bize bildiriyor.

Kent'e Stevens'la yaptığımız görüşmeyi anlatıyorum. Hikâyenin ortalarında kafasını iki yana sallamaya başlıyor ve "Buna inanamıyorum," diyor iki kez üst üste.

"Bunlar, dün benim söylediklerimi doğruluyor," diyor sonra. "Aradığımız adam bir polis."

Kahvemden kalan son yudumu içiyorum. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diyorum.

Arabayı almak üzere emniyete doğru tekrar yürümeye başlıyoruz. Yoldayken Chuck Langly adında biri beni arıyor. Chuck bugüne kadar bu isimle tanıdığım tek adam ve balistik bölümünde çalışıyor, yani bu bir zekâ testi olsaydı bütün Chuck'ların balistik işinde çalıştığını söyleyebilirdim.

"Size bir haberim var," diyor. "Aslında bir sürü haberim var."

"Gönder gelsin," diyorum.

"Komik adamsın," diyor. "Neyse, Grover Hills'teki cesetler bize gönderildi, değil mi?"

"Evet."

"Ayrıca olay yerinde üç tane de silah bulunmuştu."

"Evet."

"Grover Hills'te bulunan dört kurbanın vücudundaki kurşunların hiçbiri bu silahlara ait değil."

"Yani bulmamız gereken dördüncü bir silah var?"

"Kesinlikle. Ayrıca bu dördüncü silah, sadece Grover Hills'teki kurbanların üzerinde değil, Ron McDonald cinayetinde de kullanılmış."

"Bu da bize iki davanın birbiriyle bağlantılı olduğunu gösteriyor. Teşekkürler Chuck. Bunları bir rapor haline getirip gönderirsin, olur mu?"

"Olmuş bil."

Merkeze varıp arabayı alıyoruz. Kent direksiyona geçiyor, ben de yolcu koltuğuna oturuyorum ve ona Chuck'ın söylediklerini aktarıyorum. O veya oymuş gibi yapan birinin işlediği cinayete kadar McDonald'ların yaşadığı mahalleye gidiyoruz. Eve kimin taşındığıyla ilgili bir fikrimiz yok. Araç yolunda park edilmiş bir araba duruyor; pencerelerden birinde Eyfel Kulesi'nin küçük bir heykeli, diğerinde ise yaklaşık otuz santim büyüklüğünde bir Şirin Baba oyuncağı var. Konuşmak için geldiğimiz kadının oturduğu ev ise yolun karşı tarafında. Yedi sene önce konuştuğumuz kadın bizi karşılıyor.

"Sizi hatırlıyorum," diyor Julianne Cross, bizi içeri buyur ettikten sonra. Ellerimizde kahve fincanlarıyla salonda oturuyoruz. Etrafımız çocukları ve torunları olduğunu sandığımız kişilerin fotoğraflarıyla sarılı ancak çocukların kendisine ait olmadığını, sadece yetişmelerine katkıda bulunduğunu anlatıyor. Julianne, kırk seneden fazla bir süre dadılık yapmış. Tıpkı bana yedi sene önce anlattığı gibi, çocuk sahibi olamadığından bahsediyor yine. "O zamanlar benimle konuşmaya gelen polis sendin. Bu sabah

haberlerinde karmanın epey korkunç bir şey olabileceğinden bahsediyorlardı," diyor.

"Olabilir," diye onaylıyorum ben de.

"Ben çok kitap okurum," diye devam ediyor. "Aynı zamanda çok televizyon izlerim. Benim yaşımda biri için, hele de kış geldiğinde bazen tüm yapmak istediğiniz bu oluyor. Ne okuduğumu öğrenmek ister misiniz?"

"Ne okuyorsunuz?" diye soruyorum.

"Polisiye romanlar okuyorum, genç adam. Hem de bir sürü okudum. Ben de, merhum kocam Barney de her gece uyumadan önce iki saatimizi okumaya ayırırdık ve emekli olmamızın ardından sabahları da ikişer saat okumaya başladık. Bu yüzden neden burada olduğunuzu biliyorum. Buradasınız çünkü yedi sene önce Ron McDonald'ın evine girip on beş dakika sonra çıktığını ve gizlice arabasına bindiğini görmüştüm. Bu ifademde herhangi bir değişiklik olup olmadığını bilmek istiyorsunuz."

"Değişiklik var mı peki?" diye soruyorum.

"Hayır, en ufak bir değişiklik yok evladım."

Gördüklerini bana tekrar anlatıyor. Kelimesi kelimesine neredeyse aynı şeyleri söylüyor. Julianne Cross'un gerçekten de hayran olunası bir hafızası var.

"Yüzünü ne kadar iyi görebildiniz?" diye soruyorum.

"Yeteri kadar iyi," diye yanıtlıyor.

"Ne için yeteri kadar iyi?" diye soruyor Kent.

"Oydu, sormaya çalıştığınız şey buysa eğer. Peki, bunu neden şimdi soruyorsunuz?" diye meraklanıyor. "Neden buradasınız? Eski meseleleri deşmenizi gerektirecek bir şeyler olmuş olmalı," diyor, polisiye romanları okuyan biri gibi akıl yürüterek. "Onun yapmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Bir başkasının onun kıyafetlerini giymiş olabileceğini düşünüyoruz."

Julianne başını sallıyor. "Yaşla gelen bir şey varsa o da inatçılık," diyor. "Keçi gibi inatçıyımdır. Ancak yaşla beraber gelen bir

başka şey daha var ki o da bilgeliktir; hatalı olduğum zaman bunu kabul etmeyecek kadar inatçı biri de değilim, seksen yaşına gelmiş bir sürü insanın aksine. Onun yüzünü görebildim mi? Karanlıktı. Tabii ki karanlıktı ama sokak lambaları da birkaç metrede bir onu aydınlatıyordu. Bir şapka takıyordu, hani insanların havalı görünmek istedikleri veya şekilsiz saçlarını gizlemek istedikleri zaman taktıkları türden bir beyzbol şapkası vardı kafasında. Ama evet, o adam Ron'un kıyafetlerini giyiyordu ve Ron'a benziyordu. Evet, evet. Bugün olsa tekrar o olduğunu söylerim."

"Bir blok öteye park edilmiş olan arabasını ne kadar iyi görebildiniz peki?" diye soruyor Kent.

"Plakasını göremeyeceğim kadar uzaktaydı, arabalardan da pek anlamam zaten. O zamanlar size verebileceğim en net bilgi arabanın koyu renkli olduğuydu ki şu anda da bundan farklı bir şey söyleyemem."

Kahvemden bir yudum alıyorum. Şehirde içtiklerimizden çok daha lezzetli ama şu an midem ağzına kadar dolu. "Hailey'yi ne kadar iyi tanırdınız?"

"Yeteri kadar. Neredeyse elli senedir bu evde oturuyorum; onlarca ailenin buraya taşınmalarını ve ayrılışlarını gördüm. Malum olay gerçekleşene kadar Hailey orada, kocasıyla beraber altı ya da yedi sene kadar oturmuştu. Yani bir komşunun bilebileceği kadar onu tanıyordum. Sokakta bazen sohbet ederdik. Bir keresinde de Noel süslemeleri için bana yardım etmişti. Barbekü yaptıkları zamanlarda da bazen Barney ve beni davet ederlerdi. İyi bir çiftti. Barney öldükten sonra da sık sık gelip hatırımı sorarlardı. İyi insanlardı ama mutlular mıydı? Sanıyorum. Aralarında öyle inanılmaz bir kimya yoktu, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Fakat kavga ettiklerini de hiç duymadık. Hayatlarını yaşayan sıradan bir çiftti işte. Karısını öldürmesi hepimiz için bir şok oldu."

"Yani onu yeteri kadar iyi tanıdığınızı rahatlıkla söyleyebiliriz," diyor Kent.

"Bir komşunun tanıyabileceği kadar iyi tanıyordum, tatlım."

"Dün gece Naomi McDonald ile konuştuk. O..."

"Evet, onun kim olduğunu biliyorum, tatlım."

"Hailey'nin, ilişkilerinden haberi olduğunu ve bunu umursamadığını söyledi bize. Hem de hiç. Hailey size de bu şekilde umursamaz bir insan olarak mı görünmüştü?"

Julianne başını iki yana sallıyor. "Hayır, tabii ki değil. Gayet umurundaydı. Ancak..."

"Ancak?" diye soruyor Kent.

Julianne bize bakıp gülümsüyor, ardından kahvesinden bir yudum alıyor ve yavaş hareketlerle elindeki fincanı yanındaki sehpaya bırakıyor. "Sorunuzu doğru anladıysam eğer, şunu kastediyorsunuz: Bir kadının, kocası tarafından aldatılıyor olmasını en ufak şekilde umursamaması mümkün mü? Bir anlığına bunun mümkün olduğunu varsayalım. Şimdi bu mümkünse, o zaman sormanız gereken başka bir soru var. Kendinize bu kadının ne tür bir kadın olduğunu sormalısınız."

"Kocasını sevmeyen bir kadın," diye yanıtlıyor Kent.

"O da var tabii ama bundan fazlası da söz konusu," diyor Julianne.

"Tamamıyla başka sebeplerden dolayı evlenmiş olan birisi," diyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Birtakım şeyleri geride bırakmış olan biri. Evliliğinin sona erdiğini, ayrılmak üzere olduklarını bilen ve duygusal hatta belki fiziksel anlamda da başka mecralara doğru kaymış biri."

"Hailey McDonald'ın bir ilişkisi mi vardı demek istiyorsunuz?" diye soruyorum.

"Öyle bile olsa bu bir ilişki sayılmazdı, değil mi? En azından geleneksel anlamda sayılmazdı. Her ikisi de ayrılacaklarını bildikleri için bunları geride bırakmışlardı. Bir anlamda birbirlerini aldatmadıkları bile söylenebilir."

Kent'le birbirimize bakıyoruz. "Bu doğruysa," diyor Kent, "Hailey'nin görüştüğü kişi de onu öldürmüş olabilir."

"Ve onlar da Ron'un işte olmasını veya Naomi'yle görüşmesini fırsat bilip o evde buluşuyorlardıysa, o kişi, Ron'un kıyafetlerine de ulaşabilir demektir."

Tüm bunları anlamaya çalışarak kahveme bakıyorum. Kulağa mantıklı geliyor mu? Evet, öyle görünüyor.

"Hailey McDonald'ın arkadaşlarıyla konuşmalıyız," diyorum. "Birisiyle ilişki yaşıyorduysa bunu bilme ihtimalleri olabilir."

"Öyle bir durumda o kişilerin zaten ortaya çıkıp polise her şeyi anlatması gerekmez miydi?" diye soruyor Kent.

"İlla öyle olmayabilir," diye yanıtlıyor Julianne. Her ikimiz de ona bakıyoruz. Okuduğu tüm o kitaplar nedeniyle belki de onu danışman olarak ekibimize katmalıyız. "Demek istediğim, ben bir arkadaşı olarak bir ilişki yaşadığını biliyor olsaydım, bunu kimseye anlatmazdım. Mahkemelerin bugünlerdeki işleyiş şekline bakın; sanki suçlular değil de kurbanlar sorgulanıyor. Mide bulandırıcı bir durum bu. Bir şeyler bilseydim hiç kimseye söylemezdim. Söylemenin ne anlamı olurdu ki hem? Onu öldüren kişi gözaltına alınmıştı ve buna ben sebep olmuştum çünkü o gece onu gören bendim. Arabasının arkasında kanlı kıyafetler bulmuşlardı ve onu cinayetten mahkûm edeceklerdi, bu nedenle Hailey'nin ismine leke sürecek bir şeye kalkışmak istemezdim zaten. Neden serbest kaldığını da biliyorum, arama emri prosedürüyle ilgili yasal bir boşluk varmış. Ama bu, onun masum değil sadece ve sadece şanslı olduğu anlamına geliyor. Bütün bunlar olurken polise gidip de, *'Bu arada, karısı da onu aldatıyordu zaten, haydi tüm medya, hep beraber onu fahişe diye yaftalayalım,'* demenin bir anlamı olur muydu?"

"Benim için bir şey yapabilir misiniz?" diye soruyorum.

"Elbette evladım."

"O geceyi düşünün. Az önce konuştuklarımız çerçevesinde bir daha düşünün. O zamanlar Ron bir cinayet şüphelisiydi ve siz ifadenizi verdiğinizde de ona bu bakış açısıyla bakıyordunuz. Şimdi de onu bir kurban olarak düşünün. Karısının bir ilişki

yaşadığını ve Ron evinden kilometrelerce uzaktayken onu öldüren kişinin de bu adam olduğunu düşünün. Bu dediklerimi bir değerlendirin ve farklı bir şey hatırlarsanız beni arayın lütfen."

"Ararım tabii," diye yanıtlıyor Julianne. Ayrılmak üzere ayağa kalkarken birer fincan daha kahve içmemizi öneriyor. Teşekkür edip nazikçe geri çeviriyoruz.

"Gerçekten de iyi bir genç kadındı," diyor, bizi kapıya doğru uğurlarken. "İnsan, kendisini nelerin beklediğini asla kestiremiyor. Bunu biliyorum çünkü bunu deneyimleyecek kadar yaşlıyım. Bir varsın bir yoksun. Her şey bir an meselesi." Parmaklarını çok yavaşça şıklatıyor, bunu görünce bir yerini kırmamış olduğu için şanslı olduğu düşüncesi geçiyor aklımdan.

Dışarı çıkıp kaldırımda dikiliyoruz ve birbirimize bakıyoruz.

"Şapka konusu kafama takıldı," diyorum Kent'e.

"Hangi şapka?"

"Bayan Cross, o gece gördüğü adamın bir beyzbol şapkası taktığını söyledi ki yedi sene önce de aynısını söylemişti, ifadesinde de var zaten. Oysa Schroder, adamın arabasında o kıyafetleri bulduğunda tişört, pantolon ve ayakkabılar vardı sadece. Çorap, iç çamaşırı ve şapka yoktu. Çoraplara ve iç çamaşırına kan bulaşmasına imkân yok ama şapkaya bulaşmış olabilir. O halde şapkayı neden diğerlerinden ayrı tutsun ki?"

"Sen de şapka filan bulamamıştın, değil mi?"

"Hayır. Ron'un çok nadiren giydiği birkaç tane beyzbol şapkası vardı ve hepsi de gardırobunda bir yerdeydi ama hiçbirinin üstünde kan yoktu. Her şey bir yana, şapkayı alıp da kanlı kıyafetleri arabasında bırakmasının bir anlamı yok. Dediğim gibi, onu neden ayrı bir yerde saklamaya çalışsın ki? Aynı şey cinayet silahı için de geçerli. Silahı hiçbir zaman bulamadık. Neden onu da kanlı kıyafetlerinin arasında bırakmadı?"

"Bunları geçen defa kendinize sormamış mıydınız peki?"

"Sorduk ama şapkayı sevdiğini ve yanına aldığını düşündük. Cinayeti işlerken kullandığı bıçağı, kıyafetlerden kurtulmadan

önce bir yerlere attığını varsaydık. Kanlı kıyafetlerini arabasının arkasında saklama aptallığını hiç sorgulamadık. Demek istediğim, ona bunu sormaya çalıştık ama avukatı da oradaydı ve arama izninin geçerliliği konusu gündeme geldiği için daha ileri gidemedik."

"Ve şimdi de o şapkayı giyen her kimse, yüzünü saklamak için bunu yaptığını düşünüyorsun, değil mi?"

"Öyle görünüyor, sen de böyle düşünmüyor musun?"

"Epey inandırıcı görünüyor," diye yanıtlıyor Kent. "Fakat bu da bizi, yedi sene önce polisin işini tam olarak yapmadığı sonucuna götürür. Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Merkeze geri dönelim ve orijinal malzemeleri gözden geçirelim, kanıtları da çoktan depodan getirmiş olmaları lazım. Hailey hakkında konuşabileceğimiz insanların bir listesini yapalım. Eğer bir ilişkisi olduysa, bunu bilen birileri de mutlaka çıkacaktır."

61. BÖLÜM

Köpeğin ısırdığı yerler iltihaplanmaya başlayınca Schroder'in kolundaki her bir delik, ortası daha koyu olmak üzere parlak kırmızı bir renge bürünüyor. Cildinin altındaki yeşilimsi kanı görebiliyor; delikleri sıktığında da sarı renkli irin yanlara doğru fışkırıyor. Yaralarını sıkıp durmayı da bir kenara bırakması lazım çünkü bunu her yapışında kusmamak için kendini zor tutuyor. Tüm kolu çok fena ağrıyor.

Şu anda hastanenin acil girişinin önünde dikiliyor. Dün gece hiç uyuyamadı. İşlerin nasıl kontrolden çıktığına dair Warren'la konuştu ve Tate'in söylediklerinde haklı olup olmadığını ona sordu. Gerçekten de kontrolünü kaybetmiş bir durumda mıydı artık? Hayır. Evet. Hayır. Warren da emin değildi.

Kapılar açılıyor ve kolunda alçı olan bir oğlan çocuğu, yanında babasıyla dışarı çıkıyor. Kolundaki alçıyı okul arkadaşlarına imzalatmak için sabırsızlandığını söylüyor çocuk. Schroder, bir anlığına her şeyin sallanır gibi olduğunu hissediyor, sonra bir daha... Sallanma durmayınca, *Zamanı geldi; kurşunun, başladığı işi bitirmesinin zamanı geldi işte*, diye düşünüyor ama öyle olmuyor. Yirmi dört saattir boğazından bir lokma yiyecek geçmedi; daha kötüsü, iltihap onu yakıp kavuruyor. Açık kapıdan içeri adımını atmak üzereyken birden kafasına dank ediyor. Yapmak üzere olduğu hatayı fark ediyor.

Grover Hills'i ateşe verdiğinde köpeği de onun içine atmış olması gerekirdi. O lanet olası yaratık onu ısırdı. Polis de bunu biliyor. Şehirdeki tüm hastaneleri ve doktorları alarma geçirmiş

olmalılar. Hastaneden içeri giremez. Bu meseleyi tek başına halletmesi lazım.

Peki ya kuduz bulaşmışsa?

Öyle olmadığını ummaktan başka yapabileceği bir şey yok.

Eve dönünce on beş dakikayı banyoda yaralarını sıkarak geçiriyor. Yeşil ve sarı renkli delikleri sıkarken yumruğunu da sıkılı tutuyor. Deliklerden çıkan ne varsa siliyor, temizliyor, ardından tekrar sıkıyor. Sıkma işini bitirince, bandajlamadan önce yaralarının üstüne iyot döküyor. İlaç dolabını açıyor. Antibiyotik alması lazım ama reçete olmadan bunu yapamaz. Baş ağrıları için ona verilen ağrı kesicilerden var. Yardımı olacağını ümit ederek bunlardan birkaç tane alıyor.

Salona dönüp kanepeye oturuyor. Bu kanepeyi gerçekten sevmeye başladığını hissediyor. Bandajını inceleyebilmek amacıyla kolunu öne uzatıyor. Warren da onu görebiliyor ama pek umursuyormuş gibi bir hali yok.

"Bu beni yavaşlatacak," diyor.

Yavaşlaman gerekiyor zaten, diyor Warren. *Bunun olacağını biliyordun. Her şeyi bir veya iki gecede halletmeye çalışırsan hata yaparsın. Bu gidişle halin, en son tutukladığın adama benzeyecek. Onu hatırlıyor musun? İşin aslı, zaten birkaç hata yaptın bile. İki masum insan öldü. Ayrıca o köpeği de ateşe atmamana gelince... Bu, herhalde yapabileceğin en aptalca şeydi. Ve bunları da sana sinekle beslenen biri söylüyor. Tate senin yanında elbette ama yapabileceğin şeylerin bir sınırı var. Birisini öldüreceğin zaman onu da yanında götürmeyi gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?*

"Hayır. Elbette düşünmüyorum. Öylesine söylemiştim."

Yapmayı düşünmediğin şeyleri mi söylemeye başladın?

"Tabii ki. Sen yapmaz mısın hiç böyle?"

Hayır, örümcekler böyle yapmaz. Eğer yakalanacak olursan, Quentin James'in cesedini nereye sakladığını polise gösterecek misin?

"Hayır."

Polislere ondan hiç bahsetmeyecek misin?

"Hayır."

Yani sana yardım etmemesi halinde onu polise gammazlamakla tehdit ederken de aslında yalan söylüyordun.

Evet. Sanırım öyle.

İnsanlar çok karmaşık yaratıklar, diye düşünüyor Warren, gölgeleri kovalamak için duvarda koşturmaya başlamadan önce.

Schroder kanepeye uzanıyor. Warren, önce görüş alanından sonra da düşüncelerinden çıkıp uzaklaşıyor. Kötü adamları öldürmekle geçen uzun bir hafta sonu oldu ve öldürme işine geri dönmeden önce biraz ara verip dinlenmemek için bir sebep göremiyor. Kolunun iyileşmesi lazım. Vücudunun iltihabı atmasını beklemesi lazım. Hem bu sürede de düşünecek birkaç günü olur ve bir sonraki kişiyi seçebilir. Daha önce hiç karşılaşmamış olduğu biri. Hapisten daha yeni çıkmış biri iyi bir seçim olabilir. İkinci şansını kullanan, sebep olduğu yıkım ve acının külleri üzerine inşa ettiği bir yaşam süren, Schroder'in sahip olduğundan daha iyi bir yaşamı olan biri.

Bir sonraki haftayı insanları öldürmeye çalışmakla geçirip kendisini tüketmesinin bir anlamı yok; ayrıca bunu yapabilse bile kaç kişinin hakkından gelebilir ki? Beş mi, altı mı? Uzun vadeli düşünmesi lazım. Biraz ara verip ev ödevini iyi çalışması lazım, yoksa daha çok köpek ısırığı ve intiharla karşılaşır. Şu beş dakika meselesiyle artık işi bitti, en azından insanlara bunu bir daha önermeyecek. Dün gece de bunun başlangıcıydı. Hailey McDonald'ın babasına gidip Ron'la beş dakika geçirmek isteyip istemediğini sorabilirdi. En Yeni Benliği bunu yapardı ama En Yeni Benliği de artık geçmişte kaldı. Şu anda Dönüşmüş Benliği sahnede. Dönüşmüş Benliği de tüm eski benliklerinin yaptığı hatalardan ders almayı bilen biri. Bu insanlar beş dakikalarını talep ediyorlar ama aslında bunu istemiyorlar. Teoride bu hoşlarına gidiyor ama gerçekte durum tam tersi. Kelly Summers istemişti çünkü o, ânın içindeydi. Smith ona daha yeni saldırmıştı, o da

bu yüzden öfke doluydu. Crowley bunu istediğini sanıyordu ama aslında Schroder onu ittirmek zorunda kalmıştı.

İşler bundan sonra farklı ilerleyecek. Tüm kirli işi o tek başına yapacak. O hâlâ Beş Dakika Adamı ama tek farkla, insanların beş dakika haklarını artık vekâleten kendisi kullanacak. Bununla yaşayabilir, keza diğerleri de. Böylelikle ortada sır diye bir şey de kalmayacak ve masum insanlar zarar görmeyecek.

Çift taraflı bir kazanç durumu bu. Kolu da iyileşince kazanmaya devam edecek ama bu defa öncekinden daha yavaş olarak; belki haftada bir, belki ayda bir ama sonunda kazanan hep o olacak. Uzun vadeli bir kazanım olacak ve bu da uğruna yaşaması için bir sebep oluşturacak.

62. BÖLÜM

Elimizde isimlerden oluşan bir liste var. Hailey McDonald'ı tanıyan, bir ilişkisi olup olmadığını bilebilecek olan arkadaşlarının listesi. İşler hızlanmaya başlıyor artık. Toplantı odasındayken telefon çalıyor, açıyorum. Arayan kişi kendini Jerry Williams olarak tanıtıyor. Bu hafta üçüncü Williams bu ve bundan bin sene sonra Williams soyadına sahip olmayan insanlığın geri kalanının soyu mu tükenecek acaba, diye geçiriyorum aklımdan. Jerry, daha önce kanlı kıyafetlerin teslim edildiği DNA laboratuvarında çalışıyor.

"Kıyafetleri incelediniz mi?" diye soruyorum.

"Henüz değil, yarına tamamlarız herhalde."

"Herhalde mi?"

"Biliyorum, her şeyin önceliği var ve sorunumuz da bu zaten," diyor Jerry. "Ama yardımım dokunabileceğini düşünerek sizi aradım. İşinize yarayabilecek bir şey var elimde. Kıyafetlerin üstünde birkaç saç örneği bulduk. Üç çeşit hem de."

"Üç mü?"

"Evet. Sizden istediğim şey, bana kurban ve şüpheliden saç örnekleri getirmeniz; böylece bir karşılaştırma yapabilir ve üçünden hangisinin farklı olduğunu bulabilirim."

"Tamam, elimizde kurbandan saç örnekleri var ama şüpheliden yok," diyorum.

"Şüphelinin saçları kısa mı?"

"Evet."

"Yedi sene önce bu olay gerçekleştiğinde saçları kısa mıydı yine?"

"Evet. Kısa ve siyah saçları vardı, yanlarında biraz beyaz vardı sadece."

"Burada da kısa ve siyah saçlar var," diyor Jerry. "Ama sadece biri önem taşıyor. Yaka kısmının arka tarafındaki. Başka bir yerde olsaydı, başkasından geldiğini söylerdim hatta olay yerinde gezinen memurlardan biri hatta sizin saçınız siyahsa sizinki de olabilir derdim. Ama yakanın arka tarafında bu kadar derinde bir saç buldunuz mu işte o zaman o tişörtü giyeni buldunuz demektir. Daha da fazla bulmayı umut ediyorum ki aslında buldum sayılır. İki farklı tip daha var. Yani bu siyah olan yakanın içinde sıkışıp kaldı ve yıkama esnasında da orada ayrılmadı demek ki. Diğer ikisi de uzun ve sarı renkli."

"Farklı iki kadından yani, öyle mi?"

"Farklı iki insandan. Saçların çok farklı kalınlıkları vardır. Bulduklarımızın bir kadına mı bir erkeğe mi ait olduğunu henüz söyleyemem ama birkaçı hâlâ köklerine sahip olduğu için DNA taraması yapabileceğiz, ancak o zaman emin olabiliriz. Bana kurbanın saçından örnek gönderirseniz elimdekilerle karşılaştırabilirim. Şu kısa saçtan da elinizde fazla var, değil mi?"

"Sorun olmaz Jim," diyorum, morgda bir yerde yatan Ron McDonald'ı düşünüyorum bir yandan da. "Şu diğer iki saç telinin fotoğrafını çekip bize e-postayla gönderebilir misin?"

"Adım Jerry," diye yanıtlıyor, "Jim değil ve evet, bunu yapabilirim. Ama elimizde iki tutamdan daha fazla var. Toplamda sekiz farklı saç teli. Ön tarafta bulduğumuz beşinin, bazılarına kan bulaşmış olduğu için, kurbana ait olduğunu tahmin ediyorum. Geri kalan üçü de diğer bulduğumuz saç teliyle beraber yakanın arka tarafındaydı. Bana e-posta adresinizi verirseniz birkaç dakika içinde bir şeyler yollayabilirim."

Ona istediğini veriyorum, sonra da görüşmeyi sonlandırıyoruz. Konuşmamızı Kent'e anlatıyorum, ardından bilgisayarlardan birine giriş yapıyorum ve yaklaşık bir dakika sonra posta kutumda yeni mesaj bildirimi alıyorum. Gelen e-postayı açıyorum. İçinde

dört tane fotoğraf var, iki tanesi bir cetvelin yanına konularak uzunluk ölçüleri de gösterilmiş.

Bir tanesi altmış santim, diğeri ise otuz sekiz santim uzunluğunda.

Diğer iki fotoğraf ise çok daha yakından, mikroskop altında çekilmiş. Jerry'nin yazdığına göre uzun olan saç sarıya boyanmış. Kısa olanı ise doğal renginde, sarıdan ziyade kahverengiye çalıyormuş.

"Başka bir kadın mı bu kıyafetleri giydi sence?" diye soruyor Kent.

"Ya da uzun saçlı bir adam."

"Naomi'nin saçları o zamanlar ne renkti?"

"Siyah, tıpkı şimdiki gibi. Bunlar onun saçı değil ama emin olmak için onun saçından da örnek alacağız. Ron'un hem karısını hem de kız arkadaşını üçüncü bir kadınla aldatıyor olma ihtimali de var tabii ve bu saç teli de ona ait olabilir. Arama çalışmalarımızın sınırını genişletmeliyiz. Chris Watkins'le başlamalıyız. Ron'un bir ilişkisi olduğunu bildiğini söylemişti. Eğer Ron'un ikinci bir ilişkisi daha varsa, bunu da biliyordur belki."

"Yine tamirhaneye gitmeliyiz," diyor Kent. "Her iki dava açısından da iyi olur. Eğer dediğin gibi önüne gelenle yatıyorduysa, buna dair bir kanıt da bulabiliriz hatta yedi sene önce gözden kaçmış olan bir şeyleri de fark edebiliriz."

Başkomiseri son gelişmelerle ilgili bilgilendiriyoruz. McDonald'dan bir saç örneği alıp laboratuvara götürmesi için bir memuru görevlendiriyorum, diğer bir memuru da Naomi McDonald'dan saç örneği almaya yolluyorum. Sonra da Ron McDonald'ın atölyesine doğru yola koyuluyoruz. Atölyenin dışında haber kanallarının araçları var ama muhabirler kendi aralarında sohbet ediyor; kameraların bir yeri çektiği filan yok. Etraftaki herkes, hikâyenin bundan sonraki kırılma noktasının burada değil de bilinmeyen başka bir yerde, başka bir kişinin başına

geleceğini biliyormuşçasına sıkılmış görünüyor. Ron'un arabası hâlâ dışarıda, park edilmiş halde duruyor.

Komşu binalardan müzik sesleri, çalışan makine ve insan sesleri geliyor. Devam eden hayatın sesleri kulağa çalınıyor. Sokağa park ediyoruz. Polis memurları etrafta dolaşıp yakınlarda çalışan insanlara kel adamın eşkâlini gösteriyor ve neler gördüklerini öğrenmeye çalışıyor. Olay yeri, dün gecekinden daha farklı görünüyor; sabah güneşi farklı açıları aydınlatıp farklı yüzeylerden yansıyor. Sarı-siyah renkli polis kordonunu saymazsak sıradan bir salı sabahı daha başlıyor.

Ofise giriyoruz. Dedektiflerden biri bilgisayarı tararken diğeri de makbuzları gözden geçiriyor, bir diğeri ise eline geçirdiği her şeyi okumaya çalışıyor.

"Dün akşam McDonald'ın üstünde çalıştığı araba iki kapılı bir Toyota," diyor Dedektif Watts. Watts, bu sabahki toplantıda Travers'la birlikte konuşan diğer kişi. Polis teşkilatında hepimizden uzun süredir çalışıyor, emekli olmasına da bir iki senesi var. Zaten az olan saçları, onunla tanıştığım günlerdeki gibi –yirmi sene önce yani– beyaz. "Şuraya park edilmiş," diyor, başıyla tamirhane atölyesini işaret ederek.

"Onu gördüğümü hatırlıyorum," diyorum çünkü Schroder'in telefonunu bu arabanın dibinde buldum.

"Araba, Stephen Becker adında bir adama ait. Şu anda da ödünç bir araba kullanıyor."

"Onu aradınız mı?"

"Aslında o bizi aradı. Olayı haberlerde görmüş ve arabasındaki tamiratın gecikeceğinden endişe duyuyormuş. Bugün arabasını geri alıp alamayacağını sordu. Bu isteğine razı olmazsak araya bir avukat sokabileceğini söyledi. Ben de istediği sayıda avukatı bu işe sokabileceğini ama burada işimiz bitene kadar o arabayı geri alamayacağını söyledim."

"İçeriye zorla girilip girilmediğine dair bir şey bulabildiniz mi peki?" diye soruyorum.

Kafasını iki yana sallıyor. "Ya kapı açıktı ya da kurbanımız katili içeriye bir müşteri sanarak buyur etti veya katil tanıdığı biriydi."

Kent'le beraber atölye kısmına geçiyoruz. Yerdeki kurumuş kan göletinin rengi hâlâ döşemenin diğer taraflarındaki yağ lekeleri kadar koyulaşmamış ama bir süre daha temizlenmezse yakında o da aynı rengi alacak. Toyota dün gece bulunduğu yerde duruyor. Bir anlığına, cep telefonunun hayaletinin tekerleğin yanından bana bakıp alay ettiğini görür gibi oluyorum.

Etrafa göz gezdiriyoruz. Kent dün gece neler olduğunu çözebilmeyi isteyerek çevresine bakınırken ben de tam tersini dileyerek dolanıyorum. Yedi sene önce her ne olduysa bunun kanıtlarını burada bulamayacağız. Aletlere ve kanla lekelenmiş döşemeye bakmak bu işi çözmeyecek. Burada çalışanlarla, Hailey ve Ron McDonald'ı en iyi tanıyan insanlarla konuşmamız lazım.

Tekrar ofise dönüyoruz. Dedektifler aynı işlerle uğraşmaya devam ediyorlar. Balıkçılık ve paintball fotoğrafları duvarlarda asılı; mutlu zamanlara ait mutlu insanlar... Ben de bir süre bu insanlara ve Ron McDonald'a bakıyor, eylemlerinin nasıl da onu ölüme götürdüğünü düşünüyorum.

Paintball fotoğrafına bakıyorum. Altı adam var, belki bazıları hâlâ burada çalışıyordur. Kollarını birbirlerinin omuzlarına atmışlar, paintball tüfeklerini de havaya doğrultmuşlar. Ron hepsinin ortasında dikiliyor. Onun sağ yanında ise yüzünün yarısı fotoğraf makinesine dönük halde Chris Watkins var. Asker tıraşı yapılmış saçlarıyla gülüyor Chris, tüfeğini olabildiğince yükseğe kaldırırken yüzünde muzaffer bir ifade var. Fotoğrafı duvardan alıp arkasını çeviriyorum, bir tarih yazıyor. Fotoğraf sekiz sene önce çekilmiş. Yani Hailey'nin cinayete kurban gitmesinden bir sene önce.

Gözlerimi kapıyorum, baş ve ortaparmağımla burnumun üstünü sıvazlıyorum. İşaretparmağımla da alnıma vuruyorum üst üste birkaç kez.

"Tate?"

Düşünüyorum. Uzun saçlar. Arabaya, kıyafetlerine ulaşabilme imkânı. Hailey McDonald'ın da bir ilişkisi olması.

"Tate, ne oluyor?" diye soruyor Kent.

"Şuna bir baksana," diyorum, fotoğrafı ona uzatarak.

"Neye bakayım tam olarak?"

İlk başta görmüyor ama sonradan fark ediyor. Zihninde darmadağın halde olan düşüncelerini yerli yerine oturtmak istercesine kafasını yavaşça kaldırıyor. Benimle aynı şeyleri aklından geçiriyor olmalı ki hemen arabaya doğru koşturup aceleyle merkeze doğru yola koyuluyoruz.

63. BÖLÜM

Bir davayı çözmek üzere olduğum zamanlarda hep olduğu gibi, vücudumun pompaladığı adrenalinin uğultusunu adeta duyabiliyorum.

"Henüz emin değiliz," diyor Kent, trafikte ilerlemeye çalışırken.

"Ben eminim."

"Bu değişebilir," diye yanıtlıyor Kent.

"Bunun da farkındayım."

"Bu sorgulama onu suçlu yapabileceği gibi masum olduğunu da açığa çıkarabilir."

"Biliyorum. Bunların hepsini biliyorum Rebecca."

"Bildiğini biliyorum. Sadece çok fazla ümitlenmemeni istiyorum. Ayrıca Hailey McDonald öldürüldüğünde tişörtün arkasında bulunan saç teli, kanıt sayılamaz; bunu da unutma. Bize sadece bir ipucu verebilir ama argümanımızı bunun üzerine kurmaya çalışırsak mahkemeye bile ulaşmadan dava düşer."

"Doğru ama o bunu bilmiyor," diyorum ve *o* derken kastettiğim kişi Chris Watkins; dün gece konuştuğum, yedi sene önce atölyeye cep telefonunu almaya gittiğinde Ron McDonald'ın orada olmadığını söyleyen adam. Fotoğrafta asker tıraşlı saçlarıyla poz veren ama sırtına bakıldığında da saçlarının omuzlarından aşağı döküldüğü görülebilen adam. Tıpkı önceki e-postada gördüğüm uzunluktaki sarı saçlar gibi. Chris Watkins'in Ron McDonald'ın arabasına ulaşma imkânının olduğu da malum.

"Yine de dün gece neler olduğunu anlamamıza faydası olmayacak bunun," diyor Kent.

"Olacak."

"Nasıl?"

"Çünkü eğer bunu yapan kişi Beş Dakika Adamı'ysa her şeyi değiştirebilir."

"Nasıl değiştirebilir?"

"Çünkü Beş Dakika Adamı, yaptığı her şeyi iyilik adına yaptığını düşünüyor, öyle değil mi? Bu şehrin iyi insanlarını bu şehrin kötü insanlarından koruduğunu düşünüyor. Masum bir adamı öldürdüğünü öğrendiğinde sence ne tepki verecek?"

Kent, söylediklerimi değerlendirmek için bir süre duraklıyor. "Başından beri böyle düşünüyordun, değil mi?" diye soruyor sonunda.

"Aşağı yukarı."

"Mantıklı," diyor. "Yani onu yakalamaktansa bu adamı teslim olmaya zorlayabiliriz diyorsun."

"Tamamıyla öyle," diyorum ki aslında durumun nasıl da bunun tam tersi olduğunu geçiriyorum aklımdan.

"Dediğim gibi mantıklı bir düşünce ama bunu daha önceden söylemeliydin," diyor Kent. "Biz bir ekibiz, unuttun mu?"

"Elbette unutmadım. Hutton'ın dediği gibi ikimiz de aynı fikirdeyiz."

"Bazen öyle değilmiş gibi hissediyorum."

Cep telefonum çalmaya başlıyor. Kent arabayı sürmeye devam ederken ben de gelen aramayı cevaplandırıyorum. Arayan Julianne Cross; bu sabah konuştuğumuz, polisiye roman meraklısı şahidimiz.

"Kafam çok karışık," diyor ve gerçekten de sesi öyle geliyor. "Benden yapmamı istediğiniz şeyi yaptım. O gece gördüğüm her şeyin üstünden tekrar geçmeye çalıştım ve ne oldu biliyor musunuz?"

"Anlatın lütfen."

"Her şey değişti. Farklı sonuçlara vardığımı görüyorum. Siz ayrılır ayrılmaz oturdum ve hatırladığım kadarıyla her şeyi tekrar hayal ettim ama sonra yeni bir şey gördüm; ilk gördüğümde

gayet gerçek gözüken ama sonradan düşününce bir hayalmiş diye düşündüğüm bir şey. Daha fazla düşündükçe o geceye ait her şey bambaşka bir hal almaya başladı ve şu anda neyin gerçek olduğunu bilmiyorum. Kafam karışık çünkü masum bir adamın hapse girmesini sağlamaya çalışırken bir yandan da kötü adamın serbestçe dışarıda gezmesine imkân sağlamış olabileceğimden endişeliyim."

"Farklı olarak hatırladığınız şey nedir?" diye soruyorum.

"Çok küçük bir detay," diyor. "Ron, ki onun Ron olduğundan hâlâ eminim, eve vardığında doğruca içeri girmedi. Kapıyı çaldı."

"Kapıyı mı çaldı?"

"Evet. Ön kapıyı çaldı ve karısı da onu içeri aldı."

"Bunu neden daha önce bana söylemediniz?"

"Gözlerimi kapadığımda bugünmüş gibi net görebiliyorum. Ron, bir blok ötede park ettiği arabasından çıktı ve şapkasını iyice aşağı indirmiş bir şekilde yürüdü, ardından da evinin kapısını çaldı. Evet evet, kapıyı çaldığına eminim. Kapıyı çalışını hatırlıyorum. Kendi kapısını çalma ihtiyacını neden duymuştu ki? Belki de anahtarlarını unutmuştu ama daha az önce arabasıyla oraya gelmişti, yani anahtarlarının yanında olması gerekirdi. Eğer o gerçekten de Ron olsaydı, kapıyı çalmaz, içeri anahtarla girerdi, öyle değil mi?"

"Evet, öyle," diye yanıtlıyorum. "Büyük ihtimalle öyle yapardı."

"Bir hata yaptım, değil mi?" diye soruyor Julianne.

"Hepimiz hata yapıyoruz. Beni aradığınız için teşekkür ederim Bayan Cross."

Rebecca'ya konuşmamızı anlatıyorum.

"Watkins denen şu adam bu işten sorumlu olmasa bile, Ron'un da cinayeti işlemediği ortaya çıkmaya başlıyor galiba," diyor.

"Yedi sene boyunca herkes onun suçlu olduğunu düşündü," diyorum ve bu düşünce bana kendimi kötü hissettiriyor.

"Ve isminin temizlenmesi için de cinayete kurban gitmesi gerekti," diyor Rebecca. "Oysa sadece hayatına devam etmeye çalışıyordu."

Merkeze varıyoruz. Eğer her şey programa uygun gittiyse Chris Watkins'in sorgulamasının birkaç dakika önce başlamış olması gerek. Bir dizi standart soruya, ardından da iki dedektifin ona sormak istediği özel sorulara cevap verecek. *Kurbanı ne kadar zamandır tanıyordunuz? Arkadaş mıydınız? Ondan nefret eden birileri var mıydı? İyi bir patron muydu? Çalışanların geri kalanıyla iletişimi nasıldı? Dün gece neredeydiniz ve bunu doğrulayabilecek bir şahidiniz var mı?* O, şüpheliler arasında değil ve Ron McDonald'ı öldürmediği için kendini bir şüpheliymiş gibi de hissetmeyecek. Oradayken kendisi için bir avukat istemeyecek. Orada oturup dedektiflerle çene çalarken kahvesini veya meşrubatını yudumlayacak ve sakin olacak. Dün gece Naomi McDonald'ın onu arayıp kocasının nerede olduğunu bilip bilmediğini sorduğunu anlatacak.

Dördüncü kata çıkınca Watkins'in şu an merkezde olduğunu ve iki dedektifle konuşmakta olduğunu teyit ediyoruz. Sorgulama için bir plan yapmamız lazım, yaklaşık yirmi dakikayı bunu düşünerek harcıyoruz. Ardından Başkomiser Stevens'a, tişörtte bulunan saç tellerinden, Julianne Cross ile yaptığımız görüşmeden bahsediyor ve atölye ofisinin duvarından aldığım fotoğrafı gösteriyoruz.

"Elinizdeki sadece bu mu?" diye soruyor. "Uzun saçlı bir adamın fotoğrafı mı sadece? Tişörtte bulunan saçın bu adama ait olup olmadığını bile bilmiyorsunuz henüz."

"Onun dışında her şey yerli yerine oturuyor."

"Saç örneği için bir emir çıkarsak bile," diye devam ediyor Stevens, "bunu tişörtte bulunan saç telleriyle karşılaştıramayız. O tişörtün kanıt olmaktan çıkarıldığını biliyorsunuz."

Kent'e söylediğimin aynısını ona da söylüyorum. Bunu biz biliyoruz ama Watkins bilmiyor.

"Onu itiraf ettirebileceğinizi mi düşünüyorsunuz?"

"Hayır."

"O zaman elde etmeyi umduğunuz şey nedir?"

Kent'e bakıyorum, o da onaylarcasına yavaşça başını sallıyor, ardından tekrar Stevens'a dönüyorum. "Onun bizi cinayet silahına götürebileceğini düşünüyoruz."

"Nasıl?"

"Kanlı kıyafetleri ona karşı koz olarak kullanarak."

Stevens parmağıyla çenesine yavaşça vururken bir yandan da başını sallıyor. "Onu kandırabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"O adamla dün gece konuştum. Doğrusu, bana bir suç dehası gibi görünmedi."

"Teorinde haklıysan, yaptığından yakayı sıyıracak kadar akıllıymış ama."

"Belki de. Ya da sadece şanslıdır. O kıyafetleri yedi sene önce test etmiş olsaydık büyük ihtimalle ona ait DNA izlerini kıyafetlerin her tarafında bulacaktık. Ve bu da doğruysa, o kadar da akıllı bir adam değil demektir."

"Peki, o kanlı kıyafetleri Ron'un arabasına ne zaman koydu sizce?"

"Tahminime göre, Ron kız arkadaşıyla birlikteyken bunu yaptı. Arabası dışarıdaydı. Karanlıktı. O da bu fırsatı kullandı."

"Peki ya bıçak?"

"Belki de bıçak kendisinindi. Parmak izleri ve DNA'sı bıçağın her tarafına yayılmış olacağı için izini bulabileceğimizden korktu."

"Şimdi oraya girer de hiçbir şey elde edemeden dışarı çıkarsanız, Chris Watkins de durumdan şüphelenecek ve bir daha da yanında avukatı olmadan onunla konuşma şansını yakalayamayacaksınız."

"Bunun farkındayız."

Stevens başını sallamaya devam ediyor. "Tamam dedektif, seçim sana ait. Bu soruşturmayı senin yürütmenin sebebi de bu zaten. Ama akıllıca hareket edin, olur mu? Ron McDonald konusu ne oldu peki?"

"Eğer Ron'un masum olduğunu ispat edebilirsek," diyor Kent, "o zaman Beş Dakika Adamı'nın da olaylara bakış açısını değiştirebiliriz belki."

"Gelip teslim olacağını mı düşünüyorsunuz?" diye soruyor Stevens.

"Öyle umuyoruz," diyorum ama Schroder'in esas yapmasını istediğim şey, onu yakalamamıza gerek kalmadan bütün bunlara bir son vermesi. Masum bir adam öldü ama Schroder bunun bedelini nasıl olsa yakında ödeyecek; kafasındaki kurşun bu işi yapacak.

"Tamam. İyi iş çıkarmışsınız. Doğru yolda olduğunuzu ümit ediyorum. Beni bilgilendirmeye devam edin. Ve bu işi elinize yüzünüze bulaştırmayın."

64. BÖLÜM

Hazırlıklarımızı tamamlamak için on dakika kadar daha vakit harcıyoruz, ardından sorgu odasının kapısını açıyorum. Hiçbir dedektif, sorgulamasının kesintiye uğratılmasından hoşlanmaz ama bu bir sorgulama değil, en azından şimdilik değil; ayrıca dedektiflerden birine yaklaşık on dakika önce bu duruma hazırlık yapması için bir mesaj atıldı.

"Araya girdiğimiz için üzgünüm," diyorum dedektiflerden birine, "ama biraz önce karından bir telefon aldık. Sanırım doğum yapmak üzere."

"Aman Tanrım!" diyor adam ve telaşla ayağa kalkıyor. Bu aslında bizim uzun zamandır kendi aramızda kullandığımız bir şifre. Eğer birisi şüpheli durumuna geçmişse, ona durumu sezdirmeden odadaki dedektiflerle yerimizi değiştirmemiz için bunu kullanıyoruz.

"Ben seni götürürüm," diyor ortağı. O da ayağa kalkıyor ve bize dönerek soruyor: "Siz ikiniz buradan sonrasını devralabilir misiniz? Tamamıyla standart bir durum zaten."

"Ah, evet, tabii," diyorum, koridorda arkamda bekleyen Rebecca'ya bakarak. "Senin için de uygun mu?"

"Tam bir şeyler yemek üzereydim aslında," diyor Kent.

"En fazla birkaç dakikanızı alır," diyor ayağa kalkan diğer dedektif.

"Peki o zaman," diye yanıtlıyor Kent.

"Bebeğiniz için bol şans dilerim," diyor Chris, diğer iki dedektif telaşla odadan dışarı çıkarken. Şüphesiz Stevens onlara durumla ilgili ayrıntılı bilgi verecektir ve yine şüphesiz onlar da

sorguya devam etme şansının ellerinden alınmasından rahatsızlık duyacaktır.

Yanımda getirdiğim bir fincan kahveyi masada önüme koyarken birazını etrafa döküyorum. Elimi kıyafetime silip ardından diğer elimde taşıdığım dosyayı masaya koyup oturuyorum. Diğer dedektiflerin bıraktıkları notlara göz gezdirmeye başlıyorum. "Chris'ti değil mi?" diye soruyorum.

"Evet," diyor.

"Bir saniye," diyorum, "bakayım... Hmmm... burada McDonald için çalıştığın yazıyor."

"Evet, doğru."

Parmağımı kelimelerin üzerinde gezdirerek notlara bakmaya devam ediyorum. "Hah, tam burada diyor ki... bizi arayan senmişsin."

"Dün gece sizinle konuştum, hatırlamıyor musunuz?"

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "O sen miydin?"

"Evet," diyor gülümseyerek. "Sizin için uzun bir geceydi sanırım."

"Tanrı bu yüzden kahveyi icat etti zaten," diye yanıtlayıp bir yudum alıyorum. "Evet evet, elbette sendin. Olay yerindeydin, öyle değil mi?"

"Evet."

"Ben Theo," diye tanıtıyorum kendimi ve uzanıp elini sıkıyorum, "ve bu da ortağım Rebecca."

"Selam," diyor Rebecca, sesi sıkılmış gibi çıkıyor. Ardından saatine bakıyor. Ardından esniyor. Sonra oturduğu yerde arkasına yaslanıyor.

"İçeriye girip de Ron'u o halde görmek epey berbat bir şey olmalı. Gerçekten berbat bir şey."

Başıyla onaylıyor.

"Başka bir şey içmek ister misin?" diye soruyor Rebecca.

"Ben iyiyim," diye yanıtlıyor Chris. Elindeki kutu kolayı kaldırıyor ve yarı yarıya dolu olduğunu hepimize duyuracak şekilde sallıyor.

"Eh, eğer canın bir şey çekerse bize söyleyebilirsin," diyor Rebecca. "İnsanın gününü bir karakolda geçirmesinin pek eğlenceli olmadığını biliyoruz ama bu işi senin için olduğu kadar kendimiz için de çabucak toparlamak adına elimizden geleni yapacağız çünkü bir süre daha bir şeyler yemezsem çıldırabilirim."

"Sadece işinizi yapmaya çalıştığınızı biliyorum," diyor Chris, "ve bunu yapan adamı bulmanızda yardımcı olabileceğim herhangi bir şey olursa da... Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Ron iyi bir adamdı. Gerçekten iyi biriydi. Hani bazen biri öldüğünde, dünya onsuz artık eskisi gibi olmayacak, derler ya. İşte Ron tam da böyle bir adamdı. Hani yıllar öncesinden, onun karısını öldürdüğüne hepinizin inandığı zamanlardan bahsediyorum; oysa Ron'u gerçekten tanıyan hiç kimse buna inanmamıştı. Bana da atölyeye gelip onun orada olmadığını söylemek kalmıştı. Demek istediğim, benim yüzümden onun yalan söylediğine inandınız ve biliyor musunuz serbest kaldığında yapacağı ilk şeyin beni işten çıkarmak olduğunu düşünmüştüm. Beni ofisine çağırdı ve doğru olanı yaptığımı söyledi; gördüğüm şeyi söylediğimi ve eğer istiyorsam işime devam edebileceğimi ifade etti. Ben de elbette bunu istediğimi söyledim."

"Onun suçlu olduğunu hiçbir zaman düşünmedin yani, öyle mi?" diye soruyorum.

"Asla."

"Tek suçu, evlilik dışı bir ilişkisi olmasıydı yani?" diyorum.

Chris öne doğru eğiliyor. "Ron iyi bir adamdı," diyor, "bu nedenle bu konulara girmeyelim, olur mu?"

Geriye yaslanıyorum. "Hangi konulara girmeyelim?" diye soruyorum.

"Hailey'nin başına gelenler yüzünden tekrar onu suçlamaya başlamayalım yani."

"Tamam," diyorum, başka bir konuya geçerek ama aslında birazdan buraya geri döneceğiz. "Son birkaç senedir atölyede işler yolunda gidiyordu, doğru mu?"

"Öyle gibiydi," diye yanıtlıyor. "Yani hep bir şeylerle meşguldük."

Ona bu konuda sorular soruyoruz. Yaklaşık beş dakika boyunca işlerinin nasıl olduğu, kaç saat çalıştıkları, müşterilerinin nasıl insanlar oldukları gibi konularda onu konuşturuyoruz.

"Buradaki notlarda yazdığına göre, dün gece Naomi seni aradığında karınla berabermişsin, doğru mu?"

"Evet. Anne ve babası bizdeydi, onlar için akşam yemeği hazırlamıştık. Hepsi de onlarla beraber olduğumu size söyleyecektir," diye yanıtlıyor ve "eğer sormaya çalıştığınız şey buysa," diye ekliyor bir yandan da gülümseyerek.

Ben de gülümsüyorum. "Tam olarak öyle değil. Zamanları oturtmaya çalışıyoruz. İşten saat beşte ayrılmıştın, değil mi?"

"Ron dışında hepimiz beşte çıktık. Toyota'sındaki vites kutusunu bozmuş olan dik kafalı bir müşterinin işini halletmeye çalışıyordu."

"Söz konusu müşteri Stephen Becker mı?"

"Evet, o."

"İkisinin arasında bir tartışma mı oldu yoksa?"

"Hayır. Bilirsiniz, züppe herifin tekiydi sadece ve Ron da neden olduğunu tam anlayamadığım bir şekilde bu adama yardım etmeye çalışıyordu. Fazladan bir saat çalışarak bu işi halledebileceğini düşünmüştü. Altı gibi çıkacağını söylemişti bize."

"Yani atölyede kalan son kişi oydu, öyle mi?"

"Evet."

"Arabaların içeri sokulduğu atölye giriş kapısı o saatte kapalı mı açık mı olur?"

"Ben ayrılmadan önce kapatmıştım."

"Peki ya ofis kapısını kapatmış mıydın?"

"Ron o kapıyı kilitlerdi. O kapı kilitlenmeden kimse orada tek başına çalışmak istemez. Gürültülü bir ortamda çalıştığımız için birisinin içeriye girip girmediğini anlayamayız yoksa."

"O halde dün geceye dönecek olursak, Ron'u öldüren kişi sence nasıl içeri girmiş olabilir?"

Chris omuz silkiyor. "Sanırım birisi kapıyı çaldı ve o da açtı."

"Becker gibi değil mi? Eğer yapılan işten memnun kalmamışsa gelip bunu dile getirmek istemiş olabilir. Ya da patronun işini tamamlayıp onu çağırmış da olabilir."

"Belki öyledir."

"Belki de birisi dışarıda bekliyordu ve onu zorla tekrar içeri soktu."

Tekrar omuz silkiyor. "Size başka ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Gerçekten de bilmiyorum."

"Sorun yok," diyorum, "bunların hepsi bizim için faydalı bilgiler. Kafamızdaki resmin netleşmesine yardımcı oluyor. Bir tane daha içmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," diyor. "Ekleyebileceğim bir şey olmasını dilerdim ama gerçekten de aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Gayet iyi gidiyorsun," diyor Rebecca ve ona o kocaman gülümsemelerinden birini sunuyor. Chris de gülümseyerek karşılık veriyor.

"Bütün personelde atölyenin anahtarı var mı?" diye soruyorum.

"Evet çünkü en yenimiz bile orada altı aydan fazla süredir çalışıyordu. Kural buydu; bir anahtara sahip olmadan önce orada en az altı ay çalışmış olmanız gerekiyordu. Hatta işin aslı, en yenimiz orada iki seneden fazla bir süredir çalışıyordu. Çok fazla eleman sirkülasyonu olan bir iş değildi. Ama eğer bunu yapanın içimizden biri olduğunu düşünüyorsanız, çok yanlış bir yolda olduğunuzu size söyleyebilirim."

"Yani çalışanların hepsini gayet iyi tanıdığını söyleyebiliriz, öyle mi?" diye soruyor Kent.

"Evet, tanıyorum. İşin başından beri, yaklaşık on senedir oradayım. Yıllar geçtikçe bir sürü insan gelip geçti ama ben ve Ron, başından beri beraberdik."

"Hailey'yi tanır mıydın?"

Kolasından bir yudum daha alıyor ve bu sefer neredeyse tamamıyla boşaldığını bize duyuracak şekilde kutuyu tekrar sallıyor. "Aslına bakacak olursanız, bir tane daha içebilirim," diyor. "Burası biraz sıcakladı sanki."

"Elbette, sorun değil, zaten işimizi bitirmek üzereyiz," diyorum. "Son birkaç sorumuz daha var. Hailey'yi ne kadar iyi tanırdın?"

"Arada sırada atölyeye uğrardı. Herhalde ziyaret sayısı bir elin parmaklarını geçmemiştir. Tabii düğünüme de gelmişti, yani beraber gelmişlerdi, cinayete kurban gitmeden önce. Noel partileri ve yaz barbeküleri gibi iş etkinliklerine de gelmişti."

"Onu sever miydin?"

"Tabii ki, çok iyi birine benziyordu. Hepimiz onu severdik. Bize karşı her zaman arkadaşça davranırdı. Onun başına gelenleri düşünmek bile istemiyorum."

"Ve onun başına gelenle Ron'un hiçbir ilgisinin olmadığına da kesinlikle eminsin, öyle mi?" diye soruyorum.

"Kesinlikle eminim."

"Biz de aynen böyle düşünmeye başladık," diye yanıtlıyorum.

Tam kolasını ağzına götürmüş içmek üzereyken birden duraklıyor. "Anlayamadım?" diyor.

"Ron'un masum olduğu ihtimalini değerlendirmeye artık açık olduğumuzu kastediyor," diye açıklıyor Kent. "Dün gece olanlar, yedi sene önce olanlara yeniden göz atmamız gerekliliğini ortaya çıkarıyor."

"Peki ama neden?" diye soruyor Chris.

"Aynı kişinin bu işten sorumlu olması ihtimaline karşı."

"Peki ama Ron'un arabasında bulunan kıyafetler ne olacak?"

"Onlara ne olmuş?" diye soruyorum.

"Demek istediğim, Ron harika bir adamdı, en iyilerden biriydi ama bilirsiniz işte, o kıyafetler onun arabasında bulunmuştu, öyle değil mi?"

"Evet, öyle," diye yanıtlıyorum."

"O kıyafetleri başka birisinin oraya koyduğunu düşünmeye başladık," diyor Kent.

"Başka birisi mi oraya koymuş? Gerçekten mi? Bu türden şeylerin sadece filmlerde olduğunu sanırdım."

"Gördüğün gibi sadece filmlerde olmuyor," diyor Kent.

"O kıyafetler kanıt olarak geçersiz veya yasal ifadesi her neyse, öyle sayılmamış mıydı? Zaten Ron da bu yüzden hiçbir zaman hapse girmemişti, değil mi?

"Geçersizdiler, doğru," diyor Kent. "Ama artık değil."

Chris'in kafası karışmışa benziyor. Bir yandan da endişeli görünüyor. "Ne demek istiyorsunuz?" diye soruyor.

"İşin aslı tam da senin az önce söylediğin gibi," diye devam ediyor Kent. "İnsanlar, filmlerde gördükleri gibi bazı şeyleri sahte kanıt olarak öylece bırakırlar ama aslında iş hiçbir zaman bu kadar basit değildir."

"Sana söyleyeceğimiz şey kesinlikle aramızda kalacak, tamam mı?" diyorum. "Gidip karına, arkadaşlarına veya iş arkadaşlarına dahi anlatmamalısın. Sen iyi bir adama benziyorsun ve Ron'a da çok değer verdiğin anlaşılıyor. İşin aslı şu: O kıyafetlerin üstünde kan lekeleri vardı çünkü Hailey'yi öldüren kişi olay sırasında o kıyafetleri giyiyordu. Ron veya bu işi yapan her kimse artık, o kıyafetler onun üstündeydi."

"Ve onların her yerinde de DNA izleri var," diye ekliyor Kent.

"DNA mı?" diye soruyor Chris.

Devam ediyorum. "Görüyorsun ya, o kıyafetleri her kim giymişse o gece epey ter dökmüş olduğunu düşünüyoruz. Yani tişörtün koltuk altlarında, yakasında, her tarafında DNA izleri olması gerek. Bu kıyafetleri giyen kişinin onların altına da yine

Ron'un kıyafetlerini giydiğini düşünüyoruz; böylelikle kendi DNA izini tişörte bulaştırmayacağını düşünüyordu."

"Çok zekice düşünülmüş görünüyor, değil mi?" diye soruyor Rebecca.

"Evet, sanırım öyle."

"Evet, ilk başta öyle görünüyor," diye devam ediyorum, "ama aslında hiç de öyle değil çünkü DNA her yere bulaşır. O kıyafetleri her kim giydiyse DNA izlerini de her yere bulaştırmış demektir. Trajikomik olan da şu; bundan yedi sene önce o kıyafetleri teste götürmemize izin verilmiş olsaydı, onları giyenin Ron'dan başka biri olduğunu hemen anlayacaktık."

"O kıyafetlerin Ron'a ait olması, arabasında bulunması ve hatta karısının kanının üstünde olmasına rağmen başka birinin DNA izine rastlamak için yine de teste tabi tutardınız yani, öyle mi?" diye soruyor Chris.

"Tabii ki öyle yapardık," diye yanıtlıyor Kent.

Chris'in rengi soluyor. Ağzını açıyor ama ardından bir şey demeden öylece duruyor, birkaç saniye sonra da açık ağzını kapatıyor. "O adamı da hemen tutuklardınız yani, doğru mu?"

"Aynen öyle," diyor Kent.

"Peki ya şimdi? DNA izleri zamanla yok olmaz mı?" diye soruyor Chris.

"Bu iyi bir soru," diyorum. "Ama kanıtları saklama şeklimizden dolayı bu mümkün değil. O DNA izi hâlâ orada, o kıyafetlerde olduğu gibi duruyor. Ve artık kıyafetler de kabul edilebilir kanıt haline geldiği için biz de onları laboratuvara teste göndereceğiz."

"Bir saniye. Kabul edilebilir mi dediniz?"

"Kesinlikle," diye yanıtlıyor Kent. "Artık Ron öldüğü ve onu bir şüpheli olarak değerlendiremeyeceğimiz için yedi sene önce izinsiz yapılmış olan aramanın yasal statüsü de değişiyor."

"Değişiyor mu? Nasıl değişiyor?"

"Eh, bunu basit bir şekilde açıklamak pek kolay değil," diyorum, "ama özetlemeye çalışacağım. Kulağa biraz kaba gelebilir

ama bunu şu anda yapabiliyor olmamızın sebebi Ron'un artık buna itiraz edemeyecek olması."

"O itiraz edemeyeceği için mi bunu yapabiliyorsunuz yani?"

"Yani Ron öldüğü için," diyor Kent.

"Tanrı aşkına, onun öldüğünü biliyorum, tamam mı? Ben sadece... sadece," deyip susuyor Chris.

"Bunun onun da faydasına olduğunu düşünüyoruz," diyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor Chris.

"Hayır mı?"

"Eğer Ron suçluysa, o zaman bu, onun faydasına olmaz. Şu anki duruma göre o masum bir adam ve eğer siz, yedi sene önce incelemenize izin verilmeyen kıyafetleri teste yollarsanız bu durumu değiştirme ihtimaliniz var demektir."

"Masumken suçlu konumuna mı getirmekten bahsediyorsun?" diye soruyorum. "Onun yapmadığını düşündüğünü sanıyordum."

"Demek istediğim bu değil," diye yanıtlıyor Chris. "Yani yedi sene önce nasıl olduğunu hatırlıyorum. O zamanlar Ron'u zorla bir suçlu haline getirmeye çalışmıştınız, şimdi de aynısını yapmaya çalışacaksınız gibi geliyor."

Kahvemden son bir yudum daha alıyorum. "Demek istediğini anlıyorum Chris ama bu konuda endişelenmene gerek yok. Görüyorsun ya, sen bile onun masum olduğunu düşünüyorsun ki onu bizden çok daha iyi tanıyordun ve anlattıklarına bakılacak olursa, o kıyafetleri teste göndermek bence en akıllıca hareket olacak. Sanırım bugün veya yarın onları paketleyip laboratuvara göndermiş oluruz. Bu hafta içinde de sonuçları alırız. Pahalı bir işlem, bu yüzden yapmayı düşünmüyorduk ama senin de söylediklerini dinledikten sonra bunun iyi bir fikir olduğuna iyice ikna oldum."

Chris, elleriyle kavradığı boş kola kutusuna bakıyor.

"Hailey'nin bir ilişkisi olduğuna inanıyoruz," diye devam ediyor Kent. "Onun tüm arkadaşlarıyla konuşacağız, sonuçta illaki biri durumdan haberdardır."

"Aynı zamanda da Hailey ve Ron'u tanıyan herkesten DNA örneği isteyeceğiz ki onları elimizdekilerle karşılaştırabilelim," diye ekliyorum.

"Bunu yapabilir misiniz?" diye soruyor. "Bunun için yasal bir izne veya onun gibi bir şeye ihtiyacınız yok mu?"

"Elbette yapabiliriz," diye yanıtlıyor Kent, "ama zaten hemen hemen herkes bu konuda destek verecektir nasıl olsa, DNA'mı istediğiniz kadar alın diyecektir. Tek bir kişi hayır diyecek, yasal izne ihtiyacımız olduğunu söyleyecektir. Kim olduğuna dair bir tahminde bulunmak ister misin?" diye soruyor Kent.

"Hailey'yi öldüren kişi," diyor Chris.

"Kesinlikle," diyor Kent. "Bu nedenle ulaşabileceğimiz tüm DNA örneklerini alacağız ve tahminen en fazla bir ay içinde de o kıyafetleri o gece kimin giydiğini bulacağız."

"Belki de daha kısa sürede buluruz, DNA'sını gönüllü olarak vermek istemeyecek ilk kişi karşımıza çıktığında, anlıyorsun değil mi?" diye ekliyorum.

"İyi de bu adil mi?" diye soruyor Chris. "Demek istediğim, gönüllü yardım etmek istemeyen herkesin suçlu olduğunu söylüyorsunuz sonuçta."

"Adil mi? Büyük ihtimalle değil," diye yanıtlıyorum, "ve her zaman sırf bir şeyleri kanıtlamak adına işleri yokuşa sürmek isteyen hergelelerin olacağını da biliyoruz ama bu süreci yavaşlatmaktan başka bir işe yaramaz. Tüm kanıtları inceleyeceğiz, yaşamlarına bakacağız ve sonuca ulaşacağız. Ama unutma, bu konuştuklarımız sadece üçümüzün arasında, tamam mı Chris? Şu anda en son istediğimiz şey bu bilginin dışarı sızması ve katilin de ortadan kaybolması."

"Bir molaya ve bir şeyler içmeye ihtiyacım var," diyor Kent, ardından Chris'in içeceğini işaret ediyor. "Bir tane daha ister misin?"

"Ha? Ah, evet, lütfen, teşekkürler."

"Burada birkaç dakika yalnız beklemenin bir sakıncası olur mu?" diye soruyorum Chris'e. "Lavaboya gitmem lazım da."

"Ha? Ne? Evet, evet tabii, nasıl isterseniz," diye yanıtlıyor.

"Beş dakika içinde geri dönmüş oluruz," diyorum. Dosyayı masanın üstünde bırakıyoruz, dışarı çıkıp kapıyı da arkamızdan kapatıyoruz.

65. BÖLÜM

Sorgu odasının yanındaki odaya geçiyoruz. Sorgu odasında Chris'e doğru yöneltilmiş bir güvenlik kamerası var. Endişeli görünüyor. Öne doğru eğiliyor, ardından tekrar geriye yaslanıyor, ellerini başının üstünde gezdiriyor, parmaklarını ensesinde kilitleyip dirseklerini birbirine yaklaştırıyor. Sonra başını kaldırıyor ve önündeki seçenekleri değerlendirmeye çalışırken gözlerini soldan sağa doğru hareket ettiriyor.

"Bunu yapan o," diyorum Kent'e. "Bunu hissedebiliyorum."

"Beş dakika yeterli olacak mı sence?" diye soruyor Kent.

"Bir şeyler uydurmak için mi? Evet. Ama ona daha fazla zaman vermemeliyiz çünkü bu sefer gerçekten de sağlam bir hikâye uydurabilir."

Chris, ellerini ensesinden çekip ileri uzatıyor; iki parmağını, masada bıraktığım dosyanın üstüne koyuyor, ardından dosyayı ön yüzü kendine bakacak şekilde olduğu yerde döndürüyor. Bu, çok eski ama iyi bir numaradır. İyi olmasının da bir sebebi var: Suçlu olanlar her zaman dosyaya göz atarlar. Elbette bazen masumların da göz attığı olur ama suçlu olanların orada öylece oturup dosyayı görmezden gelmesine ender rastlanır. Chris Watkins, önce kapıya, sonra dosyaya bakıyor, ardından bir kez daha kapıya bakıyor. Bundan sonra olacaklar Chris'in o dosyanın kapağını açıp açmamasına bağlı.

Dosyanın kapağını açıyor.

İlk sayfada, bana e-postayla gönderilen saç örnekleri fotoğraflarının çıktısı var. Onlara bir göz gezdirdikten sonra dosyada yazılan saç uzunluğu ölçüsünün gerçekte neye denk geldiğini

kestirmek amacıyla ellerini kullanıyor, bir elini sırtına doğru uzatıp eskiden saçlarının ne kadar uzun olduğunu hatırlıyor.

"Ağımıza düştü," diyor Kent.

Chris bir sonraki sayfaya geçiyor, orada da bir fotoğraf var. Bu seferki, malum kanlı tişörtün bundan yedi sene önce beyaz bir masanın üstüne serildikten sonra çekilmiş halini gösteriyor. Kent, keçeli kalem kullanarak her bir koltuk altını daire içine almış ve oradan da çıkan okların ucunda, fotoğrafın yan tarafına şu şekilde not düşmüş: *İki DNA profili. Her ikisi de XY. Kan DNA'sı XX. Dişi.* Chris fotoğrafa bakıyor ve kendi DNA izinin olup olmadığını anlamak istiyormuşçasına kâğıdın arka yüzünü çeviriyor. Chris bu sayfayı da geçiyor, karşısına bu kez olay yerine ait birkaç fotoğraf ile Hailey'nin fotoğrafı çıkıyor; hemen başka sayfaya geçiyor. Şimdi karşısında, Hailey'nin var olmayan "arkadaşlarından" birisinden alınmış bir *"şahit ifadesi"* var; aslında bunu da az önce, yedi sene öncesine aitmiş gibi yazıp dosyaya koyduk. Şahit, ifadesinde Hailey'nin birisiyle ilişkisi olduğundan bahsediyor.

Son sayfada da başkomiserin, kanlı kıyafetlerin son durumunu özetlediği bir not var ki bunu da yarım saat önce dosyaya biz ekledik. Not şu şekilde:

Bu kıyafetlerin artık bir kanıt olarak kullanılabileceğini düşünüyorum ama bu biraz zaman alacak ve pahalıya mal olacaktır; bu iki konunun da aşılabileceğine inanıyorum. İhtiyacımız olan tek şey, Hailey McDonald cinayetinde kullanılmış olan silahı bulabilmek. Suç mahallinin sahipleriyle bağlantıya geçtik, yarın sabah dokuzda evlerinde bir arama yapmak üzere anlaştık. Eğer cinayet silahı orada bir yerdeyse, tüm bahçeyi kazmamız gerekse de onu bulacağız. Böylelikle kıyafetleri test etmemize gerek kalmayacağı için zamandan ve paradan da tasarruf etmiş olacağız. Ayrıca bu olayın bize

bir ders olmasını ve bundan sonraki soruşturmalarda aynı hatalara düşülmeyeceğini umut ediyorum.

Chris dosyayı kapatıyor ve yerine itiyor. Ona iki dakika kadar daha süre veriyoruz, ardından Kent bir kutu kola alıyor ve tekrar içeri giriyoruz.

"Kusura bakma," diyorum Chris'e.

Kent ona kolayı uzatıyor. "Teşekkürler," diyor ve kolayı ensesine yaklaştırıyor.

"Fazla mı sıcak oldu?" diye soruyorum.

"Biraz sıcak ama iyiyim." Kutunun kapağını açıyor ve içeceğinden büyük bir yudum alıyor. Kola boğazından aşağı akarken suratı hafifçe buruşuyor. "Siz yokken düşündüm de," diye söze giriyor. "Ron iyi bir adamdı ama şu anda ölü ve ölü bir adamın artık sır saklamaya ihtiyacı yoktur, öyle değil mi? Ayrıca ölü adamlar size zarar veremez ve siz de ona zarar veremezsiniz."

"Bizden sakladığın bir sır mı var?" diye soruyor Kent.

Chris ilk baştan onaylar anlamda başını ileri geri, sonra da sağa sola sallıyor. "Size bunu anlatmak üzere olduğuma inanamıyorum ama eğer gerçeklerin ortaya çıkması gerekiyorsa illaki bir şekilde çıkacaktır." Parmağıyla kola kutusuna fiske atmaya başlıyor. "Ron iyi bir adamdı. Ama evde işler o kadar iyi gitmiyordu. O ve Hailey daima kavga ediyorlardı. Ron, ondan nefret ettiğini söylerdi. Tamamıyla nefret ederdi. Ayrıca boşanacaklardı. Yani Hailey bütün mal varlığının yarısına el koyacaktı. Ron bana demişti ki... Ah, lanet olsun," diye duraklıyor Chris. "Bunu size söylemek istemiyorum. Gerçekten istemiyorum."

"Söylemen gerekir," diyorum. "Gerçekte neler olduğunu anlamamıza yardımı olabilir."

"O klişe lafı bilirsiniz işte. Evlilik bir ömür sürer ama cinayetten sadece on sene yatarsın. İşten sonra beraber birkaç kadeh içmeye gitmiştik. Naomi'yle daha yeni tanışmıştı. Sahip olduğu her şeyin yarısını kaybedeceğinden bahsediyordu. Onun yerine

karısını öldürüp içeride on sene yattıktan sonra dışarı çıkarsa, ekonomik anlamda çok daha iyi bir konumda olacaktı. Ben şaka yaptığını düşünmüştüm, bilirsiniz. İçini döküp rahatlamaya çalışıyor herhalde, demiştim kendi kendime."

Öne doğru eğiliyorum. Ona *endişeli* yüz ifademle bakıyorum. "Bunu bize neden daha önce söylemedin?"

"Çünkü o zaman onun yapmış olabileceğini düşünmemiştim. İnsanlar her zaman saçma şeyler söyler, bilirsiniz. Geçen hafta sonu karım beni öldürmek istediğini söyledi. Bazen ben de banka müdürünü, komşumu ya da aptal müşterinin tekini öldürmek istediğimi söylüyorum ama bunun gerçekte bir anlamı yok."

"Dediğin gibi içini döküp rahatlamak sonuçta, değil mi?" diyorum.

"Kesinlikle."

"Yani bu, bize daha önce yalan söylediğin anlamına geliyor," diye araya giriyor Kent.

"Biliyorum. Biliyorum ve bunun için üzgünüm."

"Bize Ron'dan biraz daha bahset," diyorum.

"Ron'un hiç kimsenin bilmediği karanlık bir yanı vardı, anlıyor musunuz? Belki Hailey biliyordu, Naomi biliyordu; bilmiyorum, onlara sormalısınız. Ama vardı işte. Ve bu karanlık tarafı, çok sık olmasa da arada sırada kendini gösterirdi. Onunla uğraşmamanız gerektiğini bilirdiniz. Bu anlatacağım şey iki sene önceydi, yani ortalığın durulup her şeyin sakinleştiği zamanlardı. Onun ofisindeydik, bir cuma öğleden sonrasıydı, o günkü işlerimizi toparlamıştık. Bu nedenle biz de ofisinde bir iki tek atıyorduk. Ron, insanların onun katil olduğunu düşünmesinden ne kadar nefret ettiğini anlatmaya başladı. İçtikçe sarhoş olmaya başlamıştım. Sonra Ron, Hailey'den, onun nasıl da bir kaltak olduğundan bahsetmeye başladı. Bunun üzerine ben de, polislerin şüphelendiği şeyi yapmış gibi konuştuğunu söyledim. İşte o zaman bana bunu dedi."

"Ne dedi?" diye soruyorum.

"Hailey'nin hak ettiğini bulduğunu söyledi."

Chris'in kola kutusunu bir yanından bastırıp bıraktığında metalin eski şekline dönmesiyle çıkan sesin dışında oda bir süreliğine sessizleşiyor.

"Yani suçunu itiraf ettiğini mi söylüyorsun bize?" diyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, itiraf etmedi ama söyledikleri bu yöndeydi."

"Bunu gelip polise bildirmen gerekirdi."

"Peki ya sonra ne olacaktı? Sarhoşken söylemiş olduğu birkaç ıvır zıvır laf yüzünden gelip onu tutuklamanızı istemiyordum. Ben bile istediği zaman Hailey'nin gerçekten bir baş belasına dönüşebildiğini biliyordum."

"Yani onu epey iyi tanıyordun, öyle mi?" diyorum.

"Hayır, hayır, o kadar iyi değil ama Ron her zaman onun hakkında şikâyet edip duruyordu işte. Ölünün ardından kötü konuşmak istemem ama işyerine geldiği zamanlarda Hailey'nin gerçekten de nasıl bir baş belası olabildiğine şahit olmuştuk. Sanırım Hailey, Ron'un sabrını zorladı, zorladı, zorladı ve sonunda o da kontrolünü kaybetti."

"Ve bu sırrı sen yıllarca kendine sakladın," diyor Kent. "Bu ifadeni davanın seyrinde kullanabilirdik."

"Biliyorum," diye yanıtlıyor Chris ve yüzünü birkaç saniyeliğine ellerinin arasında saklıyor ve bu halde konuşmaya devam ediyor: "Elime yüzüme bulaştırdım. Şu anda bir önemi yok sonuçta, öyle değil mi? Eğer karısını gerçekten öldürmüşse sonunda adalet yerini bulmuş demektir. Ve karısını gerçekten de öldürdü. Hiçbir şeyden emin olmadığım kadar eminim bundan; bunun için önüme koyacağınız her türlü belgeye de imza atarım. Ayrıca bütün bunları size iki sene önce gelip anlatmadığım için ne bedel ödemem gerekiyorsa onu da ödemeye hazırım ama sonuçta Ron, karısını öldürdü. Onun yaptığını biliyorum."

Kent'e bakıyorum, sinirlenmiş gibi görünüyor. "Çok ciddi bir hata yaptın, bunu biliyorsun, öyle değil mi?" diye soruyor Chris'e.

"Biliyorum."

"Ve bunun sonuçları olacaktır," diyorum. "Ne olacağını şu anda biz de bilmiyoruz ama cezai yaptırımlara maruz kalabilirsin."

"Biliyorum. Ama en azından o testler için yapacağınız harcamalardan kurtulmuş olursunuz, öyle değil mi? Bu da benim en azından size faydalı olmaya çalıştığımı gösterir."

"Neden?"

"Çünkü artık Ron'un bu suçu işlediğini biliyorsunuz, bu nedenle o kıyafetleri test için laboratuvara göndermenin bir anlamı kalmadı."

"Belki," diye yanıtlıyor Kent. "Belki de kıyafetleri her şeye rağmen teste göndeririz."

"Her zaman her şeyi en ince ayrıntısına kadar kontrol etmekte fayda vardır," diyorum Chris'e. "Ama bunu söylerken aslında sonucundan ümitli olduğumuz başka bir kozumuz daha var."

"Öyle mi?"

"Evet. Ve işler umduğumuz gibi giderse belki senin yapmış olduğun hatayı bile bize unutturacak kadar moralimiz yerine gelir."

"Tamam. Peki, yardımcı olmak için yapabileceğim herhangi bir şey var mı?" diye soruyor Chris.

"Şu anda yok," diye yanıtlıyorum. "Evine git ve günün geri kalanını orada geçir." Sandalyemi geriye doğru itip ayağa kalkıyorum. "Yarın sabah daha fazlasını öğrendiğimizde tekrar seninle irtibata geçeriz. Şimdilik burada işimiz bitti."

66. BÖLÜM

"Kendinden pek emin gözüküyorsun," diyor Stevens.

"Öyleyim zaten."

"Peki ya yanılıyorsan?"

"O zaman yanılmışım demektir. Yine de o tişörtün üstünde birden fazla DNA kaynağı bulacağımız gerçeğini değiştirmiyor bu. Bundan eminim."

Stevens birkaç saniyeliğine bunları düşünüyor. "Kullanamayacağımız DNA. Peki, şimdi ne olacak?"

"Şimdi bir sivil polis arabasını Ron'un eski evinin önüne nöbetçi dikeceğiz. Biz takip edecek olursak Chris'i ürkütme riskimiz var. En iyisi, onun zaten gideceği yere birini dikmek. Ama bu geceden önce olmaz. Evin şu anki sahipleriyle bağlantıya geçip orayı kullanmamıza izin vermelerini sağlamaya çalışacağım."

"O zaman top sende. Evin sahipleri de yardımcı olursa işimiz daha da kolaylaşır," diyor. "Bir şey daha var. Az önce bir tanığımız daha olduğunu öğrendim. McDonald'ın yanındaki komşu tamirhaneden biri. İşe daha yeni gelmiş, biz de bu nedenle kendisiyle yeni konuşabildik. Söylediğine göre, dün akşam yaklaşık saat altı sıralarında işten çıkarken Ron'un tamirhanesinin ön kapısında kel bir adamın beklediğini görmüş. Ron'un kapıyı açıp onu içeri aldığını söylüyor. Sedan bir araba hemen tamirhanenin önünde park halindeymiş. Kel adamın sırtı ona dönük olduğu için bizim ona gösterdiğimiz eşkâl resmindeki kişi olup olmadığını söyleyemiyor ama bu tür durumlarda bir araba tamircisiyle konuşuyor olmanın en iyi yanı nedir, biliyor musunuz?"

Kent, hayır anlamında başını iki yana sallıyor ama ben cevabı biliyorum. "Arabaları herkesten iyi tanırlar," diyorum.

"Tamamıyla öyle. Koyu mavi renkte bir Honda Accord araba arıyoruz. Yaklaşık on senelik olduğunu söylüyor. Yan taraflarındaki birkaç çizik ve darbe dışında arabanın gayet iyi durumda olduğunu da belirtti. Söylediği diğer bir şeyse arabanın iki lastiğinin yepyeni olduğu. Arabanın diğer tarafını göremediği için o taraftaki lastiklerin de yeni olup olmadığını bilmiyor. Lastiklerin raftan daha yeni indirilmiş gibi göründüğünü, bu nedenle en fazla bir hafta önce takılmış olmaları gerektiğini anlattı."

"Hutton, Grover Hills'teki yanan arabanın yedek lastiğinin kayıp olduğunu söylemişti," diye ekliyor Kent.

"Ben de aynı şekilde düşünüyorum," diyor Stevens. "Yani belki de diğer arabanın iki lastiği de patlaktı. Belki de bu kel adam kendi yedek lastiğini taktı ama bir taneye daha ihtiyacı oldu. Trafik şubeden araç listesini isteyip kayıtlarımızdakilerle ve kurbanların aile üyelerine ait olanlarla karşılaştıralım."

"On senelik bir Honda Accord araba. Bu, neredeyse bin araba anlamına gelir," diyorum.

"Belki de daha fazla," diye yanıtlıyor Stevens, "ama sonuçta bu, bizim için bir başlangıç noktası olacak." Saatine bakıyor. "Bir basın toplantısı organize ettim. Kamuoyunun da belki bize yardımı dokunabileceği bir aşamaya geldik. Basın da tepemize binmeye çalışıyor, biliyorsunuz. Yarım saat içinde başlıyor ve her ikiniz de katılacaksınız."

"Bu tür şeylerle ilgilenmekten nefret ediyorum," diyorum.

"Soruşturmayı yürütmekten de nefret ediyor musun peki? Çünkü biri olmadan diğeri de olmuyor dedektif."

"Haklısınız," diye yanıtlıyorum. "Demek istediğim bu tür şeylerle ilgilenmeye bayılıyorum."

"Güzel. Şimdi McDonald'ların eski evinin şu anki sahipleri her kimse onlarla bağlantıya geçin ve gözetleme işini de organize edin. Altı dedektifi daha emrinize verdim ve şu anda hepsi, el-

lerinde kel adamım eşkâliyle lastikçi dükkânlarını dolaşıyorlar. Bu adamın iki lastiğin parasını da kredi kartıyla ödediğini ümit edelim. Belki şansımız yaver gider, ne dersiniz?"

"Basın toplantısında bundan da bahsedecek miyiz?"

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Kel adamın lastikçilerin başına da bela olmasını istemiyoruz. Şu anda o arabayı şehirdeki diğer Honda Accord'lardan farklı kılan tek özellik bu. Adli tıp uzmanıyla görüştün mü?"

"Henüz değil."

"Tamam. Basın toplantısı sona erer ermez ilk işin bu olsun, anlaştık mı?"

Masama dönüyorum. McDonald'ın eskiden oturduğu evin yeni sahibinin isim ve telefon bilgisini arayıp bulmam iki dakikamı alıyor ki bu sürenin yarısı bilgisayarımın açılmasını beklemekle geçiyor. Adresi bilgisayara girer girmez bilgiler hemen ekrana düşüyor; bir başka Williams'la daha karşılaşmayı bekliyorum ama öyle olmuyor. Evin sahiplerinin isimleri, Lee ve Nancy Charters. Telefonla arıyorum. Nancy telefonu açıyor, ben kendimi tanıtınca Ron McDonald'ın başına gelenler yüzünden mi aradığımı soruyor.

"Çabuk anladınız," diyorum.

"Bütün haberlerde bu var," diye yanıtlıyor. Arka planda küçük bir çocuğun bağırma sesleri duyuluyor. "Ve onun eskiden oturmuş olduğu evde yaşadığımızı da biliyorum. Kocam Lee, burada olanlar yüzünden bu evi satın almak istememişti ama çok uygun bir fiyatı vardı ve benim ona hep söylediğim gibi, hayaletlere inanmadığınız müddetçe onlar size zarar veremez. Ve biz de... Ah, Tanrım!" diye duraklıyor. "Yine aynı şeyi yapıyorum."

"Neyi?" diye soruyorum.

"Burada yaşıyor olmamızı haklı çıkarmaya çalışıyorum. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ona anlatıyorum. Zaten durum çok basit. Olay basına yansıdığı için insanların vandal eylemlere girişmesinden endişe ettiğimizi,

bu nedenle de evlerine birkaç polis memuru yerleştirmek istediğimizi söylüyorum. "Böyle şeyler bazen olur," diye ekliyorum.

"Kocam, ikinci el araba alıp satar," diyor kadın.

"Bu, sizi olabileceklerden koruyacak bir şey değil," diyorum.

Kahkaha atıyor. "Demek istediğim, ikinci el araba satıcısı olan bir adamla evliyseniz, birisinin size palavra atıp atmadığını da çok iyi anlayabilir hale geliyorsunuz. Bu yüzden söyleyin bana, evimizi istemenizin gerçek nedeni ne?"

"Bunu söyleyemem."

"Tehlikede miyiz?"

"Hayır."

"Ve sadece bugünlük, öyle mi?"

"Bu gece de dâhil."

"Evi aramak mı istiyorsunuz? Burada halihazırda on beş aylık bir bebek varken en son ihtiyacım olan şey etrafın daha da dağılması."

"Hayır."

"Tamam o halde. Eğer bir bebeğin akşam yemeği, banyo ve uyku zamanında burada olmaktan mutluluk duyacak birkaç polis memurunuz varsa konuğum olabilirler ama sizi uyarıyorum, burası bazen bir savaş alanından beter olabilir."

"Biliyorum," diyorum.

Kent'le aşağıda, basın açıklamalarının yapıldığı konferans salonunda buluşuyorum. Odanın ön tarafında bulunan ve neredeyse oda genişliğinde olan masa, herkesin daha net görebilmesi için bir platform üzerinde bir metre kadar yükseltilmiş. Ön tarafına yerleştirilmiş bir sürü mikrofonu saymazsak şu an için boş. Odanın yarısı çoktan gazetecilerle dolmuş bile. Normalde oturur pozisyonda otuz kişilik bir kontenjan söz konusu ama önemli davalarda ayakta dikilmek üzere yirmi kişi daha içeri alınabiliyor. Bugünün de bu şekilde kalabalık geçeceğini tahmin ediyorum.

Kent'le beraber ön tarafa doğru ilerliyoruz. Başkomiser, odanın köşesinde birkaç kişiyle konuşuyor, onlarla konuşması

bitince yanımıza geliyor. Bir süre basına neler söyleyeceğimizle ilgili konuşuyoruz. On beş dakika sonra oda neredeyse doluyor. Başkomiser bana hazır olup olmadığımı soruyor, hazır olduğumu söylüyorum. Platforma çıkıp masaya oturuyoruz ve ardından basın toplantısı başlıyor.

67. BÖLÜM

Schroder, gerçekten de çok sevmeye başladığı kanepesinde oturuyor. Konforlu, ucuz ve üstünde hiç delik yok. Dünyanın en iyi kanepesi bu. Warren da geri döndü.

Açık olan radyodan haberleri dinliyor. Spiker, dün gece bulunan cesetten bahsediyor; konu hakkında yeni bir gelişme yok. Ardından Schroder'in beklemediği bir şey söylüyor; polis merkezinde bugün yapılacak olan basın toplantısını canlı yayınlayacaklarını açıklıyor.

Schroder radyoyu kapatıp televizyonu açıyor. Doğru kanalı bulması beş saniyesini alıyor. Basın toplantısı, bütün kanallarda canlı yayında. Toplantı daha yeni başlamış gibi görünüyor. Başkomiser Stevens konuşuyor. Bir zamanlar Schroder'in de patronuydu. Baş belası ama adil bir adamdı ki esas önemli olan şey de buydu. Küçük kızı kurtarmak için yaşlı kadını vurduğunda onu görevinden alan ama aynı zamanda bu suçun örtbas edilmesine yardım eden de Stevens'tı. O zamanlar işini kaybettiği için kızgındı ama daha kötüsü olmadığı için de minnet duyguları içindeydi. Stevens'la ikisinin benzer ruhlar olup olmadığını aklından geçiriyor.

Tate'i göremiyor, belki de... Ama sonra kameranın açısı değişiyor. Tate, Stevens'ın solunda oturuyor, onun da solunda Rebecca Kent var. Eski Benliği, âşık olmanın nasıl bir şey olduğunu hâlâ bildiği o eski zamanlarda Kent'e vurgundu. Düşününce aslında Eski Benliğinin Eski Rebecca'ya âşık olduğunu idrak ediyor. Stevens konuşuyor. Cumartesi gecesi meydana gelen cinayetlerin dün geceki cinayetle bağlantılı olduğuna inandıklarını açıklıyor.

Peter Crowley'nin ise Beş Dakika Adamı tarafından büyük ihtimalle sivil zayiat olarak görüldüğünü söylüyor.

"Siktir git!" Schroder, Warren'a bakıyor. "Şu söylediğine inanabiliyor musun?" diyor.

Warren cevap vermiyor.

"Sen de siktir git Warren!" diyor.

Bir gazeteci, olayların Dwight Smith'le bağlantılı olup olmadığını sorunca Stevens da konferans sonunda sorular için ayrıca vakit ayıracaklarını söylüyor. Ardından birkaç ipucunun peşinde olduklarını söyleyip Schroder'e hiç de benzemeyen, olsa olsa bir zamanlar gittiği dişçisine daha çok benzeyen kel adam eşkâlini basına gösteriyor. Stevens, kamuya bu adamın bir aile babası, bir dost veya komşuları olabileceğini söyleyince Schroder de bunlardan en az ikisi olduğunu hatta –kendisine küfrettiği için Warren onu affedebilirse– üçü birden olduğunu düşünüyor.

Stevens, şehir halkından yardım istiyor. Yaklaşık on senelik, koyu mavi renkli bir Honda Accord aradıklarını söyledikten sonra Schroder'in kullandığı arabanın tipik bir fotoğrafını kaldırıp gösteriyor. Cinayet mahallinin yakınında böyle bir arabayı gören şehir halkından telefon beklediklerini söylüyor. Araba, köpeğin ağzında bulunan DNA ile beraber bir problem yaratabilir.

"Çok tehlikeli biriyle karşı karşıyayız," diyor Stevens. "Balistik raporu, Grover Hills'te işlenen cinayetlerle Ron McDonald cinayetinde kullanılan silahın aynı olduğunu ortaya çıkardı. Bu silahı elinde tutan adam, Peter Crowley'nin ölümünden de sorumludur. Aynı zamanda Dwight Smith'in ölümünde de parmağı olduğuna inanıyoruz. Bu adamdan uzak durun. Kendisini bir çeşit misyoner olarak görüyor, bu da karşısına çıkan herhangi bir insana zarar verebileceği anlamına gelir."

"Yani bütün olanlar bu yüzden mi? Bir dava uğruna mı her şey?" diye soruyor kalabalıktan bir erkek sesi. "Bu, aynı zamanda bu adamın daha işinin bitmediği anlamına da mı geliyor?"

"Onu durduracağız," diyor Stevens ki aslında sorulan sorunun cevabı bu değil. "Şimdi, soruşturmadan sorumlu Dedektif Müfettiş Theodore Tate sorularınızı cevaplayacak. Birçoğunuzun onu önceden hatırladığından eminim. Sorularınızın bu soruşturmayla ilgili olmasını istediğimin altını çizmek isterim."

"İlk soruyu alayım," diye söze giriyor Tate. Her yerden yağan sorularla, salondaki herkesin ilk soruyu sorma hakkına sahip olduğunu düşündüğü anlaşılıyor. "Birer birer," diyor Tate, ardından kalabalıkta birini işaret ediyor. Tate kendisine sorulan soruyu dinlerken kameranın bakış açısı değişmiyor, onun yüzünde sabitleniyor. Tate'in yüz ifadesinde bir değişiklik yok.

"Kurbanların ailelerine, bu konuda elinizden geleni yaptığınız konusunda güven telkin etmek için ne söylemek istersiniz?"

"Onlara her şeyi titizlikle incelediğimizi ve elimizden geleni yaptığımızı söylemek isterim. Biz..."

Ancak muhabir, Tate'in sözünü kesiyor. "Ama daha birkaç ay öncesine kadar komadaydınız," diyor. "Ondan önce de hapisteydiniz. Bana öyle görünüyor ki polis teşkilatı elinden gelenin en iyisini yapmadığı gibi Beş Dakika Adamı'nın da ekmeğine yağ sürüyor."

Tate'in cevaplamasına fırsat vermeden Stevens mikrofonuna eğiliyor. "Az önce dediğim gibi, ilgili sorular sorun. Aptalca sorular değil."

"Ama..."

"Sen," diyor Stevens, ilk soruyu soran gazetecinin sözünü kesiyor ve kalabalıkta bir başkasını işaret ediyor. "Konudan uzaklaşmayacağınıza güvenebilirim umarım," diye uyarıyor.

Kamera yine konuşanın kim olduğunu göstermiyor fakat ses tonundan bu defa soru sorma hakkının bir kadın gazetecide olduğu anlaşılıyor.

"Beş Dakika Adamı'nın iyi bir iş yaptığını düşünen bazı insanlar var. Bu ülkedeki adalet sisteminin yeteri kadar sert olmadığına dair ateşli tartışmalar da var. Ayrıca halkın çoğunlu-

ğunun ölüm cezasının geri getirilmesi lehine oy kullanması da bir anlamda bu durumu kanıtlıyor. Bu şekilde düşünen insanlara ne söylemek istersiniz?"

Tate, onun cevap vermeyeceğinden emin olmak için Stevens'a bir bakış atıyor. Stevens ise duruşunu biraz daha dikleştirip mikrofonla arasına biraz mesafe koyuyor.

"Onlara, bu ülkenin diğer yarısının da aleyhte oy kullandığını hatırlatırım," diyor Tate. "Ayrıca insanların kendilerini hem yargıç hem de cellat olarak gördükleri bir ortamda işlerin nereye varabileceğini düşünmelerini isterim. Bazı insanların, Hollywood sinemasındaki gibi, doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapan film kahramanlarına hayranlık duyduğunu biliyorum ama..."

"Peki ya siz dedektif? Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

"Peter Crowley ve Ron McDonald gibi masum insanlar zarar görüyor veya cinayete kurban gidiyor," diye yanıtlıyor Tate. "Her kim bundan sorumluysa onu durduracağım."

Kalabalıkta bir mırıldanma oluyor, ardından içlerinden biri, Schroder'in aklından geçen soruyu soruyor. Schroder, Tate'in az önce söylediği şeyi bilerek söylediğini anlayabiliyor. Peki ama bunun anlamı ne?

"Ron McDonald'ın masum olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Elbette bunu söylüyorum," diyor Tate. "Eğer suçlu olsaydı, bundan yedi yıl önce onu yargıç karşısına çıkarırdık."

"Genel izlenimin bu yönde olmadığını biliyorsunuzdur herhalde," diyor soruyu soran gazeteci.

"Genel izlenimin ne olduğu konusunda bir şey yapamam ama Ron McDonald'ın hiçbir zaman cinayetten suçlanmamış olması gerçeği sabittir ve bu da onu masum bir adam yapar."

"Onun yedi yıl önce olduğu kadar masum olduğunu mu söylüyorsunuz? Yoksa onun daha masum olduğunu gösterecek bir şeyler mi buldunuz?"

"Dediğim gibi," diye yanıtlıyor Tate, "Ron McDonald hiçbir zaman suçlanmadı. Size tek söyleyebileceğim şey, yaptığımız sor-

gulamalar ve bugün tarafımızca yapılan bir araştırma sonucunda Hailey McDonald cinayetinde yeni kanıtlar ortaya çıkmıştır."

"Bu, başka bir şüphelinin olduğu anlamına mı geliyor?"

"Tek söyleyebileceğim yeni kanıtların ortaya çıkmış olduğudur."

"Bizim için durumu özetler misiniz dedektif," diye soruyor bir başka gazeteci. "Size göre, Ron McDonald, karısını öldürdü mü?"

"Bu soruyu bana yarın tekrar sorun," diyor Tate, "çünkü o zaman kesin bilgiye ulaşmış olacağız."

Birkaç soru daha soruluyor. Bazıları aptalca bazıları da gayet isabetli sorular. Tate bazılarına cevap veriyor bazılarını ise önemsemiyor. Schroder, tüm bu süre boyunca dinliyor, dinliyor, dinliyor, dinliyor ama aslında düşünüyor.

Basın toplantısı devam ediyor. Tate, kel adamın cuma geceyarısından sonra saat bir civarlarında, tren raylarının yakınında bir yerde otostop çekmiş olabileceğini söylüyor ve onu alan kişinin en kısa zamanda polisle bağlantıya geçmesini istiyor. Kent konuşmuyor. Stevens tekrar mikrofona yaklaşıyor, geldikleri için basın mensuplarına teşekkür ediyor ve yarın konuyla ilgili daha fazla bilgiyi onlarla paylaşacağına söz veriyor. Son olarak Beş Dakika Adamı'nın ne kadar tehlikeli birisi olduğunu hatırlatmadan önce de Dedektif Müfettiş Wilson Hutton'dan ve onun vefatının polis teşkilatı için ne kadar büyük bir kayıp olduğundan bahsediyor.

Basın toplantısı sona eriyor.

Schroder televizyonu kapatıyor.

Cep telefonunu eline alıyor.

Onun konferans salonundan henüz dışarı çıkmakta olduğunu ve muhabirlerin de onu hâlâ soru yağmuruna tutmaya çalıştığı sırada cebinden telefonu çıkarmaya çalıştığını hayal ederek Tate'i arıyor.

"Dedektif Tate," diyor telefonu açarken.

"Yapmaya çalıştığın şey işe yaramayacak," diyor Schroder.

"Ne işe yaramayacak?"

"Beni tuzağa düşürmeye çalışıyorsun. Beni, masum bir adamı öldürmüş olduğuma inandırmaya çalışıyorsun."

"Bir saniye bekle," diyor Tate, ardından bir hışırtı sesi geliyor. Schroder, Tate'in cep telefonunu cebine attığını, insan ve ayak seslerini duyabiliyor, ardından da kapanan bir kapı sesi duyuluyor. "Seni herhangi bir şeye inandırmaya çalışmıyorum," diyor Tate.

"Saçmalık!"

"Doğruyu söylüyorum. Doğru olan diğer şey, Ron McDonald'ın masum bir adam olduğu. Masum bir adamı öldürdün Carl. Hiç kimseye zarar vermemiş olan bir adamı öldürdün ve bu gece bunu kanıtlayacağım."

"Yalan söylüyorsun."

"Söylemiyorum."

"Sana inanmıyorum."

"İnanacaksın. Yarın bu saatlerde doğru söylediğimi anlayacaksın."

Tate telefonu kapatıyor. Schroder elindeki telefona bakakalıyor. Eli titriyor. Kendini... duygu yüklü hissediyor. Telefonu cebine koyduktan sonra başını kaldırıp Warren'a bakıyor. "Tate yalan söylüyor," diyor.

Belki de sen kendine yalan söylüyorsundur.

"Lanet olsun sana Warren!" diye bağırıyor Schroder. Ayakkabısını çıkarıp eline alıyor ve bir darbeyle Warren'ı duvara yapışmış küçük bir leke haline getiriyor. Ardından bir daha vuruyor, bir daha... Sonra arkasına dönüp ayakkabısını kanepenin üstüne fırlatıyor. "Topunuzun canı cehenneme!" diye bağırıyor.

68. BÖLÜM

Telefonu kapatıyorum. Schroder'i korkutmuş olmak iyi hissettiriyor. Tekrar koridora çıkıyorum. Gazeteciler hâlâ merdivenlere ve asansöre ulaşmaya çalışıyorlar. Kent'i dördüncü kattaki özel tim odasında buluyorum. Odanın köşesinde yaklaşık yarım metrekare büyüklüğünde beyaz bir pano var, enine ve dikine çizgilerle çizilmiş olan tablonun her bir karesinde de bir numara var.

"Bu gece için bir bahis açıldı," diyor Kent. "Benimkisi on iki otuz." Ardından karelerdeki sayıların zamanı işaret ettiğini ve her birinin arasında da onar dakika olduğunu fark ediyorum. "Chris Watkins'in bu gece saat kaçta ortaya çıkacağına dair bahse girdik."

Karelerin çoğu hâlâ boş, yani tablo henüz çizilmiş ve bütün isimler de saat on birle bir arasında görünüyor.

"Bahis ne kadarlık?" diye soruyorum.

"On dolar," diyor ve bir kutuyu işaret ediyor.

"Peki ya hiç görünmezse?"

"O zaman herkes parasını geri alacak."

Kutunun içine on dolar atıp panonun yanındaki keçeli kalemi alıyor ve saat iki gözüne kendi ismimi yazıyorum.

"Gerçekten de o kadar geç vakitte ortaya çıkacağını mı düşünüyorsun?" diye soruyor Kent.

"Hiçbir fikrim yok ama saat ikinin de diğerleri kadar şansı var diye düşünüyorum."

"Araba hakkında şimdiden birkaç telefon aldığımızı duydum. Bir sürü insan böyle bir araba gördüğünü veya böyle bir arabaya sahip olan kişileri tanıdığını bildiriyor. Aramaların sayısı büyük

ihtimalle zamanla artacaktır. Ayrıca medyum olduğunu söyleyen insanlardan da telefonlar gelmeye başladı."

Saatime bakıyorum. "Toplantı biteli daha on dakika oldu," diyorum.

"Evet ama medyumlar bunu on beş dakikadır biliyorlarmış," diye espri yapıyor.

"Lastikçileri soruşturan memurlardan bir haber var mı?"

"Epey zahmetli bir iş," diye yanıtlıyor Kent. "Sadece lastikçiler değil benzin istasyonlarında da tekerlek değişimi yapıldığı için araştırmanın tamamlanması bir haftayı bulabilir."

Bu konu büyük problem yaratacak. Belki günün ilerleyen saatlerinde, arabayı ve kel adamı hatırlayan bir dükkân sahibine denk gelecekler. Bugün olmasa bile yarın ya da gelecek hafta ama önünde sonunda denk gelecekler. Belki de dükkânın güvenlik kamerası olacak ya da Schroder ödemesini kredi kartıyla yapmış olacak. Ondan sonra ne olacak peki? Schroder'i sorgu için merkeze getirecekler. O da bize neler çevirdiğini ve benim de bu işin neresinde olduğumu anlatacak. Ardından nezarethane, mahkeme, hapishane hücresi ve sonunda da darağacı. Belki de öldürücü bir iğne. Artık hangi yöntemi uygun görürlerse onu kullanacaklar, belki buna bile referandumla karar verecekler.

Boynumun etrafında bir ilmik varmış ve gittikçe daralıyormuş gibi hissediyorum.

"İyi misin Theo?"

"Evet. Düşünüyorum."

"Neyi?"

"Chris Watkins'i bu gece tutuklamamızın ne kadar iyi hissettireceğini."

"Peki sonra? Planımız nedir?"

Plan, hiçbir şeyi çözmemek. Plan, soruşturmanın yönünü başka yerlere kaydırmak ki bu artık imkânsız bir hale geldi. Polislerin, lastikçileri birer birer gezmelerinin önüne geçemem. Yardım etmek için onlara katılmam, şansımın da yaver gideceğini

ümit ederek doğru dükkânı bulmam ve sonra da durumu örtbas etmem mümkün değil. Şehirdeki Honda Accord marka arabaların trafik kayıtlarının incelenmesini de durduramam. Birkaç gün, bir hafta veya artık ne kadar zaman alacaksa o süre içinde Schroder'in isminin bu listede görünmesine engel olamam.

"Haydi, gidip adli tıp uzmanıyla görüşelim," diyorum.

Hastaneye gidiyoruz, her zaman olduğu gibi arabayı Kent kullanıyor. Öğleden sonra güneş sıcaklığının iyice artırıyor. Bir sonraki yıla kadar bir daha ceket veya mont giymeme gerek kalmadığını düşünüyorum. Arabayı cumartesi günü park ettiğimiz yere bırakıyoruz. Aynı güvenlik görevlisiyle konuşup farklı cesetlerin yan yana dizildiği bodrum katına iniyoruz. Birkaç tane ceset var. Boğazına kadar gelen bir örtünün altında yatan Wilson Hutton da bunların arasında yer alıyor. Tracey ofisinden çıkarken biz de Hutton'ın yanına doğru yürüyoruz.

"Başınız sağ olsun," diyor Tracey. "Hutton iyi bir adamdı."

"Nesi vardı peki?" diye soruyorum.

"Tüm cevaplara henüz ulaşabilmiş değilim," diye yanıtlıyor Tracey, "ama diyet haplarıyla aşırı egzersiz onun ebatlarında bir adam için iyi bir birleşim değil. Sanırım kalbi pes etti. Onunla biraz baş başa kalmak ister misiniz?"

"Elbette."

Tracey, insandan daha çok, Mars'tan Dünya'ya zorunlu iniş yapmış ve kendilerini bir barbekü ocağının üstünde bulmuş gibi görünen kararmış vücutların yanına doğru yürüyor. İki dakika daha Hutton'ın yanında kalıyoruz. O bize hayatın ne kadar değişken olabileceğini hatırlatıyor sanki. Hutton'a onu özleyeceğimizi söylüyor, yokluğunda şehrine göz kulak olacağımıza söz veriyoruz. Telefonum birkaç defa titriyor, duymazdan geliyorum. Bir sonraki kurbanını seçtiğini bana bildirmek niyetiyle Schroder'in aramadığını ümit ediyorum.

Ardından Tracey elindeki bulguları bizimle paylaşıyor.

"Dehşet verici bir durum," diyerek yanan etler yüzünden bizim göremediğimiz yaraları işaret ediyor. Arabanın altından çıkarılan iki ceset daha iyi durumda ama tabii bu göreceli bir ifade; içi kurtçuklarla dolmuş bir domatesi yemektense çürüyüp kokuşmuş bir domatesi yemeye benziyor.

Dört kurban var: Bevin Collard, Taylor Collard, Matthew Roddick ve Robin Walsh. Dördü de kafalarına birer kurşun yemiş; ne var ki o kurşunları yediklerinde zaten hepsi ölüymüş. Walsh'ın aşil tendonu kesilmiş ve vurulmadan önce kafasına sağlam bir darbe almış. Roddick boğazından vurulmuş ama kurşun delip geçtiği için bulunamamış. Kafasına yediği kurşunu ise çıkarabilmişler. Roddick'in ayağında da bir yara varmış. Taylor Collard'ın yüzü yarılmış ve kafatası da bir kiremitle yarılıp çatlamış. Kardeşi Bevin ise göğsünden ve kafasından vurulmuş. Ayrıca bilekleri, bir kolu, köprücük kemiği ve boynu da kırılmış.

"Büyük ihtimalle bir yerden düşmüş," diye açıklıyor Tracey, "ve yine büyük ihtimalle üst kattan alt kata düşmüş. Ayrıca Collard kardeşlerin toplamda on dokuz tane kaburga kemiği de kırılmış. Tahminim, arabayı kapının yanına çıkarabilmek için cesetlerinin rampa olarak kullanıldığı yönünde. Orada neler olup bittiğine dair bir fikrim yok ama hiç iç açıcı olmadığı ortada. Gerçekten de çok yanlış adama çatmışlar."

"Herhangi birinde köpek ısırığı izi var mı?" diye soruyor Kent.

"Gördüğüm kadarıyla yok," diye yanıtlıyor Tracey, "ama olması da mümkün tabii. Yangının verdiği zarar çok fazla; yani köpek ısırıkları olabilir ama etleri yandığı için bunu görmem mümkün değil. Köpek ve DNA hakkındaki haberleri duydum. Buradaki kurbanların DNA kayıtlarını yolladım, aralarında bir eşleşme varsa yakında öğrenirsiniz.

"Peki ya Peter Crowley?" diye soruyor Kent. "Ona ne olmuş?"

"Peter, kafasına aldığı şiddetli darbelerin yarattığı travma sebebiyle hayatını kaybetmiş. Üç darbe almış görünüyor. Yaranın içinde yeşil cam parçaları buldum ve incelenmesi için laboratuvara

gönderdim ama tahminim, cam parçalarının bir bira şişesine ait olduğu. Şişe ilk iki darbede sağlamken üçüncü darbede kırılmış olmalı. Böyle olunca beyin, aldığı darbelerin etkisiyle kanamaya, sonra da şişmeye başlamıştır. Peter bundan sonra herhalde on veya on beş dakika daha yaşamıştır. O durumda zaten size ismini bile söyleyebilecek halde olduğunu düşünmüyorum."

"Olay yerinde çekilen fotoğraflar burada var mı?" diye soruyor Kent.

"Birkaç tane var," diye yanıtlıyor Tracey.

"Cesedi hangi durumda bulduğumuzu gösteren fotoğraflar var mı peki?"

"Evet, burada."

"Görebilir miyim?"

Tracey bir süreliğine ofisinin içinde gözden kayboluyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Peter'ın ölmemiş olması gerekiyordu, değil mi?"

"Evet, doğru."

"Ne demek istediğimi birazdan anlayacaksın."

Tracey yanımıza dönüyor. Cesetlerin yangın sonrası fotoğrafları ile Crowley'nin bizim çektiğimiz fotoğraflarının bulunduğu bir dosyayı elinde tutuyor. Kent, fotoğrafın çekilme açısını değiştirebilirmiş gibi kâğıdı biraz büküyor. Bana uzatmadan önce yaklaşık yirmi saniye dikkatle bakıyor. "Bak," diyor. "Fotoğrafta eksik olan şeyin ne olduğunu görebiliyor musun?"

Fotoğrafa bakıyorum ve aklıma gelen ilk cevap *Schroder* oluyor ama ağzımdan çıkan kelime, "Nedir?" oluyor.

"Bira şişesi," diyor Kent. "Bira şişesiyle başına vurulmuş ve onu bulduğumuz yere kadar sürüklenmiş. Tahminim, Peter'ın içeride öldükten sonra dışarıya çıkarıldığı."

"Çünkü katil onun için üzülmüştü," diyorum. "Peter'a yardım etmeye çalışıyordu, bu nedenle onun da diğerleri gibi yanmasına gönlü razı olmadı."

"Kesinlikle," diyor Kent.

"Buradan nereye varmak istediğini anlıyorum," diyor Tracey, "ama o günden bu yana Peter'ın vücudu oradan oraya taşındı, başkaları da dokundu ve üstünde otopsi yapıldı. Ayrıca derinin üzerinden parmak izi almanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz?"

"Çok zor, biliyorum," diye yanıtlıyor Kent, "ama imkânsız değil. Eğer katil zanlısı onu dışarıya sürüklemişse, bir şeyler bulabiliriz."

"Ya da belki de sadece koltuk altlarından tutmuş ve kıyafetlerine dokunmuştur," diyorum.

"Olabilir ama şuna bir bakın," diyor Kent, fotoğrafları işaret ederek. "Peter'ın gözleri kapalı. Belki de bizim kel adam, binayı ateşe vermeden önce sadece onu dışarı çıkarmakla kalmadı, aynı zamanda parmaklarını kullanarak gözlerini de kapadı. Peter'ın başına bir şey gelmesini asla istemediğini de dikkate alacak olursak, tam da onun yapacağı türden bir şeye benziyor bu. Diyorum ki, parmak izi için vücudunu inceleyelim ve bunu yapmaya gözlerinden başlayalım."

"Keşke bu dün aklınıza gelseydi," diyor Tracey.

"Ben de öyle dilerdim ama şu anda da yapılabilir, öyle değil mi?"

"Yapılabilir mi? Neden bu soruyu en iyi parmak izi uzmanınıza sormuyorsunuz? Yapılabilir olmasının bile şanslı olduğumuz anlamına geleceğini size söyleyecektir. Yine de denemeye değer tabii."

Tracey sözlerini bitirirken ben de boynumdaki ilmiğin biraz daha daraldığını hissediyorum.

69. BÖLÜM

Dışarıya, güneşe çıkıyoruz. Bir morgdan dışarı çıktığınızdaki o ilk birkaç saniyede güneşi hissetmek o kadar güzel ki.

"İyi akıl ettin," diyorum Kent'e.

"Hiçbir şey çıkmayabilir de," diye yanıtlıyor, "ama içimden bir ses tersini söylüyor. Merkezi arayıp birilerini buraya yönlendireceğim."

"En iyi adamı gönderdiklerinden emin ol," diyorum ama aslında Forrest Gump gibi birinin gelip parmak izlerini almasını diliyorum.

Telefonumu kontrol edince Başkomiser Stevens'ın acilen onu aramamı istediğini söyleyen mesajını görüyorum. Hemen arıyorum.

"Benson Barlow adında bir adam vardı, hatırlıyor musun?" diye soruyor Stevens.

Hatırlıyorum. Barlow, geçtiğimiz sene birkaç davada bize yardım etmiş olan bir psikiyatr. Schroder de onunla birkaç kere çalışmıştı. Ben de Grover Hills'in karanlık sırlarını yeni öğrenmeye başladığımız günlerde orada tanışmıştım. "Evet, onu hatırlıyorum," diyorum.

"Bize yardımcı olabileceğini düşünüyor."

Harika. Biraz daha destek kuvvet geliyor. Tam da ihtiyacımız olan şey. "Nasıl olacak bu peki?"

"Barlow burada. Soruşturmayı yakından takip ettiğini anlattı. Basın toplantısını da izlemiş ve öğrendiklerini tipik bir psikiyatrın yapacağı şekilde birleştirip bir teoriye varmış."

"Ve?"

"On beş dakikadır burada bizi tek bir şeye ikna etmeye çalışıyor ve açıkçası ben de söylediklerine inanmaya meyilliyim, özellikle kayıp telefon konusunda öğrendiklerimizden sonra."

"Nedir?" diye soruyorum.

"Barlow, aradığımız katilin kim olduğunu biliyor," diyor Stevens ve bunu duyunca altüst oluyorum, geleceğim gözümün önüne geliyor. Ağzım kuruyor, dilim damağıma yapışıyor sanki. "Orada mısın?" diye soruyor Stevens.

"Açıklamanı bekliyorum."

"Aradığımız katilin bir polis olduğunu düşünüyor. Ama sıradan bir polis değil, teşkilatta epey süre geçirmiş biri. Bıkkın, hasta ve bu oyunu oynamaktan artık yorulmuş biri. Aradığımız kişinin emekli olmuş biri olabileceğini söylüyor. Bu varsayım, kayıp cep telefonu ve ortağının da teorisi dâhil, elimizdeki tüm bulgularla uyuşuyor."

"Peki, şüphelendiği özel biri var mı?"

"Şüpheli mi? Bu kişiyi bulmak bizim işimiz, dedektif. Sana söyleyebileceğim tek şey, dün gece olay yerinde olan herkesin bir listesi elimde. Listedeki isimlerin sahip oldukları arabaların markaları, içlerinden birinin Honda Accord sahibi olması ihtimaline karşı şu anda bir bir kontrol ediliyor. Eğer Barlow haklıysa, o kişi veya kişileri er ya da geç bulacağız."

"Bir sürü insan Honda Accord sahibi olabilir," diyorum. "Babam bile Honda Accord sahibi."

"O zaman babanı da bu listeye ekleyeceğiz," diyor, şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum bile. "Adli tıp uzmanıyla işler nasıl gitti?" diye soruyor.

"Bir fikrin üzerinde çalışıyoruz," diye yanıtlıyorum.

"Tamam, beni de bilgilendirin. Barlow'un zanlı profilini soruşturmamıza ekledim bile, işler bundan sonra ivme kazanabilir."

Telefonu kapatıyorum, o sırada Kent de kendi telefonunda yaptığı görüşmeyi bitiriyor. Kimin aradığını sorunca ona konuşmamızı aktarıyorum. Kendimi kötü hissediyorum; fiziksel olarak

da kötü hissediyorum çünkü Barlow'un, katil zanlısıyla ilgili profilini de aramalarımıza eklediğimizde bir noktada Schroder'in isminin karşımıza çıkması neredeyse kesin. Nasıl çıkmasın ki? Koyu mavi renk bir Honda süren kel kafalı, eski bir dedektiften bahsediyoruz. Arabaya tutunuyorum, Kent iyi olup olmadığımı soruyor.

"İyiyim."

"İyi gözükmüyorsun ama," diyor. "Biraz oturmalısın bence."

"Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım var."

"Hayır. Asıl yapman gereken şey, sert adamı oynamayı bırakmak ve bayılıp kendini kaybetmeden önce oturup biraz dinlenmek. Komada olduğun zamanların üstünden çok geçmedi Theo."

Kent, arabanın kapısını açıyor. Ben de ayaklarım dışarıda olacak şekilde oturuyorum, derin derin nefes alıp veriyorum. Yaklaşık on metre ötemizdeki bir arabanın üstüne konmuş bir martı var. Olan biten her şeyi biliyormuş gibi bana bakıyor.

"Soğuk morgdan sıcak havaya çıkmak beni biraz sersemletti sanırım," diyorum.

"Biraz su ister misin?" diye soruyor Kent.

"İyiyim, daha iyiyim," diyorum. Gerçekten de daha iyi hissediyorum. Başımdaki sersemlik, bacaklarıma doğru kayıyor.

"İki dakikaya dönerim," diyor Kent.

Gözden kayboluyor, ben de martıyla kim gözlerini kaçıracak oyununu oynamaya devam ediyorum. Kent, elinde bir şişe suyla geri dönüyor, şişeyi bana uzatıyor, bir dikişte yarısını içiyorum. Aslından ihtiyacım olan şey bundan daha kuvvetli bir içecek. Zil zurna sarhoş olup arabamla kaza yaptığım o geceden beri, yani bir seneden fazla bir süredir ağzıma alkol sürmedim. Bazı insanlar böylesi tecrübelerden ders alırken bazıları almayabiliyor.

"Daha iyiyim, merak etme," diyorum Kent'e.

"Öyle olmasaydın söyler miydin gerçekten?"

"Elbette söylerdim."

"Uzun bir gün oldu. Watkins bu gece ortaya çıktığında orada olmak isteyeceğinden de şüphem yok. Bu nedenle seni merkeze geri götürmeme ne dersin? Sen de oradan eve geçer, geceye kadar dinlenirsin."

Ayaklarımı arabadan içeri çekiyorum. "Güzel bir plana benziyor," diye yanıtlıyorum.

Kent arabayı çalıştırınca martı ortadan kayboluyor. Otoparktan çıkıp şehir trafiğine katılıyoruz. "Bu gece orada bana ihtiyacın olur mu?" diye soruyor Kent.

"Pek sayılmaz. Basit bir iş sonuçta," diyorum. Aslında benim de orada bulunmama gerek yok ama istiyorum. Elbette isteyeceğim, ne de olsa bu soruşturmayı ben yürütüyorum.

"Seni bıraktıktan sonra ben de morga dönerim," diyor Kent. "Kurbanımızdan parmak izleri alınırken ben de orada olmak istiyorum. Bu konuda ümitliyim. Biliyor musun, bir tane daha bahis açabiliriz. Bu soruşturmanın ne zaman sonuçlanacağına dair bir bahis bu çünkü bu işi yakında çözmüş olacağız."

70. BÖLÜM

Yolda Kent'le Barlow'un teorisi hakkında konuşuyoruz. Kent beni polis merkesine bıraktığında, arabama atlayıp, caddelerden şimşek hızıyla geçerek ortağımdan ve parmak izi uzmanından önce morga varmayı, Peter Crowley'nin tenindeki –özellikle gözlerinin etrafındaki– parmak izi kalıntılarını gömleğimin koluyla silmeyi aklımdan geçiriyorum. Ama yapamam. Schroder'i ve kendimi kurtarmak için yapabileceklerim sınırlı ve bu da o seçenekler arasında değil. Yapabileceğim en iyi şey, Schroder'in kurbanın üzerinde bırakmış olabileceği parmak izlerinin kalıcı olmamasını veya otopsi sırasında silinip gitmiş olmasını dilemek.

New Brighton'a doğru arabamı sürüyorum. Evlerin çoğunun güneşten renginin solduğu, deniz kenarındaki bir banliyö burası. Bir içki mağazasıyla bir kafeteryanın ön tarafındaki bir boşluğa arabamı park edip Schroder'in cep telefonunu alıyorum ve yolun karşı tarafındaki iskeleye doğru yürüyorum. İskele beton ve çelikten inşa edilmiş. Denize doğru yaklaşık birkaç yüz metre ilerliyor, insanların manzarayı izleyip balık tuttukları kısma varıyorum. Telefonu, korkuluğun demirlerinin arasından fırlatıyorum. Altımızdaki büyük mavilik onu yutuyor. Ardından arabama doğru yürüyorum ve içki mağazasına giriyorum. Tezgâhtar hiç de konuşkan bir havada olmadığımı hemen anlıyor, viski şişelerinden birini işaret ediyorum. Nakit ödüyorum. Tezgâhtar parayı alıyor, şişeyi bir poşetin içine koyuyor ve bu tür durumları daha önce defalarca görmüş de alkol almak için birkaç dakika daha beklemem imkânsızmış gibi şişenin yanına bir de

boş bardak ekliyor. Viskiyi şişeden içeceğimi düşünmediği için kendimi gururu okşanmış hissediyorum.

Ancak alkol tüketimim bir süre daha bekleyecek, üstelik birkaç dakika da değil. Eve varınca şişeyi, daha önce cep telefonunu saklamış olduğum yere, koltuğun altına koyuyorum. Aslında şu anda içmeyi çok istiyorum, böylelikle yarınki gazetelerde çıkacak olan *Koma Polisinden Kirli Polise* manşetlerini de pek kafaya takmayacağım.

Bridget kapının eşiğinde beni bekliyor.

"O kadar kötü mü?" diye soruyor.

"O kadar kötü," diye yanıtlayıp ona sıkıca sarılıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Sonsuza dek bu şekilde kalmak istiyorum.

"Sana göstermem gereken bir şey var." Beni Emily'nin yatak odasına götürüyor. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Yatak odasının ortasında bir beşik var. Emily'nin bebekken kullandığı beşik bu. O içine sığamayacak kadar büyüdüğünde, yerden kazanmak için beşiği geçici olarak Bridget'in ebeveynlerine vermiştik. Hâlâ onlarda olduğunu bilmiyordum ve hâlâ onlarda olması aslında birçok anlama geliyor. Her şeyden önce, kızlarının bir gün iyileşip tekrar normal bir hayata kavuşacağına dair ümitlerini kaybetmediklerini gösteriyor. Tabiii garajlarını hiçbir zaman temizlemedikleri anlamı da çıkarılabilir. Onu odanın ortasında görmek güzel anıları aklıma getiriyor.

"Burası onun odası olacak," diyor Bridget.

Bir şey söylemiyorum.

"İyi misin?

Başımla onaylıyorum. Evet, iyiyim ama bunu dile getiremiyorum.

"Ve ona göz kulak olması için Emily de her zaman yanında olacak."

Başımı sallamaya devam ediyorum. *Ona göz kulak olması için Emily yanında olacak ama ben olamayacağım. Ben hapiste olacağım.*

"Her şey yoluna girecek Teddy," diyor Bridget ve bana sarılıyor. Sımsıkı sarılıyor, nefesini boynumda hissediyorum. Ben de kollarımı ona doluyorum ve gözlerimi kapıyorum. "Her şey yoluna girecek."

Her şey yoluna girmeyecek, hem de hiç girmeyecek. Ardından kafamın içinde tekrar o sesi duymaya başlıyorum: *Bunu daha önce yapmıştın, yine yapabilirsin.* Her şeyi yoluna koymak için yapılması gereken kirli işten, Schroder'i ormanlık alana götürüp Beş Dakika Adamı'nın kendi ilacını tatmasıyla sonuçlanacak o kirli işten bahsediyor. Ailemi korumak için yapmam gereken işten...

En sonunda o sese kulak veriyorum. Bu seçeneğin varlığını kabul ediyorum.

Yine yapabilirsin, diyor ses.

Ve işin ürkütücü tarafı, yine yapabileceğimden ben de eminim.

71. BÖLÜM

Saat altıda Kent arıyor ve Peter Crowley'nin vücudundan temiz bir parmak izi alamadıklarını söylüyor. Sesinden hayal kırıklığına uğradığı hissediliyor. Bu haberi alınca duyduğum o iç ses, kirli işlere ve Schroder'i ormanlık alana götürmeye dair o karanlık fikirler kaybolur gibi oluyor ki zaten hepsi hayaldi. Bu, aynı zamanda arabamın koltuğunun altında saklı duran viski şişesinin saklı kalmaya devam edebileceği anlamına da geliyor. Evet, kötü insanları öldürdüm ama Schroder kötü biri değil. O, kötü hatalar yapan iyi biri. Benim arkadaşım. Kent ayrıca cuma gecesi, arabalarına bir otostopçu aldıklarını söyleyen herhangi birinden telefon almadıklarını da bildiriyor.

Saat sekizde karımı, annesinin evine bırakıyorum. Onu öperken sabah görüşeceğimizi söylüyorum. Dün gece tamirhanenin dışına park ettiğim arabamı Chris Watkins görmüş olabilir diye yeni bir araç almak için polis merkezine gidiyorum. Saat sekiz kırk beşte, Ron McDonald'ın eskiden oturduğu eve doğru yola çıkarken Jerry Williams'tan bir telefon geliyor.

"Bana bir borcun var," diyor.

"Elinde işime yarayan bir şey mi var?"

"Bu sabah gönderdiğin Ron McDonald'a ait saç örneğiyle tişörtün üstünde bulduğum siyah saç teli uyuşuyor."

"Bu iyi haber."

"Bu kadarla da kalmıyor," diye devam ediyor. "Tişörtün üstünde üç farklı profile ait DNA izi var. Bunun ne anlama geldiğini şöyle açıklayayım: Tahminime göre, tişört suç mahallinde giyilmeden önce yıkandı. Çamaşır makinesinin içindeyken de

diğer kıyafetlerden farklı DNA'lar ona yapışıp kaldı. Çoğu kişinin zannettiğinin aksine DNA dirençlidir ve bizim durumumuzda da yıkama işleminden sağ salim çıkmışa benziyor. Tişörtteki kan da bulduğumuz saç tellerinden en uzunuyla eşleşiyor ve bir kadına ait. İkinci bir DNA örneğimiz var ki o da Ron McDonald'ın saç teliyle eşleşiyor. Üçüncü DNA örneği ise sonuncu saç örneğiyle eşleşiyor. Bulduğumuz bu üçüncü DNA örneği de –ki koltuk altları, göğüs ve yaka olmak üzere bir sürü yerde var– bir erkeğe ait."

"Yani başka birisinin bu tişörtü giymiş olduğu kesinleşti?"

"Kesinleşmek diyemem. Giymiş olmasa bile birisinin bu tişörtle her tarafını sildiğini söyleyebilirim. Ancak bu bir bahis meselesi olsaydı, paramı senin dediğine yatırırdım. Şimdi, bu profillerin suçlu veritabanıyla karşılaştırılmasını istiyorsan, bunu hızlı biçimde halletmem mümkün değil."

"Veterinerden gönderilen DNA örneği ne oldu peki?"

"Onu yarın çalışacağız ama onunla ilgili herhangi bir eşleşmeye rastlamamız üç ya da dört haftayı bulabilir, o da ancak sistemimizde kayıtlı olması şartıyla."

Saat dokuzda arabamı Ron McDonald'ın eskiden Hailey ile beraber oturduğu evin iki bina uzağına park ediyorum. Sokakta fazla hareketlilik yok. Genç bir kızla oğlan el ele tutuşup bir çite yaslanmışlar, birbirlerine bakıyorlar ve gülümsüyorlar. Kedinin biri, kaldırıma düşmüş olan küçük bir turta parçasını kemirirken ağaçlardaki kuşlar da onu izliyor. Kaybettikleri tüm aile fertleri için kediden intikam almak üzere bir çete kurmuşlar gibi görünüyorlar. Eve varıp kapıyı çalıyorum. Kapıyı, otuzlarının sonlarında gibi gözüken bir adam açıyor ancak gözlükleri kırklı yıllardan kalmışa benziyor.

"Ben Dedektif Müfettiş Theodore Tate," diye tanıtıyorum kendimi.

"Lee Charters," diyor o da. Elini uzatırken kocaman bir ikinci el araba satıcısı gülümsemesini eklemeyi de ihmal etmiyor. "Karımın bugün konuştuğu kişi siz misiniz?"

"Benim."

Gülüyor. "Anladığım kadarıyla, *Sakın ikinci el araba satıcısı olan bir adamın karısına palavra atmayın* repliğini size de söyledi."

"Evet, öyle yaptı."

"Bunu herkeste dener," diyor ve beni içeri davet ediyor. "Haydi, içeri girin. Size bir bira teklif edebilirim ama hayır diyeceğinizi tahmin ediyorum. Ben yine de teklifimi yapmış olayım. Babam, yabancılardan asla bira alma, derdi ama yabancılara bira teklif etmek konusunda bir şey dememişti."

"Hayır, teşekkürler, almayayım," diyorum.

"Park ettiğiniz araba sizin mi?" diye soruyor. "Yoksa bir polis arabası mı?"

"Polis arabası."

"Sizin arabanız nedir?"

"Bütçemin yetebildiği bir araba işte."

"Bütçenizin nelere yetebildiğini bilseniz hayrete düşersiniz," diye yanıtlıyor ve bana kartını uzatıyor. "Neden bir ara gelip benimle görüşmüyorsunuz? Polislere özel indirim uyguluyoruz."

"Teşekkür ederim," diyorum ve kartı cebime koyuyorum.

"Meslektaşlarınızdan biri salonda, diğeri çalışma odasında arka bahçeyi gözlüyor. Bana ihtiyacınız olursa mutfakta olacağım. Nancy hâlâ Lenny'yi uyutmaya çalışıyor. O zorlu günlerden biri, bilirsiniz ama birazdan o da burada olur." Dostça omzuma vuruyor. "Bira konusunda fikrinizi değiştirirseniz haberim olsun, tamam mı?"

Salona geçiyorum. Dedektif Lance McCoy burada. Onunla daha önce çalışmıştık ama teşkilata döndüğümden bu yana hiç denk gelmedik. El sıkışıyoruz. Şimdilik rapor edecek bir durum olmadığını söylüyor. Evin diğer tarafında ise Memur England

var; onunla daha önce hiç karşılaştığımı sanmıyorum. Memur England'ın elinde bir elektroşok tabancası var.

Saatime bakıyorum. Dokuzu beş geçiyor. Dışarısı epey karanlık, sokak lambalarının etkisi daha net hissedilmeye başlıyor. Bahsi kimin kazanacağını merak ediyorum. Belki de ben kazanırım ve o parayla da Lee'nin önerdiği polis indiriminden yararlanıp kendime başka bir araba alırım. Ya da iyi bir avukat tutarım.

"Yorgun görünüyorsun," diyor McCoy. "Biraz dinlenmek istersen ben devralabilirim," diye devam ediyor ve başıyla sandalyeyi işaret ediyor. "Burada gözetleyebileceğimiz çok farklı açılar yok, zaten vakit de çok erken."

Ona iyi olduğumu söylüyorum. Soruşturma hakkında laflamaya başlıyoruz, ona DNA'dan bahsediyorum. Bir süre sonra Lee geliyor, yatma zamanlarının geldiğini söylüyor, böylelikle ikinci el araba satıcısının karısıyla yüz yüze tanışma şansım kalmıyor. Saat on otuzu gösteriyor. Ben de vakit ilerledikçe panodan hangi isimlerin elendiğini merak ediyorum.

Saat on bir.

On bir otuz. Emniyetin otoparkında duran arabamdaki viskiyi düşünüyorum, ardından da Lee'nin teklif ettiği bira aklıma geliyor. Mutfaktan yaklaşık on metre, buzdolabından da belki on iki metre uzaktayım. Oraya varmam birkaç saniyemi alır.

On bir kırk. On bir elli.

Benim tahminim gece yarısından sonra ikiydi; şimdiden yanlış öngörüde bulunmuş olduğumu düşünmeye başlıyorum. Yanlış mı tahmin ettim yoksa doğru düşündüm ama Watkins'in artık cinayet silahına erişme şansı yok mu? Hailey McDonald'ı gerçekten öldürdüyse, onun da New Brighton'daki iskeleye kadar gidip derin mavi suların cinayet bıçağını yutuşunu izlememiş olması için bir sebep yok sonuçta. Belki de bıçak şu anda Schroder'in cep telefonunun hemen dibinde duruyordur.

Geceyarısı oluyor. Geceyarısı geçiyor. Kent tam on iki otuz demişti.

Ardından saat on iki otuz oluyor. Kent'in tahmin hakkı on dakikalık süre için geçerli. Ve o da kaybediyor, yeni bir zaman dilimi devreye giriyor. Buraya geldiğimden beri konuşlandığım pencerenin yanındayım hâlâ, bu pencere sayesinde hem sağ hem de sola bakabiliyorum; perdeler buna müsaade edecek derecede aralanmış ama hiç kimse görünmüyor. Hareket eden gölgeler yok. Hiç kimse cinayet silahını saklamak için gelmiyor. Yanlış mı düşündük her şeyi?

Saat bir.

"Durum çok iyi görünmüyor," diyor McCoy.

Saatler artık bir buçuğu gösteriyor. Üç kişi daha bahsi kaybetti.

"Benden pes," diyor McCoy. "Bir yirmi benimdi. Senin tahminin neydi?"

"İki," diyorum.

"Bol şans o zaman," diye yanıtlıyor.

Ne var ki şansım yaver gitmiyor. Saatler bir elliyi gösterdiğinde, yani benim tahminimden on dakika önce Christopher Watkins, siyah kot, siyah gömlek ve başında bir beyzbol şapkasıyla –belki yedi sene önce de bu şapkayı giymişti– görüş alanımıza giriyor. Bir omuzunda küçük bir sırt çantası var. Ön bahçeden içeri girerken etrafını üç yüz altmış derece kontrol edebilmek için vücudunu döndürüp çevresine iyice bakınıyor. Telaşlı adımlarla bahçe sınırında bulunan büyük ağacın dibine geliyor ve etrafı izleyip dinleyerek orada dikiliyor. Sokakta herkesin uyuduğuna kanaat getirene kadar yaklaşık bir dakika boyunca bu pozisyonda kalıyor. Ardından eve doğru yürümeye başlıyor. Ellerinde koyu renkli bir çift eldiven var.

McCoy telsizden evin diğer ucundaki memura Watkins'in bu tarafta olduğunu ve gözünü dört açmasını söylüyor.

"Ona ne kadar süre verelim?" diye soruyor McCoy.

"Bırakalım silahı yerleştirsin. Onu silahsızken gözaltına almayı tercih ederim," diye yanıtlıyorum.

Watkins ilerlemeye devam ediyor. Garaja doğru yürüyor ve salon penceresinin görüş alanından çıkıyor. Biz de mutfağa geçiyoruz. Garajla ev bitişik değil, aralarında yaklaşık birkaç metrelik bir boşluk var. Mutfak pencerelerinden birinden onun yan giriş kapısına doğru yaklaştığını izliyoruz. Bir anlığına kapıyı açıp içeri girmeyi deneyeceğini düşünüyorum ama tam aksine, Chris yere çömeliyor. Sırt çantasını açıyor ve bir el küreği çıkarıyor. Küreği bahçe zeminine iki kere daldırıp çıkan toprağı yana atıyor ama sonra birden duruyor. Vücudu dikleşiyor ve mutfağa doğru dönüyor. Bizi göremiyor, görmesine imkân yok ama varlığımızı hissetmiş olabilir mi?

Koşmaya başlıyor.

"Haydi!" diye bağırıyorum ve daha biz ön kapıya varmadan evin diğer ucundaki bebeğin ağlamaya başladığını duyabiliyorum. Aynı zamanda evin o kısmında bulunan memurun da salona dalmadan önce, *Affedersiniz,* dediği duyuluyor. Polis memuru da bizle beraber ön kapıya yetişiyor, biz dışarı çıkmak üzereyken arkadan bir oyuncak sesiyle beraber, *Lanet olsun!* diye bağıran England'ı, sonra bir yuvarlanma ve son olarak da çarpma sesini duyuyoruz.

Ben ve McCoy dışarı çıkıyoruz. "Yardım çağır," diyorum koşmaya başlarken. Watkins yaklaşık yirmi yirmi beş metre kadar önümüzde; sol eliyle sırt çantasını tutarken sağ elini de çantanın kayışına geçirmeye çalışıyor. Hızlıca kaldırımdan koşuyoruz, yaşlı adam dizlerim şimdilik idare ediyor, McCoy cebinden cep telefonunu çıkarıyor. McCoy'la aynı hızda koşuyorum; Watkins'le hızımız da aynı. Watkins'in kaçabileceği bir yer yok, kendini atabileceği bir tren veya kaçmasına yardımcı olabilecek hiçbir unsur yok etrafta.

Aradaki mesafeyi azaltıyoruz. McCoy cep telefonuyla yardım çağırıyor.

Ardından Watkins koşmayı bırakıyor, tuğla bir duvara çarpmış gibi birden duruyor. Duruyor ve bize doğru dönüyor, çantasını

da sırtına atmaya çalışmaktan vazgeçmiş görünüyor. Pes ediyor. Bizi ekemez. Destek kuvvet zaten yolda. Buradan kaçışı yok ama sonra, onun artık kaçmayı değil dövüşmeyi amaçladığını fark ediyorum. Çantasına uzanıyor ve plastik bir kutu çıkarıyor. Kutunun içinde de bir bıçak var.

Hepimiz duruyoruz. Chris, hangimize saldıracağına karar vermeye çalışırcasına ilk önce bana, ardından da McCoy'a bakıyor.

72. BÖLÜM

Ellerimi öne uzatıyorum. "Chris, sakin ol. Böyle yaparak bir şey kazanamazsın. Bıçağı yere bırak ve sakince bu durumu konuşalım," diyorum.

Chris sakinleşmiyor. Elektroşok tabancası, evin girişinde oyuncak ördeğe basıp yere düşen memur England'ın yanında kaldığı için şu an yapabileceğimiz en akıllıca şey ondan uzak durmak. McCoy sola doğru kayarken ben de sağa geçiyorum. Chris kararını veriyor ve McCoy'a doğru ilerliyor.

"Chris!" diye bağırıyorum ama cevap vermiyor, McCoy'a doğru ilerlemeye devam ediyor. Dirseğini hafif bükmüş bir halde bıçağı önünde tutuyor. "Chris!"

Ama Chris dinlemiyor.

Arkasına geçiyorum. Bana dönüp bıçağını sallıyor. Geriye doğru bir adım atıyorum. Chris'in yüzümü hedef alarak salladığı bıçağın sıyırarak geçişini izliyorum. Ardından McCoy onun arkasına geçiyor ve Chris'i boğazından yakalayıp sıkmaya başlıyor. Bunun üzerine Chris bıçağını omzunun üzerinden geriye sallıyor. McCoy yüzünü yana çeviriyor ama yeteri kadar değil; bıçağın McCoy'un kulağının alt kısmına girdiğini görüyorum. Chris hareket ettirince bıçak yukarıya, daha da derine doğru giriyor. Onu bırakmak yerine McCoy daha da sıkı boğazına sarılıyor, bu sırada kulağından kanlar fışkırmaya başlıyor. Chris'in üstüne atlıyorum. Bileğini yakalayıp çekiyorum, her taraf kana bulanıyor. Çenesinin altına bir yumruk indirince kafası geriye doğru gidiyor ve McCoy'un çenesine çarpıyor. Çarpmanın etkisiyle McCoy'un kulağı kopuyor ve yere düşüyor. Nereye düştüğünü

şu anda göremiyorum. Bir adım geri atarken Chris'i de sürüklüyor beraberinde. Chris'in direnci artık azalmışa benziyor. Elini iki elimle yakalayıp bıçağı bırakana kadar başparmaklarımla bileğinin altına bastırıyorum, ardından tüm gücümle midesine bir yumruk indiriyorum. McCoy da onu döndürüyor ve yüzü yere gelecek şekilde diziyle üstüne bastırıyor. Ben de ellerini arkasına çekiyor ve kelepçeliyorum.

"Kahretsin!" diyor McCoy, birkaç adım geri çekiliyor ve yere oturuyor. Parmaklarıyla başının yan tarafına dokunup ardından ellerindeki kana bakıyor. Chris Watkins, elleri arkasında kelepçeli olduğu halde yana dönüyor, dizlerini göğsüne çekiyor. Zorlukla nefes alabiliyor. "Bir santim daha hareket edecek olursan ağzındaki tüm dişleri dökerim," diyor McCoy.

Chris onun söylediğine inanmış olmalı ki milim kıpırdamadan olduğu yerde duruyor.

"Bana yardım etmek ister misin?" diye soruyor McCoy.

Boğuştuğumuz yerde etrafa bakınıyorum. Bıçak, yaklaşık yirmi santim uzunluğunda ahşap saplı bir aşçı bıçağı ve şu anda her tarafı kanla kaplı. Yarısı kaldırımda yarısı da çimenlerin üstünde olacak şekilde yolun kenarında duruyor. McCoy'un kulağı ise ondan birkaç santim uzakta, küçük bir kan gölcüğünün ortasında. Bu haliyle sosa yatırılmış mantara benziyor.

"Durum kontrol altında," diyor McCoy, ardından başıyla evi işaret ediyor. "Gidip bana biraz buz getir."

Eve doğru koşuyorum. Herkes uyanmış hatta bebek çığlıklar atıyor. Odaların ışıkları açık. Memur England, bileği doksan derece içe dönmüş durumda yerde yan yatıyor. Vücudundaki tüm kan, damarlarından fışkırmak istiyormuş gibi yüzü kıpkırmızı kesilmiş ve gerilmiş. Lee, ona doğru eğilmiş, konuşarak acısını azaltmaya çalışıyor.

"Destek kuvvet yolda," diyorum onlara, ardından mutfağa giriyorum. Dolapları açıp kapaklı plastik kaplardan orta büyüklükte birini alıyorum. Ardından buzluktan buz alıp dolduruyo-

rum ve koşarak evden çıkıyorum. McCoy'ın hâlâ oturduğu yere doğru koşarken onun Watkins'i bıçaklamış olabileceğini veya en azından bir kulağını kesmiş olabileceğini aklımdan geçiriyorum. Oraya vardığımda McCoy'un, olay yerine varmaya çalışan memurlara telefonla durumu bildirdiğini görüyorum. Kesik kulağı yerden alıyor ve içi buz dolu plastik kabın içine atıyorum. Sonra parmaklarımı çimenlere silmek geliyor aklıma. Kesik kulağın tamamıyla buzla kaplandığından emin olmak için plastik kabı biraz sallıyorum, buzlar takırdayarak ses çıkarıyorlar.

"Eğer kulağımı yerine geri koyamazlarsa," diyor McCoy Watkins'e, "Tanrı şahidim olsun ki senin gözkapaklarını keseceğim."

"Bir avukat istiyorum," diyor Watkins.

"Bir avukata ihtiyacın olacak zaten," diyorum ona, "çünkü Hailey McDonald'ı öldürdüğünü biliyoruz, az önce de bir polis memurunu öldürmeye çalıştın."

"Başka bir şey söylemeyeceğim," diyor Watkins, "bir avukat istiyorum."

"England nasıl?" diye soruyor McCoy.

"Parçalı bulutlu," diye espri yapıyorum.

Gülerek karşılık veriyor McCoy, az önce kulağı bıçakla kesilmiş bir adam için fazlasıyla sakin gözüküyor.

"Bilek kemiği kırılmış," diyorum. "Doksan derece dönmüş. Öyle görünüyor ki kemiği tekrar eski yerine oturtmak ona çok daha fazla acı çektirecek."

"Ambulans çağırmam isabet olmuş demek ki," diyor McCoy.

Ambulanstan önce devriye arabaları geliyor. Şüpheli, kelepçelenmiş olduğu için sadece iki adet devriye arabası var. Watkins'i arabalardan birinin arkasına koyup polis merkezine götürüyorlar. Orada, durmaksızın avukat talep edip duracağını tahmin edebiliyorum. Nihayet ambulans da geliyor ve iki sağlık görevlisi McCoy'a ilk müdahaleyi yapıyor. Ben de onlardan birine içinde kesik kulağın bulunduğu plastik kutuyu veriyorum. McCoy ambulansın arkasına bindirildikten sonra beş dakika kadar daha

bekliyor çünkü memur England'ın da araca taşınması lazım. Bir başka polis arabası daha geliyor. Gelenler bir dedektif ve bir adli tıp teknisyeni; bıçağın birkaç fotoğrafını çektikten sonra onu bir kanıt poşetine koyuyorlar. Ardından eve doğru yürüyorlar ve Watkins'in kazmaya çalıştığı yerin birkaç fotoğrafını çekiyorlar. El küreği hâlâ orada duruyor. Onu da bir kanıt poşetinin içine koyuyorlar.

Olay yerinde son kalan ben oluyorum. Evini kullanmamıza izin verdiği için Lee Charters'a teşekkür ediyorum, o da plastik kabın bizde kalabileceğini söylüyor.

"Bir sonraki arabanı gelip benden alman için bir bahane olarak düşün," diyor.

Ardından arabama atlıyorum ve merkeze doğru sürüyorum.

73. BÖLÜM

Polis merkezinde, gecenin bu vaktinde ışıkların sadece dörtte biri açık ve personelin de sadece onda biri burada. Suçluların gecesi gündüzü olmaz belki ama onları yakalamak zorunda olanların elbette dinlenmeye ihtiyacı var. Kendime bir kahve yapıyorum. Sabahın dördü, yorgunum ve evime gitmek istiyorum. Watkins, sorgu odalarından birinde bir avukatla konuşuyor. İşbirliği yaparak cezasını bir veya iki sene azaltmanın en iyi yolunu bulmaya çalışacak. Biraz daha süre geçince bu konuda kafasını toplayabilecek ama şu anda bambaşka bir psikolojide. Onu neden bir bıçakla yakaladığımıza dair kafasından bir mazeret bulmaya çalışacak. Hapse girmeden bundan sıyrılmak isteyecek ama bu mümkün olmayacak. Christopher Watkins, Ron McDonald'ın bir zamanlar yaşadığı evin bahçesinde, yedi sene önce Hailey McDonald'ı öldürürken kullanılan bıçağı toprağa gömmeye çalışırken yakalandı. Stephen King bile olsa –hele ki sabahın dördünde– bu durumdan sıyrılmanın yolunu bulamaz.

Kent'i arıyorum. Uykulu bir sesle telefonu açıyor, olanları anlatıyorum. Hâlâ uykulu bir sesle McCoy'un nasıl olduğunu soruyor. O konuda henüz bir şey duymadığımı söylüyorum. Ardından bir şey duymamış olmak ve McCoy'un bir kulağının kesik olmasıyla ilgili bir espri yapılabileceğini düşünüyorum ama bu enerjim yok. Bana birazdan yola çıkacağını söylüyor.

Kahvemi içerken odada volta atıyorum, bazı soruşturmaların ne kadar basit, bazılarınınsa ne kadar karmaşık olduğunu düşünüyorum. Yedi sene önce bir türlü çözülememiş bir soruşturmayı

bugün çözmemiz sadece otuz saatimizi aldı ki bu da durumun epey basit olduğu izlenimini veriyor.

Kent geliyor. Üzerinde dün giydiği kıyafetler var. O da kendine bir kahve hazırlıyor, sonra birlikte sorgu odasına gidiyoruz. Kent yanında bir kamerayla tripod taşıyor. Kapıyı biz tam çalmak üzereyken biri açıyor. Takım elbiseli bir adam bize gülümsüyor ve kendini Ernest Grey olarak tanıtıyor. Elimizi sıkıyor ve koridorda biraz konuşup konuşamayacağımızı soruyor. Sorun olmadığını söylüyoruz.

"Sabahın dördü oldu," diyor. Ernest'in kocaman, arkadaş canlısı bir gülümsemesi var ve benden biraz daha uzun. Saçlarının çoğu kırlaşmış ve alnına düşen birkaç tutamı saymazsak son derece düzgün taranmış. Bana bir parça babamı hatırlatıyor. "Bu konuyla yarın ilgilenmemizi önersem benimle aynı fikirde olur musunuz? Onu suçlamaya çalışacağınız bu cinayet meselesi yedi sene önce gerçekleşti. Müvekkilim bir yere gitmiyor ve kurbanın ailesinin de bir gün daha beklemekle ilgili bir sorunu olacağını sanmıyorum. Bu görüşmeyi daha mantıklı bir saate ertelemeye ne dersiniz? Sizden bu süre içinde tek isteyeceğim şey, onu ayrı bir nezarethane hücresinde tutmanız."

Bizimle konuşurken başımla onaylayıp duruyorum hatta *"Onu suçlamaya çalışacağınız"* kısmında bile başımla onaylıyorum. "Söylediklerinizi anlıyorum ama buradayız ve hazırız," diyorum.

Başıyla onaylama sırası şimdi onda. "Tamam," diyor, "ama müvekkilim devam edemeyecek kadar yorgun göründüğünde sorgulamayı sonlandıracağım."

Hepimiz sorgu odasından içeri giriyoruz. Chris masanın diğer tarafında, dün oturduğu yerde oturuyor ama eski halinden epey farklı görünüyor. Elleri kan içinde. Avukatı yanına oturuyor. Kent, kamerayı, dördümüzü de alacak şekilde hazır hale getiriyor, sonra ikimiz de katilin ve avukatının karşısına geçip oturuyoruz.

"Bu sabah saat ikiden hemen önce," diye söze giriyorum, "Lee ve Nancy Charters'ın evinin ön bahçesine girip yedi sene

önceki olayda kullanılmış olan cinayet silahını toprağa gömmeye çalışırken yakalandınız."

Ernest Grey elini kaldırıyor. Kocaman gülümsemesi hâlâ suratının ortasında. "Dedektif, nereye varmaya çalıştığınızı anlayabildiğim için bölmeme izin verin." Saatine bakıyor. "Müvekkilimin tutuklanmasının üstünden iki buçuk saat geçmiş. Şu anda gecenin bir yarısındayız. Nasıl olup da bıçağı, gecenin bu saatinde ve bu kadar kısa zamanda DNA testine gönderip ardından sonuçları aldığınızı bana açıklar mısınız?"

"DNA testine henüz gönderilmedi," diyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Gönderilmedi mi? Affedersiniz, az önce cinayet silahı dediğinizi duyduğumu sanmıştım. O halde bu bıçak şu anda hangi suçla bağlantılı, söyler misiniz?"

"Pekâlâ," diye yanıtlıyorum. "O zaman şuna ne dersiniz? Chris, bize Lee ve Nancy Charters'ın bahçesinde o bıçağı gömmeye çalışırken amacının ne olduğunu söylemek ister misin?"

"Bıçağı gömmeye çalışmıyordum," diye yanıtlıyor Chris, "onu orada buldum."

"Onu orada mı buldun?" diye soruyor Kent.

"Evet."

"Kısa bir soru sorayım," diye araya giriyor Ernest, "çünkü açıkta kalan konulardan birini hemen burada çözebiliriz. Kendinizi polis olarak tanıttıktan sonra müvekkilim size tam olarak ne söyledi?"

Cevap vermiyorum.

"Dedektif?"

"Polis olduğumuzun epey açık olduğunu düşünüyorum," diye yanıtlıyorum, konuyu nereye vardırmaya çalıştığını anlayarak. "Özellikle de müvekkilinizi on iki saat önce sorguya çektiğim için."

"Anlıyorum. Yani ne siz ne de Dedektif McCoy gerçek anlamda kendinizi müvekkilime tanıttınız." Cevap vermediğimi görünce Ernest devam ediyor. "Yani şunu söylüyorsunuz; sabahın ikisinde karanlık bir sokakta iki adam tarafından kovalanırsak,

kovalayanlar tek kelime etmeseler bile onların polis olduğunu varsaymalıyız, doğru mu anlıyorum sizi?"

"Müvekkiliniz, yedi yıl önce işlenen Hailey McDonald cinayetiyle bağlantılı olduğunu düşündüğümüz bir bıçakla yakalandı," diyorum ona.

"Evet, bu sizin görüşünüz ve o konuya da birazdan geleceğiz ama bir polis memuruna saldırmış olmaktan dolayı müvekkilime yapacağınız bütün suçlamalara mahkemede gülüp geçeceğimi şimdiden bilmenizi isterim. Kendinizi tanıtmadınız bile. Chris, meşru müdafaa halindeydi. Ron McDonald'ın arabasının arkasında bulduğunuz kanlı tişörtü DNA testine gönderdiğinize dair bir şeyler duyuyorum. Bu türden saçmalıklar, kanunlardan anlamayan kişiler üzerinde işe yarayabilir ama ben kanunları bilirim ve o tişört asla kanıt olarak kullanılamayacak diyorum. Asla. O kıyafetlerin üzerinde bulacağınız herhangi bir DNA kanıt olarak kullanılamaz. Daha önce müvekkilimi bu şekilde manipüle etmiş olmanız, polisin kendilerini savunmaktan aciz insanların zayıflığından faydalanmasından başka bir şey değildir."

"Sakin olun Bay Grey," diyor Kent. "Müvekkiliniz yedi sene önce bir kadını bıçaklayarak öldürdü ve bu gece de aynısını bir polis memuruna yapmaya çalıştı."

"Hayır. Yedi sene önce Ron McDonald karısını bıçakladı ve bu gece ise müvekkilim, kendisine tehdit oluşturduklarını düşündüğü iki adama karşı kendini savundu."

"Müvekkiliniz neden o evde olduğunu açıklayabilir mi?" diye soruyor Kent.

Grey, Watkins'e bakıyor ve başıyla onaylama işareti yapıyor. Ardından Watkins de oturduğu yerden ileriye doğru eğilip ellerini masaya koyuyor.

"Hailey'le bir ilişkimiz vardı," diyor. "Birkaç aydır onunla görüşüyorduk."

"Ron, Naomi'le ilişkiye girmeden önce oldu bu, doğru mu?" diye soruyorum.

"Evet."

"Ron biliyor muydu?"

Hayır anlamında kafasını iki yana sallıyor. "Hayır. Bir ilişkisi olduğundan şüpheleniyordu ama kim olduğunu asla çözememişti ve zaten umurunda da değildi. Özellikle de Naomi'yle tanıştıktan sonra. Evliliklerinin zaten çoktan sona erdiğini söylemişti."

"Peki," diyorum. "O halde bağlantıları kurmama yardım et. Bütün bunlar nasıl oluyor da onların bir zamanlar yaşadığı evin bahçesine bir bıçak gömmene sebep oluyor?"

Başını tekrar iki yana sallıyor. "Böyle olmadı," diyor.

"Peki ya nasıl oldu?"

"Bıçağı orada buldum."

"Açıkla bize," diyorum.

"Bu gece. Onu orada buldum. Evi arayacağınızı biliyordum, doğru mu? Dün masanın üstünde bıraktığınız raporu gördüm ve..."

"Bu yaptığınızın da ayrıca son derece ihmalkâr olduğunu söylemeliyim dedektif," diye araya giriyor Grey, parmağını bir sağa bir sola sallayarak. "Benden daha karamsar biri olsaydı, o dosyayı kasten masada bıraktığınızı düşünebilirdi."

"Devam et Chris," diyor Kent.

"Yani raporu gördüm işte. Sizin Hailey'nin bir ilişkisi olduğunu düşündüğünüzü biliyordum. Ayrıca o eski evi ararsanız buna dair kanıtlara ulaşacağınızı da biliyordum. Hailey benim için kapının orada hep bir anahtar bırakırdı.

"Bir anahtar mı?" diye soruyorum.

"Evet. Küçük bir plastik poşetin içine koyar, bahçeye saklardı. Bu yolla bazen hasta olduğum bahanesiyle işten çıkar, onun evine gider ve içeri girerdim. Banyoda veya yatak odasında hazır bir halde beni bekliyor olurdu, bilirsiniz işte."

"Senin için bir anahtar bırakırdı," diye tekrarlıyorum, "plastik bir poşetin içinde bahçeye saklardı, öyle mi?"

"Evet, öyle."

"Kapının kilidini açık bırakmaktansa bunu yapardı yani?"

"Elbette. Kim kapısının kilidini açık bırakır ki?"

"Ve kapıyı kendisinin açmasındansa bunu tercih ederdi?"

"Evet. İşi heyecanlı kılan şeylerden biri de buydu, yatak odasından içeri girerdim ve o hazır olurdu. Ayrıca kapıyı açtığında insanların onun çıplak olduğunu görmelerini istemiyordu. Benim içinse her zaman çıplaktı."

"Sende kalması için neden sana bir anahtar vermedi peki?" diye soruyorum tekrar.

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum, bunu ona hiç sormadım. Belki de görüştüğü başka birileri daha vardır, diye düşünmüştüm. Dışarıya anahtarı bırakırsa ve diğer görüştüğü kişilerin hepsi de aynı anda gelirse sıkıntı olur diye düşünüp vazgeçmiştir."

"Anlıyorum. Peki ya bu gece olanlar için ne diyorsun?"

"İşte o anahtar hâlâ oradaysa sizin onu bulacağınızı biliyordum, üstünde de benim parmak izim olacaktı. Herkesten, özellikle de onu tanımış olan insanlardan DNA örneği almaya başlayacağınızı da söylemiştiniz," diyor Chris. Ernest Grey tekrar başını iki yana sallıyor, bir yandan da parmağını ayıplarmış gibi ileri geri sallıyor. "Anahtarın bulunmasını istemedim çünkü Hailey'yi ilişkide olduğu kişinin öldürdüğünü düşüneceğinizi biliyordum. Bu nedenle onu her zaman sakladığı yere gittim ve toprağı kazmaya başladım. Ardından da bıçağı buldum. Son derece korkmuştum çünkü o bıçak, Ron'un onu öldürdüğünün kanıtı olarak o anda karşımda duruyordu, anlıyor musunuz?"

"Ve sen de polisi aramaktan veya onu orada öylece bırakmaktansa kaçmaya karar verdin, öyle mi?" diyorum.

"Evet. Çünkü gözetlendiğimi hissettim. Bu, durumun daha da kötüye gitmesi demektir, öyle değil mi? İnsanlar, anahtar yüzünden bu cinayeti benim işlediğimi düşünmekle kalmayıp artık bıçağı tutan ben olduğum için bundan yüzde yüz emin olacaklardı. Onu orada bırakmam gerekirdi. Neden böyle yapmadığımı bilmiyorum ama birilerinin beni gözetlediğini düşününce kaçmak istedim. Bıçağı da kendimi korumak için yanıma aldım.

Ardından iki adamın beni kovaladığını fark ettim ve ben de kendimi korumak için ne gerekiyorsa yaptım."

Chris konuşmasını bitirince oda bir süreliğine sessizleşiyor. Chris, yüzünde ağlamaklı bir ifadeyle Kent'e bakıyor. "Onu gerçekten sevmiştim," diyor ardından. "Onu incitecek bir şeyi asla yapamazdım."

Bir süre kimse konuşmuyor. Ernest Grey'e bakıyorum, sakinmiş gibi görünüyor ama aslında çene kasları gergin. Aynı hikâyeyi az önce de duyduğu için benim ve Kent'in aklından neler geçtiğini, başlarının epey dertte olduğunu biliyor.

"Yapabileceğinizin en iyisi bu mu?" diye soruyorum ona.

"Ne?"

"Dedektif..." diyor Grey.

"Bulabildiğiniz en iyi hikâye bu mu gerçekten?"

"Gerçekte olanlar bunlar," diye yanıtlıyor Watkins.

"Dedektif, bu kadar yeter!" diye çıkışıyor Grey.

Gülmeye başlıyorum. Elimde değil. Ardından Kent de gülmeye başlıyor. Günün bütün stresi, McCoy'un bir kulağını kaybedişi, Hutton'ın vefatının acısı, tüm bunlar kaybolmaya başlıyor bir anda sanki. Hayatımın geri kalanını hapiste geçirmeye doğru yaklaşıyorum gitgide, o halde vakit varken neden son bir kahkaha daha patlatmayayım ki? "Bu hayatımda duyduğum en saçma hikâyeydi," diyorum, gülmekten kelimeleri bile düzgün telaffuz edemiyorum. "Ve bugüne kadar epey hikâye duyduğumu söyleyebilirim."

"Hiçbir jüri bu söylediklerinize inanmayacaktır," diye ekliyor Kent.

"Bıçağı o buldu," diyor Grey, "ve tek bildiğimiz şey de o bıçağın meşru müdafaa için kullanılmış olduğudur. Yedi sene önce bu bıçak kullanılmış olsa bile, üzerinde bulunacak müvekkilime ait her türlü DNA izi, onu bu gece orada bulduğu içindir."

Gülmeye devam ediyorum.

"Bu görüşme sona ermiştir," diyor Grey.

"Bana gülmeyi kesin," diye ekliyor Chris.

"Chris," diye araya giriyor Grey ve bir elini onun omzuna koyuyor. "Hiçbir şey söyleme."

"Bu görüşme sona ermemiştir," diyorum ben de nihayet biraz sakinleşerek. Kent de artık gülmüyor. "Şu ana kadar seni Hailey McDonald cinayetiyle suçlamamamız için bize bir şey söylemiş değilsin."

"Onu ben öldürmedim!" diyor Chris, sesini yükselterek. "Onu seviyordum."

"Bıçağın bir zamanlar anahtarın bulunduğu, tamı tamına aynı noktaya gömüldüğüne gerçekten inanmamızı mı bekliyorsun?"

"Neden olmasın?" diye yanıtlıyor Grey. "Eğer birisi orasının ideal bir saklama yeri olduğunu düşünmüşse, bir başkası da aynı şeyi düşünebilir, öyle değil mi? Ve olay yerine döndüğünüzde neden anahtarı orada bulamayacağınızın da açıklaması bu olabilir; Ron bıçağı gömerken anahtarı bulup aldı. Zamanında kurbanla ilişkisi olan diğer adamlardan biri de bunu yapmış olabilir."

"Size ne düşündüğümü söyleyeyim," diyorum.

"Hayır. Ben size ne düşündüğümü söyleyeyim," diye araya giriyor Grey. "Bu öğleden sonra müvekkilime yalan söylediniz. Onu, olay yerine gitmesi için manipüle ettiniz çünkü o tişörtü laboratuvara gönderdiniz ve oradan gelen sonuçlar sizi farklı bir ize yönlendirdi. Yasal olmayan kanıtlarla müvekkilime odaklandınız ve bunların hepsi mahkemede geçersiz sayılacaktır."

"Müvekkilinizi Ron McDonald'ın cinayeti hakkında birkaç soru sormak amacıyla buraya çağırmıştık," diye yanıtlıyorum, "ve o görüşme sırasında da müvekkiliniz bir şekilde kendi varsayımları sonucunda..."

"Çünkü dosyayı masada bıraktınız!" diyor Chris.

"Elinde bıçakla..." diye sözüme devam etmeye çalışıyorum.

"Dedektifler!" diyor Grey, sesini yükselterek. "İşin gerçeği şu ki müvekkilimi yasal olmayan gerekçelerle tutukladınız. Onu alıkoymak için elinizde geçerli hiçbir sebep yok."

"Onu alıkoymak için elimizde her türden..."

"Bu görüşme sona ermiştir," diyor Grey ve ayağa kalkıyor. "Şu andan itibaren müvekkilim size hiçbir şey söylemeyecek. Yaptığınızın yanlış olduğunu anlamanız için bir yargıca başvurmamızı öneriyorum. Sabah ilk iş isterseniz bunu yapalım, ne dersiniz? Bu işi halledersek, siz de o zaman işlemedikleri suçlar yüzünden masum insanların peşine düşmektense gününüzü daha verimli bir şekilde geçirebilirsiniz."

"Yerinize oturun Bay Grey," diyor Kent, "hâlâ elimizde..."

"Avukatımı duydunuz," diye araya giriyor Watkins. "Size söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Bu, kendine yardım etmen için son şansın," diyorum Chris'e. "Bize neler olduğunu anlatırsan belki de ölüm cezasından kurtulabilirsin."

"Neden bahsediyor?" diye soruyor Watkins.

"Palavra atıyor," diyor Grey.

"Hayır, atmıyoruz," diye yanıtlıyorum. "Ölüm cezasının geri geldiğini biliyorsun Chris, bu nedenle kendine şu soruyu sormalısın: Bizimle işbirliğine gidecek misin yoksa bize karşı mı geleceksin? Avukatın etrafta kasıla kasıla yürüyüp istediğini söyleyebilir ama ben de sen de bunu senin yaptığını biliyoruz ve hiçbir jüri de bu hikâyeye inanmayacaktır."

"Bu dava, herhangi bir jürinin önüne bile gitmeyecektir çünkü zaten düşecektir," diye yanıtlıyor Grey. "Hem de tamamıyla."

"Yanılıyor olması halinde şırıngayı yiyecek olan kişi avukatın değil," diyorum Watkins'e.

"Şırınga mı?"

"Ya da gaz veya darağacı da olabilir. Ne olacağını biz de henüz bilmiyoruz," diyor Kent. "İdam mangası bile olabilir."

"Bu kadarı yeter!" diyor Grey. "Müvekkilimin söyleyecek başka hiçbir şeyi yok."

"Öyle mi?" diye soruyorum Watkins'e.

Watkins başıyla onaylıyor. "Evet, doğru."

"O halde seni Hailey McDonald'ı öldürmek ve Dedektif Müfettiş Lance McCoy'u da öldürmeye teşebbüs suçlarından tutukluyoruz," diyorum ve ayağa kalkıyorum. "Eğer avukatınla görüşmen bittiyse seni alıp nezarete koyacağız."

"Hiçbir şey söyleme," diyor Grey, "sabah tekrar görüşeceğiz, tamam mı?"

Watkins başıyla onaylıyor, görüşme sona eriyor ve artık benim için de eve gitme vakti geliyor.

74. BÖLÜM

Dışarıdaki otopark alanında Kent'le sorgulama hakkında konuşuyoruz. Bir gazete dağıtım kamyonu, giriş kapılarının önünden geçince bugünün manşetlerinin hatta daha da önemlisi yarının manşetlerinin neler olacağını merak ediyorum.

"Kendinizi gerçekten de tanıtmadınız mı?" diye soruyor Kent.

"Hayır. Yani tanıtabilirdik ama hemen koşmaya başladı ve biz ne olduğunu bile anlayamadan üstümüze bıçakla saldırdı. Buna zaman bile yoktu."

"Grey bunun için daima zaman olduğunu söyleyecektir," diye yanıtlıyor Kent. Aslında, *Buna zaman yaratmış olmalıydınız*, demek istiyor. Haklı da. "Peki ya şu anahtar ve bıçağı orada bulmuş olma hikâyesi hakkında ne düşünüyorsun?"

"Saçmalık ama bazen jürinin saçma sapan hikâyelere inandığını da biliyorum."

"Sabah gelip seni alırım," diyor. "Dokuz uygun mu?"

"Gayet uygun."

Ayrılıyoruz ve evlerimize doğru yola koyuluyoruz. Bridget olmadan ev, onun hastanede olduğu zamanları hatırlatıyor; günlük işlerden yorgun argın döndüğümde evi bomboş bulduğum geceleri hatırlıyorum. Bir ara Schroder'i aramayı hatta gidip kapısına dayanmayı bile aklımdan geçiriyorum. Sabah beş buçuk ve gidip işleri eline yüzüne bulaştırmış olduğunu ona söylemek kulağa eğlenceli geliyor ama gecenin bu saatinde gerçekten bu işe girişecek kadar eğlenceli olmadığına karar veriyorum. Eğer masum bir adamı öldürmek bile Schroder'i durdurmaya yeterli olmayacaksa neyin yeterli olacağını bilmiyorum.

Evet biliyorsun.

Evet. Biliyorum.

Alarmı sekiz otuza kuruyorum. Yaklaşık üç saat sonra beni uyandırdığında kendimi sadece beş dakikalığına kestirmiş gibi hissediyorum. Gecenin bir vakti uyanıp arabama gitmişim ve bir şişe viskiyi kafaya dikmişim de öyle uyanmışım gibi...

Duşa girince biraz kendime geliyorum. Kahve beni biraz daha ayıltınca Bridget'i arıyorum. Yaklaşık on dakika konuşuyoruz; ona soruşturmanın hızla ilerlediğini, belki bugün bir sonuca ulaşabileceğimizi söylüyorum.

"Wilson'ın cenazesi ne zaman?" diye soruyor.

"Cuma."

"Tamam. Ben bugün de annemlerde kalırım. İşten sonra gelip beni almak ister misin?"

"Tamam, görüşürüz."

Kent, arabasını dışarıda park edip korna çalıyor. Onun arabasına doğru yürürken telefonum çalıyor. Arayan Dedektif Travers.

"Bir şeyler buldum," diyor.

"Ne gibi şeyler?"

"Neredesin?" diye soruyor, sesi heyecanlı geliyor.

"Merkeze gidiyorum."

"Yani tam olarak neredesin?"

"Evimin dışında dikiliyorum," diyorum, onun bizim sokakta olma ihtimaline karşı sağa sola bakınarak.

"Tamam. Tire Man Tim's Tires diye bir lastik dükkânı var, biliyor musun?"

Şehrin dışındaki binayı ve konumunu gözümün önüne getiriyorum. "Evet, biliyorum," diyorum.

"O halde oraya gelmelisin," diyor.

"Neden telefonda söylemiyorsun?"

"Çünkü o zaman sürpriz olmaz."

"Sürprizlerden hoşlanmam," diyorum.

"Bu sürprizi seveceksin," diyor ama öyle olmayacağını biliyorum. Güvenlik kamerasına yakalanmış olan kişi Schroder çıkacak. İsmini ve kredi kartını kullanarak ödeme yapmış çıkacak. Travers telefonu kapatıyor. Arabama doğru gidiyorum, kapıyı açıyorum, küçük viski şişesini cebime atıyorum, ardından Kent'in arabasına yöneliyorum.

"Haberler iyi mi?" diye soruyor Kent. "Watkins itiraf etti mi?"

"Başka bir şey," diyorum ona. "Tire Man Tim's Tires nerede biliyor musun?"

"Evet. Biliyorum."

"Arayan Travers'tı. Bize bir sürprizi olduğunu söyledi."

"Kel adamın lastiklerini satın aldığı yer orası olmalı. Bu heyecan verici!" diyor Kent ve ben ne kadar berbat hissediyorsam o da o kadar heyecanlanmış görünüyor. "Davanın sonuna yaklaşıyoruz!"

Cep şişesini düşünüyorum. Ardından da bugün olacakları aklımdan geçiriyorum. Lastiklerin her tarafında parmak izleri bulunacak. Yeni bir şahit ortaya çıkacak. Honda Accord sahiplerinin listesi. Bacaklarım beni taşımıyor sanki. Kusacakmış gibi hissediyorum.

"Hâlâ iyi görünmüyorsun," diyor Kent.

"İyiyim."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"İyiyim dedim," diye yanıtlıyorum, biraz aksi bir ses tonuyla.

"Nasıl diyorsan."

Evime son bir kez daha bakıyorum. Etraf, bisikletlerine binen ve dışarıda yürüyüşe çıkmış insanlarla dolu. Güneşin tadını çıkarıyorlar, dokuz-beş mesaisinden farklı bir dünyanın keyfini sürüyorlar. Akşam beşte ise herhalde sorgu odasında ama bu defa masanın diğer tarafında oturan ben olacağım, diye düşünüyorum.

Lastik dükkânının beton blok duvarları turuncu renkte. Geçen zamanın ve arabaların egzozunun etkisiyle rengi biraz solmuş. Aynı durum, dükkânın isminin yazılı olduğu tabeladaki büyük, siyah

harfler için de geçerli, onların da rengi griye çalıyor. Kepenkler yukarıya doğru kaldırılmış. İçerisi raflar dolusu tekerlekler ve çeşitli alet edevatlarla dolu. Hidrolik liftle yukarı kaldırılmış bir arabanın tekerlekleri yok, siyah iş kıyafetleri içinde birkaç adam etrafında dolanıyor. Yan tarafta ise müşterilerin ödeme yapabileceği, bekleyebileceği veya yetkililerle görüşebileceği cam bölmeli bir ofis var. Dedektif Travers ön tarafta bizi bekliyor. Bacaklarım şu anda biraz güç kazanmış durumda. Travers'ın giymiş olduğu şık mavi gömlek ve siyah pantolon benim kıyafetimi mezarlıktan çıkmış gibi gösteriyor.

"Şanslıyız," diyor ve mideme ağrıların girmesine sebep oluyor, "ama yeteri kadar şanslı değiliz," diye ekliyor ki bu da nispeten daha iyi hissetmemi sağlıyor. "Bu dükkân da listede yer alıyor ama sıralamaya göre iki günden önce buraya gelemezdik. Şanslıyız ki buranın sahibi olan Tom Headman..."

"Tim değil mi?" diye araya giriyor Kent.

"Hayır, değil ve nedenini de bana sorma," diye yanıtlıyor Travers, "dünkü basın toplantısında kel adamın arabasıyla ilgili yaptığımız açıklama bu sabahki gazetelerde çıkınca Tom bunu görmüş ve arabayı hatırlamış. Bizi arayıp pazar günü öğleden sonra tam da tarif edildiği gibi bir arabayı servise aldıklarını ve iki yeni lastik taktıklarını bildirdi. Bunlar iyi haberler. Kötü haber ise burada güvenlik kamerası yok ve adam da parayı nakit ödemiş. Ancak adamın değiştirttiği lastikler hâlâ buradaymış."

"Bir isim bırakmış mı?" diye soruyorum.

"Evet, bırakmış," diyor. "Bu da iyi haberlerden biri. Bıraktığı ismin ne olduğuna dair bir tahminde bulunmak ister misin?"

Midemin sıkıştığını hissediyorum yine. Bacaklarım da sallanmaya başlıyor. Schroder acaba beni de kendisiyle beraber felakete sürükleyecek mi?

"Kim?"

"Sen," diyor Travers. "Tom, adamın isminin Theodore Tate olduğunu söyledi."

Duyduklarımı sindirmem birkaç saniyemi alıyor. Theodore Tate. Carl Schroder değil. "Aynı ismi hapishane görevlisine de vermişti," diyorum. "Bana bunu telefonda söyleyebilirdin."

"Yüzüne söylemek istedim," diye yanıtlıyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Saçmalık bu," diyorum.

"Ne?"

"Saçmalıklarla dolu bir adamsın! Ben de teşkilatta ilk gününü geçiren bir çömez değilim. Beni buraya getirttin çünkü Tom'un beni görmesini istedin, öyle değil mi? Pazar günü buraya gelen kişinin ben olmadığımdan emin olmak istedin."

"Bir saniye..."

"Siktir git!" diyorum.

"Hayır, sen siktir git Tate!" diye yanıtlıyor, parmağıyla beni işaret ederek. "Sen de aynı şeyi yapardın. Katilin bizden biri veya bir zamanlar bizden biri olduğuna dair bir teori dolaşıyor etrafta, ne yapmam gerekirdi başka?"

Kent, bir elini omzuma koyuyor ve "Travers haklı," diyor, "sen de olsaydın aynısını yapardın."

Başımı iki yana sallayıp duruyorum. Aşırı tepki verdiğimin farkındayım ama buna hakkım var. Stresli zamanlar geçiriyorum. "Haydi, gidip Tom'u görelim. Buraya ilk defa geldiğimi böylece teyit edelim," diyorum Travers'a.

"Yapma Tate, bu kadar..."

"Her neyse," diye sözünü kesiyorum ve ofise doğru yürüyorum.

"Merhaba dedektif, ben Tom," diyor adamın biri ve elini uzatıyor, tokalaşıyoruz, ardından bana kartını veriyor. "Bir dahaki sefere lastiğe ihtiyacınız olursa gelip beni görün."

"Durun tahmin edeyim, polise indirim yapıyorsunuz, değil mi?"

"Ben herkese indirim yaparım," diye yanıtlıyor, "ama polisler esas indirimi alır." Kent'e de bir kart uzatıyor. Travers'ın da çoktan bir kart aldığını tahmin ediyorum. "Çok zor bir iş yapıyorsunuz."

Kartı cebime koyuyorum. Artık daha sakinim. Güvenlik kamerası yok, gerçek isim yok. Ardından Schroder'in Grover Hills'te taktığı lastiklerin, üstündeki tüm parmak izleriyle birlikte burada olduğu aklıma gelince kalp atışlarım yine hızlanmaya başlıyor. Tekerlekleri değiştirirken eldiven taktığını ümit etmekten başka yapabileceğim bir şey yok.

"Adam nakit ödeme yaptı, öyle mi?" diye soruyorum.

"Kesinlikle."

"Size verdiği paraların hâlâ burada olma ihtimali var mı peki?"

Kafasını iki yana sallıyor. "Meslektaşınıza da söylediğim gibi hafta sonları gerçekten de çok yoğun oluruz. Pazartesi sabahı ilk işimiz de kazancımızı bankaya götürmek olur. Kasamızda bir miktar para bulundururuz elbette ama bu devamlı değişir. Adam, yirmilik banknotlar halinde ödeme yapmıştı ve yirmilikler de gün boyunca en çok kullanılan banknottur."

"Değişen iki lastiğin burada olduğu söylendi; yani tamir edilemez durumdaydılar diye anlıyorum, doğru mu?"

"Aynen öyle," diye yanıtlıyor Tom. "Sadece tekerlekleri değil, yedek lastiklerden birini de burada bıraktı. Buraya iki yedek lastikle gelmişti. Birisini tamir edip tekrar arabasına koydum, diğerini ise burada bıraktı."

"Peki, sivri bir şeyin üstünden mi geçmiş?"

"Herhangi bir şeyin üstünden geçmemiş," diye açıklıyor Tom. "Lastikler kesilmişti. Tamamıyla bitik durumdaydılar. Siz buraya gelmeden önce de söylediğim gibi, arkadaki hurda yığınının orada duruyorlar. Lastikler sizindir. Onları arabaya yüklemeniz için size yardımcı olmamı ister misiniz?"

"Biz hallederiz," diyor Travers. "Bir parmak izi uzmanı şu anda yolda zaten. Sadece bana nerede olduklarını gösterin, gerisini ben hallederim."

"Size yardımcı olması için Neal'i yanınıza vereceğim," diyor Tom. Ofis ve atölye kısmı arasında açık bir alan var. Tom oradan seslenerek daha önce görmüş olduğumuz adamlardan

birini çağırıyor. Taş çatlasa yirmi yaşında bir çocuk olan Neal de kendisine seslenildiğinde bir janttan lastiği sökmekle meşgul. Başını kaldırıp Tom'un ona el salladığını görünce kalkıp geliyor. "Honda arabadan çıkan kesik lastiklerin nerede olduklarını dedektife gösterir misin?"

Neal onaylar bir ifadeyle başını sallayıp duruyor. Patronunu memnun etmek için epey hevesli gözüküyor. Travers'ı yönlendirerek atölyeye doğru götürüyor.

"Bu adam herhangi bir şey imzaladı mı? Ya da herhangi bir şeye dokundu mu?" diye soruyor Kent.

"Hiçbir şey. Sadece ayakta dikildi ve izledi. İki yeni lastik istemek ve fiyatlarını sormak dışında pek konuşmadı. Atölyenin ortasında ellerini cebine sokmuş bir halde öylece dikildi ve izledi. Hava çok sıcak olmasına rağmen uzun kollu bir gömlek giydiğini hatırlıyorum, ayrıca kolu da bandajlıymış gibi gömleğinin altından epey şişkin gözüküyordu. Bir tek ödeme yapması ve telefonuna cevap vermesi gerektiği zamanlarda ellerini cebinden çıkardı. Bir başka müşteriyle ilgileniyordum ama telefonu ismini söyleyerek açtığını duydum."

"Theodore Tate," diyorum ancak *Carl Schroder* isminin dudaklarımdan dökülmesine ramak kalıyor.

"Evet, cep telefonunun ekranına baktı ve açtı, ardından da *Theo* dedi."

"Bu, tam olarak ne zaman oldu?" diye soruyorum.

"Tam olarak zamanını size söyleyemem," diye yanıtlıyor Tom. "Ama ödeme yapmasından çok önce değildi ki buradaki fişe bakarsak ödemesini saat on biri elli yedi geçe yapmış."

"Yani bu adam hâlâ telefonda senmişsin gibi davranmaya devam ediyor," diyor Kent.

Başımla onaylıyorum. Arama zamanını düşünüyorum. Bridget de onunla o vakitlerde görüşmüştü sanırım. Benmişim gibi yapıyor olmak yerine telefonunun ekranına bakıp arayanın ben olduğumu düşünmüş olmasın? Kendini tanıtmak amacıyla *Theo*

demiyordu, arayanın ben olduğumu düşündüğü için böyle söylemişti. *Merhaba Theo*, diyordu aslında. Onu arayan ben değildim ama eğer Bridget onu ev telefonuyla aramışsa ekranda yine de benim ismim gözükmüştür. Ona Quentin James'in gömülü olduğu yeri göstermemden bir gün sonrasıydı. Sanırım ormana gidişimizi izleyen sabah Bridget'in hafızası yine tekledi. Schroder'i de yardım istemek için aradı. Kafasında olayların zaman çizelgesini karıştırdığı için bir sebeple onu cesedin gömülü olduğu yere götürdü. Schroder de Quentin James'in mezarını bu şekilde öğrenmiş oldu.

"Adamı ne kadar iyi görebildiniz?" diye soruyor Kent.

"Epey iyi."

"Yani sizi bir polis ressamıyla yan yana getirsek, bize bir şeyler söyleyebilir misiniz?"

"Elbette. Bu sabah gazetelerde gördüğüm eşkâlden çok daha detaylı anlatabilirim hem de. Demek istediğim, eşkâl resminde yara izi bile görünmüyor."

Bu sözler karşısında korkumu belli etmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Hangi yara izi?" diye soruyor Kent.

"Tam burada," diyor Tom, başının yan tarafını parmağıyla işaret ederek. "Kafasında bir kurşun yarası var gibi görünüyordu."

75. BÖLÜM

Tekrar arabaya dönüyoruz. Gösterge paneli, sıcaklığın on dakika öncekiyle aynı olduğunu söylüyor ama gömleğimin yakasını çözüp biraz hava almaya çalışıyorum çünkü bir anda sıcaklık elli derece artmış gibi hissediyorum. Havasız kalmış gibiyim. Zorlukla nefes alabiliyorum.

Kent hiçbir şey söylemiyor. Ben hiçbir şey söylemiyorum. Tom Headman ise kendi arabasıyla polis merkezine gelmek üzere bizi takip ediyor. Yarı yolu geçtiğimizde dayanamayarak sessizliği bozuyorum.

"Söyleyebilirsin," diyorum.

Kafasını iki yana sallıyor. "Haydi, Rebecca. Söyleyebilirsin."

"Söylemek istemiyorum."

"Parmak izleri nasıl olsa doğrulayacaktır."

"Bunu henüz bilmiyoruz," diyor.

"Evet, biliyoruz," diyorum çünkü artık her şey sona erdi. Aslında her şey, Kelly Summers'ın penceresinin zorlandığını gördüğüm halde hiçbir şey söylemediğim anda sona ermişti. "Bir polis aradığımızı biliyoruz."

"Bu sadece bir teori."

"Schroder'in de eski Schroder olmadığını biliyoruz. Onun ilk cinayetle de bağlantısının olduğunu biliyoruz. İlk soruşturma onun yürüttüğü bir davaydı; Grover Hills hakkında da her şeyi biliyordu."

"O benim hayatımı kurtardı. Eğer o olmasaydı hâlâ parçalarımı yoldan kazımaya uğraşıyor olabilirdiniz."

Cevap vermiyorum.

"Peki ya sen?" diye soruyor. "Kelly Summers'ın evine onu sen götürdün. Dünyam allak bullak olmuş gibi hissediyorum. O cep telefonunu alanın sen olduğunu söylemeyeceksin bana, değil mi?"

"O ben değildim," diyorum.

"Sen olmadığına dair yemin et Tate. Lütfen."

"Ben değildim. Yemin ediyorum," diyorum, hâlâ neden ona yalan söylediğimi bilmeden. Her şey bitti sonuçta.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye soruyor Kent.

"Şimdilik bunu kendimize saklayalım. Emin olana kadar herhangi bir suçlamada bulunmanın bir anlamı yok, öyle değil mi? Kafasından vurulmuş bir sürü insan var. Parmak izlerini çıkaralım ve eşkâl resmi çiziminin de nasıl sonuçlanacağına bir bakalım."

"Onun evine gitmiştin," diyor Kent. "Hangi model araba kullandığını biliyor olmalısın."

"Biliyorum."

"Evet?"

"Arabası koyu mavi bir Honda."

"Accord model mi?"

"Sanırım. Emin olana kadar kendimize saklayalım, olur mu?"

"Sonra ne olacak?"

"Sonra gidip onu tutuklayacağız."

Merkeze varıyoruz. Üst kata çıkıyoruz. Stevens yanımıza gelip dün gece iyi iş çıkardığımızı söylüyor. Ben ve McCoy'un kendimizi tanıtmamakla hata ettiğimizi ama bunun dışında sonuçtan memnun olduğunu belirtiyor.

"Cinayet silahını gömmek için oradaydı," diyor. "O bıçak şu anda biz konuşurken laboratuvarda inceleniyor ve Hailey McDonald'ın DNA izlerinin onun her tarafında bulunacağından da hiç kimsenin şüphesi yok. O avukatın bu davanın mahkemeye bile çıkamayacağına dair palavralarına inanmayın. Bu arada, bahsi kim kazandı biliyor musunuz?"

"Kim?" diye soruyorum.

"Ben," diye yanıtlıyor. "Ama bu türden saçmalıkların bu binada bir daha yer almasını istemiyorum, anlaşıldı mı? Biz profesyoneliz." Duruyor ve birkaç saniyeliğine bana bakıyor. "Biliyor musun dedektif, hiç iyi görünmüyorsun."

"Sadece yorgunum," diyorum.

"Bütün bunlar sona erdiğinde mutlaka birkaç gün izin kullan, tamam mı? İyi adamlarımızdan birini daha yeni kaybettik, bir tanesini daha kaybetmek istemem."

Tom Headman, o sırada bir polis memurunun nezaretinde asansörden çıkıyor. Bizi görünce yanımıza geliyor. Biz de onu, dün gece kullandığımıza benzer bir sorgu odasına götürüyoruz. Bu oda, diğerine nazaran biraz daha büyük ve konforlu. Polis ressamıyla ikisini baş başa bırakıp odadan çıkıyoruz.

Özel tim odasına geri döndüğümüzde telefonum çalıyor.

Arayan Dedektif Travers.

Lastiklerdeki parmak izlerinin alındığını bildiriyor.

İki farklı parmak izi bulunmuş. Birincisinin büyük ihtimalle Tom'a ait olduğu ortaya çıkacakmış çünkü lastikleri jantlarından söküp hurdalığa atan oymuş. İkincisinin de kel adama ait olduğunu tahmin ediyormuş. İkinci parmak izi, adamın geride bıraktığı yedek lastiğin üzerinde bulunmuş. Parmaklarını jantın deliklerine soktuğunda ters taraftaki kir ve yağ tabakasına gayet net parmak izleri bırakmış. Lastiklerde bunların dışındaki tüm parmak izleri okunamayacak durumdaymış.

"Parmak izlerini sorgulamak için dönüş yolundayız," diyor Travers. "Eğer bu adam sistemimizde kayıtlıysa onu ele geçirdik demektir. Bir polisse parmak izleri mutlaka dosyalanmıştır zaten. Bu soruşturmanın sonuna yaklaştık artık," diye devam ediyor. Noel zamanı heyecanlanan bir çocuğa benziyor. Telefonu kapatıyor, Kent'e dönüyorum.

"Travers gayet belirgin parmak izleri bulmuş," diyorum.

"Bu harika," diyor ama sesi hiç de öyle çıkmıyor. Elbette. Dediği gibi Schroder onun hayatını kurtarmıştı.

"Ben gerçekten de iyi hissetmiyorum," diyorum Kent'e.

"Eve gitmek ister misin?"

"Evet, sanırım en iyisi bu olacak."

"Seni bırakırım."

Başımı iki yana sallıyorum. "Bana anahtarları ver sadece," diyorum. "Birkaç saatliğine eve giderim ve öğle yemeği zamanı da dönerim."

Kent hafifçe başını yana eğiyor ve "Nereye gideceğini biliyorum," diyor.

"Evime gideceğim."

"Öyle diyorsan... Kendi iyiliğin için evine gidip kırk beş dakika hiçbir şey yapmadan yatmanı öneririm çünkü kısa bir süre içinde burası karışacak."

"Eve gideceğim."

"İyi şanslar," diyor Kent. "Oraya onu tutuklamaya mı yoksa uyarmaya mı gidiyorsun bilmiyorum ama hangisiyse, bol şans dilerim."

"Teşekkürler."

Bana arabanın anahtarlarını uzatıyor. "Dikkatli ol."

Dikkatli ol. Sanırım bunun için artık çok geç kaldım. Asansöre binip aşağı iniyorum ve özgür bir adam olarak son kez otoparka adım atıyorum.

76. BÖLÜM

Bridget'i arıyorum ama cevap vermiyor. Annesi ve babasıyla dışarıda bir yerlerde geziyor olmalı. Mesaj bırakmayı aklımdan geçiriyorum ama ne diyebilirim ki? *Üzgünüm bebeğim ama sen bir şekilde Schroder'e Quentin James'in mezarını gösterdiğin için şimdi hapse girmek zorundayım!* Schroder'in evine vardığımda saat on otuz olmasına rağmen öğleden sonraymış gibi hissediyorum. Bugün, hayatımın en uzun günü sanki.

Yapman gereken şeyin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?

Evet. Yapmam gerekenin ne olduğunu biliyorum. Artık pes etmek zorundayım. Her şey sona erdi.

"Theo," diyor Schroder, kapıyı açarken.

Viski şişesini havaya kaldırıyorum. "Buzun var mı?" diye soruyorum.

Gözlerimin içine bakıyor, sonra viski şişesine, ardından bir kez daha bana bakıyor. Yüz hatları yumuşuyor. İç çekiyor. "Buraya kadarmış, değil mi?" diyor.

"Evet, öyle," diye yanıtlıyorum.

Mutfağa geçiyoruz. Schroder iki bardak alıp içlerine yeteri kadar buz koyduktan sonra bolca viski dolduruyor. Mutfak masasına geçip oturuyoruz.

"Ne kadar zamanımız var?" diye soruyor.

"Çok değil. Otuz dakika belki. Belki o kadar bile değildir."

"Onlara sen mi söyledin?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır. Onlara söylemiş olsaydım şu anda burada olmazdım."

"Nasıl oldu o halde?"

"Benson Barlow dün polis merkezindeydi. Aradığımızın bir polis olduğuna herkesi inandırdı."

"Sen onları aksine ikna etmeye çalıştın mı peki?"

"Hayır çünkü cep telefonu konusunda bana kurduğun tezgâh, dönüp dolaşıp yine senin elinde patladı. Ben telefonu almadan memurlardan biri orada olduğunu görmüş. Yani telefonun oradan alındığını ve bunu yapanın da bir polis ya da polise yardım etmeye çalışan biri olduğunu anladılar."

"Etrafta bir sürü polis var," diyor Schroder. "Böyle bir şeye engel olabilmen için tek yapman gereken..."

"Herhangi bir şeye engel olmak için artık çok geç," diye yanıtlıyorum ve bardağımı elime alıp döndürüyorum; içindeki amber renkli sıvı altın gibi, cennet gibi görünüyor. Bir yudum alıyorum. Çok sert bir içki, fazlasıyla sert ama tam da bu yüzden çok iyi geliyor. "Belki bazı şeyleri dün farklı yapabilirdim ama dün dünde kaldı."

"Peki ya bugün?"

Daha da büyük bir yudum alıyorum. Neden pes ettim ki? "Bugün de senin başka bir eşkâl resmin çizilecek."

"Dün de bana ait bir resim vardı. Onu görmüştüm. En ufak bir şekilde bana benzemiyordu."

"Yeni bir şahidin anlattıklarına göre şu anda çizilen başka bir resimden bahsediyorum ben."

"Şahit falan yok ki," diyor Schroder.

"Tire Man Tim's Tires'taki polis indiriminden sen de faydalandın mı yoksa Tom'a polis olduğunu söylemeyi mi unuttun?" diye soruyorum.

Schroder de viskisinden bir yudum alıyor, içki midesine inerken yüzünü hafifçe buruşturuyor. Ben de bir yudum daha alıyorum, sonra bir tane daha. Artık daha iyi geliyor, çok iyi hem de. Alkolün verdiği sıcaklık zihnime de yayılıyor. Merhaba eski dostum viski, uğradığın için teşekkür ederim. Bir yudum

daha alıyorum, gerçi miktarına bakılırsa artık bunlar yudum kategorisine girmez. Gülümsediğimi fark ediyorum.

"Adam seni görmüş Carl. İsa aşkına, hem de sana çok detaylı bakabilmiş ve şu kafandaki," dedikten sonra öne eğilip yara izine dokunuyorum, "on beş yaşında bir kız için görünmez olabilir ama Lastikçi Tim ya da Tom, adı her neyse o adam şu anda merkezde bir polis ressamına seni detaylarıyla tarif ediyor."

"Bu... talihsizlik," diyor.

"Evet. *Talihsizlik*. İnsanları öldürmüş olmam ne büyük bir *talihsizlik* ve ayrıca bunun için hapse girecek olmam da ayrı bir *talihsizlik*... O lastikleri arabandan çıkarırken eldiven giymeyi akıl ettin mi peki Carl?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Lastiklerde de parmak izi buldular ve şu anda onları laboratuvarda inceliyorlar. Büyük ihtimalle senin ismin çıkacak. Çıkmasa bile önemi yok çünkü Honda Accord sahibi polislerin veya emekli polislerin listesini de tarıyorlar. İsmin illaki bir şekilde karşılarına çıkacak."

"Böyle şeylerin olmasını engellemen gerekiyordu," diyor Schroder.

Bunu duyunca içtiğim viski neredeyse boğazıma kaçıyor. "Ciddi misin sen? Gerçekten de orada oturup olayların bu hale gelmesinden beni mi sorumlu tutacaksın? Doldur şunu," deyip bardağımı ona doğru kaydırıyorum. Bardağıma biraz daha viski doldurduktan sonra geri veriyor. "Masum bir adamı öldürdün," diye devam ediyorum.

"Ne? Ron McDonald mı?" Yapma Theo, ikimiz de bunun..."

"Zırva mı?" diye soruyorum. "Hayır. Esas zırva olan, senin bunun zırva olduğunu iddia etmeye devam etmen. McDonald masumdu. O soruşturmayı elimize yüzümüze bulaştırdık Carl ve dün gece de bu hatayı düzelttik. Christopher Watkins'i Hailey McDonald'ı öldürme suçuyla tutukladık."

"O lanet olası da kim?"

"Ron'un yanında çalışmış olan biri."

"Atkuyruğu saçı olan adam mı?"

"Ta kendisi. Hailey McDonald'la ilişkisi varmış. Dün gece cinayet silahından kurtulmaya çalışırken onu suçüstü yakaladık."

Schroder bir şey demiyor.

"Ron hep masumdu," diye devam ediyorum.

Schroder hâlâ bir şey söylemiyor.

"Eline yüzüne bulaştırdın Carl."

"Kahretsin!" diyor.

"Durum özetle böyle. Bu soruşturma sona ermiştir."

Schroder içkisini bitiriyor, önce kendi bardağını sonra da benimkini tekrar dolduruyor. İçmeyi neden bıraktım ki zaten, diye düşünüyorum bu sırada. Şu anda içkiyi bırakmama dair hiçbir mantıklı açıklama bulamıyorum. Tadı çok güzel, ayrıca kendimi çok, çok, çok iyi hissettiriyor... Her şeyin yolunda olduğunu düşündürüyor insana. Ayrıca hapiste de viski varsa, belki oraya gitmek bile o kadar kötü olmayabilir.

"Peki şimdi ne olacak?" diye soruyor Schroder.

"*Peki şimdi* derken neyi kastediyorsun?"

"Demek istediğim, planımız nedir?"

Kafamı iki yana sallıyorum. "Anlamıyorsun, değil mi? Plan diye bir şey yok. Tek plan, hapı yutmuş olmamızdır. Burada oturup birkaç kadeh daha içmek ve polisin seni tutuklamak üzere buraya gelmesini beklemekten başka planımız yok. Planımız bu işte. Belki sonrasında hücre arkadaşı bile oluruz, buna ne dersin?"

"Bu pek de bir plana benzemiyor," diye yanıtlıyor Schroder.

Etrafıma bakınıyorum ve görüşümün hafifçe bulanıklaştığını fark ediyorum. Sarhoş oluyorum. "Zaten bu yüzden bir planımız yok dedim," diye devam ediyorum.

Schroder, şişenin geri kalanını da bardaklarımıza boşaltıyor. Cep şişelerinin sorunu da bu işte, hiçbir zaman yetmiyor.

"Yakınlarda bir içki dükkânı var mı? Daha fazla alkole ihtiyacımız var. Nereden baksan hâlâ..." Bir yandan saatime bakıyorum. "Yirmi dakikamız var sayılır."

"Sen sarhoş oldun," diyor.

"Hayır. Sarhoş değil. Senin yüzünden çocuğumun büyüdüğünü göremeyeceğim ve yine senin yüzünden masum insanların öldüğü gerçeğine teslim oldum sadece."

"Üzgünüm," diyor Schroder.

"Öyle mi? Ben de çok üzgünüm, biliyor musun? Nereye varmaya çalıştığını da anlıyorum. Sana bir şey söyleyeyim mi? Elbette Quentin James'in hesabını ben gördüm. O orospu çocuğunu kafasından ben vurdum. Kızımı elimden almıştı. Quentin kızımı elimden almıştı ve şimdi de sen diğer kızımı elimden alıyorsun." Ağlamaya başladığımı fark ediyorum. Neyim var benim?

"Haklıydın," diye yanıtlıyor Schroder, "kontrolümü kaybetmiş olduğum konusunda."

"Prensiplerine böylesine bağlı, doğru şeyi yaptığına böylesine inanan biri olarak neden Naomi McDonald'ın evinde değil de hâlâ burada olduğunu anlayamıyorum mesela."

"Ne demek istiyorsun?"

"İşte işin komik tarafı da bu, öyle değil mi?" Oturduğum yerde geriye yaslanıyorum. Bir anlığına sanki sandalyenin sırtlığı yokmuş da öylece arkaya düşecekmişim gibi hissediyorum. Tanrım, birden kendimi ne kadar yorgun hissetmeye başladım böyle! "O da kocasını, tamamıyla masum olan kocasını öldürmüş olan adamla beş dakikasını isteyecektir. Senin felsefen bunun üzerine kurulu, değil mi? Herkesin o beş dakika hakkına sahip olduğunu düşünmüyor musun?"

"Evet, buna inanıyorum."

"Eğer inandıklarının arkasındaysan başkaları için geçerli olan bu kural senin için de geçerli olmalı. Ve biliyor musun? Ben de orada olmak isterim. Karmanın nasıl bir şey olduğunu tam olarak görmek isterim."

Bir yudum daha alıyorum. Schroder iki elini de masaya uzatmış, gözlerimin içine bakıyor. Oda dönmeye başlıyor. Bardağımı ileri geri sallayıp içindeki buzların sallanmasını izliyorum. Soğuk, buzla kaplanmış has viski. Buz küplerinden birini ağzıma atıp emmeye başlıyorum.

"Haklısın," diyor.

"Hangi konuda?" diyorum, bir yandan da buz küpünü ısırıyorum. Birkaç parçaya ayrıldıktan sonra daha büyük bir hızla ağzımda erimeye devam ediyor.

"O zaman planımız tamamıyla bu artık," diye devam ediyor Schroder.

"Nedir planımız?" diye soruyorum.

"Beraber Naomi McDonald'a gideceğiz. İnandığım şeylerin arkasında olup olmadığımı görebileceksin böylece."

"Yapma Carl. Gerçekten de oraya gitmen gerektiğini kastetmedim. Söylediklerimi vurgulamaya çalışıyordum sadece."

"Doğru bir vurgulamaydı ama," diye yanıtlıyor.

"Burada oturup polisin gelmesini bekleyelim sadece, olur mu? Her şey bitti zaten."

"Her şeyin bitmesine on beş dakika var," diyor.

"Çünkü bir planın var, öyle mi?"

"Evet, bir planım var Theo."

"Ne yani, oraya gideceğiz, sen McDonald'ın dul eşiyle konuşacaksın, sonra ne olacak? Ondan seni vurmasını mı isteyeceksin?"

"Neden olmasın? Silahım var."

"Seninle gelmeyeceğim."

Schroder kafası karışmış bir halde bana bakıyor. "Az önce orada olmak istediğini söylemiştin."

"Evet, dedim ama gerçekten bunu kastetmedim. Tıpkı oraya gitmen gerektiğini de kastetmediğim gibi."

"Haydi, Theo. Dünyada denge diye bir şeyin kalmadığını hep söyleyip duran sendin. Karmanın nasıl bir şey olduğunu

tam olarak görmek istediğini de söyledin. Lanet olsun, sana bu şansı veriyorum işte."

"Seninle gelmeyeceğim. Gidip içki satan bir yer bulacağım."

"Seni vurmakla tehdit edebilirim," diyor Schroder.

"Öyle mi? Edebilirsin. Ama vuramazsın," diye yanıtlıyorum.

"O kadar emin olma Theo. Sen de adam öldürdün, nasıl olduğunu hatırlarsın. İkinci Şansların Kralı'sın ama belki de artık değilsindir, kimbilir? Sen de aynı şeyi yaptığın halde neden sadece ben ölüm cezası almak zorunda olayım ki?"

Bardağı elimde sallarken bir yandan da onu işaret ediyorum, buz küpleri gittikçe eriyip küçülüyor. "Seninle gelmeyeceğim. Neden biliyor musun? Çünkü ben kendimi kontrol edebiliyorum Carl."

"Sana Quentin James'in nerede olduğunu söyleyeceğim."

Bardağı sallamayı kesiyorum. Başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Onun nerede olduğunu sana söyleyebilirim. Hiç kimsenin de bunu bilmesine gerek yok. Sırrını saklayacağım."

İçkimin geri kalanını bir dikişte bitiriyorum. "Peki, ardından ne olacak? Polis sana yardakçılık ettiğimi anlayacak. Şu anda burada olmam bile bunun kanıtı zaten."

"Bundan şüphelenebilirler ama kanıtlayacak bir şey yok. Ellerinde ne var? Telefon kayıtları mı? Hutton, beni araman için sana talimat vermişti."

Düşünüyorum. Hâlâ duş perdesi problemi var. Polis bu konunun peşinden gidecek olursa benim günler önce orada olduğumu anlayacaklar. Ama tabii ancak bu ipucunun peşinden giderlerse...

"Seni burada bırakırsam ve dediğin gibi polis de beş dakika içinde buraya gelirse onlara nerede olduğumu söyleyeceksin, değil mi?" diye soruyor.

"Büyük ihtimalle söylerim."

"O yüzden şimdi benimle gel. Tıpkı eski zamanlardaki gibi, ne dersin? İkimiz bir soruşturmanın sonunu getirip her şeyi toparlayacağız. Zaten böyle olması gerekiyormuş, doğrusu buymuş

gibi hissediyorum. Burada bir simetri var. Sonuna kadar beraberiz. Aynı şeyi düşünmediğini söyleme bana sakın."

"Seninle geleceğim ve sen de bana Quentin James'in nerede olduğunu söyleyeceksin?"

"Evet."

"Sırlarımı da saklayacaksın?"

"Söz veriyorum."

Uzanıp onun bardağını kapıyorum. Schroder içkisine dokunmamış bile. Bu sefer iki büyük yudumla içkiyi mideme yuvarlıyorum. "Tamam," diyorum. Ayağa kalkınca odanın dönmesi daha da artıyor sanki, düşmemek için masanın kenarına tutunmak zorunda kalıyorum. "Haydi, gidelim," diyorum ardından.

77. BÖLÜM

Schroder, dışarıdaki arabaya kadar Tate'in yürümesine yardımcı oluyor. Bir polis ve eski polis yan yana. İşin komiği, bir sene önce bu zamanlar, durum bunun tam tersiydi. Tate her şeyi eline yüzüne bulaştırırken Schroder iyi iş çıkarıyor hatta terfi için birinci aday konumuna geliyordu. O ve Tate'in dünyaları birbirinden çok farklıydı. Tate'i arabanın ön koltuğuna oturtuyor ve o daha sürücü koltuğuna geçene kadar uyuyakaldığını fark ediyor.

"Theo," diye seslenip omuzlarını sarsıyor. Theo biraz mırıldanıyor ama uyanmıyor.

Dönüşmüş Benliği de artık son dönemde yaptığı hatalarla döşenmiş yolun sonuna gelmiş gibi görünüyor. Nihai Benliği artık direksiyonun başında ve karısını aramayı aklından geçiriyor ama ona ne diyebilir ki? Onu sevdiğini söyleyebilir, evet ama bunun kime faydası olacak? Hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Bu, sadece karısını üzecek. Bir sürü soru ve bolca gözyaşı olacak. Hiç aramamak daha kolay. Eski Benliği onu arardı. Ama Eski Benliği öldü. Cep telefonunu kapatıyor ve arka koltuğa fırlatıyor.

Ron McDonald'ın nerede oturduğunu, daha doğrusu ölmeden önce nerede oturduğunu biliyor. Elbette biliyor. Bir adamı öldürmeyi planlıyorsanız en azından onun nerede çalıştığını veya nerede yaşadığını bilmelisiniz. Arabasını McDonald'ın evine doğru sürerken güneş ve tabii ki sıcaklık da yükseliyor. Şu anda polis onu arıyor olmalı. Belki de aramaya yeni başlamışlardır; şimdi evinin kapısını çalıyorlardır ya da karısını ziyaret etmeye karar vermişlerdir. Her şeyin altüst olmasının sebebinin kesik lastikler olduğuna inanmakta zorluk çekiyor. Aslında her şeyin başlangıç

noktası, Taylor Collard'ın nabzı atmasına rağmen Peter'ın bunu hissedememesi.

"Ölü adamı suçlama," diyor kendi kendine. Tate bir şey mırıldanıyor, başını çeviriyor, kafası yana, araba camına doğru düşüyor ve anında horlamaya başlıyor.

McDonald'ın karısı şehirdeki sıradan semtlerden birinde yaşıyor. Schroder, etrafına pek dikkat etmeden sadece sokak adlarına ve posta kutularına bakarak yolu buluyor. Son durakta artık. Ve Tate, zavallı Tate, boktan şeylerle dolu bir dünyaya gözlerini açacak yine ama bir şekilde üstesinden gelecek. Tek yapması gereken doğru şeyleri söylemesi ve onun hikâyesini değiştirmemesi. Ne de olsa Tate İkinci Şanslar Kralı. Quentin James'ten geriye kalanları arkasında sürükleyerek polis merkezinin önünde vals yapsa bile büyük ihtimalle uyarıya dahi gerek kalmadan serbest bırakılır ve işini yapmaya devam etmesine izin verilir. Tate'in ceplerini arıyor, bir kalem ve not defteri buluyor. Not defterinden bir sayfa koparıyor.

"Sözümü tutacağım," diyor çünkü Tate'in devamlı dört ayağının üstüne düşmesi onu ne kadar sinirlendirse ve kendisinin de Tek Şanslı Carl olmasından ne kadar rahatsızlık duysa da bir zamanlar ikisi arkadaştı. İyi arkadaştılar. Bridget, Tate'e telefon numarasını verdiğinde beraberdiler. Tate, Bridget'in ismini öğrenmeyi unuttuğunu anlattığında nasıl güldüklerini hatırlıyor. Kaza haberini bildiren –kızını kaybettiğini, karısının ise nispeten iyi olduğunu söyleyen– yani tüm hayatını değiştiren telefonu aldığında da Schroder oradaydı. İyi bir ekiptiler. İkisi de iyi polisken iyi polis ile kötü özel dedektife dönüştüler; şimdiyse kötü eski polis ve İkinci Şanslar Polisi denebilir onlara. Ama bunların hiçbiri Tate'in hatası değil. Tek bir şey var, o da Tate'i kıskanıyor oluşu. Şu anda onunla yer değişebilmek için neler vermezdi. Üstelik Tate masum hiç kimseyi öldürmedi.

Quentin James'in yerini kâğıda yazdıktan sonra not defteri ve kalemle beraber tekrar Tate'in cebine koyuyor. Tarif çok ba-

sit. Tate, yerini okuduğunda büyük ihtimalle bunu nasıl tahmin edemediğine şaşıracaktır.

Evin ön tarafında, ve araç yolunda hiç araba yok. Schroder, yürüyerek ön kapıya yaklaşıyor ve kapıyı çalıyor. Cevap veren olmuyor. Ardından tekrar çalıyor, yine cevap veren olmuyor. Bir dakika daha bekleyip üçüncü defa deniyor. Ardından ayak sesleri duyuluyor, kapı yavaşça açılıyor ve elini gün ışığına karşı siper ederek gözünün üstünde tutan bir kadın beliriyor. Kadının saçları darmadağın, gözleri kıpkırmızı. Bir kasırga hayatınızı darmadağın edip iyi olan ne varsa parçaladığında insan ne hale gelirse bu kadın da şu anda onu tecrübe ediyor.

"Buyurun?" diyor kadın.

"Beni hatırlayıp hatırlamadığını bilmiyorum," diyor Schroder, "ama ben..."

"Seni hatırlıyorum." Kadın sokağa, arabanın olduğu yöne doğru bakıyor ve yolcu koltuğunda uyuyan Tate'i görüyor. "Onun nesi var?" diye soruyor.

"Sıcak çarptı."

Kadın kapının kasasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Neden buradasın?"

"Ron'un başına gelenler yüzünden üzgün olduğumu söylemeye geldim."

Kadın kafasını iki yana sallıyor. "Hayır, değilsin. Yedi sene önce onu cinayetten tutuklamaya çalışmıştın. Üzgün filan değilsin. Sadece vicdan azabı çekiyorsun ama bunların hiçbiri onu geri getirmez."

"Biliyorum. Haklısın. Ama ben gerçekten üzgünüm. O masumdu. Bunu artık biliyorum."

Kadın kollarını çözüyor, parmağıyla Schroder'i göğsünden dürtüyor. "Bunu o zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum," diyor. "Senin de anlamana memnun oldum. Ancak bu, onun şu anda ölü olduğu gerçeğini değiştirmez, öyle değil mi?"

"Hayır."

Kadın, tekrar kollarını göğsünde kavuşturuyor. "O halde benden istediğin nedir? Sadece özür dilemek için mi buradasın?"

"Polis, Ron'un ilk karısını öldüren adamı yakaladığını sana bildirdi mi?"

"Evet. Birkaç saat önce buradaydılar."

"O halde doğruymuş," diyor Schroder.

Kafası karışan kadın, kaşlarını çatarak ona bakıyor. "Elbette doğru. Kocamı öldüren adamı aramak yerine neden burada olduğunu anlamıyorum. Onun ölmüş olmasının sebebi olan sen, bunu biliyorsundur umarım. Sen ve senin dar kafalılığın," diyor kadın, tekrar onu dürtecekmiş gibi parmağını ona doğru sallıyor. "Sen kocama kafayı taktığın için dışarıda dolanan şu deli adam da ona kafayı taktı."

"İçeri girebilir miyim? Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Hayır," diye yanıtlıyor kadın. "Hayır, giremezsin. Ne söylemek istiyorsan söyle, sonra da buradan ayrıl!"

"Bana kızgınsın, biliyorum," diyor Schroder.

Kadın yapmacık bir şekilde gülüp ardından tekrar ciddileşiyor. "Tabii ki sana kızgınım."

"Yapabilseydin eğer, beni öldürür müydün?"

"Ne?"

"Olanlar yüzünden beni suçladığın için öldürür müydün?" Schroder kalbinin küt küt atmaya başladığını, sonuna yaklaştığını hissediyor. Son birkaç gündür bu duyguların hiçbirini hissetmemişti. Collard'lar onu akıl hastanesine kilitlediklerinde bile hissetmemişti.

"Seni öldürür müydüm diye mi soruyorsun?"

"Evet," diyor. "Bunu soruyorum."

Kadın bir adım geri çekiliyor, kapıyı çarpmak için sağ eliyle kapı kanadının kenarını yakalıyor. "Senin derdin ne?" diyor sonra.

"Kocanı ben öldürdüm," diyor Schroder.

"Bunu biliyorum. Berbat bir polis olduğun için onun ölümüne sebep oldun ve ondan sonra da polislik yapmaya devam ettiysen büyük ihtimalle başkalarının da ölümüne sebep olmuşsundur."

Schroder kafasını iki yana sallıyor. "Anlamıyorsun," diyor.

"Hayır, her şeyi anlıyorum. Sen zannediyorsun ki..."

"Hayır," diyor Schroder, onun sözünü keserek elini havaya kaldırıyor. "Anlamıyorsun. Ben senin kocanı öldürdüm."

"Az önce de söyledin bunu."

"İki gece önce onu görmeye gittim çünkü hâlâ Hailey'yi onun öldürdüğünü düşünüyordum."

Kadın sessizleşiyor. Schroder'e bakıyor. Sonra kapıyı bırakıyor ve duruşunu dikleştiriyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Onu görmeye gittim çünkü yaptıklarının hesabını ödemesi gerekiyordu. Bana masum olduğunu söyledi. Ona inanmadım. Silahımla onu midesinden vurdum. Beş dakika boyunca atölye zemininin üstünde kan kaybetti ve öldü. Ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadım."

"Bu bir tür şaka mı? Bir tür... hasta... hasta ruhlu... HASTA RUHLU HERİF! ŞAKA MI YAPIYORSUN!?"

"Bu silahı kullandım," diye yanıtlıyor Schroder, tabancasını çıkararak.

Kadın ilk olarak silaha, ardından da Schroder'e bakıyor. "SEN KOCAMI ÖLDÜRDÜN!"

"Evet."

Kadın çığlıklar atarak Schroder'in üzerine saldırıyor, onu yumruklamaya başlıyor. Defalarca yumrukluyor. Aldığı darbelerin çoğu Schroder'in yüzüne ama bazıları boynuna, kollarına ve göğsüne iniyor. Kadın, diziyle Schroder'in kasıklarına da vuruyor. Ama en çok başının yan tarafına aldığı darbeler onun canını yakıyor; dıştan değil, dipte, derinlerde bir yerde, tam da yeni en iyi arkadaşının yani o malum kurşunun saklandığı yerde acı hissi artıyor. Birkaç saniyeliğine yıldızlar, parlak renkler ve havai fişeklere benzer şeyler görüyor. Silahı kadına sunarcasına

ileriye doğru uzatıyor. Kadın, parmaklarını onun gözlerine bastırıp derisini yırtmaya çalışırken birden duruyor. Yere çöküyor ve kapının önündeki patika yola yığılıp kalıyor.

Schroder silahı hâlâ elinde tutuyor. Az önce gördüğü parlak ışıklar solmaya başlıyor ama hissettiği acı olduğu gibi yerinde duruyor. Kafatasının tam ortasında ağrıyan bir diş var sanki. Kadının yanına çömeliyor.

"Silah dolu," diyor ona ve kelimeleri başka bir yerden çıkıp geliyor, belki de Eski Benliği kadar uzak bir yerden. Eski Benliği ve Dönüşmüş Benliği, doğru şeyi yapmak için bir araya geliyorlar. "Tek yapman gereken, onlara sana saldırdığımı söylemen. Biraz dövüştük. Ben silahımı çektim ve o sırada ateş aldı."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye soruyor kadın.

"Bir süre haberlerde senden bahsedeceklerdir. İnsanlar senin bir kahraman olduğunu düşünecek."

"Seni vurmamı mı istiyorsun?"

"Tek yapman gereken bunun meşru müdafaa olduğunu söylemen."

Kadın, başını iki yana sallıyor. Gözyaşları yüzünden akıp çenesinden aşağı damlıyor. "Yanlışın var. Tamamıyla yanılıyorsun. Seni öldürmek beni bir kahraman yapmaz. Kahraman olan Ron'du. Onu içine sürüklediğin duruma rağmen hayatta kalmayı becerdi. Her gün işine gitti, her gün evine geri döndü ve beni sevdi, hiç kimsenin sevemeyeceği kadar sevdi sevdi. Bu da Ron'u dünyanın en büyük kahramanı, seni de dünyanın en berbat insanı yapıyor. Seni öldürmek beni bir kahraman yapmaz. Seni öldürmek beni, senin gibi kötü biri yapar, o kadar."

"Anlamıyorum," diye yanıtlıyor Schroder. "İşte burada," diyor ve alabilmesi için silahı tekrar kadına uzatıyor.

Kadın tekrar başını iki yana sallıyor. "Her şeyi mahvettin ve tıpkı Ron'u yargıladığın mantıkla şu anda kendini yargılıyorsun. Belki de bu yüzden sana saygı duymam gerekir ama duymuyorum çünkü senden nefret ediyorum. En azından ikiyüzlü olmadığını

söyleyebilirim. Buraya geldin çünkü senin işini bitirme hakkını bana borçlu olduğunu düşündün, bunun bana daha iyi hissettireceğini düşündün ve eminim ki bu, sana kendini daha iyi hissettirecek ama sana söyleyeceğim tek şey şu: Lanet olsun sana! Silahını al, buradan defol git ve yaptıklarının vicdan azabıyla yaşa! Burada senin için bir kefaret yok, bir son yok. Neden o üzgün kızını kaldırıp polis merkezine gitmiyor ve teslim olmuyorsun?"

"Ben hâlâ..." diyor Schroder, başını sallayarak. Sonra duruyor çünkü başı dönüyor, kafasındaki kurşunun az da olsa hareket ettiğini neredeyse hissedebiliyor. "Herkes beş dakikasını ister."

"Herkes değil.

"Evet, herkes."

"O zaman git ve bunu bir başkasına teklif et çünkü şu anda karşında dikildiğin kişi, onu yalnız bırakmanı ve böylelikle onun elinden koparıp aldığın kişinin yasını tutmaya devam etmeyi istiyor. Bir yanım, aradığını bulmanı diliyor. Bir yanım da o silahı kafana dayayacak birini bulmanı istiyor ama bundan daha fazla istediğim şey sonsuza kadar yaşaman, böylelikle de sonsuza kadar pişmanlık hissetmen. Ölmeni istiyor muyum? Hayır. Geri kalan hayatının her gününü bir hapishane hücresinde geçirip günahların için acı çekmeni istiyorum. Bu dünyada eğer hâlâ biraz adalet kalmışsa belki asıldığını bile görebilirim. Şimdi bahçemden defol git!"

78. BÖLÜM

Schroder, Naomi McDonald'ı bahçesinde oturur halde bırakarak arabasına doğru yürümeye başlıyor. Kasıklarına yediği darbeden dolayı hafifçe topallıyor. Artık dünya belli belirsiz olsa da ona farklı görünüyor. Kafasındaki kurşun yer değiştirdi. Bundan emin.

"Anlayamıyorum," diyor Tate'e. Şu anda onunla konuşmak, eskiden yaptığı gibi Warren'la konuşmaya benziyor. "Bunca sene, karısını veya kocasını öldürmüş olan adamın kafasına bir kurşun sıkmak istemeyen birine rastlamadım. Tek bir kişiye bile."

Örümcekler böyle yapar, diye yanıtlıyor Tate ama elbette Tate konuşmuyor, hem de hiç. Tate'in şu anda tek yaptığı şey, kafasını arabanın camına dayayarak Christchurch'ün temiz havasını ciğerlerine çekip dışarıya alkol yüklü nefesini vermek.

"Şimdi nereye gidiyoruz peki?" diye soruyor Schroder.

Sanırım biliyorsundur. Uyuyor olmasaydı şu anda böyle söylerdi büyük ihtimalle. Derdi ki, *Naomi McDonald'ın seni salıvermiş olması başkalarının da böyle yapacağı anlamına gelmez.*

Parmaklarında kan olduğunu fark ediyor. Arabayı çalıştırıp sürmeye başlıyor. Yaklaşık on dakika sonra, geçen cumartesi öğleden sonra ziyaret ettiği semte tekrar geliyor, aynı sokaklardan geçiyor. Geçen haftaya göre farklı olan birkaç şey var; sıcaklık, Peter Crowley'nin ölmüş olması, Tate'in yolcu koltuğunda uyuyakalması gibi. Öte yandan trafiğin çok fazla olmaması gibi benzer şeyler de var. Peter Crowley'nin evine varınca etrafta birkaç tane araba olduğunu görüyor. Arabaların polisten ziyade yas tutan aile üyelerine ait olmasını umuyor. Arka koltukta bir şişe su, torpido gözünde de ağrı kesici var. Diş ağrısına benzeyen baş

ağrısının azalmasını ümit ederek ikiliyi birbiriyle buluşturuyor ve hapları yutuyor.

Kapıyı çalınca Peter'ın kızı Monica açıyor. Eğer ölüm on beş yaşında bir kız olsaydı herhalde o da aynen böyle giyinmiş olurdu.

"Sen..." diyor kız.

"Annen burada mı?" diye soruyor Schroder.

Monica ellerini uzatıp ensesine götürüyor ve yavaşça saçlarını düzeltiyor. "Sen babamın ölümüne sebep oldun! Ayrıca o da benim annem değil."

"Biliyorum. Üzgünüm."

Monica uzanıp ona bir tokat atıyor ve renkler, parlak ışıklar, havai fişek gösterileri geri geliyor; bunların hepsi yeni arkadaşından uyarılar aslında. *İnsanların sana vurup durmasına izin verme*, diyor çünkü doktoru da bunu söylemişti.

"Keşke seni öldürebilseydim," diyor kız.

"Bundan şüphem yok," diyor Schroder ancak bu küçük kızın bunu yapması için burada bulunmuyor. Yirmilerinde olsaydı belki düşünürdü ama on beş yaşında biri çok küçük demektir. Tek yapabileceği şey, kafasındaki kurşun işini tamamlayıncaya kadar Monica'nın ona vurup durmasına izin vermek olabilir.

Ardından bir başka kadın kapıya yaklaşıyor. Fotoğrafını gazetelerde görmüştü. Gelen, Peter Crowley'nin karısı, Charlotte. Kadın, Schroder'e kendi karısını anımsatıyor. Aynı tarz saç kesimi, aynı vücut yapısı ama çok daha hüzünlü bir yüz. Evin içinden başka sesler de duyuluyor. "Neler oluyor burada?" diye soruyor Charlotte, ardından Schroder'i görüyor ve birden her şeyi anlamışçasına, "Ah, sen osun, değil mi?" diyor.

"Evet. Adım Carl Schroder."

"Bizden ne istiyorsunuz Bay Schroder?"

"O, babamı öldürdü," diye araya giriyor Monica.

"Lütfen Monica," diyor Charlotte, "konuşmasına izin ver."

"Pekâlâ," diye yanıtlıyor Monica, "ama polisi arayacağım, bunu bilin."

"Yapma," diyor Schroder, avucunu açıp onlara doğru havada tutarak. "Şimdi değil. Lütfen, sadece beş dakikanızı istiyorum, ondan sonra istediğiniz her yeri arayabilirsiniz, olur mu?"

"Beş dakika mı?" diye soruyor Charlotte.

"Hepsi bu."

"İstediğini verme ona," diyor Monica. "Şuna haddini bildirelim!"

"Lütfen Monica, bırak da söyleyeceklerini dinleyelim. İçeri gir," diyor ardından da.

Monica sızlanıyor ama sadece birkaç saniyeliğine, ardından o da ikisinin peşi sıra mutfağa geçiyor. Schroder, evin diğer tarafından gelen sesleri duyabiliyor. Büyük ihtimalle salondan geliyor olmalı. "İçecek bir şey ister misin?" diye soruyor Charlotte.

"Biraz su çok iyi olurdu, teşekkürler." Schroder, ona dik dik bakan Monica'ya bakıyor, ardından Charlotte'a doğru dönüp, "Yalnız konuşabilir miyiz?" diye soruyor.

Charlotte birkaç saniyeliğine düşündükten sonra başını evet anlamında sallıyor. "Monica, büyükannenlerin yanına git, tamam mı? Birazdan yanınıza gelirim."

"Ama ben..."

"Lütfen, lütfen Monica, bunu benim için yap, olur mu? Lütfen bana annen olmadığımı ve söylediğim şeyleri yapmak zorunda olmadığını söyleme çünkü bunu biliyorum, tamam mı? Bunu biliyorum çünkü bunu bugüne dek yüzlerce defa söyledin zaten."

Monica hiçbir şey demeden dönüp mutfaktan çıkmak üzereyken kapı eşiğinde tekrar arkasına dönüyor ve "Ama polisi arayacağım." diyor.

"Monica..."

"Sorun yok," diyor Schroder. "Bırak arasın. Onlar gelene kadar işimiz bitmiş olur zaten."

Charlotte bir bardağa biraz su koyup ona uzatıyor. Schroder, dört adamı kafasından, birini de midesinden vurduğu silahı çıkarıyor. Charlotte'un ilk başta gözleri fal taşı gibi açılıyor ama

Schroder'in silahı tezgâhın üstüne bırakıp bir adım geri çekildiğini görünce normale dönüyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor Schroder'e.

"Sana hakkın olan beş dakikayı vermek istiyorum. Peter'la da yapmaya çalıştığım şey buydu. Ona yardım etmeye çalışıyordum ama işler kontrolden çıktı."

Charlotte belli belirsiz başını sallıyor. Sonra Schroder'in ne demek istediğini anlamış olacak ki duruyor. Yüz ifadesi değişiyor. Durumu idrak etmiş ama hâlâ kafası karışıkmış gibi görünüyor. "Seni vurmamı mı istiyorsun benden?"

"Evet."

Charlotte onun söylediğini onaylıyormuş gibi başını sallıyor. Tezgâhtaki silaha bakıyor ve başını sallamaya devam ediyor.

"Her şeyi yanlış anlamışsın," diyor sonunda. "Son birkaç günümü olanları düşünerek geçirdim. İnsanların sevdikleri şeyi yaparken ölmeleri konusunda ne derler bilirsin, değil mi? Hiçbir zaman anlamamışımdır; araba yarışçıları kaza yapıp çarpışırlar ve insanlar da onların sevdikleri işi yaparken öldüklerini söylerler ama bu bana hiçbir zaman anlamlı gelmemiştir. Çünkü bu insanlar bir yarış pistinde hız yapmayı sevmiş olabilirler, araba sürmeyi sevmiş olabilirler ama onları öldüren şey araba kullanmaları değildi, kaza yapıp birbirlerine çarptıkları için öldüler ve bir insan nasıl olur da kaza yapmayı sevebilir ki? Ya da düşüp hayatını kaybeden bir kaya tırmanıcısını düşün. Kayalara tırmanmayı seviyor olabilir ama kayalara tırmanırken değil, uzun ve dehşet verici bir düşüşün ardından hayatını kaybetmiştir. Yere çarpıp parçalara ayrıldığında ölmüştür. Düşme kısmını sevdiğini pek sanmıyorum. Bazı şeyleri şimdi anlıyorum. Kocamı sevdim, gerçekten de sevdim ama onun içinde hep bir şeyler eksikti. Karısını kaybetmeden önce onu tanımıyordum dolayısıyla bunun ne olduğunu tam olarak sana söyleyemem ama karısıyla beraber onun da bir parçasının öldüğünü anlamak için uzman olmaya gerek yok. Peter elinden geleni yaptı. İyi bir adamdı. Kızını, beni, üvey oğlunu elinden

geldiğince sevdi ve yaşasaydı bunu yapmaya devam edecekti. Ama ben Linda değildim. Hiç kimse Linda olamazdı. Bu hayatta düşünmekten en çok keyif aldığı şey, Linda'ya zarar vermiş olan adamların başına kötü şeylerin gelmesiydi." Charlotte gülümsüyor, ardından gözyaşlarını siliyor. "Buraya kocamın ölümüne sebep olduğunu söylemek için geldin. Şu anda ve bundan sonraki yıllarda da benim tek tutunabileceğim şey bu aptalca söz işte. Kocam sevdiği şeyi yaparken öldü. Mutlu bir şekilde öldü. Onun hayatını paramparça eden adamların hakkından gelirken öldü ve sanırım bu dünyadan ayrılmak söz konusu olduğunda diğer seçeneklere oranla kulağa çok kötü gelmiyor. Sanırım Peter da böyle düşünürdü. O, intikamı adına kendi hayatını feda etti ve böyle yaparak o insanların başkalarının da hayatını mahvetmesini engellemiş oldu. Onu özleyeceğim. Onu her zaman seveceğim. Sevdiği şeyi yaparken öldü. Kim böyle bir son istemez ki? Kim?"

Bir sessizlik oluyor. Birkaç saniye bu şekilde geçiyor, sessizlik uzamaya devam ederken Schroder, ona nasıl yanıt vereceğini bilemiyor. Evdeki diğer insanların da seslerinin kesildiğini fark ediyor. Şu anda onları dinliyor olmalılar.

"O adamları öldürdüğünde Peter hâlâ hayatta mıydı? Biliyor muydu?"

"Evet. Evet, hayattaydı ve hepsini öğrendi."

Charlotte kollarını göğsüne kaldırıp bir elini çenesinin altına koyarken diğer eliyle de dirseğinin altına destek yapıyor. Elleri titremeye başlıyor. Birazdan gözyaşlarının akacağı hissediliyor. Bunların hepsi Schroder'in suçu. Bu evdeki acı ve yeri doldurulamaz boşluk, hepsi onun yüzünden. "O öldüğünde yanında mıydın?"

"Yanındaydım," diyor Schroder.

"Eğer intikam almayı arzuladığımı düşünerek buraya geldiysen yanılıyorsun. Kocamın ölümüne sebep olmuş olmanın aynı şekilde bana da beş dakikamı kullanma hakkını verdiğini sanıyorsun ama yanılıyorsun. Benim için durum bu değil. Bu evde böyle şeylere yer yok. O silahı al ve bir yerlere göm ya da gidip

polise teslim ol çünkü eğer bu şekilde bir fark yaratabileceğini sanıyorsan daha fazla masum insanın ölümünden başka bir sonuç alamazsın. Aptalsın, kibirlisin ve Peter'ın ölümüne sebep oldun ama Peter da seninle beraber gittiği için eşit derecede aptal ve kibirliydi. Olanlar konusunda kızgınım, evet ama seni bağışlıyorum Carl Schroder. Bu yüzden, kocamı öldürtmüş olmanla ilgili sana sunduğum bağışlamayı da yanına alıp bir daha dönmemek üzere şimdi buradan ayrılmanı istiyorum."

79. BÖLÜM

"Bugüne kadar her şeyi ve herkesi yanlış mı anlamışım ben?" diye soruyor Tate'e. Tate ise hâlâ uyuyor. Soruşturmanın koşuşturmasıyla geçen uzun saatler ve yaklaşık bir senelik perhizden sonra ilk defa alkol almış olması sebebiyle Tate, günün geri kalanını uyuyarak geçirecekmiş gibi görünüyor. "İki farklı kadından iki farklı cevap ve hiçbiri beni ölü olarak görmek istemiyor. Bu son hafta, son yirmi sene... Bilmiyorum. Bilmiyorum."

Kelly Summers davasına dair, nerede oturduğundan anne ve babasının evine kadar her şeyi hatırlıyor. Şu anda da onların evine doğru arabasını sürüyor. Son defa buraya geldiğinde Kelly Summers hastaneden yeni çıkmıştı ve Schroder de bu kötülüğü ona yapan adamı yakaladıklarını haber vermek için evlerine gelmişti. Kelly Summers, suçlunun kimliğini teşhis etmişti tabii ki. Sonuçta komşuydular. Dwight Smith ise evine dönmek yerine kaçmaya çalışmıştı. Kuzeye doğru gitmişti. Yeni Zelanda'nın problemi ya da aslında bu soruşturmanın lehine olan durumu şuydu ki kuzeye gitmek size pek de bir şey kazandırmaz. Kuzey, güney, batı veya doğu, neresi olursa olsun, birkaç saatlik yolculuktan sonra varabileceğiniz tek yer okyanusun sularıdır. Bundan daha ötesine geçebilmek için bir uçağa, tekneye veya gerçekten de sağlam ciğerlere ihtiyaç duyulur ki Smith bunların hiçbirine sahip değildi. Banka hesaplarındaki tüm parayı çeken Smith ancak Nelson'a kadar uzaklaşabilmişti çünkü orada karşısına çıkan bir fahişeyle geçirdiği on beş dakikanın parasını ödeyemeyince bir pezevenkle kavgaya tutuşmuş ve baygın bir halde bulunup has-

taneye kaldırılmıştı. Bunun ardından da bulmacanın geri kalan parçaları tamamlanmıştı.

Kelly Summers'ın ebeveynleri, büyükçe bir bahçenin içinde yer alan küçük, kır evi tarzında bir yapıda yaşıyorlar. Yaklaşık üç metre yüksekliğinde bir çit, evin sokak tarafından görünmesini engelliyor. O çitin arkası ise belki binlerce gül, düzinelerce lavanta öbeği ve daha birçok çeşit bitkiyle dolu. Sanki Summers ailesi, çiçeklerin rengini kullanarak kötülüğü evlerinden uzakta tutmak istiyor. Çakıl taşlarıyla döşenmiş bir araç yolu evin önüne kadar gidiyor. Dışarıda dört tane araba var. Bir tanesinin yan kısmındaki yazıya bakınca bir cenaze levazımatçısına ait olduğu anlaşılıyor. Schroder, ahşap verandanın üstüne çıkınca evin salonunun, sandalyelerinde oturan insanlarla dolu olduğunu görebiliyor. Aynı zamanda Kelly'nin babasının başını kaldırıp onu fark ettiğini ve suratındaki ifadeye bakınca onun kim olduğunu çıkartmaya çalıştığını da görüyor. Babası kalkıp ön kapıya geliyor.

"Dedektif Schroder'siniz, öyle değil mi?" diye soruyor. Roger Summers ellilerinin sonlarında olan ama bundan on beş yaş daha yaşlı gözüken biri. Elbette öyle gözükecek çünkü Dwight Smith gibiler insanları bu hale getiriyor işte.

"Evet," diye yanıtlıyor Schroder.

"Baş sağlığı dileklerinizi iletmek için gelmeniz beni duygulandırdı," diyor adam, "ama şu an çok uygun bir zaman değil. Cenaze perşembe günü düzenlenecek, o zaman bize katılabilirseniz çok müteşekkir oluruz."

"Siz ve eşinizle konuşmam lazım. Lütfen, konu çok önemli."

"Bekleyemez mi?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Schroder. "Gerçekten bekleyemez. Kelly hakkında. Lütfen."

Roger Summers başıyla onaylıyor. "Evin arka tarafında, dışarıda bir masa var. Verandadan inince evi dolanıp oraya geçin, biz de birkaç dakika sonra yanınıza geliriz."

Schroder, verandadan inip evin etrafında yürümeye başlıyor. Bir sürü çiçek, ağaç ve çalılığı geçiyor ve en sonunda içinde küçük bir gölcüğün bulunduğu arka bahçeye geliyor. Siyah bir kedi suyun yanında oturmuş balıkları izliyor. Roger'ın bahsettiği masa, etrafına bir düzine insanın oturabileceği uzunlukta ve ahşaptan yapılmış. Bir yaz gecesindeyseniz ve kızınız da hâlâ hayattaysa gerçekten de çok keyifli bir yer olabilir.

Schroder oturuyor ve güneşe dönüyor; derisinin yandığını hissediyor. Bir gün o güneşin de enerjisi tükenince bu gezegendeki hayat da son bulacak ve tüm bunların hepsi bir hiç uğruna yaşanmış olacak.

Roger görünüyor. Elinde taşıdığı meyve suyu sürahisinin içindeki buzlar tıngırdarken camın yan taraflarının da buğulandığı görülüyor. Karısı da, ki Schroder birdenbire onun ismini hatırlamadığını fark ediyor, elinde üç tane bardakla kocasını takip ediyor. Roger ve karısı, sürahiyle bardakları masaya koyduktan sonra Schroder de ayağa kalkıp onlarla el sıkışıyor. Roger'ın karısı da bardaklara meyve suyunu dolduruyor.

"Kelly için üzgünüm," diyor Schroder.

"Biliyorum," diyor annesi. "Hepimiz üzgünüz."

Oturuyorlar. Schroder meyve suyundan bir yudum alınca kafasındaki diş ağrısının üstüne buz koymuş gibi hissediyor.

"İyi misiniz?" diye soruyor kadın.

"Evet," diye yanıtlıyor. Gerçekten de iyi hissediyor çünkü bütün bunlar çok yakında şu veya bu şekilde sona erecek. Karşısındaki insanlar onun için bir seçenek, arabasında uyuyan adam ise diğer seçeneği.

"Onu severdim," diyor Schroder.

"Herkes onu severdi," diyor Roger.

"Aklımdan çıkaramadığım davalardan biri olmuştur hep. Benim açımdan olayların bu şekilde ilerlemiş olmasının esas sebebi Kelly."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye soruyor annesi.

"Hangi olaylar?" diye soruyor Roger da.

Bunun üzerine Schroder anlatmaya başlıyor. Konuşmaya devam ederse, kafasından geçenlerin hepsini kelimelere dökerek zihnini boşaltabilirse baş ağrısının da yok olacağını umut ediyor. Her şeyin başına dönüyor. "Hep polis olmak istemiştim ama bu senenin başında bunu benden aldılar," diyor. Yapmak zorunda olduğu mecburi seçimden, vurduğu kadından ve o kadının nasıl biri olduğundan bahsediyor. "Onu soğukkanlılıkla vurdum çünkü böyle yapmasaydım o kız, o genç kız ölecekti. Bir hayatın yerine diğerini seçmek zorundaydım." Bunun üzerine nasıl işini kaybettiğini, olayın nasıl örtbas edildiğini ve ardından medyum Jonas Jones için nasıl çalıştığını anlatıyor. "Bir hava tahmincisi ne kadar medyum sayılırsa o alçak herif de o kadar medyumdur." Ardından Joe Middleton'dan, onu nasıl takip ettiğinden ve bu takibin nasıl da kafasına bir kurşun yemesiyle son bulduğundan bahsediyor. "Komadan çıktığımda kaybolmuştum. Eskiden olduğum kişi değildim artık ve hiçbir şeyi umursamıyordum."

Ardından onlara referandumdan bahsediyor. Evinde misafirlerini ağırladığı gün, her şeyin başlangıcına sebep olan o konuşmayı anlatıyor. Dwight Smith'in serbest kaldığını nasıl öğrendiğinden ve insanların hapisten çıkıp ikinci bir şansa sahip olmalarına ne kadar öfkelendiğinden bahsediyor. "Benim ikinci şansım nerede? Nerede?" Bunları anlatırken onlar da içeceklerini yudumluyorlar. Schroder, Roger ve karısının bakışlarından bu konuşmanın nereye varacağına dair iyice meraklandıklarını görebiliyor. Schroder'in sırtında ağır bir yük taşıdığını fark ettikleri için konuşmasını kesmeden dinliyorlar. İkisi de iyi insanlar ki bu durum kendisinin aleyhine de olabilir. Konuşmaya devam ettikçe son birkaç gündür masmavi olan gökyüzünde bulutların oluşmaya başladığı görülüyor. Kara bulutlar. Bir araya geliyorlar.

Dwight Smith'i öldürmeyi ne kadar istediğinden bahsediyor. Onu benzin istasyonundan başlayarak nasıl takip ettiğinden, Dwi-

ght'in kızlarının evine zorla girdiğinden ve Kelly'nin de onunla beş dakika yalnız kalmayı istemesinden bahsediyor.

"İkimiz de tahmin etmiştik," diyor annesi, "kızımızın bunu tek başına yapmış olamayacağını yani. Onun için çok fazlaydı bu kadarı."

"Onu öldürebildi mi? Kelly, en azından bunu yapabildi mi?" diye soruyor Roger.

"Ne duymak istiyorsunuz?" diye soruyor Schroder. "Onun yaptığını mı?"

"Evet," diyor Roger. "Kelly'nin o alçak heriften intikamını almış olmasını istiyorum."

"Hayır," diye araya giriyor annesi. "Kelly'nin birini öldürmüş olabileceği fikri... Hayır. Bu fikir benim hiç hoşuma gitmiyor."

"Hak ettiğini buldu," diye yanıtlıyor Roger.

"Biliyorum," diyor annesi. "Ama Kelly... Onu Kelly mi öldürdü?"

"Evet," diyor Schroder.

"Sana bir soru sorayım dedektif," diyor annesi. "Ne türden bir dünyanın içinde yaşıyoruz ki Kelly gibi bir genç kadın bir adam öldürmek zorunda kalıyor?"

"Benim dünyam," diye yanıtlıyor Schroder. "Ona yardım edemediğim için üzgünüm."

"Üzgün müsün?" diye soruyor annesi. "Ama neden?"

"Kelly benim yüzümden öldü."

"Anlamıyorum," diyor kadın.

Bunun üzerine Schroder ona durumu açıklıyor. Eğer o, polisi aramış olsaydı Kelly şu anda hayatta olabilirdi. Cesedi saklamalarına gerek kalmayacaktı. Konuyla polis ilgilenecekti. İnsanlar ne olduğunu öğreneceklerdi.

Kelly'nin anne babası sessizlik içinde oturup Schroder'in söylediklerini düşünüyor, bir yandan da içeceklerini yudumluyorlar. Schroder, lavantaların etrafında uçuşan arıların vızıltılarını duyabiliyor, koltuk altından vücuduna akan teri hissedebiliyor.

Ayrıca kafasının içindeki kurşunun daha önce aldığı darbelerden dolayı kıpırdadığını, sıcaktan genleşip soğuk meyve suyu yüzünden büzüştüğünü ve hepsinden önemlisi bir şeyler yapmaya hazırlandığını hissedebiliyor.

"Polisi aramak Kelly'nin istediği şey miydi?" diye soruyor Roger.

"Hayır," diye yanıtlıyor, "ama bunun önemi yok. Kızınız benim yaptığım şey yüzünden öldü ve bu sebeple kızgınlığınızı benden çıkarma hakkına sahipsiniz."

Roger kafasını iki yana sallıyor. "Sana kızgın filan değiliz," diyor.

"Eğer sen olmasaydın," diye söze giriyor annesi, "Kelly o banyo zemininde ölmüş olacaktı. Kızımızı sen öldürmedin. Kelly de kendini öldürmedi aslında. Kızımızı beş sene önce Dwight Smith öldürdü."

"Bu onu geri getirmez ama yine de bir nevi bize teselli oluşturuyor. O adamın kızıma bir daha zarar vermesindense Kelly'nin onu öldürmüş olması daha iyi. Çok daha iyi."

"Ben..."

Roger elini kaldırıp onu susturuyor. "Acı çekiyorsun," diyor. "Bir aptal bile bunu görebilir. Olanlar yüzünden kendini suçluyorsun ama bana soracak olursan dünyanın senin gibi daha çok insana ihtiyacı var. Adaletsizlikler yüzünden kendilerini kötü hisseden ve bu nedenle bir şeyler yapmaya hazır olan insanlara ihtiyacımız var."

Schroder kafasını sallıyor ama bu hareketinden dolayı hemen pişman oluyor çünkü kurşun tekrar yerine oturana kadar kafa hareketlerini en aza indirgemesi lazım. "Yaptığım şey yanlıştı. Büyük bir yanlıştı. Kızınız da öldü ve birisi bunun bedelini ödemeli."

"Birisi bunun bedelini ödedi zaten," diyor annesi.

"Benim de bunun bedelini ödemem lazım," diyor Schroder.

Tekrar sessizleşiyorlar. Roger meyve suyunu bitirince sürahiyi yerinden alıyor ama bardağına doldurmadan tekrar yerine

koyuyor. "Seni doğru anlıyorsam birilerinin seni cezalandırmasını istiyorsun. Kötü hissediyorsun. Bunun sonucunda bulduğun çözüm nedir?"

"Çözüm, Kelly'nin Dwight Smith'le beş dakika hakkını kullandığı gibi sizin de aynı hakkı benim üzerimde kullanmanızdır."

"Gerçekten de böyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor Roger. "Seni suçladığımızı mı sanıyorsun? Sana zarar vermek istediğimizi hatta seni öldürmek istediğimizi mi düşünüyorsun?"

"Öyle yapmalısınız diye düşünüyorum."

"Hayır, böyle bir şey yapmayız," diyor annesi. "Tam tersi, biz sana borçluyuz. Evet, kızımız öldü ve şu anda hayatımıza devam ediyor gibi görünüyoruz ama birkaç gün içinde bu da değişecek. Birkaç gün sonra bizi cenazeye taşımak zorunda kalacaklar çünkü yürüyecek halde olmayacağız büyük ihtimalle ama bunlar için seni suçlamıyoruz dedektif. Hem de hiç. Eğer birisinin seni suçlaması için buraya geldiysen o zaman yanlış yerde olduğunu söylemek isterim."

"Sen bizim kızımızı kurtardın," diyor Roger, "ve ardından o aramızdan ayrıldı. Bunun acısı bizim için asla dinmeyecek ama en azından onun kendi iradesiyle gittiğini biliyoruz. Bunun için senden nefret edemeyiz ve seni cezalandıramayız da. Kızımın son gecesi ve belki de hayatının en berbat gecesi olacak bir geceyi başka bir şeye dönüştürüp ona istediği şeyi verdin ki bu da o alçağın yaptıklarının bedelini ödemesiydi. Kızıma, benim verebilmiş olmayı çok arzuladığım bir hediye verdin; eğer ben de daha iyi, daha güçlü bir adam olsaydım senin yaptığın şeyi yapmaya cesaret edebilirdim. O adamın hapisten çıktığını bilseydim bile yine de hiçbir şey yapamazdım. Bu sebeple hayır, biz seni asla suçlamıyoruz. Benim yapmam gereken bir şeyi sen yapmış olduğun için seni nasıl suçlayabilirim? Suçlamayı bırak, seni kıskandığımı bile söyleyebilirim. Bana göre sen bir kahramansın. Bana göre bu şehrin senin gibi daha çok insana ihtiyacı var."

80. BÖLÜM

Üzerine başka küçük telefonların monte edildiği devasa telefonun önünde, yani sanat müzesindeyim yine. Tuş takımını oluşturan küçük telefonların hepsi aynı anda çalmaya başlıyor. Uzanıp ulaşmaya çalışıyorum ama kollarım hareket etmiyor. Aslında hiçbir yerim hareket etmiyor. Odanın köşeleri karanlık ama ortası aydınlık, hem de fazla aydınlık, bu yüzden bakışlarımı başka yöne çevirmek istiyorum ama yapamıyorum çünkü kafam da gözlerim de milim hareket etmiyor. İçkiye birkaç saatliğine ara vermek zorunda kaldığım zamanlarda yaşadığım bir baş ağrısı var.

Ardından sanat müzesine girmeden önce bunu zaten yaptığımı hatırlıyorum.

Sonra bir şekilde, telefonlardan birinin kulağıma dayalı olduğunu fark ediyorum. Arayan Rebecca. Rüyamda bana ulaşmayı başarmış.

"Tate? Neredesin sen?"

Kent'e baş ağrımdan bahsediyorum, kelimeleri buluyorum ama onları dışarı çıkartamıyorum. Boğazımda bir yerlerde takılıp kalıyorlar, ben de onları yutuyorum. Şu anda modern sanat eserinin yerine karşımda bir arabanın ön camı, onun önünde uzanan bir yol, park etmiş arabalar, evler, sokak lambaları ve ağaçlar var. Gökyüzü, son gördüğümden bu yana biraz kararmış. Dağların üzerinden batıya doğru hareket eden bulutları görüyorum. Arabamız, yolda bir bahçe duvarının dışına park edilmiş.

"Theo? Orada mısın?"

Telefonu kulağıma bastırıyorum. "Rebecca?"

"Son otuz dakika içinde iki telefon aldık," diyor. "Biri Naomi McDonald'dan, diğeri de Monica Crowley'den. Schroder onları görmeye gitmiş. Polis artık biliyor Theo. Kimi aradıklarını biliyorlar, parmak izlerinin sonucu da geldi ve o olduğu teyit edildi. Schroder'in evine doğru gidiyoruz şu anda. Sen neredesin?"

"Bir arabanın içindeyim," diyorum.

"Nerede?"

"Ben... Başım ağrıyor."

"Tate..."

"Şu modern sanat rüyasını görüyordum yine," diyorum ona.

"Sarhoş musun?"

"Belki. Beni neden aradığını... Bir saniye..." diyorum ve arabanın kapısı açılıyor. "Hey, Schroder de burada. Hey, Schroder! Nasılsın? Bara mı gidiyoruz?"

Schroder uzanıyor ve telefonu elimden alıyor. Kapattıktan sonra arka koltuğa fırlatıyor.

"Hey, neden böyle bir şey yaptın ki?" diye soruyorum.

"Yapmamız gereken işler var."

Ona beni rahat bırakmasını söylüyorum ama kelimelerin hepsi bir alkol denizinde kayboluyor. Viskinin sebep olduğu baş ağrısının içinde yitip gidiyorlar. Kendimi, birkaç ay önce komaya girmeden hemen önceki gibi hissediyorum; baş ağrısının gittikçe kuvvetlendiği ve beraberinde her şeyi sürükleyip götürdüğü günlerdeki gibi...Komadaki bir hastayı hapse atarlar mı? Eğer öyleyse, o haldeyken hapiste geçirdiği yıllar cezasından düşer mi? Komadaki bir adamı asarlar mı?

"Yaparlar mı bunu?" diye soruyorum; kelimeler sonunda ağzımdan çıkmayı başarıyor.

"Neyi yaparlar mı?" diye soruyor Schroder.

"Komadaki bir adamı asarlar mı?"

"Sen sarhoşsun."

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum çünkü yol, park etmiş arabalar, direkler ve ağaçlar hareket etmeye başlıyor. Hepsinin yanından geçiyoruz.

"Bana yapmamı söylediğin şeyi yaptım," diyor.

Gözlerimi kısınca etrafımda uçuşan renkler görüyorum. Susadığımı fark ediyorum. "Biraz suya ihtiyacım var," diyorum ona ve bir saniye sonra kucağımda bir su şişesi olduğunu görüyorum. Nereden geldiğini sorgulamıyorum çünkü bunu yaparsam o zaman ortadan kaybolabilir ve hâlâ rüyamın içinde olduğumu fark ederim diye endişeleniyorum. Suyun yarısını, sonra diğer yarısını içip bitiriyorum. Kendimi az da olsa daha iyi hissediyorum. "Ağrı kesicin var mı?" diye soruyorum ve evren bana onları da hemen sunuyor. Tüm suyu bitirdiğim için hapları kuru kuru yutmak zorundayım. Ardından Schroder de birkaç tane ağrı kesici alıp çiğniyor. Sanırım onun da başı alkolden dolayı ağrıyor.

Schroder arabayı sürmeye devam ederken uyukluyorum. Şehrin dış mahallelerinden geçip kuzeye doğru gidiyoruz. Büyük, zalim güneş, olanca gücüyle arabayı ısıttığı için terliyorum. Viskinin gözeneklerimden dışarı süzüldüğünü hissedebiliyorum. Ağrı kesiciler de etkisini göstermeye başlıyor.

"Polis artık biliyor," diyorum ona, biraz daha kendime gelerek. "Arayan Rebecca'ydı. Dedi ki..." diye devam ediyorum ve ardından ne dediğini hatırlamaya çalışıyorum. Ne demişti sahi? "Naomi McDonald ve Charlotte Crowley'nin... Hayır, Charlotte değil, Monica'nın onları aradığını söyledi. Onları görmeye gittiğini söyledi."

"Onlara beş dakikalarını verdim," diye yanıtlıyor Schroder, başının yan tarafını ovuşturarak.

"Ne?"

Schroder olanları anlatıyor. İlk başta Ron McDonald'ın, ardından Peter Crowley'nin karısını. Son olarak da Kelly Summers'ın annesi ve babasını. Hepsiyle aralarında geçen konuşmaları anlatıyor. O anlattıkça ve zaman geçtikçe ben de ayılmaya

başlıyorum. Kuzeye doğru gidiyoruz. Şehrin dışına. Burası daha sıcak çünkü güneşe daha yakınız. Ama ardından sıcaklık azalıyor çünkü güneş, bulutların arasına girip gizleniyor. Sonra çayırlık alanlara yayılmış ağaçları görmeye başlıyoruz.

"Hepsini tek tek ziyaret ettim ve hiçbiri de yaptıklarım yüzünden yeteri kadar kızgın değildi," diyor.

"Şimdi polise mi gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Polise gidiyormuşuz gibi mi görünüyor sana şu anda?"

Soluma, sağıma ve sonra önüme bakıyorum. "Hayır."

"Quentin James'i öldürdüğünde nasıl hissetmiştin?"

O anı ve ondan sonraki süreci tekrar hatırlıyorum. "Hiçbir şey hissetmemiştim."

"Acı vermiş miydi?"

"Acı mı? Hayır. Acı hissetmedim."

Başını öne arkaya sallıyor. "Evet, ben de öyle tahmin etmiştim. Dwight Smith'in ölmesine izin vermek bana hiçbir şey hissettirmemişti. Grover Hills'teki o alçakları öldürmek de hiç acı vermedi. Kendimi yanlış veya doğru bir şey yapıyormuş gibi de hissetmemiştim. Hiçbir şey hissetmedim. Şu kurşun," diyor ve kafasının yan tarafına vuruyor hafifçe; tıpkı lastik dükkânının sahibi Tom'un kel adamı tarif ederken yaptığı gibi. "Kurşun, içimde bir yerde bir şalteri indirdi."

"Biliyorum."

"Ama sonra Peter Crowley de öldü. O öldü ve şalteri indirilen duyguların bazıları geri gelmeye başladı. Onun benim yüzümden öldüğünü biliyordum ancak onu ben öldürmemiştim; bu iki durum arasındaki fark da benim kötü hissetmeme ama acı hissetmememe sebep oldu. Söylediklerim sana bir şey ifade ediyor mu?" diye soruyor. Ağladığını görebiliyorum. Hiçbir şey hissetmeyen adamın yanaklarından gözyaşları süzülüyor.

"Ediyor tabii," diye yanıtlıyorum. Baş ağrım şu anda neredeyse tamamen kayboldu ama ağzım tekrar kurumuş gibi hissediyorum. "Bir şişe suyun daha var mı?" diye soruyorum.

"O son şişeydi."

Bir dakika daha yol alıyoruz. Yüzünü silip gözyaşlarını kuruluyor. Birkaç damla yağmur arabanın ön camına düşüyor.

"Ron McDonald'ı öldürmeye gelince," diyor ve yüzünü silmeye devam ettiği halde gözyaşlarının arkası kesilmiyor, "işte o iyi hissettirmişti. Ah Tate, o adamı midesinden vurdum, kanamaya başladı ve uzun zamandan beri ilk defa harika hissettim. Mutlu hissettim. Daha çok insan öldürmek istedim. Bu şehir, vurulmayı hak eden bir sürü alçakla dolu."

"Adalet sistemi ne kadar problemli olursa olsun bu, senin yöntemini temize çıkarmaz Carl. Batman gibi sokaklara çıkıp şehri temizleyemezsin. Masum insanların zarar görmesine ve ölmesine sebep oldun."

"Biliyorum, lanet olsun, biliyorum!" diyor ve direksiyonu yumrukluyor. Ardından suratını acıyla buruşturuyor ama neden olduğunu tam anlayamıyorum. Bir eliyle şakaklarına biraz masaj yapıyor. Başı ağrıyor olmalı. O kadar çok içmemişti ama yine de alkolden dolayı olabilir, diye düşünüyorum.

"Evet, şu anda biliyorsun."

"Haklısın. O adamı midesinden vururken kendimi iyi hissettim ama ölürken ağladı Tate, ağladı ve bana masum olduğunu söyledi ki bu da bana daha da haklıymışım gibi hissettirdi. Sonra... Sonra sen aradın..." Artık gözyaşları iyice arttığı için arabayı yolun kenarına çekiyor. Şehrin dışında, kuzeyde bir yerdeyiz. Quentin James'in gömülü olduğu yere giden sapağın yakınlarında sayılırız.

"Her şey yoluna girecek," diyorum ona.

"Hiçbir şey yoluna girmeyecek," diye yanıtlıyor beni. "Asla yoluna girmeyecek. Masum bir adamı öldürdüm Theo. O vurduğum kadın gibi değil bu durum. O zaman önümde seçeneğim yoktu ve zaten korkunç biriydi. Ama bu adam... bu.... Ah, Tanrım, her şeyi berbat ettim! Hiçbir şey hissetmezken şimdi her şeyi hissediyorum ve bunun bitmesini istiyorum Tate. Bütün bunların sona ermesini istiyorum."

Arabayı tekrar çalıştırıyor. O sürmeye devam ederken yağmur da hızlanmaya başlıyor. Schroder silecekleri çalıştırıyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Göreceksin," diye yanıtlıyor.

"Geri dönelim," diyorum ona. "Teslim ol."

"Sen de mi böyle yapacaksın?" diye soruyor.

"Evet."

"Gerçekten mi? Quentin James'i öldürdüğünü itiraf mı edeceksin?"

"Evet."

"Çocuğunun büyüdüğünü hiçbir zaman göremeyecek olsan bile mi?"

"Evet."

"Hayır. Sana inanmıyorum," diyor ve son birkaç gündür yaşananlarda büyük rolü olan ormanlık alana giden sapağa dönüyor... Artık nereye gittiğimizi biliyorum. Neden olduğunu bilmiyorum ama iyi bir sebep değilmiş gibi hissediyorum. Az önce bu nedenle her şeyi itiraf edeceğim diyerek yalan söyledim. Burada yanlış olan bir şeyler var.

"Masum bir adamı öldürdüm," diye devam ediyor. "Sen ise kızını öldüren adamı öldürdün. Naomi bana bir kahramanın nasıl olduğunu anlattı ve sen de öylesin Theo. Quentin James dışında da insanları öldürdün biliyorum ama..."

"Başka hiç kimse yok," diye araya giriyorum, "diğerlerinin hepsi meşru müdafaaydı."

"Bu doğru değil ama önemi de yok çünkü sen benim gözümde bir kahramansın. Gerçekten de polise teslim olur muydun?" diye soruyor ve yanıtlamama fırsat vermeden devam ediyor: "Sana Quentin James'in yerini göstersem ve başka hiç kimseye söylemeyeceğime dair yemin etsem yine de gidip polise teslim olur muydun?"

"Evet."

"Yapma Tate, bana karşı dürüst ol. Dürüst olmaktan başka hiçbir şey kalmadı elimizde."

"Pekâlâ, o halde cevabım hayır," diyorum. "O benim kızımı öldürdü ve elimde seçeneğim olursa, onun diğer çocuğumu büyütmemi engellemesine izin vermem."

"Neredeyse geldik sayılır," diye yanıtlıyor ve arabayı sürmeye devam ediyor. Evler yavaşça azalıyor ve engin topraklara yayılmış çiftlikler görüş alanına giriyor. Ardından ağaçlar... Ormanlık alanları geçiyoruz, nihayet cumartesi günü Bridget'i ve yıllar önce de yaptığının bedelini ödemesi için Quentin James'i getirdiğim yere geliyoruz. Schroder arabadan dışarı çıkıyor, ben de peşinden çıkıyorum. Rüzgâr epey sert bir biçimde eserken yağmur da yüzlerimizi kamçılıyor, havaya bakınca burada istenmiyormuşuz gibi hissediyorum. Başım hâlâ az da olsa dönmeye devam ediyor ama önceki kadar kuvvetli değil. Bir seneden fazla bir süredir ağzıma alkol sürmediğim için çok çabuk sarhoş oldum ama aynı çabuklukla da ayılıyorum.

"Burada ne yapıyoruz?" diye soruyorum.

"Bir zamanlar birbirimize çok benzerdik," diye yanıtlıyor Schroder. "Sonra sen başka yöne, ben başka yöne savrulduk ama ikimiz de aynı yerlerden geçtik ve aynı şeyleri gördük. Karanlık yerler ve karanlık şeylerdi deneyimlediklerimiz. Lanet olsun, ikimiz komaya bile aynı zamanda girdik!" dedikten sonra eliyle kafasında biriken yağmur sularını siliyor. "İşin aslı şu ki Theo, sen ve ben, biz her zaman aynı olacağız. Aynı şeylere inanıyoruz. Aynı ideal uğruna mücadele ediyoruz. İkimiz de aynı şeyleri yaptık. Sen benim neler yaşadığımı biliyorsun, ben de senin neler yaşadığını biliyorum."

"Ve?"

"Ve şu anda burada olmamızın sebebi de bu," diyor, sesini biraz daha yükseltmek zorunda kalarak. "Her şeyin sonunda gördüm ki biz aynıyız. Cep telefonuyla yapmış olduğum test aptalca ve anlamsızdı ama yine de bir testti ve sen onu geçtin.

Benim yanımdaydın yani. Sana Quentin James hakkında sorduğum soru da bir testti ama o testi geçemedin."

"Neden bahsediyorsun sen?"

Cebinden silahını çıkarıyor. "Yaptıklarının sorumluluğunu almaya hazır değilsin Theo. Benim kadar hazır değilsin. Ben insanlara beş dakikalarını önerdim. Onlar bunu istemediler ama bu, onların beş dakikalarını hak etmedikleri anlamına gelmez. Yaptıklarımı onlar adına yaptım ve yapmak üzere olduğum şeyi de yine onlar adına yapacağım. Onlar, benim ölümümü görmeyi hak ediyorlar."

"Ne yapmayı planlıyorsun? Kendini mi vuracaksın?"

"Neden olmasın? Geleceğim nedir? Tutuklanmak mı? Mahkemelerde soytarı gibi sergilendikten sonra yeni çıkan kanunla beraber ibret olsun diye asılan ilk adam olmak mı? Ne kendim ne de ailem için bunu istiyorum. Onlara ve başkalarına yeteri kadar zarar verdim."

"Carl..."

"Sana gelince," diye devam ediyor. "Senin de vermiş olduğun zararlardan dolayı kimseye kendini sunacağını hiç mi hiç sanmıyorum."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" diye soruyorum, yere doğru tuttuğu elindeki tabancaya bakarak bundan sonra silahını nereye doğrultacağını merak ediyorum. Ama bunu zaten biliyorum. Arabadayken biraz endişelenmiştim ama şu anda daha da kötü. Artık korkuyorum.

"Biz aynıyız Theo. Aynı hamurdanız. Ben, pazartesi günü masum bir adamı öldürdüm. Peki, sen ne zaman bir masumu öldüreceksin? Bir sonraki pazartesi mi? Bir sonraki sene mi? Daha sonra peşine düşeceğin kötü adamı ya da seri katili öldürecek misin? Elbette öldüreceksin. Peki, kovaladığın bir adam masum çıkarsa? Bu bir gün olacak dostum, tıpkı benim başıma geldiği gibi senin de başına gelecek. Bunun gerçekleşmesine izin veremem."

"Emniyete geri dönelim ve onlara her şeyi anlatalım," diyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Yaptığım şeylere hâlâ inancım var. Bazı hatalar yaptım, evet ama hâlâ buna... bu misyona inanıyorum. Sen ve ben, dostum, yolun sonundayız. Bu ormanlık alandan, buradan öteye çıkışımız yok."

"Bizim mi?"

Tahmin ettiğim gibi tabancasını bana doğrultuyor. Arabadan dışarı çıktığım gibi koşarak kaçmaya başlamam gerekirdi aslında. "Burası senin için her şeyin başladığı yer; her şeyin bittiği yer de burası olacak," diye devam ediyor. "Simetri. Daha önce karmanın tam olarak neye benzediğini görmek istediğini söylemiştin, değil mi? Eh, öğrenme zamanın geldi. Haydi," diyor, silahıyla ağaçların arasını işaret ederek oraya doğru yürümemi istiyor. "Quentin James'i nereye koyduğumu sana göstereyim ve bu işi bitirelim."

81. BÖLÜM

Ormanın içlerine doğru yürüyoruz. Yağmur damlaları ağaçları döverken sesi bir şelale gibi çıkıyor. Dalların ve yaprakların arasında toplanan yağmur, daha büyük damlalar oluşturarak aşağıya doğru akıyor. Elbiselerim ıpıslak; gömleğimin içinde, sırtımdan damlaların aktığını hissedebiliyorum. Yürümeye devam ediyorum çünkü yürümemek vurulmakla sonuçlanabilir. Yürümemek bu dünyaya hoşça kal demekse yürümeye devam etmek de bir şansım olabileceği anlamına geliyor. Ne kadar hayatta kalırsam o kadar kurtulma ihtimalim olabilir. Belki de polisler buraya gelir. Belki de hemen yakınımızda bir yerde bisiklete binen insanlar vardır. Belki de Schroder bir ayı kapanına basar.

"Carl, haydi ama... bunu yapma," diyorum ona. "Lütfen bunu yapma."

"Sadece yürümeye devam et Theo."

Yürümeye devam ediyorum ama aynı zamanda konuşmaya da devam ediyorum. Konuşurken yürüyorum, yürürken konuşuyorum. Quentin James'in boş mezarına doğru yürüyorum çünkü buralarda benim için tek tanıdık yer burası; zaten Schroder de başka bir yöne gitmemiz için direktif vermiyor. Uzanıp yakalayabileceğim, ardından Schroder'e sallayabileceğim ağaç dalları var mı diye etrafa bakınıp duruyorum. Evet, birkaç tane var ama Schroder benimle arasındaki mesafeyi koruyor. Hava gittikçe soğuyor. Yürümeye başlamamızdan bu yana on derece düşmüş olsa gerek. Bulutlar da daha karanlık ve...

Aniden çakan şimşek, gökyüzünü bir anlığına aydınlatıp ortadan kayboluyor; birkaç saniye sonra etrafı titreten bir gök

gürlemesi duyuluyor; sesin bir devin boş midesinden çıktığını hayal ediyorum. Gökyüzüne bakmak için bir anlığına duralayınca Schroder yürümeye devam etmemi söylüyor. Daha fazla yıldırım, daha fazla gök gürültüsü geliyor ardından. Düşen yıldırımlardan biri o kadar parlak ki bir anlığına kör olduğumu sanıyorum, şiddeti ayaklarımın altındaki toprağın hareket ettiğini düşünmeme neden oluyor. Dünyanın sonu geliyor sanki. Yağmur, yıldırım ve gök gürültüsünün altında kalmak istemiyormuş gibi şiddetini iki katına çıkartıyor. Ağaçların etrafındaki su gölcüklere dönüşmüş her yerde. Biz hâlâ yürümeye devam ediyoruz ve sonunda Quentin James'in mezarına varıyoruz. Üç sene önce burayı hayatımda bir daha görmeyeceğimi düşünürken şimdi buradan ayrı kalamaz hale geldim. Mezar boş, çukurun yan çeperleri çamurlaşmaya başladığı için yağmur suları aşağı doğru akıyor, kirlenmiş yağmur suyu dipte birikiyor.

"Nerede o?" diye soruyorum, Schroder'e dönerek. "Onu nereye koydun?"

"Ceplerini kontrol et," diye yanıtlıyor.

Bunun üzerine ceplerime bakıyorum ve bir cebimde bir not buluyorum. Schroder tarafından yazılmış. Şöyle yazıyor:

Q. J. senin onu gömdüğün yerin yirmi metre kuzeyinde.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum.

"Gerçekten. Şimdi mezara doğru dön ve diz çök," diyor.

"Hayır."

"Ciddiyim Theo, dediğimi yap. Diz çökersen konuşabiliriz ya da seni hemen şu anda vurup bu işe bir son verebilirim. Hangi seçeneğin daha iyi olduğuna sen karar ver."

"Bir zamanlar arkadaştık," diyorum ona.

"Ve şimdi ikimiz de katiliz. Dön ve diz çök. Bir daha söylemeyeceğim."

Yüzüm mezara doğru gelecek şekilde arkamı dönüyorum. Diz çöküyorum. Toprağın suyu, dizlerimden pantolonumun içine sızıyor. Yaşlı adam dizlerim, bu hareketten dolayı biraz mızmızlanıyorlar ama birazdan huzura kavuşacaklar.

"Tek önemli olan şey dünyanın denge içinde olmasıdır. Simetridir," diyor Schroder, fırtına yüzünden artık iyice bağırmak zorunda kalarak. "Burası senin onu öldürdüğün yer ve adaletin de burada yerini bulması en doğrusu olacaktır."

"Henüz öldürmediğim adamlara adaleti sağlamaya çalıştığını sanıyordum," diyorum.

Cevap vermiyor.

"Henüz kimseyi öldürmemişsen, o zaman ortada bir adaletsizlik de yok demektir, öyle değil mi?"

"Polis olmanın en büyük sorunu nedir?" diye soruyor.

"Görev başında vurulmak mı?"

"En büyük problem, tepkisel davranmak zorunda olmamız Theo, önceden bir önlem alamıyor olmamız. Eğer insanları suç işlemelerinden önce tutuklayabilseydin bunu yapardın, değil mi? Ama bu imkânsız. Şu an hariç. Şu an bu mümkün çünkü senin tekrar birilerini öldüreceğini biliyorum."

"Hayır, öyle yapmayacağım," diye yanıtlıyorum. "Lanet olsun, bana Quentin James'in nerede olduğunu söylemiş olsan da tüm bunlardan bir şekilde yakayı sıyırsam da artık polislik yapmaya devam edemem zaten. Bu hayatı artık istemiyorum, doğmak üzere olan bebeğim yoldayken istemiyorum. Lütfen Carl, bunu yapma. Lütfen bunu yapma."

Cevap vermiyor. Onun arkamda olduğunu ve silahını bana doğrulttuğunu hissedebiliyorum. Bir karar vermeye çalıştığını hissedebiliyorum.

"Haydi Carl, lütfen bunu yapma," diyorum. "İşleri yoluna koymam için bir şansım var," derken aklıma, Quentin James'in de zamanında bana aynı şeylerden bahsettiğini, bundan böyle daha iyi bir adam olacağına dair söz verdiğini hatırlıyorum.

Dünyanın dengesini bulma yöntemi bu olsa gerek. Simetrinin bir silah atımı mesafesinde duruyoruz. "Bridget hamile. Onu düşün. Ne yapacağını düşün. Bunu atlatamaz." Cevap vermiyor. Rüzgâr, ağaçların arasında tıslıyor. Daha fazla şimşek ve daha fazla gök gürültüsü duyuluyor. "Lanet olsun Carl, yapma bunu!" diye haykırıyorum.

Cevap vermeyince yavaşça arkama dönüyorum. Beni gerçekten vuracaksa, bunu gözlerimin içine bakarak yapabilir. Beni gerçekten vuracaksa...

Schroder yerde yatıyor. Bir yanına doğru dönmüş, gözleri açık ama beni görmüyor. Gözleri artık hiçbir şeyi görmüyor. Silah hâlâ elinde ama namlusu toprağa doğru çevrilmiş. Bileği içe doğru dönmüş ve diğer kolunu da onun altına sokmuş. Ağzı açık bir halde sarkmış ve dilinin ucu da hafifçe dışarı çıkmış.

"Carl?"

Carl cevap vermiyor. Yanına gidiyor, silahını elinden alıp nabzını kontrol ediyorum. Nabzı atmıyor. Biri boynundan, diğeri de tekrar bileğinden olmak üzere iki kez daha kontrol ediyorum.

Carl Schroder ölmüş.

Kafasındaki kurşun nihayet görevini tamamlamış.

82. BÖLÜM

Yağmur başladığı gibi aniden duruyor. Sanki gökte bulunan dev musluğu birisi kapatıyor. Bir gök gürültüsü daha duyuluyor ama uzaklarda, denizin üstünde bir yerde; peşinden şimşek çakmıyor. Dallardan yağmur damlaları düşüyor.

Yere oturup bir ağaca yaslanıyorum. Artık kendimi hiç sarhoş hissetmiyorum. Geleceğim hakkında düşünüyorum. Olayları aklımdan geçirirken arabaya doğru yürüyorum. Ayaklarım su ve çamur içinde. Yürürken düşünmeye devam ediyorum. Telefonumu arabanın arka koltuğundan alıp açıyorum. Gökyüzünden bulutlar dağılırken güneş tekrar yüzünü gösteriyor. Arabanın kaportasına oturuyorum. Asfalt yoldan buhar bulutları yükseliyor.

Kent'i arıyorum.

"Tanrı aşkına Tate, ne cehennemdeydin sen?!"

"Schroder'i görmeye gitmiştim," diyorum.

"Evet, onu görmeye gittiğini biliyorum, *hepimiz* biliyoruz. Peki, şimdi neredesin?"

"Onu tutuklamak için oraya gittim ve o da bana silah çekti."

"Ne?"

"Kulağa çılgınca geliyor biliyorum," diyorum ki insanlar kıçlarından bir yalan uydurmak üzere oldukları zaman tam da bunu söyler, "beni içki içmeye zorladı. Alkol problemim olduğunu biliyordu ve beni içmeye zorlayınca da kendimden geçmişim."

"Seni zorladı mı?"

"Evet. Silahını bana doğrulttu."

Ona, Schroder'in insanları ziyaret etmesinden bahsediyorum ki zaten bunlardan haberi var. Ardından da bulunduğum yere

yaptığımız yolculuktan bahsedip buraya nasıl gelebileceklerini tarif ediyorum.

"Peki ya Schroder? O şimdi nerede?"

"O da burada," diyorum. "Schroder öldü."

Telefonu kapatıyorum çünkü daha fazla konuşmak istemiyorum. Yaklaşık otuz dakika sonra siren seslerini duyuyorum. Gittikçe yaklaşıyor ve sonunda sirenler susup çok sayıda polis otomobili yolun kenarına park ediyor.

"Tanrı aşkına, burada neler oldu?" diye soruyor Stevens. Kızgın hatta hiç olmadığı kadar kızgın görünüyor.

Aynı hikâyeyi ayrıntılarıyla ona da anlatıyorum; Schroder'i tutuklamaya gittiğimi, bana zorla alkol içirdiğini, buraya yaptığımız yolculuğu, ben mezarın başucunda diz çökmüşken onun yere yığılıp kaldığını...

"Kimin mezarı?" diye soruyor.

"Benim için mi yoksa başka biri için mi kazdığını bilmiyorum. Ayrıca bunu daha önce de yapmış."

"Ne?

"Schroder'den bahsediyorum. Dwight Smith ilk öldürdüğü adam değilmiş. İlk olarak Quentin James'i öldürdüğünü söyledi."

"James mi? Kızına çarpıp onu ezen adam değil miydi o?"

"Evet, o. Carl, benim adıma onun hesabını gördüğünü söyledi. Arkadaş ve ortak olduğumuz için bunu yaptığını, onun yerinde olsaydım benim de aynısı yapacağıma inandığı için onu öldürdüğünü söyledi."

"Cesedin nerede olduğunu söyledi mi peki?"

"Hemen yakınlarda bir yerde olduğunu söyledi."

Stevens, Rebecca'ya bakıyor. Diğer polis memurları da arabalarından dışarı çıkmış ama herkes yolu göstermem için beni bekliyor.

"Biraz özel konuşabilir miyiz?" diye sesleniyor Stevens insanlara.

Herkes geri çekiliyor, Stevens'la ben baş başa kalıyoruz.

"Bu durum senin için pek iyi gözükmüyor Tate."

"Hangi açıdan?"

"Onu uyarmış olman açısından. Ona birisinin yardım ettiğini biliyoruz; Ron McDonald'ın öldürüldüğü gece de dâhil onunla son günlerde çok sık telefonda konuştuğuna dair kayıtlar da elimizde. Ona yardım eden kişinin sen olduğunu düşünenler var aramızda."

"Bu saçmalık!" diyorum. "Schroder beni kafamdan vurmak üzereydi."

"Bunu sadece sen söylüyorsun."

"Ne? Yapma, başka hangi nedenle buraya kadar gelmiş olabiliriz ki? Onu tutuklamaya gittiğimde neler çevirdiğinden sadece benim haberim olduğuna inanıyordu, bu yüzden beni ortadan kaldırırsa gerçeği gizleyebileceğini düşünmüş olmalı."

"Hikâyen bu mu?"

"Olaylar bu şekilde gerçekleşti, evet ve adli tıp da bunu doğrulayacaktır."

"Dinle Tate, seni açığa almak zorundayım, anlıyorsun değil mi? Senin bu işe karıştığına dair en ufak bir..."

"Sorun yok," diye sözünü kesiyorum. "Ben de bu işi daha fazla yapmak istemiyorum. Bu dünyada her şey bir denge meselesi. Bu şehir için yapabileceğim her şeyi yaptım. Şimdi ise ailem için elimden geleni yapmam gerekiyor. İstifa ediyorum."

Başıyla onaylıyor. Bunu duymayı bekliyormuş gibi görünüyor. "Emin misin?" diye soruyor.

"Eminim."

"Yine de soruşturmaya tabi tutulacaksın, bunun farkındasın, değil mi?"

"Biliyorum."

"Bize onun nerede olduğunu göster," diyor. Ben de karmanın tam olarak nasıl bir şey olduğunu onlara göstermek için ağaçların arasına, Schroder'in cansız bedeninin yattığı yere doğru yürümeye başlıyorum.

TEŞEKKÜRLER

Bu romanın sekizinci kitabım olması tuhaf... Hem de ürkütücü biçimde tuhaf. Yılların uçup gittiğini ve benim de sonunda Tate'le aynı yaşa geldiğimi görmek gerçekten tuhaf. Roman fikri kafamda canlandığında o benden neredeyse on yaş daha büyüktü. Şimdiyse ikimiz de otuzlarımıza hoşça kal diyoruz. Kendimi daha genç hissedebilmek için belki bir sonraki kitabımda onu doksan yaşında yaparım ya da dökülen saçlarım konusunda üzülmemek için onu da kırk bir yaşında kel bir adam haline getirebilirim. "Yaşlı adam dizleri" fikri için nereden ilham aldığımı tahmin etmek çok güç olmasa gerek.

Roman, ilk yarısı Yeni Zelanda'da yaz aylarında, diğer yarısı ise İngiltere'de ve yine yaz vakti olmak üzere dünyanın farklı yerlerinde yazılıp tamamlandı. Son düzeltmeler ise bir sonraki yaz yine Yeni Zelanda'da yapıldı. Bir yaz insanıyım. Kış mevsiminden elimden geldiğince uzak durmaya çalışırım. Son altı veya yedi senedir bunu sıkça yaptığımı söyleyebilirim. Romanın bazı kısımları Fransa, Almanya veya Amerika'daki otel odalarında yazıldı; zihnimde daima Schroder ve Tate'e dair bir şeyler dönüp durdu.

Bundan önceki yedi kitapta olduğu gibi *Beş Dakika Adamı* da Atria'daki muhteşem ekibin çabalarıyla bu hale gelebildi. Harika insan, editörüm Sarah Branham sayesinde her zaman emin ellerde olduğumu ve onun tavsiyelerinin beni her zaman doğru yöne sevk edeceğini bildiğim için minnettarım. Judith Curr, Mellony Torres, Janice Fryer, Lisa Keim, Emily Bestler, Isolde Sauer ve

ekibin tüm diğer çalışanlarına da bana ve kitabıma sıcak bir yuva sağladıkları için teşekkür ederim.

Atlantik'in diğer tarafına geçecek olursak, Gregory and Company Ajansı'ndan Jane Gregory'ye bir kez daha teşekkürlerimi sunmak isterim; Jane olmasaydı yolumu kaybederdim. Ayrıca Jane'in şirketinde editör olarak çalışan ve İngiltere'deki en iyi editör olduğunu düşündüğüm Stephanie Glencross'a da teşekkür ederim. Bir teşekkür de kitaplarımın dünyanın farklı yerlerine hatta bazen adını bile duymadığım yerlerine dağıtılmasını sağlayan Claire Morris'e sunmak isterim.

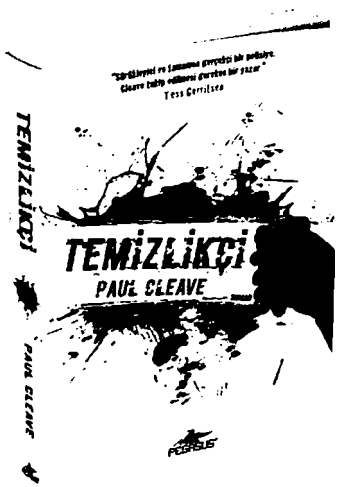
Elbette ki sana da teşekkür etmek isterim sevgili okuyucu. Geçtiğimiz yıllarda sizden çok sayıda harika e-posta ve mesaj aldım. Farklı yerlere seyahat edip farklı insanlarla tanışabilmek ve imza günlerine katılabilmek, yazar olmanın en keyifli kısımlarından biri olsa gerek. Daha önce de söylemiştim ve tekrar söyleyeceğim: Kötü şeyleri yaratmayı sevmemin sebebi sizsiniz.

Paul Cleave
Haziran 2014 – Christchurch

YAZAR HAKKINDA

Paul Cleave, bugüne kadar toplamda yedi ödül alan ve aralarında *Joe Victim*'in de olduğu uluslararası çok satan kitapların yazarıdır. Christchurch, Yeni Zelanda'da yaşamaktadır. Ayrıntılı bilgi için paulcleave.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

İşte Joe. O bir seri katil ve aynı zamanda bir polis merkezinde temizlikçi olarak çalışıyor. Şimdi de kendisini taklit eden bir katilin peşinde!

"Sürükleyici ve tamamen gerçekçi bir polisiye. Cleave takip edilmesi gereken bir yazar."
Tess Gerritsen

"Cleave bir boksörün ince ayar yumrukları gibi yazıyor.. Karın boşluğunuza gelecek yumruklar sizi inletecek. Akıcılığı ve heyecanı nefesinizi kesecek ve romanı çarçabuk bitirmenize neden olacak."
Courier Mail, Brisbane

İşte Tate, o bir dedektif. Christchurch'ün en yeni ve öldürmekten vazgeçmeyen psikopat seri katilinin izini sürmek üzere bir yarışa girişti.

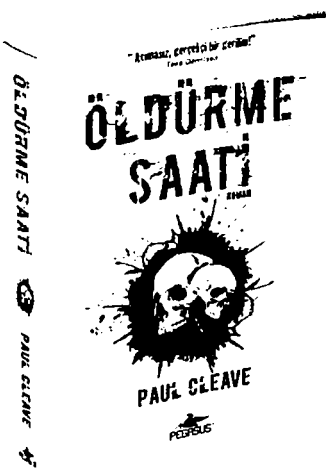

"Yeni Stephen King."
***NDR*, Almanya**

"Cleave'in tarzı baş edilemez, tahmin edilemez ve heyecan doludur. Okurken midemi zaptedemiyorum. Gerçekten..."
Jack Heath

"Paul Cleave'in kitapları sıradan gerilim romanlarında olmayan bir enerjiye sahip."
Listener

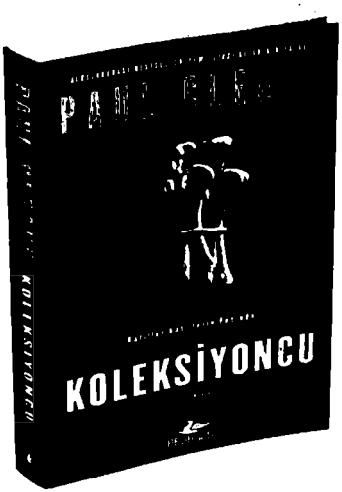
Soluk yüzleri bana dik dik bakıyor, yumuşak sesleri uyanmamı söylüyordu. Bana geceyi hatırlatmaya, ne yaptığımı hatırlatmaya gelmişlerdi.

"Cleave'in sürprizler yapma konusunda muhteşem bir becerisi var. Onun cinayet hikâyeleri bağımlılık yapıyor."
Sunday Telegraph

Söz konusu olan gerilim romanları olduğunda, Cleave okuyucuyu nasıl ağına düşüreceğini çok iyi biliyor."
Sunday Herald

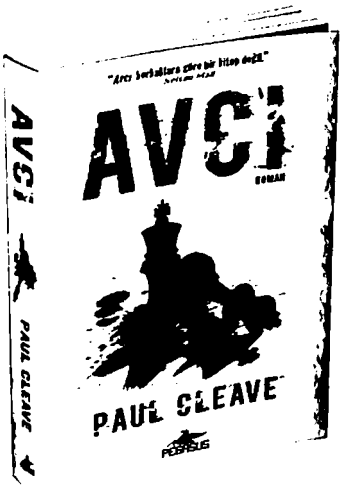
Katilleri kaçırıp koleksiyonunu yapan tehlikeli bir akıl hastası ve hapishaneden yeni çıkan eski dedektif Tate...

"Kalbinizi sıkıştıracak bir seri katil romanı. Şiddetin kulak tırmalayan senfonisini duyacaksınız!"
Publishers Weekly

"Vurucu, karanlık ve bir çırpıda okunan *Koleksiyoncu* herkesin içindeki o şeytani dürtüyü sorgulamasına neden oluyor ve son sayfaya kadar okuyucuyu hipnoz altında tutuyor."
Booklist

Yozlaşmış bir şehirde av ile avcı arasındaki tek fark ödedikleri bedeldir.

"Avcı korkaklara göre bir kitap değil. "
Nelson Mail

• • •

"Bir seri katilin oğlu olarak büyümenin nasıl bir şey olduğunu iliklerinize kadar hissedeceksiniz."
Booklist

• • •

Korkunun buz gibi parmaklarını üzerinizde hissedeceksiniz."
Christchurch Press

Seri katil Joe. Onu kimsenin suçlu bulamayacağını düşünüyor çünkü işlediği cinayetlerin hiçbirini hatırlamıyor...

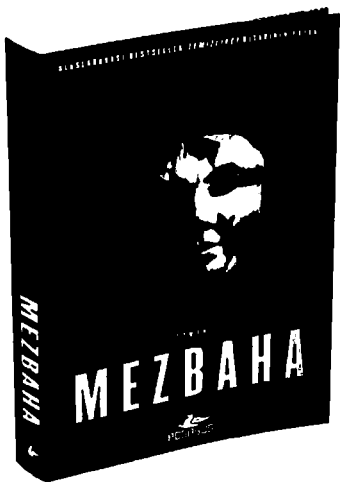

"Tam da Dexter ve Hannibal Lecter hayranlarına göre bir kitap. Kana doymaya hazır olun."
Kirkus Review

• • •

"Paul Cleave etkileyici, sizi sarsacak karakterleri ve anlatım gücünü bir araya getiriyor, dahası o karanlık mizah duygusuyla kimi zaman vahşeti bir komediye dönüştürebiliyor."
Publishers Weekly

Katledilenler kurtuldu. Hayatta kalanlar ise ölmek için acıyla haykırıyor. Artık mutlu olan tek bir kişi var: Caleb.

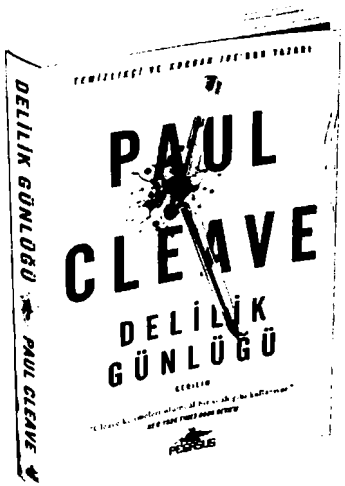

"Kitabın sonuna geldiğinizde ensenizdeki tüm tüyler diken diken oluyor ve kurgunun büyük bir sanatçının elinden çıktığını anlıyorsunuz."
Booklist

• • •

"Bu kitap baştan sona müthiş bir adrenalin dalgasıyla çalkalanıyor. Tek oturuşta sona geldim ve eminim sizi de tüm gece ayakta tutacak."
S. J. Watson

"Daha dün gibi hatırlıyorum," dedi fısıldayarak. "Hiç kimse ilk kurbanını nasıl öldürdüğünü unutmaz."

"Cleave kelimeleri ölümcül bir silah gibi kullanıyor."
New York Times Book Review

• • •

"Polisiyeyi kanlı ve karanlık seven herkes Paul Cleave'i okunacaklar listesinin başına almalı."
Mark Billingham

• • •

"Beklenmedik sonuyla bu gerilim akıllara kazınacak."
Ny Journal of Books